

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Seraphina has once again proven she's a master of domestic suspense. No one weaves a twisty, dark tale quite like her." —Amber Garza, author of *When I Was You*, on *The Vanishing Hour*

THE VACANCY IN ROOM 10

MOTEL

A Novel

SERAPHINA NOVA GLASS

EDGAR AWARD-NOMINATED AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Seraphina has once again proven she's a master of domestic suspense. No one weaves a twisty, dark tale quite like her." —Amber Garza, author of *When I Was You*, on *The Vanishing Hour*

EDGAR ÖDÜLLÜ YAZAR

OceanofPDF.com

Seraphina Nova Glass'ın romanlarına övgüler

Kaybolma Saati

"Seraphina bu kez pes etmiyor. Yürek hoplatan yeni geriliminde sizi uçurumdan aşağı sarkıtıyor, her fırsatta kırmızı ipuçları ve şüphelilerle vuruyor,

Ve son şaşırtıcı dönüşüyle nefesinizi kesiyor."

-Katie Tallo, *Dark August* ve *Poison Lilies* kitaplarının uluslararası çok satan yazarı

Sessiz Bir Sokakta

"Banliyöye hoş geldiniz... Ancak burada pek huzur ve sessizlik bulamayacaksınız. Hızlı tempolu, son derece keyifli ve zorlayıcı bir okuma, tüm mahallenize biraz daha farklı bakmanızı sağlayabilir."

-Hannah Mary McKinnon, *Never Coming Home* kitabının uluslararası çok satan yazarı

"İzlenmesi gereken bir yazar."

-Publishers Weekly

Ne Kadar İyi Bir Eş

"Seraphina Nova Glass'ın dolambaçlı... gerilim romanı okuyucuyu yalanlar, zina ve cinayetle dolu karanlık ve zorlayıcı bir dünyaya sürüklüyor. Cesur, açık saçık ve ustaca kurgulanmış *Böyle İyi Bir Eş*, ilk sayfadan kavurucu, dudak uçuklatan sonuca kadar tahmin yürütmemi sağladı."

-Rose Carlyle, *Aynadaki Kız*'ın uluslararası çok satan 1 numaralı yazarı

"Seraphina Nova Glass, *Böylesine İyi Bir Eş*'te lezzetli ve karanlık bir hikâye örüyor... Buharlı Louisiana'da geçen sinsi ve nabız hızlandırıcı bir cinayet gizemi."

-Kimberly Belle, *Göldeki Yabancı'nın* uluslararası çok satan yazarı

Biri Dinliyor

"Glass bu tüyler ürpertici hik yede Şüphe, cinayet ve intikamdan oluşan gergin bir aĐ  r yor. UĞursuz karakterler ve k r uçlar, üzücü final doruk noktasına kadar gerilimi giderek artırıyor. *Biri Dinliyor*'u mutlaka okunacaklar listenize ekleyin!"

-Liv Constantine, *Son Bayan Parrish*'in uluslararası çok satan yazarı

"Tartışılmaz. Kendimi bir noktada herkesten Ő phelenirken buldum. Dolambaçlı, orijinal ve mutlaka okunması gereken bir kitap; son derece gerilimli ve zekice yazılmış."

-Karen Hamilton, *M kemm l Kız Arkadaş* kitabının çok satan yazarı

OceanofPDF.com

Seraphina Nova Glass, Arlington'daki Texas Üniversitesi'nde yardımcı doçent ve oyun yazarı olarak görev yapmakta, film çalışmaları ve oyun yazarlığı dersleri vermektedir. *On a Quiet Street* adlı romanı Edgar Ödülü'ne aday gösterilmiş, *New York Times* Summer Read, *New York Times*

Amazon Bestseller ve Editörün Seçimi ve ayrıca *Boston Globe* ve *Bustle*'da yer aldı. *Publishers Weekly* onu "izlenmesi gereken bir yazar" olarak adlandırdı. Aynı zamanda ödüllü bir oyun yazarıdır ve Smith College'dan dramatik yazarlık alanında MFA derecesine ve Idaho Üniversitesi'nden yönetmenlik alanında ikinci bir MFA derecesine sahiptir. Gururlu bir köpek annesidir ve kocasıyla birlikte dünyayı gezmeyi sevmektedir. Dallas, Teksas'ta yaşamaktadır.

SeraphinaNovaGlass.com

OceanofPDF.com

Ayrıca Seraphina Nova Glass tarafından

*Sessiz Bir Sokakta
Biri Çok İyi Bir Eşi
Dinliyor
Kaybolma Saati*

OceanofPDF.com

Oda 10'daki Boşluk

Seraphina Nova Cam

OceanofPDF.com

Shelly Domke için

OceanofPDF.com

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Teşekkür](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

CASS

Caddenin karşısında bir Shell benzin istasyonu var. Buraya taşındığımda ilk fark ettiğim şey buydu çünkü akşam karanlığında geldiğimde tabeladaki *S* harfi yanmıştı. Motele yaklaşırken tozlu ufukta görebildiğim tek şey turuncu ve sarı renklerle aydınlatılmış *CEHENNEM* kelimesiydi ki bölgeyi tanıdıkça bu uygun görünüyor. Yaklaştıkça sadece reklam panosundan bir menteşeyle sarkan ve uğursuzca sallanan hüzünlü *S*'yi gördüm ve keşke bunu bir alamet olarak kabul edip geri dönseydim.

The Sycamores apartmanları ile şehrin iyi tarafı arasındaki bu ıssız iki şeritli otoyolda birkaç simge daha var: bir Arby's, bir Motor Inn, Larry'nin içki dükkânı, elle boyanmış tabelaları olan birkaç alışveriş merkezi ve Teaser's Gentlemen's Club.

Şu anda evim olan bu çöplüğü gördüğümde ürperdim. Eskiden bir motelmış ve adını bile değiştirmemişler. U şeklinde birbirine bağlanmış iki katlı üç bina şeridi ve ortasında döküntü bir havuz var. Motel odalarını daire olarak yenilemişler... bir nevi. Şimdi birkaç yatak odasıyla boktan bir motel tarzından biraz daha iyi daireler, ancak şal desenli halıyı veya bordo perdeleri bile değiştirmemişler. Tamamen mobilyalı vahamdaki meni lekeli yatak örtüsünü ilk gördüğümde kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi.

10 numaralı oda. Eskiden 100 numaralı daireymiş, ama sıfırlardan biri yok ve onun yerinde de bir zamanlar birinin palayla açtığı bir yarık var, ama soru sormuyorum. En küçük daire ve kazan dairesine bitişik, yani şimdi 10 numaralı odadan Cass'im. O kadar acınası ki diğerleri burayı daire olarak bile görmüyor.

Artık alıştım. Şok haftalar önce atlatıldı ve ben hala Noel'den hemen sonra pencerenin önünde Brandy Alexander ile kıvrılmış, 206 numaradan Barry'nin park yerinde pikabını çalıştırmaya çalıştığı bir fonda buzlu havuz suyunun yüzeyine karla karışık yağmurun vuruşunu izliyorum.

Tekrar ağlamaya başlayacağımı düşünüyorum, bu yüzden iğrenç perdeleri kapatıyorum ve masada dizüstü bilgisayarımın önüne oturuyorum. Gözyaşları gelmiyor. Anlaşılan bugün de o hissiz günlerden biri.

Günden güne ne alacağımı gerçekten tahmin edemiyorum. Bazen bu, yarım gün boyunca oturup eski sevgilimin sosyal medya sitelerinde gezinerek onun ve onun yerine geçen Kimmy'nin görüntüleriyle kendime işkence eden inanılmaz derecede üzgün versiyonum oluyor. Ne tür bir yetişkin kadın kendine Kimmy der ki? Bazen Diazepam işe yarıyor ve tüm bunların boşluğunu farklı bir şekilde hissediyorum - acı, kenarlarda donuk bir ağrı olarak ortaya çıkıyor, ancak işlev görebiliyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koyabiliyorum, insanların yanından geçerken ince bir gülümseme sunabiliyorum, hatta bazen nispeten normal görünmek için bir merhaba bile diyebiliyorum.

Günden güne hangi versiyonum ortaya çıkarsa çıksın, Kimmy'nin Santa Fe'deki dört yatak odalı evimde yaşadığını ve benim de şehrin dışındaki bir apartman kompleksinin çöplüğünde olduğumu bir an bile unutmuyorum. Hiçbir şeyim olmadan.

Her şey neden burada olduğumu açıklayamayacağım kadar hızlı gelişti. Kovuluyordum. Sadece aldatılıp terk edilmiyordum, aynı zamanda gidecek hiçbir yerim olmadığı için evimden de atılmışım, bu yüzden çaresizlik içinde ve onlarca ucuz kısa süreli daire ilanını inceledikten sonra İşli olmayan birinin karşılayamayacağı bu yer için bir iş ilanına cevap verdim.

Çünkü bedava kira karşılığında apartman temizliği ve hafif onarım işlerini yapacak birine ihtiyaçları vardı.

Eski hayatımda, burada bir gece kalmam için bana para veremezsiniz. Ama o hayat o kadar uzakta ki sanki hiç yaşanmamış gibi; uyandığınızda hatırlamaya çalıştığınız ama parmaklarınızın arasından süzülüp giden bir rüyadan arta kalan kırıntılar gibi. İlanı gördüğümde kabul ettim, çünkü Gerçekten başka seçeneğim var mıydı?

Babam kırmızı bayrak demişti. "Evliliğe inanmayan ama seninle yaşayıp evcilik oynayacak bir adam. Kırmızı bayrakların en kırmızısı Cass."

Bunun asil bir davranış olduğunu savundum çünkü Reid evliliğin cinsiyetçi bir yapı olduğunu ve aşkımızı kanıtlamak için bir kağıt parçasına ihtiyacımız olmadığını düşünüyor. Babam bunun üzerine bir yudum birasını burnundan püskürttü.

Ve her konuda haklıydı. Artık hiçbir korumam yok. Son birkaç yıl çalışmadım çünkü ikimizin de hoşuna giden buydu - gönüllü olarak çalışıp Julia Child'ın yemek kitabını bir filmdeki gibi pişirebiliyordum.

Görünüşünü, ikimize de destek olabilecek kodaman bir emlakçı olmasını ve eve geldiğinde yemeye hazır krep suzette ve kiş lorraine'ini seviyordu. İşe yaradı. *Bunda yanlış bir şey yok*, dedim kendi kendime.

Ve sonra çalışmayı bıraktı. Ve ne işim ne de param var ve onları bir restoranda birlikte keşfettiğimde - aldattığını keşfettiğimde - kendi gözlerimle kafasının arkasına yumruk atmaya hakkım olduğunu düşünmememe rağmen, daha da kötüleştirdim çünkü gece geç saatlerde ağlayan tartışmalar ya da bunu nasıl atlatacağımıza dair tartışmalar yoktu - hıçkırık yok

Özür diledi ya da inkar etti, kalmam için yalvardı ve bunun hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Sadece bir tahliye ve soğuk bir omuz. Birlikte geçirdiğimiz altı yılın ardından, her şey bir anda bitti.

Bunu uzun uzun düşündüğümde hiperventilasyondan kaçınmak için genellikle başımı dizlerimin arasına alıp bir dakika oturmam gerekir, ancak bugün uyuşuk bir gün, bu yüzden Kimmy'nin Instagram'ına bakacak enerjim yok. Peki, tamam, yeni bir şey var mı diye birkaç dakikalığına göz attım.

Onu beyaz pofuduk montu ve bağcıklı buz patenleriyle yanımda dururken gördüğümde, uyuşukluk omurgamda öfke gibi bir his uyandıran bir tıkırtıya dönüşüyor. Benim Reid'im. Onun değil. Bu nasıl mümkün olabilir?

İki şeker kamışını kalp şeklinde bir arada tutuyorlar. Gag. Kameraya gülümsüyorlar, pembe yanaklı ve ısıltılı gözlüler. Yeni sevgilisinden çok kızına benziyor.

Tamam, götlük yapıyorum. En azından yasal olduğundan eminim çünkü Reid her türlü yasal konuda çok bilgilidir, bu yüzden beni her şeyden mahrum etmeye ve hatta ayrılmayı reddettiğimde otuz gün önceden haber vererek evinden resmi bir tahliye mektubu yazmaya çok hazırды.

Deer Head Lodge'da eğlenceli zamanlar. Başlıkta şöyle yazıyor. Öfkeyle titriyorum, ama

Bir şey yapamadan, mesela bir psikopat gibi pansiyona gidip Kimmy'yi telesiyeden iterek ölümüne düşmesini izleyemeden - belki şansım yaver giderse bir baston şekere saplanırım - telefonum çalıyor.

Bir kiracı. 109'dan Mary Hidleman. Telefona cevap vermeli ve bu sefer ne sorunu varsa çözmeliyim, çünkü bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, işe ihtiyacım var.

Başka nereye gidebilirim? Sık sık yaptığım gibi tüm seçenekleri zihnimde hızlıca gözden geçiriyorum ve hep aynı sonuca varıyorum. Yıllar önce Reid'le tanıştığımda gerçek arkadaşlarımla bağlantımı kopardım ve onlar evli ve

Çoğunlukla aileler; kanepelerinde bir ezik istemezler. Babam, arkadaşı Oscar'ın bodrumunda oda kiralayan bir ayyaştı ve ortak arkadaşlarımız Reid'in tarafını tutuyordu. İlişkimizin çöküşünden restorana kadar her

şeyi benim suçummuş gibi göstermekte ustaydı.

"Saldırı." Şimdi buradayım. Bir şekilde Sycamore apartmanlarının bekçisiyim ve kapana kısıldım.

Kapıyı çaldığımda Mary içeri girmem için sesleniyor. Dairesi çoğunlukla karanlık, sadece ön pencerenin etrafına gevşek bir şekilde sarılmış Noel ışıkları ve televizyondan gelen titrek ışıkla aydınlanıyor. Shopping Network'te dev, ürkütücü zencefilli kurabiye insanlara benzeyen yetişkin tulumları satılıyor. Mary'nin üzerinde terlik çorapları ve yırtık pırtık bir ev ceketini var.

sütyensiz hali, hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Sallanan koltuğunda bacaklarını iki yana açmış oturuyor, televizyonda ekonomi ve yetişkin pijamaları için talep edilen gülünç fiyatlar hakkında sohbet ediyor.

"Londra'yı görüyorum, Fransa'yı görüyorum, Mare," diyorum, bacaklarını kapatıyor ve bana eliyle küçümseyici bir işaret yapıyor. Dudaklarından bir sigara sarkıyor ve küçük mutfakı işaret ediyor.

"Onu lavabonun altında gördüm ama nereye gittiğini bilmiyorum. Küçük pislik."

Kül tablaları ve ıvır zıvır postalarla dolu masasının üzerinde, açıkta duran küçük bir tabanca fark ediyorum.

"Bu ne için?" Ben soruyorum.

"Onu vurmaya çalışacaktım ama önce seni arayayım dedim. Bak bakalım şu kafalarını koparan tuzaklardan var mı? Ya da zehir, sanırım, ama en son bir fare gördüğümde bir parça fıstık ezmesinin üzerine antifriz dökmüştüm ve hiçbir şey yapmadı." Ayağa fırlıyor ve bir fare bulmak için eğilmeye başlıyor.

"Dairende silahla ateş edemezsin."

"Lanet olsun, binaya sıçan girip duruyor. Ya yatağıma girerse? Torunum ziyarete geliyor. Yatakta fare istemiyorum."

Bu düşünceyle kendini dramatik bir şekilde tezgâhın üzerinde sabitliyor.

"Sahipleri bir şeyler yapmak zorunda."

Mavimsi bir küfle renklenmiş açık Hormel biber kutularına, turuncu bir tuğlaya dönüşmüş gibi görünen ocaktaki tavada bırakılmış makarna ve peynire ve etrafa saçılmış yağ lekeli pizza kutularına bakıyorum masalardan ve çöp kutusundan taşıyor.

Birimimde hiç fare görmedim ama bunu söylemiyorum.

"Tek yapabileceğim bir tuzak kurmak, canlı bir tuzak. Kafalarını koparan türden değil," diyorum ve o da omuz silkiyor. Sonra mutfak duvarındaki duman alarmının yerinden söküldüğünü ve birkaç kabloyla sallanmakta olduğunu görüyorum. I

işaret ediyor ve ona sorgulayıcı bir bakış atıyor. Sigarasının izmaritini bir Sprite kutusunun içine itiyor.

"Patlamaya devam etti," diyor.

"Hmm."

Burada bulunduğum kısa süre içinde, Mary'nin sorunlarının fare istilasından çok yalnızlık bölümünde olduğunu görebiliyorum. Adil olmak gerekirse, belki de her ikisinden de biraz, bu yüzden tuzaklar kurmak ve duman dedektörünü tamir etmek için biraz kalacağımı öğrendiğinde, bana bir tabak marshmallow süslemeli Noel Baba şapkalarına benzeyen kurabiyeler ve çay için su ısıtıcısını koyar.

Yalnızlık tuhaf bir şey. Yeni yeni öğrenmeye başladığım bir şey; gücünü, insana yaptırdıklarını.

Hava karardı. Arsanın karşısındaki boş stüdyo daireme doğru yürürken 106 numaralı dairenin kapısının arkasından "I'll Be Home for Christmas" mırıldanıyor. Karla karışık yağmur yerini yumuşak bir kar yağışına bıraktı ve bedenim ifade edemediğim bir kederle ağrıyor.

Dairemin kapısını açmadan önce, dairemin yanındaki küçük kiralama ofisinin ışığının yandığını görüyorum. Burası zavallı yeni aptallara kira verdiğim yer.

İmzalanacak anlaşmalar ve boya ve temizlik malzemelerinin çoğunun depolandığı yer. Ev sahibi dışında anahtarı olan tek kişi ben olmalıydım, bu yüzden anahtarı açık bırakmış ya da kilitlememiş olmalıyım.

Kapıyı itip açtığımda bir adamla karşılaşıyorum. Korku dolu bir çığlıkla geri sığıyorum, ama sonra adamın tökezleyip duvara çarptığını ve sonra güldüğünü görüyorum.

"İşte benim Kitty'm," diyor. "Ben de seni arıyordum. Miyav." Adam o kadar sarhoş ki kokusunu kapı aralığından alabiliyorum. Nerede olduğunu.

"Burada olamazsın. Kaybol."

"Ah, Kitty artık hoş değil. Saçların da değişmiş," diyor ve beni tutup tüm ağırlığıyla bana bastırıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni öpüyor, iki eliyle başımın arkasını tutuyor ve ben daha tepki veremedi dilini ağzıma sokuyor. Çığlık atıp onu itmeye çalışıyorum ama o kocaman bir adam; benden bir baş daha uzun, kalın bir boynu ve yağlı kotunun belinden taşan bira göbeği var. O elini pantolonumun ön kısmına sokmaya başladı ama ayağını kaybetti. Yanından geçiyorum ve sert bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Striptiz kulübü caddenin karşısında, dostum. Sanırım kayboldun. Dışarı. Ciddiyim." Ayakkabımla botunun altına tekme atıyorum.

"Bana memelerini tekrar göster, kedicik. Titty cat." Şaka girişimine histerik bir şekilde gülüyor ve sonra... sessizlik.

"Gerçekten mi?" Bağırıyorum ve botunu tekrar tekmeliyorum. Bayıldı. Orospu çocuğu. Brendimin geri kalanıyla birlikte ısıtıcı battaniyemin altına girmeyi ve polisleri aramak zorunda kalmamayı ve onu detoksa ya da bugünlerde her ne yapıyorlarsa ona götürmeden önce bu dondurucu ofiste durup onlara her şeyi açıklamayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Belki de onu öylece bırakırım. Ama dosya dolabı ve kiracı kayıtları. Bir delinin herkesin kredi kartı bilgilerine, birim numaralarına ve tüm yedek anahtarlara erişmesine izin veremem, eğer uyanırsa ve tam bir sürüngen olduğu ortaya çıkarsa.

Ofis koltuğuna oturuyorum ve seçeneklerimi düşünerek sert bir nefes alıyorum. Sonra parmağındaki alyansı fark ediyorum ve kulaklarımın ucunun ısındığını ve kalbimin hızlandığını hissediyorum. Adam evliydi. Bu evli adam tatillerde birileriyle yatmaya çalışıyor.

Karısını düşünüyorum. Evde çocuklarıyla birlikte, arka planda *Evde Tek Başına* çalarken sehpanın üzerinde Chutes and Ladders mı oynuyor? Patlamış mısır topları ve fıstık gevreği mi yiyorlar? Yerlerde hâlâ Bir gün öncesinin ambalaj kâğıtları mı? Her on dakikada bir telefonuna bakıp adamın Çılgın Şapkacı'daki tatil partisinden ne zaman dönüp onlara katılacağını mı merak ediyor - bakıcı iptal edene kadar onunla birlikte olması gerekiyordu, aslında bakıcıyla Holiday Inn'de olduğunu hiç bilmiyordu.

Belki de *Cops*'un bir bölümünde gördüğünüz gibi kafasına bir Miller Lite fırlattı ve ona gözünün önünden çekilmesini ve striptiz kulübüne gitmesini söyledi, ama önemli değil çünkü her iki durumda da o bir aldatıcı. Ve onu tüm gücümle cezalandırmak istiyorum. Bunun yanına kalmasına izin verilmemeli.

Ne yapmam gerektiğini bana düşündüren neydi bilmiyorum. Önce cüzdanını çıkardım ve kimliğine baktım. John Bradwick. Kırk yedi yaşında, şehrin karşısındaki Ashbury Court'ta yaşıyor. İçine birkaç küçük fotoğraf sıkıştırılmış. Yuvarlak yanaklı, iri saçlı, sarışın bir kadın kucığında çatık kaşlı bir çocukla kameraya gülümsüyor... ve bu adam, John, onların arkasında garip bir Glamour Shots fotoğrafı gibi poz vermiş. Arkasında soluk mürekkeple John, Peggy ve Levi 2011 yazıyor. Cüzdanın derisinin içinde kalemle yazılmış bir telefon numarası var. Arayabilirim ama muhtemelen cep telefonu çalacaktır.

telefon cebinde, yani bir anlamı yok. Nakit 87 dolar var. Onu alıyorum.

Sonra, bilmiyorum, sadece yapıyorum. Çekmeceyi karıştırıp orada yuvarlanırken gördüğüm bir ruj tüpünü buluyorum - benim değil ama her neyse - ve sıcak kırmızı rengi dudaklarıma sürüyorum. Üstümü çıkardım ama sütyenimi çıkarmadım.

çünkü ben sapık değilim, ve devin yanına yere uzandım. I yanağında dudak izleri bırakıyorum ve bacağımı onun etrafında sallayıp birkaç selfie çekiyorum. Başını kendime doğru çeviriyorum, boynuma düşüyor, beni öpecekmiş gibi görünüyor ve bir tane daha çekiyorum.

Sonra daireme gidip ısıtıcı battaniyemi üzerime çekiyorum ve ofis koltuğuna kıvrılıyorum. Peggy Bradwick'i araştırıyorum ve planımı harekete geçirmek için aradığım şeyi yeterince bulduktan sonra, salak uyanana kadar telefonumdan Netflix izliyorum.

Sabah 5:13'te John, nerede olduğunu bilmeyen bir adamın dehşet dolu bakışlarıyla ayağa kalktı. Sakin bir şekilde sarhoş olduğunu ve sokağın karşısındaki barlardan Çınarlara doğru tökezledi. Bana göz kırptı, sonra ayağa kalkmadan önce başını bir dakika tuttu.

"Uh... burada uyumama izin mi verdin?" "Evet," dedim.

"Muhtemelen polisleri aramalıydın. Yani..." "Muhtemelen."

"Şey, uh. Teşekkürler, ben..."

"Yine de bir ücret talep ediyorum," diyorum.

"Özür dilerim," diyor, ceplerine geri koyduğum telefonunu ve cüzdanını ararken.

"Evet, hapse girersen ya da kaçıp alkollü araç kullanmaktan ceza almana izin verirsem ya da karın Kitty adında bir hatunla birlikte olduğunu öğrenirse çok kötü olur diye düşündüm..."

"Hey, whoa, whoa. Ne? Nasıl-"

"Peggy nerede olduğunu bilmek isteyecektir. Eminim çok endişelenmiştir. Bu arada telefonun çalışmıyor ama muhtemelen bütün gece aramıştır."

"Ne... Sen de kimsin? Ciddi misin? Karımı nereden tanıyorsun? I..."

"Dinle, John. Peggy'yi araştırmak için biraz zamanım oldu. O bir hemşire. İyi bir hemşire.

İş, hemşirelik. Ashbury Court'ta yaşıyorsunuz ve Levi şu anda on bir ya da on iki yaşında mı? Eminim bunu görmek istemez," diyorum ve o sırada bile Ona telefonumu gösterdiğimde, dantelli yeşil sütyenimle çektiğim fotoğrafları ve ruj bulaşmış yanağını omzuma koyduğumda bir bulantı dalgası hissediyorum

ve kendime onun da Reid gibi olduğunu hatırlatmak zorundayım. O bunu hak ediyor.

Gözleri ıslanıyor ve parlıyor, yutkunduğunu görebiliyorum. "Biz mi? Biz ne yaptık..."

"Oh, Tanrım hayır. Gerçekten mi, aygır? Sarhoş bir halde ofisimin zeminine düştüğünü ve seninle seks yaptığımı mı sanıyorsun? Senin için genelde böyle mi oluyor? Hayır, bunları sadece sigorta için aldım," diyorum ve sesimdeki zoraki güveni zar zor fark ediyorum.

"Ne? Bu da ne demek oluyor?"

"Bana ihtiyacım olanı verirseniz, hayatınızı mahvetmememi sağlar. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum ama sen bir hilekârsın, o yüzden..."

"Ne istiyorsun!?" diyor ağzının kenarından tükürükler uçuşurken, yüzünü kırmızı lekeler kaplamaya başlarken.

"Bin dolar."

"Dolar mı?"

"Evet. Dolar. Bir rakam düşündüm ve bu makul görünüyor." "Seni ne... Delirdin mi sen? O kadar param olduğunu sana düşündüren ne? Sana verecek param var mı?" Kapıya doğru ilerliyor, ama tereddüt ettiğini görüyorum - sıkıştığını biliyor.

"Sen bir tesisatçısın. İyi para kazanıyorlar. Hemşire de. Fena değil. Eminim bunu karşılayabilirsin."

"I..." Ağız açılır ve sonra kapanır.

"Bir dahaki sefere, Kitty adındaki striptizcileri becermeden önce Peggy'yi düşüneceksin. Sadece striptizci kısmını varsayıyorum ama isim çok şey anlatıyor. Bir isim çok şey anlatır."

"Neyin var senin? Bütün bunları şunun için yaptın. Bunu şunun için yaptın-" "Kafanın karışık olduğunu ve muhtemelen akşamdan kalma olduğunu biliyorum, ama ben Facebook sitesinden Pegs'in e-postasını aldım. Ona Pegs diyebilir miyim? Görünüşe göre insanlar öyle diyor. Ona bilgilerini bu şekilde herkese açık tutmaması gerektiğini söylemelisin. İyi birine benziyor, insanlara güvenecek biri gibi, ama yine de. Bu günlerde iyi bir özellik değil. Bugünün sonuna kadar nakit getirip ofis kapısının altından atarsan - yani, nakit para değil, değil mi? Bu aptalca olur. Bir zarfın içine falan koyarsan ona fotoğrafları göndermem, sen de Pegs ve küçük Levi'yle birlikte keyifli bungalovuna geri dönersin."

John'un yüzü artık ay gibi solgundur. Her yeni vahiyle rengi değişiyor gibi görünüyor ve gitmek için arkasındaki kapı tokmağını hissediyor.

"Ya yine de ona gönderirsen? Göndermeyeceğini nereden bileyim?" diyor neredeyse fısıltıyla.

"Beni tanımıyorsun John, ama ben bir pislik değilim. Eğer istediğimi yaparsan bunu yapmak için hiçbir nedenim kalmaz. Bunu sana yapmaktan bile nefret ediyorum ama..." *Ama elimde hiçbir şey kalmamıştı*, neredeyse söyleyecektim ama söylemedim. "Paraya ihtiyacım var.

Bu kadar. Kişisel bir şey değil. Sen de boktan bir şey yaptın, o yüzden..."

"Eğer bu fotoğrafı dışarıya gönderirseniz, insanlar bunu görebilir - herhangi biri gibi - tanıdığınız insanlar! Ailen. İntikam almak için burada gösterebilirim, ya da bilmiyorum. Bu konuda da güvende değilsin. Bir yabancıyı becermek kadar kötü görünürsün, bu seni mahvedebilir..."

"John. Etrafına bir bak. Kaybedecek bir şeyim kalmış gibi görünüyor mu?"

Birkaç sessiz dakikadan sonra, küçük bir baş sallama olarak yorumlanabilecek bir hareket yaptı ve sonra buz gibi sabah havasına doğru yürüdü ve sanırım arabası hangi barda ya da kulüpte ise caddenin karşısına geçti.

Titriyorum. Ellerim titriyor. Az önce yaptığım şeye inanamıyorum. Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum.

Üç saat sonra, dairemde konserve mantı yiyor ve uydu TV kanallarını açmaya çalışıyordum ki Ford marka bir kamyonun yanaştığını gördüm. binanın yan tarafında. Kapüşonlu yağmurluk giymiş iri bir adam ofisin kapısının altından bir şey itiyor. Kalbim yerinden fırlıyor. Kamyon caddede yeterince uzaklaştığında, ayaklarımı terliklerin içine sokuyorum ve yan kapıya koşuyorum. Kendimi ofise bırakıyorum ve yerden bir zarf alıyorum.

Dairemin sıcaklığına geri döndüğümde, tiksindiğim ekose kanepeye oturdum ve gıcır gıcır banknotları sehpanın üzerine yaydım. Bin dolar.

Aman Tanrım. İşe yaradığına inanamıyorum. Asla göndermezdim o fotoğraflar. Blöfümü görebilirdi. Aynı zamanda bunu yaptığı kadar iyi karşılamayabilir ve bunun yerine bana saldırabilirdi... ya da daha kötüsü.

Bir daha böyle bir şey yapamam. Dün gece aklımı kaçırmış olmalıyım. Bir daha böyle bir şey yapmayacağıma dair kendime söz veriyorum.

Bu sözü tutmayı her şeyden çok isterdim.

OceanofPDF.com

ANNA

Yedi ay sonra

Buharlı bir Temmuz yağmuru Gas 'N Go otoparkının sıcak kaldırımında cızırdayıp patlıyor ve kötü bir şeyin yaklaştığını biliyorum. Beni sarsan onun sessizliği - bu sabah konuştuğumuzda sesindeki titreme. Neden aramalarım cevap vermiyor?

Pabst tişörtü giymiş sakallı bir kamyoncu Dr. Pepper'ını tezgâha koyuyor ve kasiyer vardiyaları değiştirdiklerini ve gece görevlisinin gelip kasaları değiştirmesini beklemesi gerektiğini söylerken sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum. O da başını sallayarak dışarı çıkar ve gece görevlisi olması gereken tekir yeleli genç bir adamın yanına gider, içeri girmesi zaman alıyor. Dükkanın tentesinin altındaki propan tankının üzerine oturup telefonunda gezinirken Winston Light'ının izmaritini Polar Ice sandığının arkasına atmasını ve bir Slim Jim'in sümüksü ucunu yemesini izliyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Mırıldanıyorum ama kamyoncu hiç telaşlanmıyor. Tezgâha birkaç dolar para üstü bırakıyor, kasketini düzeltiyor ve kamyonuna geri dönerken bir koluyla yüzünü kapatıyor.

Telefonumu kontrol ettim. Saat beşi yedi geçiyor, yani Slim Jim'in resmen geç kaldığını varsayıyorum ve bunun için zamanım yok. Benzin istasyonunu bıraktım.

şarap ve Henry'nin en sevdiği pudralı mini çörekleri alıp arabama koşuyorum.

Kontağı açıyorum - yağmurun metal çatıya vuruşu kulakları sağır ediyor. Gözlerimin yaşardığını hissediyorum ve nedenini bilmiyorum, sadece bir şeyler olduğunu biliyorum. Aramalarımı kaçırmak onun yapacağı bir şey değil. Asla. Hele bütün gün. Telefonumda Henry'nin adının altındaki arama simgesine basıyorum. Çalışıyor. *Kahretsin.*

İki şeritli parlak yollardan evimize doğru hızla ilerliyorum. Son zamanlarda işlerin iyi gitmediğini biliyorum. Öğretmenlik işini kaybetti. Ben gazetecilik işleri arasındayım ama iyiyiz. Sadece sallantılı bir dönem. Beş parasız değiliz. Beklentilerimiz var. Kendi sanatına daha fazla zaman ayırıyor, akşam yemeklerini daha fazla birlikte geçiriyoruz, değil mi? Her şey yoluna girecek. Onu bulduğumda hazır olsun diye moral konuşmasını

kafamda tekrar ediyorum.

Oraya vardığımda, merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve kapıyı açtım, yağmurdan sıırıslıklam olmuş ve nefes nefese kalmıştım ve... hiçbir şey yoktu. Ne beklediğimi bilmiyorum. Boş bir şarap şişesi hala sehpanın üzerinde duruyor ve dün gecenin körisi yağlı paket servis kutuları içinde çöpün üzerinde duruyor ve o kadar sessiz ki duvar saatinin tık takları bile ürkütücü.

Henry'nin telefonu açmaması için bir neden düşünmeye çalışıyorum. Bir düzine sebebi olabilir. Ölmüştür, kaybetmiştir, kazara sessize almıştır. Bazen resim yaparken sessize alır, bunu anlıyorum.

Ama bu sabah işe gitmeden önce sesi böyle geliyordu. Son birkaç aydır alıştığım her zamanki depresyonuna benzemiyordu; içi boş bir sesti, konuştuğunda bir boşluk hissediyordum. Endişe verici bir şey söylemedi, sadece *hoşça kal, akşama görüşürüz* dedi, ama bir şey beni sarstı.

Her odayı kontrol ettim ve sonra Sycamores'da olması gerektiğine karar verdim.

Bir yıldan uzun bir süre önce, arkadaşı, evimizde çalışmalarını için yer kalmadığından, resim stüdyosu olarak kullanabilmesi için, orada boş duran boktan dairelerden birini kiralamasını önerdi. Neredeyse hiç para ödemiıyor ve işten çıkarıldığından beri zamanının çoğunu orada geçiriyor. Kendime bu olmalı diyorum. Yağmurlu bir günü fırsat bilip kulaklık takmış ve bir resmin içinde kaybolmuş. İçimdeki his sadece paranoya.

Dolaptan bir şemsiye alıp The Sycamores'a doğru yola çıkmak için kapıdan geri koşmadan telefonum çalıyor.

"Henry!" Dedim, nefes nefese. Öfke çaresiz bir rahatlamayla buluşuyor.

Ama merhaba demiyor. Sadece telefonda yağın yağmurun tıslamasını duyuyorum ve sonra... hıçkırık.

"Aman Tanrım, tatlım, ne oluyor? Neyin var?" Henry'yi üniversite yıllarından beri tanıyorum ve on beş yılı aşkın süredir belki üç kez ağladığını duydum. Neler olduğunu hayal bile edemiyorum.

Diğer uçta yine sessizlik var.

"Ne oldu!? Bütün gün aramaya çalıştım, ne oldu?"

"Anna," diye inliyor ve sonra hıçkırarak ağlaması konuşmasını engelliyor. "Artık bunu yapamam."

"Ne demek bu? Bu da ne demek oluyor? Ne yapacağım?" "Her şeyi mahvettim. Her şeyi berbat ettim."

"Henry, neredesin? Gelip seni alacağım ve bu konuyu konuşacağız. Her şey yoluna girecek, sadece bana nerede olduğunu söyle."

"Çok ama çok üzgünüm. Seni seviyorum, bunu biliyorsun. Bir şey yaptım, Anna. Şimdi gerçeği söylemem gerek. Tüm hayatımızı mahvettim ve çok üzgünüm, ama yapamam... Bunu daha fazla yapamam."

"Hayır, yapmadın... Sen... Bu her neyse çözebiliriz, tamam mı?" Sakin bir ses kullanmaya çalışıyorum ama kafam çok karışık. Bu birdenbire ortaya çıktı ve kendine zarar vermesinden korkuyorum - son birkaç ay hiç bilmediğim kadar kötüydü ve o bu kadar kötüydü. "Bebeğim, lütfen. Her şey yoluna girecek."

"Affedilemez bir şey yaptım," diye
hıçkırıyor. "Her neyse..."

"Hayır." Beni durdurdu. "Anlamıyorsun." Hayatımda duyduğum en hüznü, en çaresiz çığlıklar dudaklarından dökülüyor ve kalbim parçalanıyor.

Kanepenin kenarına oturup elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve ne yapmam gerektiğini, nasıl yardım edebileceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Ben... birini öldürdüm," diyor. "Ben öldürdüm. O bendim." Sonra kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuyorum ve hat kesiliyor.

OceanofPDF.com

ANNA

Otuz altı yaşındaki yerel sanatçı ve öğretmen Henry Samuel Hartley'in cesedi bu sabah erken saatlerde Santa Fe şehir sınırlarının hemen güneyinde Rio Grande'nin bir kıyısında sığ suda bulundu. Yetkililer olayın intihar olduğuna karar verdi.

Gazeteler, ben öğrendikten sadece saatler sonra ve çoğu kişi öğrenmeden ailesine haber verildi. Hikayenin yanındaki fotoğraf, tüm profesyonel sitelerinde ve kartvizitlerinde kullandığı fotoğraftır - kumlu sarı saçları bir gözünün üzerinden hafifçe sarkar, gülümsemesi mavi gözleriyle buluşur ve vücuduna hiç yakışmayan gömleği ve kravatıyla kameraya gülümser. Belki de onu hayatımda sadece birkaç kez resmi kıyafetler içinde gördüğüm içindir.

Genellikle boya lekeli kot pantolonlar ve eski tişörtler giyiyor -The Smiths, Tears For Fears- bu daha çok onun tarzı. Birini seçmeliydiler gerçekte kim olduğunu gösteren fotoğraflar.

Şok hala geçmedi. Ölümünden bu yana geçen iki hafta içinde cenaze geldi ve geçti, birlikte paylaştığımız hayat bir anda yok oldu. Eşyalarım kutulara dolduruldu ve ev gelecek hafta satışa çıkıyor çünkü boşluğa ve her odaya musallat olan onun anısına dayanamıyorum. Onsuz burada olamam. İşte şimdi buradayım. Sycamores'dayım.

Bu ürkütücü yerde kendimi ona farklı bir şekilde yakın hissediyorum çünkü onun eseri burada. Birkaç kutu eşya ve hayatının tüm saatlerini Bu duvarların içinde fiziksel olarak ondan kalan tek şey var. Belki bu kutuların içinde ya da bilgisayarında ya da hatta Ona neler olduğunu anlamama yardım edecek bir şey. Bilmek istiyorum.

Son aylarda neden bu kadar umutsuzca üzgündü- Kimi öldürdüğünü sanıyor? Bu doğru olamaz ama bir şey onu canına kıymaya itti. Polise ya da ailesine bu kısımdan hiç bahsetmedim - yani, tabii ki onları aradığını, ağladığını ve berbat durumda olduğunu, çok üzgün ve histerik olduğunu söylediğini anlattım. İntihardan önce ne olduğunu bilmeleri gerekiyordu -kırılgan durumunu- ama *birini öldürdüm* kısmını? Hayır. Çünkü bu doğru olamaz.

Park yeri ile Henry'nin stüdyosuna çıkan dış merdivenler arasındaki betonda bir bavul çekiyorum. Yeni evime. Birkaç kadının beyaz plastik bir masada oturup Go Fish oynadığı ve 7- Eleven jumbo Slurpees içtiği havuzun yanından geçiyorum. Esmer olanı fark ediyorum çünkü fazlalıkları plastik sandalyelerin arkasındaki kabuk şeklindeki kesiklerden dışarı taşıyor. Elinde su kanatları ve dinozor su tabancasıyla havuzda yüzen bir çocuğa bağıyor.

Çantamı yanlarından geçirirken kırık tekerlekle boğuşuyorum. "Sende yedi var Rosa. Gördüm!" diye bağıyor kadınlardan biri. "Go Fish, Jackie." Diğeri, sanırım Rosa, kıkırdıyor.

"Sakin bana yedi tane olmadığını söyleme. O boku gördüm." Jackie Rosa'nın kartını almak için ayağa kalkar ama plastik sandalye arkasına yapışmıştır, bu yüzden geri oturur. Jackie sandalyeyi kıcından çeker ve ayağa kalkıp kaşlarını çatarak bir sigara yakar. "Her neyse."

"İşte bu yüzden kimse seninle oynamıyor Jackie," diyor adı açıklanmayan üçüncü kadın.

"Monte mi oynuyorsunuz, bayan?" diye soruyor seslerden biri ve sonra benimle konuştuklarını fark ediyorum.

"Ne?"

"Biz oyun oynamıyoruz. Monte, Crystal. Go Fish oynuyoruz. Ayrıca, o sana cevap vereceğim. Hatun hırpalanmış görünüyor," diyor diğeri. Artık kimin kim olduğunu bilmiyorum.

"İyi misin, piliç?"

"Uhhh," diye cevap vermeye başlıyorum ama beni unutmuşlar ve kendi aralarında tartışmaya devam ediyorlar. Ben de minnetle yoluma devam ediyorum ve arkamda biri belirene kadar çantamı merdivenleri teker teker çıkıyorum. Başlıyorum

Şaşkınlık içinde özür diliyorum, yoluma çıktıkları için ani bir tepki veriyorum ve geçmelerine izin vermek için yana kaymaya çalışıyorum ama tanıdığım bir yüz olduğunu fark ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum, orantısız valizimi kaldırırken şaşkınlığımı gizleyerek. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Oh..."

"Yani ikimizden biri merdivenlerden çıkıyorsa," diyor yarım bir sırıtışla ve sanırım ben de gülümsemeye benzer bir karşılık veriyorum, ama her gün o kadar hissizleşiyorum ki, yüzümün yüzümle eşleşip eşleşmediğinden emin olmak benim için gerçekten zor.

Artık niyetim yok. Adam Carson olabilir. Hayır... Callum... bir şey. Henry'ye

buradaki daireden bahseden adam.

Onunla sadece bir kez karşılaştım, bir okul müsamesinde. Aynı yerde öğretmenlik *yapıyorlardı*. Onunla ve karısıyla oyun arasında tanıştım. Bir oyun sergiliyorlardı.

West Side Story, ve Henry ve ben imtiyaz standında kek satılan kurabiyeleri yiyor ve ikinci yarıyı geçirmemiz için sert içecekler satmalarını diliyorduk. Callum ve karısı geldi.

Adını hatırlamadığım için kendimi kötü hissediyorum ama o kadar zayıf görünüyordu ki onu hemen yargıladım ve eve dönerken arabada Henry'ye diyet planı için Callum'u rahatsız etmem gerektiği konusunda şaka yaptım. Bana ölümcül olduğunu söyledi - kanserin türünü bile hatırlamıyorum - sanırım kemik kanseriydi. Ama kendimi dünyanın en boktan insanı gibi hissettiğimi hatırlıyorum, bu yüzden onun güzel, çelimsiz yüzü, seyreلمiş kestane rengi saçları ve küçük çerçevesi sonsuza dek hafızama kazındı.

Bana Callum ve karısının sağlık sigortaları olmadığı için bu bok çukurunda yaşadıklarını ve faturaların onları mahvettiğini söyledi. Sanırım adam lisede sadece yarı zamanlı çalışıyormuş, karısı da çalışmayı bırakmak zorunda kalmış ve borç onları mahvetmiş. Henry'ye göre karısı birkaç ay önce vefat etmiş.

Callum'a baktığımda, onun kederinin ağırlığının benimkine ayna tuttuğunu hissediyorum ve bu ek acı hatırlatmasından kaçmak için başka tarafa bakmamak çok zor. Onun gözleriyle karşılaştığımda bir anda farkına varıyorum. İkimiz de değer verdiğimiz her şeyi kaybettik ve hayat bizi buraya bıraktı, başka bir ceza gibi.

Ben katatonik anımdan kurtulup bir şey söylemeden önce çantayı merdivenlerin başına getirmişti. Beton merdivenlerin geri kalanını tırmanıyorum ve ona başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce ve 203 kapısının ardına güvenle geçmeden önce onun kim olduğunu hatırlamıyormuş gibi yapıyorum.

Dairenin içindeki durgun hava nefesimi kesiyor. Penceredeki klima ünitesini açmaya çalışıyorum ama sadece tıkırtı sesi çıkarıyor ve dışarı atıyor. Pencerelemi açıyorum ve bir an durup odayı inceliyorum. Toz zerrecikleri açık perdelerden içeri süzülen eğik ışık huzmelerinde dans ediyor.

Şövalelerinin çoğu, durgun alanda örtülerle örtülmüş hayaletler gibi görünüyor. Küçük mutfak, etrafa saçılmış kupalar ve birkaç IPA şişesi dışında çoğunlukla kullanılmıyor. Yatak boş streç film yığınlarıyla kaplı. tuvaller ve kullanılmış fırçalarla doldurulmuş kahve kutuları. Bir daireden çok bir ressamın stüdyosuna benziyor.

Hiçbir şeyin yerini değiştirmek istemiyorum. Her şeyi onun bıraktığı gibi tutmak istiyorum ama en azından yatağı dikkatlice temizlemem gerekecek. Bir kutu yağlı boyayı yere koyup oturuyorum ve sonra gözyaşlarım geliyor.

Mümkün olduğunu bilmediğim bir acıyla iki büklüm oldum. Kaburgalarım ağrıyana kadar kontrolsüzce hıçkırdım. *Henry. Neden?* Cenin pozisyonunda kıvrılıyorum ve son aylardaki tüm tartışmaları yeniden yaşıyorum. Tüm o didişmeler, ardında yatan ağır meseleler için bariz bir paravandı.

Yıllarca çocuk istemediğimiz konusunda hemfikir olduktan sonra, işten çıkarıldığı bir gün fikrini değiştirdiğini ve bunu uzun zamandır bana söylemek istediğini söyledi. Ona bunun bir orta yaş krizi olduğunu, geçeceğini ve saçmaladığını söyledim. Dünyayı gezmek, harika şaraplar içmek, Pazar sabahları şehirdeki yüksek apartmanımızın balkonundan birlikte *New York Times* okumak ve büyük hayallerimizin peşinden gitmek istiyorduk ama bunların hiçbirini yapacak kadar para kazanamadık. Güzel. Adil, ama şimdiye kadar söylediğimiz -istediğimiz- her şeyden bir anda vazgeçemeyiz.

Değişmeye başladığı zamandı: altı ay önce. Ama ben onun hala elimizin altında olan bir hayattan vazgeçtiğimizi düşündüğümüz bir an yaşıyorduk çünkü tüm hayatımız boyunca peşinden koştuğumuz hayat artık bize ulaşamaz geliyordu. Resmen başarısız olmuştuk ama çocuklar hâlâ mümkündü. Eğer istersek şehir dışında küçük bir kulübenin olabileceğini söyledi. Ama ben istemiyordum. Hâlâ bir Kosta Rika sahiline ya da Ibiza'ya taşınmak ve her zaman yapacağımızı söylediğimiz gibi 9'dan 5'e ya da çocukların kölesi olmamak istiyordum.

Tanrım, neden sadece evet demedim? *Evet, bebeğim. Ne istersen. Ne istersen.* Geri dönüp evet demek için her şeyimi verirdim.

Güneşin ön kapının yanındaki beyaz bir üçgenden yansıdığını görüyorum ve oturup ona bakıyorum. İçeri girdiğimde fark etmemiştim. Bu bir zarf. Bir zarf.

ya da ben içerideyken birisi kapının altına koymuş olabilir.

Gidip aldım. Önünde adımı görmek için çeviriyorum. Anna Hartley. Sanırım kiralama ofisinden geliyor. Genel bir bilgi, fatura gibi bir şey ama açtığımda elim ağzıma gitti ve düşürdüm.

Kâğıt parçası usulca yere düşüyor ve yere baktığımda iki kelimelik notun bana baktığını görüyorum:

ÇIK DIŞARI.

OceanofPDF.com

CASS

O ıglık atarken 108 numaralı kapının girişinde durup yeri işaret ediyorum.

"Sylvie, gerçekten, neden korktuğunu anlamıyorum."

Sylvie terlikleri ve tişörtüyle mutfak sandalyesinde oturuyor ve üç çocuğu da her an devrilecekmiş gibi duran mütevazı mutfak masasının üzerine yığılmış durumda.

"*Hay monstruos!*" diye bağırıyor.

"Hey ne? Canavarlar mı?" Hamamböceklerini tahmin edecektim, ama sabrım tükeniyor ve bu kelime bile daha fazla ıglık atmama neden olacak. Çocukların toplanması.

"*Ratas!*"

"Rakun mu?" Nemli daireye doğru ilerlerken sordum.

"Bir fare," diyor küçük çocuklardan biri usulca, kız kardeşinin arkasına saklanarak. Baktığımda bir sıçan değil, sobanın yanında kırıntı yiyen minik bir fare görüyorum. Çocukların hatırı için gülmemeye çalışıyorum. Fare, sanki bir şapka giymesi gerekiyormuş gibi görünüyor. küçük bir fötr şapka ve bir animasyon filminde başrol.

"Oh. Anladım. Kapını kapatmalısın. Öylece içeri girebilirler. Neden burada kimse kapısını kapatmıyor? Yurt gibi bir yer."

"*Gato,*" diyor ve ben tercüme etmesi için çocuğa bakıyorum.

"Kedi," diyor ocuk utangaç bir şekilde. "Kediniz var mı diye soruyor." "Benden değil," diyorum ve tezgâhtan bir kevgir alıp Küçük böceği tuzağa düşürüyorum, ama ıskaladığımda ve buzdolabının altına kaçtığında tüm ailenin dehşet içinde ıglık atmasına neden oluyor.

"Bay David'den ödün kedi. 106!" diyor ve ben bunu sorgulamak için ağzımı açtığımda fare koşarak evin arkasında kayboluyor. Sylvie kendini yelpazeliyor ve bayılacak gibi görünüyor.

"Peki, tamam. Tamam," diyorum ve ön kapıdan çıkıp David'in kapısını almak için yürüyorum.

Benden önce bir kadın görüyorum. Ortak balkon şeridinde ferforje bir sandalyede oturuyor - aslında balkondan ziyade merdivenlere ulaşmak için bir yürüyüş yolu - ve Henry'nin kapısının önünde. Henry'nin kapısını görmüyor.

Bu yüzden David'in kapısına doğru ilerliyorum ve kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alıp her gün defalarca yaptığım gibi başımı sallıyorum, hâlâ bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

David'in kilosu ve nefes alma sorunları onu hareketsiz kılıyor, bu yüzden beni karşılamak için vücudunu kaydırırken gıcırdayan ve iç çeken yatağından içeri girmem için beni çağırıyor. Ünitelerin hepsi küçük, bu yüzden kapıyı açtığımda benden sadece bir metre uzakta. Onu daha önce hiç başka bir yerde görmemiştim. Son altı ay içinde, tıkanmış bir tuvalet ve birkaç HVAC sorunu için geldim ve sanki sandalyeye gerçekten kaynaklanmış gibi.

İçeri girdiğimde dokuz kedi görünüyordu. David Xbox'ında *Call of Duty* oynuyor. Kulaklıklarını indiriyor ve hiçbir şey söylemeden bana bakıyor.

"Sana bir kedi ödünç almakla ilgili soru sormam mı gerekiyor?"

"Kedi sizin kullanımınız için mi?" diyor, garip bir resmiyetle ve tereddüt etmeden, sanki bu her gün talep edilen bir şeymiş gibi.

"Um...108."

"Sylvie'nin faresi var mı? Ön kapıyı hiç kapatmıyor. İçeri girebilirler."

"Yapabilirler. Evet," diyorum ve o da sanki çok önemli bir konuda birbirimizi anlıyormuşuz gibi başını sallıyor.

"Rahibe Christian'ı almanızı tercih ederim. Genelde böyle şeyler için Clawdia veririm ama onun midesi bozuk" diyor.

Hangi kediyi yakalayacağımı düşünerek etrafıma bakındım.

"Yani sadece..?" Elimle kafam karışmış bir şekilde dönme hareketi yaparak

Hangi kediyi yakalayacağımı.

"Lavabodaki güzel siyah Sibiryalı."

Mutfağa gidiyorum ve tezgahın üzerinde dört kedi görüyorum. Şişman, siyah bir tanesi lavaboya kıvrılmıştı. Simba'yı uçurumdan atlatır gibi onu kucağıma aldım ve ön kapıya doğru yürüdüm.

"Onu yarın geri getirebilir. Rahibe Christian acele etmemeyi sever ama onu alacak."

Kediyi bıraktıktan sonra, küçük farenin binanın yan tarafındaki beton patika boyunca koşuşturduğunu görüyorum ki bu büyük bir şans çünkü Rahibe Christian'ın zavallı şeyi katletmesine izin vermeyi hiç planlamamıştım. Bir parça Gouda ve bir kelebek ağıyla geri dönecektim ama onun yerine

Thunderbirds şapkasını takın ve çizgi film faresini alıp

onu binanın arkasındaki ağaçlık alana bırakıyorum. Ona Fig adını veriyorum ve yaprakların ve çalılarının arasından geçip gidene kadar el sallıyorum.

Ofise dönerken Henry'nin kapısının önündeki kızın gittiğini fark ettim. Acaba karısı mıydı?

Elbette herkes onun intihar ettiğini duymuştur ve böyle bir yerde fısıltılar hızla yayılır ve birçok versiyonu vardır. Gazetelerin nehirde bulunduğunu yazması önemli değil. Buralarda "kirişlere asılı halde" bulundu, kiriş olmadığını unutun ya da "yatağında elinde silahla bulundu", ancak silah sesi rapor edilmedi. Ve elbette, şimdi havuza girmeyi reddeden birkaç kişi var çünkü kendi kanında yüzüstü yüzerken bulunduğunu ve onu gece yarısı çıkardıklarını, bu yüzden kimsenin görmediğini söylüyorlar.

Çılgın dedikodular çok mantıklı. Sycamores kırık insanların yaşadığı yer. Herkes kendi yolunda biraz kötü. Herkes bir boşluğu dolduruyor ya da bir tür derin kaybın yasını tutuyor gibi görünüyor. Sızdıran tuvaletleri ve tıkanan boruları tamir etmek için aradıkları kişi ben olduğumdan, istediğimden daha fazlasını duyuyorum.

Belki de söylemek istediklerinden daha fazlasını söylüyorlar. yalnızlıklarına eşlik ediyor ve ben sadece tüm bunları özümsemek için orada olan kişiyim.

Bütün gün havuzda tek boynuzlu at şamandırasıyla süzülüp cin martini içen, aynı boyda olmamıza rağmen her hafta evindeki yüksek dolaplardaki eşyalara ulaşmam için beni çağıran Babs var ve sonra Beni oturup limonlu kek ya da elmalı kek yemeye ve toz Lipton çayı içmeye zorluyor ve ben de hep öyle yapıyorum.

119'da yüzünde dövme olan ve yemek yerken görülen bir adam var. Birden fazla kez balkondaki kutudan spaghettiOs çıkaran, 201'deki Gwen'in uçuğu olduğunu söyleyen. 201'deki Gwen bana 111'deki Leonard'ın aletini elektrik süpürgesine sıkıştırdığını ve acil bakıma gitmek zorunda kaldığını, Leonard da bana 104'teki Gordon'ın Amazon paketlerini çaldığını söylüyor, yani Dikkat et. Bir de Rosa var. Crystal ve Jackie ile birlikte "havuz kızlarından" biri. Çocukları birbirlerini havuz erişteleleriyle döverken ve bütün gün Flamin' Hot Cheetos yerken onlar havuz kenarındaki plastik masaların daimi demirbaşlarıdır. Bazen Letty ve Tina da onlara katılıyor, ancak Letty ve Tina'nın işleri var, bu yüzden sigara içmek ve kartlar, 7-Eleven Big Gulp'tan kimin kime bozuk para borcu olduğu ve *The*

Bekârlar sevgiyi hak ediyor ve hangileri sadece Instagram hesaplarını büyütmeyle çalışan fahişeler.

Rosa sessizdir. Kirli çamaşırlarını ortaya dökmeyen ve hakkında çok az şey bildiğim insanlardan biri. Diğer birkaç kişi de kendi içlerine kapanık ama çoğu insan üç küçük çocuğu olan ve bir diğeri de yolda olan ama görünürde babası olmayan Crystal gibi, günlerini uzun mısır çipi tırnaklarıyla telefonunu kurcalayarak ve kim bilir kimlerle sürekli FaceTime yaparak geçiriyor. Bir de suç ortağı Jackie var ki, onun da iç sesi yok gibi görünüyor.

Elinde mavi bir Big Gulp ve bir paket Camels olmadan nadiren görülür ve sesi, Go Fish ve gin rummy'de kimin hile yaptığını, kimin "siktirip gidebileceğini" ve "sikini yalayabileceğini" tartışırken çok uzaklardan duyulabilir çünkü ona saygısızlık edilmeyecektir.

Kot şortumdaki kedi tüylerini silerek beton avluda yürüyorum ve havuz kızlarının yanına bir sandalye çekiyorum. Dev bir kutu maltlı süt topu ve Junior Mints güneşte eriyor. Crystal çocuklarını sinemaya götürmüş olmalı. Yapışkan bir süt topu alıp ağzıma atıyorum. Kızlar Çılgın Sekizler oyununa odaklanmış durumdalar. Rosa boş ellerini kaldırarak oyun dışı kaldığını, yani kazandığını gösteriyor, diğerleri ise kim kazanırsa kazansın her oyunda yaptıkları gibi sızlanıp ona hilekâr diyorlar. Tüm bunların anlamını gerçekten anlamıyorum.

"Şuradaki pilici gördün mü?" Jackie, Henry'nin dairesinin dışındaki balkon şeridini başıyla işaret ederek sorar. "Karısı, değil mi?"

"Öyle olmalı," diyorum. Bugün ev sahibinden gelen e-postayı gördüm, eşinin şimdilik kira kontratını devam ettirdiğini ve taşınmayı planladığını söylüyordu, ki bunu son derece üzücü buldum. Ben olsaydım, oradan olabildiğince uzakta olmak isterdim. Sanırım onun da kendine göre sebepleri var. Bu bilgiyi havuzdaki kızlarla paylaşmayı düşünmüyorum elbette.

Rosa kartları yeniden karıştırarak, "Bu çok zor," diyor.

"Onun öldüğüne inanmak zor. Çok iyi biriydi, biliyor musun?" Crystal öyle diyor.

"Ve seksi," diye ekliyor Jackie, bir sigara izmaritini havaya savurarak.

"Uygunsuz!" Crystal tersliyor.

Popo havuza düşer ve çocuklardan biri sanki ona saldıracakmış gibi feryat etmeye ve üzerine su sıçratmaya başlar.

"Tanrı aşkına, Kevin. Sadece at şunu... sadece... Tanrım, bir hap al!" Crystal ayağını sürüyerek izmariti sudan çıkardı ve

ıslak beton. "Mutlu musun?" Kevin ağlamayı keser ve masaya dönerek Rosa'nın ona dağıttığı eli alır.

"Seni içeri almamızı ister misin?" Jackie dizindeki bebekle bana soruyor kulağına erimiş bir nane şekeri itiyor. Kadın peçeteyle silip süpürüyor ve çocuğu yere bırakıyor. Yaramazlık yapan ve çığlık atan çocukların yarattığı sürekli kaos, bu kadınlar için sadece küçük bir sıkıntı gibi görünüyor - arka planda var olan, çocukları hayatta tutmak için ara sıra ele almak zorunda kaldıkları, ancak açlıktan ölmelerine veya boğulmalarına izin vermemek gibi temel bir içgüdünün ötesinde hiçbir çaba gerektirmeyen bir şey.

"Hayır, 102. kattaki alçıpandaki bir deliği yamalamam gerekiyor."

"Alçıpanın nasıl tamir edileceğini nereden biliyorsun?" Rosa sorar. "Sadece küçük bir delik. Macun ve biraz boya," diyorum.

"Ama yine de. Bu çok tuhaf," diye ekliyor Crystal. "Sen normal bir piliç gibisin. Hatta güzelsin. Sanırım. Bulaşık makinesi pompası tamir eden ve alçıpan yamayan başka piliçler tanıyor musun? Bunun için bir erkek bulmalısın."

"Evet," diye kabul ediyor Jackie. "*The Bachelor*'a katılabilirsin. O piliçlerden birine benziyorsun."

"Ashley B gibi," diye ekliyor Crystal. "Parlak saçlı."

"Hayır. Ashley K'ye benziyor, aptal. Ashley B doğru sebepler için orada değil. Ashley B'ye benzemiyor."

"Her neyse," diye devam ediyor Crystal. "Bu tulumla ve kirli tırnaklarla erkek bulamazsın. Jackie sana manikür yapabilir."

"Boruları falan tamir etmeyi nereden biliyorsun?" Rosa usulca sorar.

"Babamla birlikte işlere gittim. Okuldan sonra onunla birlikte bir iş girecektim," dedikten sonra bakışlarının yumuşadığını ve gözlerinin tekrar kartlarına kaydığını gördüm. Bir gece havuz başında birkaç cin fizze içtim ve havuzdaki kızlarla artık gerçekten ailem olmadığını paylaştım.

Hayatımın büyük bölümünde sadece ben ve babam büyümüştük. Annem ben daha küçükken öldü, bu yüzden evi kaybettiğinde ve lise son sınıfta rehabilitasyon ve evsiz barınakları arasında gidip geldiğinde, tek başımaydım ve bir baba/kız şirketi -Abbott Family Repair- hayali onun ayıklığıyla birlikte öldü. Ama kendisi? Aslında ölmedi... çoğunlukla. Teknik olarak. En son ziyarete gittiğimde kim olduğumu bile bilmediğiyle ilgili şaka yaptığımda acıyan bakışlarla karşılaştım; idrardan sırılsıklam olmuş pantolonuyla koltuğuna çökmüş, bana Roxy diye sesleniyor ve bir yığın krep isteyip istemediğimi soruyordu.

Artık bana ailem hakkında soru sormuyorlar. Sanırım onlar için alakasız bir konu; hayatları çocuklarının etrafında dönüyor. Crystal her zaman aile onların sahip olduğu her şeydir der, bu yüzden kendi çocuğum ve ailem olmadığı için onlara daha da zavallı görünüyorum, eminim dünyanın en yalnız insanı gibi.

Sessizlik garip, bu yüzden fark edilmeden kalkıp malzemelerimi almak için ön büroya gidiyorum ve bugün bininci kez buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum. Belki de cevabım budur - alçıpan yama yapabilmem garip. Reid de dolaylı yoldan hep böyle derdi. Hayatımın nasıl ve ne zaman kontrolden çıkmaya başladığını düşündüğümde, zihnimde şu listeleri yapıyorum yanlış yaptığım şeyler.

Gerçek bir üniversite yerine ticaret okuluna gittim. Tamirci olmak istiyordum, çünkü babam benimle birlikte bir iş kuracak durumda değildi. Düşündüm de, kim kızların çalıştığı bir tamirhane duymuş ki? Hiç kimse. Sadece kadın tamircileri işe alabilirdim ve en iyisi biz olurduk ve eyaletteki her kadın arabasını bize getirmek isterdi çünkü bize güvenebileceklerini ve dayak yemeyeceklerini ya da kazıklanmayacaklarını bilirlerdi. Bunun dahice olduğunu düşünmüştüm. *Shark Tank*'te bile fon bulacağımı düşündüm... ama Reid'le tanıştıgımda yavaş yavaş bu fikirden vazgeçmeye başladım. Garip olduğunu düşündü. Tuhaf bir şekilde erkeksi ve pratik değil.

Sonra o emlakçı olduğu ve ben de her şeyi tamir edebildiğim için birlikte ev çevirebileceğimizi düşündüm. Bir servet kazanırdık, kendi HGTV'mizi alırdık.

Kaç çiftin karısı müteahhit olur ki? Ama ben bir eş değildim, değil mi? Ve onu utandırdım ya da hadım ettim.

dairesel testere kullanmayı bilmemesi benim hatamdı. İşte bu, hayatımı nasıl mahvettiğime dair zihnimdeki listenin ilk maddesi. Reid'in daha normal bir şey peşinde koşmam gerektiğine karar vermesine izin verdim - lezbiyen olarak adlandırılmayacağım ya da onu kötü göstermeyecek bir şey. Mahkeme muhabirliği.

Beni ikna et, iyi olurdu. Ama yazmaktan nefret ettim ve vazgeçtim.

Zihnimdeki listede maddeler yığılıyor. Bir adamla tanıştıktan kısa bir süre sonra onunla yaşadığım ve evlenmemek ya da adıma bir şey olmaması benim için sorun değilmiş gibi davrandığım için ne kadar aptal olduğumu. İçten içe biliyorum ki

Çocukları, yani bir aileyi ne kadar çok istediğim en büyük anlaşmazlık konusuydu. Evliliğin aptalca olduğunu düşünmesi iyiydi, ama o da çocuk istiyordu ve iki başarısız hamilelikten sonra aramızdaki şeyler değişti. Sanırım ikimiz de biraz vazgeçtik ama mutluluktan.

Ama aslında en büyük hatam yaşlanmaktı. Belki otuz yaşı altında kalsaydım, hala eski hayatıma sahip olabilirdim. Acınası. Bunlara sahip olduğum için gurur duymuyorum.

Düşüncelerim pişmanlık ve kızgınlık dalgalarına dönüştüğünde onları kontrol edemiyorum.

Bildiğim bir başka şey de bu çöplükte kalamayacağım. Tazminat çoğunlukla bedavaya aldığım boktan bir daire, artı ihtiyaçlar için çok az bir miktar. Yarı zamanlı çalışabileceğim bir iş bulmam lazım, o zaman biraz birikim yapabilir ve bu cehennem çukurundan uzaklaşabilirim. Burada bulunduğum aylar boyunca bir şeyler bulmaya çalıştım. Bir araba dükkanında iş bulmaya çalışmak neredeyse her zaman

Aynı genel deneyim. Başvurduktan sonra beni hiç aramadılar, ben de oraya gidip patronla konuşmak istedim, patron her zaman erkekti ve bana yukarıdan aşağıya bakıp *bazen* kahkahalarını bastırıyordu, ama çoğu zaman kendini tutamayıp becerilerimi anlattığım süre boyunca sırtıyordu.

Sonra, ne hakkında konuştuğumu gerçekten bildiğimi ve kalifiye olduğumu fark ettiğinde, yüzünde bir tür utanç kızarması göreceğim ve sonra beni teknik olarak yakalayacak - aslında sertifika programımı hiç bitirmediğim için - ancak size garanti ederim ki dükkanın arkasındaki tulum giymiş adamların hiçbirisi bana yan bakışlar atmıyor.

Bir Chevy sedanın alt kısmının herhangi bir sertifikası veya resmi eğitimi var. Ben bir hatunum. Bu kadar.

Milly's B&B'ye temizlikçi olarak ve kimsenin beni geri aramadığı birkaç barmenlik işi için başvurdum. Bu yüzden başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum, tekrar yapmak zorundayım. Yapmayacağımı söylediğim şeyi. Bir erkeği cezbetmeye çalışmalıyım. Sadece bir kez daha... ve belki beş yüz dolar ya da daha fazlasını alıp Bir şey bulana kadar araştıracağım. Açgözlülük yapmayacağım. Şimdilik idare edecek kadar.

Hava karardıktan sonra caddenin karşısındaki Lamplighter'da bir içki aldım. Burası tam da "The Dive Bar "ın karşısında hayal edebileceğiniz gibi bir yer.

Çınarlar: tüm pisliğini örtmek için loş ışıklandırılmış, koyu kırmızı halı onlarca yıldır dökülen bira ve sigara yanıklarıyla lekelenmiş, bayat kokusu hissedilir

duman ve onu örtmeye çalışan çamaşır suyu. Vinil bar tabureleri koli bandıyla bir arada tutuluyor ve köşede mor keçeli ve eğri büğrü ıstakalı bir bardo masası duruyor; burada birkaç adam bir bank atışının yasallığı üzerine tartışıyor.

Müzik kutusundan "Don't Stop Believin'" çalıyor ve köşedeki kabinde oturan birkaç çift şarkı çaldığında zorunlu olarak abartılı bir şekilde eşlik ediyor. İri memeli sarışın bir kaşığı eğreti bir mikrofon olarak kullanıyor ve adamlar kendilerine güvensizce gülüyorlar.

Bara gidip bir Hamm's birası sipariş ettim. Bu boku her yerde bulamazsınız. Babam tadının armut gibi olduğunu söylüyor.

Ne? Kesinlikle öyle, bu yüzden benim favorim. Bayat ve düz olduğu için sipariş veren tek kişi olduğumu söyleyebilirim, ama sorun değil. Buraya içki için gelmedim. Bu sadece bir dekor.

"Bazıları kazanacak, bazıları kaybedecek. Bazıları blues söylemek için doğar..." diye şarkı söylüyor yanımdaki adam, çok yakınıma eğilerek.

"Tanrım, bir Altoid ya da başka bir şey ister misin?" Diye soruyorum ama o hiç istifini bozmadan diğer yanındaki çifte doğru eğiliyor ve şarkısına devam ediyor,

Gözler kapalı, yumruklar sıkılı. İçki siparişi vermek için yanıma sıkışan başka bir adam görüyorum. Yüzük parmağının etrafındaki soluk deri çemberini fark ettim. Bingo. Mükemmel hedef. Sarhoş adamlarla başlayabilirdim çünkü daha hızlı olurdu, ama evli olduğunu bilmenizi istemeyen evli bir adam tam da aradığım şey, bu yüzden sabırlı olacağım.

Bana başıyla selam veriyor -o kadar yakın sıkışmış durumdayız ki selam vermemek daha garip olurdu- ve sonra Journey şarkılarını söyleyen sarhoş adama bakıyor. Birbirimize kaşlarımızı kaldırıyoruz.

"Şarkılar abartılıyor," diyor.

"Oh, öyle mi?"

"Evet, 'Open Arms' daha iyi bir şarkı. Onların da bir numaralı liste hitiydi" diyor ve ben ondan şimdiden nefret ediyorum. Nedenini gerçekten açıklayamıyorum -belki Sadece bu kadar aptalca bir şey hakkında herhangi bir fikri olması bile. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum, bunun yerine birkaç kez göz kırpıyorum ve yanağımın içini ısıyorum.

"İyi nokta, iyi nokta," diye mırıldandım.

Ne içtiğimi soruyor ve söylediğimde gülüyor, sonra o da aynısından sipariş ediyor ve başlıyor. Biraz Steely Dan, biraz Eagles ve üç ya da dört Hamm's birasından sonra bana buradan gitmek isteyip istemediğimi soruyor. İşte o zaman sinirden terlemeye başlıyorum. Her şey çok ama çok kötü gidebilir ama yine de yapıyorum.

"Sokağın hemen karşısında oturuyorum," diyorum.

"Yok artık." Bar taburesinden kalkarken hafifçe tökezliyor. "Evet.

İstersen bir içki içmeye gelebilirsin," diyorum ve o da sırtıyor.

"Şey," diyor, bu teklife şaşırdığı ve onunla bir yere gitmemi beklemediği belli. "Kulağa harika geliyor."

Kapıdan çıktık ve sıcak, durgun gece havasına girdik. Caddenin karşısına geçerken elini kıcıma koyuyor ve ben neredeyse içgüdüsel olarak karnına dirsek attım ve sonra hemen bunu yapamayacağımı hatırladım, bu yüzden

fark etmemiş gibi davranıyorum. Kalabalık yoldan uzaklaşmak için kısa bir koşu yapıyorum. O da beni takip ediyor ve ön kapıma geldiğimizde beni öpüyor ve sanki romantik bir filmde bir sahneyi canlandırıyormuşuz gibi beni duvara doğru itiyor.

Kalın dilindeki biranın ekşi tadı ve keçi sakalının kaşınması yüzünden öğürmek istiyorum. Sanki yüzüme peeling yapıyor. Ama onu korkutmamak için kıkırdamak zorunda kalıyorum ve kolunun altından sıyrılıp kapımın kilidini açıyorum.

"Atlarını tut, kovboy." Tanrım, bunu ben mi söyledim?

İçeri girdiğimizde, içerinin iğrençliğinden etkilenmiş gibi görünmüyor. Ne kadar çöplük olduğunu hiç fark etmemiş gibi görünüyor. Buraya tek bir şey için geldi elbette.

"Şu gece içkisi," diyorum. "Kendini evinde gibi hisset, ben içkileri getireyim.

Belki biraz müzik ya da başka bir şey bulurum."

Yeşil kanepeye uzanıyor ve televizyonu açıyor. Buzdolabından iki bira çıkarırken bir *Law & Order* bölümünün açılış müziğini duyuyorum, sonra o kanallar arasında gezinirken reklamlardan ve sitcomlardan kısa ses parçaları çalıyor. Rohypnol kapsülünü onun birasına koyarken ellerim titriyor ve karıştırmak için şişeyi birkaç kez çeviriyorum.

Hapları almak zor olmadı. Dokuzuncu Cadde'deki Misty's Cabaret'nin önünde takılan adam neredeyse sattığını ilan ediyordu, ben de ona sordum ve inanır mısınız bilmem ama hap başına beş dolara teslim etti. Bunu olabildiğince hızlı ve pratik bir şekilde yapacağım. O kendinden geçecek, ben onun tişörtünü çıkaracağım, kendiminkini çıkaracağım ama sapık olmadığım için sütyenimi çıkarmayacağım ve birlikte yatakta olduğumuzu inkar edilemez bir şekilde gösteren bir avuç fotoğraf çekeceğim. Sonra da giyin ve bekle.

Ben de aynen bunu yapıyorum ama uyanmıyor. Son adam sadece birkaç saattir baygındı, ama bu adam belki daha fazla içmiştir. Ölmemiş; nabzını kontrol ettim. Birkaç kez tekmeledim - sert değil, sadece görmek için - ve seğirdi. O iyi, sadece kalkıp dairemden çıkmıyor. İnsanların onu güpegündüz çıkarken görmesine izin veremem.

Bir fincan nane çayı yapıp üzerimi değiştiriyorum, sonra televizyonda *The Fugitive*'in son yarısını izliyorum ve umutsuzca uyumak istiyorum, ama adam dehşetle uyandığında sabah 4:30'a kadar biraz daha bekliyorum. Yutkunuyor ve etrafına bakınıyor. Yanındaki yerde duran tişörtünü kapıp üzerine geçiriyor, sonra da güçsüzce ayağa kalkıyor.

Gösteri zamanı.

"Oh, hey, ben... Özür dilerim. Sanırım biz... Ben... Kendimden geçmiş olmalıyım. O kadar çok içtiğimi fark etmemiştim." Telefonuna baktı ve gözleri büyüdü. "Kahretsin, gitmem gerek. Özür dilerim. Bu-"

"Karın arıyor. Jenna mı? Karın olduğunu varsayıyorum zaten. Evet, gitsen iyi olur."

"Pardon?" diyor, telefonunu cebine tıktırıp kapıya doğru ilerliyor. "Nasıl...?"

"Olay şu. Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum ama beş yüz dolara ihtiyacım var.

Zor bir dönemden geçiyorum."

"Uh... Soruyor musun... Seni tanımıyorum bile," diye kekeliyor.

"Doğru, ama bu Jenna'ya ulaşırsa üzüleceğini biliyorum." Telefonu çeviriyorum ve çektiğim bir avuç fotoğrafı kaydırıyorum. Biliyorum, Jenna'nın

seks yapıp yapmadığımızı hatırlayamıyorum. Gözlerindeki panik gerçekten görmek istediğim bir şey değil, her ne kadar bunu hak etse de.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" "Evet.

Üzgünüm."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Neyin var senin?"

"Neyin var *senin*? Aradığında Jenna'nın fotoğrafı çıkıyor. Güzel bir kız. Muhtemelen bir av. Senin için endişeleniyor. Muhtemelen senin için endişelenen çocukların da vardır, peki bu durumda psikopat olan kim, gerçekten?"

Bir süre sessizce bakıyor, her şeyi anlıyor. "Hâlâ sensin," diyor ve pantolonunu karıştırıp küçük bir silah çıkarıyor.

Bunu aramayı düşünmediğime inanamıyorum. Bu tür şeyler için biçilmiş kaftan değilim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama hissettiğimden daha sakın davranmaya çalışıyorum.

"Bunu sileceksin ve... Burada bir şey yapmak zorunda kalmak istemiyorum, o yüzden sadece... sadece sil ve ben hiç burada olmadım. Ciddiyim. Yap şunu."

Ellerinin titrediğini görebiliyorum. "Dostum, hile yapan bir pislik olabilirsin ama beş yüz dolar için bir katile dönüşmeyeceksin. Sence de bu biraz delilik olmaz mı?" Soruyorum ve yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Bütün bunlar delilik! Ne oluyor lan? I..."

Ama boku yediğini bildiğini biliyorum. "Dinle, git beş yüz dolar al, geri getir ve fotoğrafları silerken beni izle. Sana yedeklemediğimi ya da göndermediğimi göstereceğim. Tüm telefonuma bakabilirsin. Bakmak için bir nedenim yok. Seni tanımıyorum bile. Sadece paraya ihtiyacım var.

Dediğim gibi, bununla gurur duymuyorum ama sen de yaptığın şeyle gurur duymamalısın. Zavallı Jenna için üzülüyorum. Tanrım." Ve bununla bana saldırmak, tetiği çekmek ya da herhangi bir şey yapmak istediğini söyleyebilirim ama ne yapabilir ki?

Nispeten küçük bir miktar para için hayatını mahvetmek mi? Karısını kaybetmek, hapse girmek? Asla olmaz.

İstedigimi yaptı. Hışım ile çıkıp kapıyı çarpıyor ve ben yüzüme silah dayanmış olmasından dolayı titremekten kendimi alamıyorum. Oturup kafamdaki hafif dalgalanma hissini yatıştırmak için birkaç derin nefes alıyorum ve geri gelmeyeceğinden endişeleniyorum.

Ama geri geldi. Yirmi dakika sonra bana bir ATM verdi. Yirmilikler halinde beş yüzlük zarf ve fotoğrafları silmemi izlemesine izin veriyorum. Gitmeden önce bir kez daha arkasını dönüyor, beni aşağı yukarı süzüyor ve saçına tükürüyor. Ve bana amcık dedi.

Arka planda yankılanan *I Love Lucy* bölümünün konserve kahkahaları ve siyah-beyaz televizyon ekranından gelen beyaz ışığın duvarlarda titreştiği dairemin karanlığında lavabonun üzerine eğildiğimde, kendimi ağlamaya bırakıyorum. Kendime tutamayacağımı bildiğim bir sözü tekrar veriyorum - bunu bir daha asla yapmayacağıma dair. Şanslıydım ama zar zor.

OceanofPDF.com

ANNA

Dairedeki sıcaklık boğucu. Geceyi bir şişe şarap ve bir yumurta foo yong ile yerde bağdaş kurarak geçirdim.

Henry'nin eşyalarıyla dolu kutular. Burada zaten bulunan defterler, sanat malzemeleri ve çeşitli ıvır zıvır yığınları ile Henry'nin okuldan getirdiğim tüm eşyaları arasında

okuldan gelen ve işten çıkarıldığından beri açılmadan duran sayısız kutu da dahil olmak üzere, hepsini gözden geçirmem sonsuza kadar sürecek. Ama burada ona ne olduğuna ve bunu neden yaptığına dair bir ipucu, bir işaret olmalı. Bunun neye benzeyeceğini bile bilmiyorum ama Belki de görsem tanırım.

Ama şimdi kuşluk vakti ve dün gecenin şarabı Şakaklarım ağrıyor ve midemde ekşi ve asidik bir his var. Gömleğim tenime yapışıyor ve bu odada nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Penceredeki klima ünitesini tekrar kurcalıyorum. Dün gece takır tukur ses çıkarıp hırpalanmış ahşap zemine sarı su damlattığı için vazgeçmişim ama şimdi tamir etmesi için Cassidy Abbott adında birini aramam gerekiyor sanırım. Kira kontratında kapıcıyı aramam yazıyor ama hatun bir tamirci alışılmadık görünüyor, belki de ben yanlış biliyordumdur.

Numarayı çeviriyorum ve sesli mesaja düşüyor. Tabii ki öyle. Bir mesaj bırakıyorum ve hava almak için balkona çıkıyorum.

Buraya balkon demek cömertlik olur, çünkü aslında ortak bir yürüyüş yolu. Çoğu birimin kapısının yanında bir kamp sandalyesi veya çim sandalyesi vardır.

Benim dairemin bitişiğindeki kişinin yarı ölü bitkilerle dolu bir Radio Flyer'ı ve sigara izmaritleriyle dolup taşan bir kahve kutusu var. 202'nin önünde gidon flamaları ve çiçekli sepetleri olan birkaç pembe üç tekerlekli bisiklet var ve bir kadın karşısında ve aşağısında son derece kıllı bir adam kareli boxer şortuyla katlanır bir sandalyede oturmuş gazete okuyor.

Eski bir *People* dergisiyle kendimi yelpazeliyorum ve havuz kenarında kağıt oynayan kadınları izliyorum. Bana o notu bırakanın onlardan biri olup olmadığını merak ediyorum. Bu notu

Havuzdaki on yaşındaki çocuğa içeceğiindeki buz parçalarını fırlatan, kardeşine su sıçratmamasını söyleyen ya da yatak odası terlikleri giyen sessiz çocuk,

mavi bir dondurma çubuğu emiyor. Ama neden yapsınlar ki? Belki kıllı adam? Belki...ugh. Yani, bu insanlardan biri olmalı.

Hayalet gibi sarı saçları ve garip bir şekilde kısa perçemleri olan inanılmaz derecede zayıf bir kadının onun yanına çıkıp bir sigara yakmasını izliyorum. Pembe bir şort ve atletle neredeyse yüzüyor. Bulaşıklarını her yerde bıraktığı için adama zor anlar yaşıyor. Adamın dikkatini çekmek için kâğıdını kapmaya çalışıyor, ama adam ondan önce kâğıdı çekip alıyor, o da kâğıda vurup ona aptal diyor ve sonra içeride kayboluyor.

Arkamdan gelen bir sesle irkildim.

"Sen Anna Hartley misin?"

Döndüğümde kot tulumlu ve uzun, dalgalı siyah saçları başının üstünde bir yığın halinde duran bir kadın görüyorum. Dikkat çekici, hatta terli ve makyajsızdı ve onun tamirci, bekçi ya da kira kontratında her ne deniyorsa o olduğunu hemen anlamadım.

"Uh, evet. Neden?"

"Beni sen aradın."

"Oh, sen Cassidy'sin..."

"Cass," diye düzeltiyor, hızlı ve pratik bir şekilde.

Başımı salladım ve dairenin kapısını açtım. Ona klimanın çıkardığı gürültüyü ve çalışmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatmaya başlıyorum ve beni hemen durduruyor.

"Evet, bu benim yetki alanım değil," diyor.

"Pardon?"

"Klima binanın bir parçası değil. Bir kiracı satın aldı ve pencereye taktı. Eğer binaya ait değilse, tamir etmem. Kendi başınasın." Gitmeye başladı.

"Bekle. Henry bunu almazdı." "Tamam mı?"

"Yani bu benim sorunum değil. Kiralamanın bir parçası."

"Karısı sen misin?" diye soruyor, kapı çerçevesindeki güneşin ışığında dururken gözleri hafifçe yumuşuyor ve neredeyse beni kör ediyor. Elimle gözlerimi siper ediyorum.

"Evet."

"Olanlar için üzgünüm," diyor alet çantasını yerden alırken. Ona onu sormak istiyorum ama henüz nereden başlayacağımı bilmiyorum. Zamanı değil.

"Bakın, Home Depot'ta bu sıcak hava dalgası yüzünden klima kalmamış. Amazon bir hafta sürer. Burada ölüyorum, tamam mı? Sadece bakamaz mısın?"

"Bu bir sorumluluk meselesi. Üzgünüm."

Merdivenlere varmadan önce ona "Bekle," diyorum. Peşinden gidiyorum ve ona kapımın altına bırakılmış notu gösteriyorum. Notu ona uzatırken *GET OUT* kelimeleri bana bakıyordu.

"Biri bunu benim için bırakmış. Böyle bir şeyi kimin yapabileceğini biliyor musun? Yani, sanırım buradaki herkesi tanıyorsun?"

Ona bakıyor ve hiç rahatsız olmuş ya da şaşırılmış görünmüyor. "Huh."

"Ne demek istiyorsun, ha?" Tersledim. "Bu bir tehdit." "Yani, pek sayılmaz."

"Polisi arayabilirim."

"Devam et," diyor ve ben kendimi sinirden diken diken olurken buluyorum. "Sadece... Herhangi bir şey var mı... Birinin bunu neden bir başkası için bıraktığını biliyor musun?"

Ben mi?"

"Demek istediğim, eğer henüz anlamadıysanız buradaki herkes şarlatan. Dün 107 yaşındaki bir çocuğun burnundan pense ile dört Reese's Pieces çıkarmak zorunda kaldım ve geçen hafta biri içine sıçtığı için tüm havuzu boşaltmak zorunda kaldım. Herhangi biri olabilir. Muhtemelen bir çocuk şakasındır."

"Evet," diye kabul ediyorum, biraz yenilmiş bir halde.

"'Havuz kızlarına' sorun, onlar her şeyi görür" diyor, havuz kenarındaki masanın demirbaşı olan kadınları işaret ederek. "Ve etraftaki adamlardan birine göz kırp. Klimanızı tamir ettireceksiniz," diyor. beton merdivenlerden inerken söylüyor.

Günün büyük bir kısmını çıplak bir şiltenin üzerinde, göğsümde erimiş bir buz torbası ile bir kutu vantilatörün önünde uyuyarak geçiriyorum.

Günler ve geceler birlikte akıyor ve ben

artık çalışan bir vücut saatim yok. Belki de hala şoktayım. Herkesin yası farklıdır derler. Onun arkasından hıçkıra hıçkıra ağlamak kolay olurdu.

Ama bunun yerine yatağı soydum ve her şeyi yıkadım çünkü beni aşağı çekmekle tehdit eden karanlığın içine düşmeme izin vermek asla geri dönemeyeceğimi bildiğim bir şey. Bu yüzden Henry'nin ayak izlerini takip etmeyecek kadar güçlü olmaya çalışıyorum, ancak bazı günler kendimi trende uyumaya giderken hayal ediyorum

Willow's Crossing'de, sadece birkaç blok ötede, içki dükkanının arkasında izler ve sonra her şey biterdi. Ama cevapları bulmak beni burada, bu boktan apartmanda tutan şey.

Ufuk, yanan turuncu çizgiler ve mor bulutlarla bir suluboya gibi görünmeye başlıyor ve dışarıda hava hafiften soğuyor, ben de mini buzdolabından bir High Life çıkarıp ön kapının önünde duran son derece rahatsız metal sandalyeye oturuyorum. Henry'nin High Life içtiğini hiç bilmiyordum ve böyle bir sandalyeye sahip olduğunu hayal bile edemiyordum, ama sanırım onun hakkında bilmediğim çok şey var, değil mi?

Havuz kızlarının en gürültücüsü kucağında bir bebekle yüzüyor, ona miyavlıyor ve küçük bacaklarını suyun içinde bir o yana bir bu yana savuruyor. Çocuk gülümsüyor ve parmaklarını keyifle oynatıyor.

119'daki yüzü dövmeli adamın, dev göğüsleri su yüzeyinin üzerinde yüzen kadını izlediğini görüyorum. Neredeyse ona sapık diyecektim ama demedim. Eski ben derdim ama bu halim bunu umursayacak duygusal enerjiyi toplayamıyor.

Sonra binanın yanındaki küçük otoparkta Callum'u görüyorum; külüstür bir Volkswagen'den iniyor ve kapıyı kilitlemek için bip sesi çıkarıyor. Kapısına ulaşmak için havuzu çevreleyen beton verandayı geçtiğinde, gömleği ve kravatu, biraz fazla bol pantolonu ve göğsüne bağladığı postacı çantasıyla burada inanılmaz derecede yersiz görünüyor ve bu beni biraz şaşırtıyor. İşten gelmiş olmalı. Henry'nin okulu, diye düşünüyorum ve derin bir nefes alıp, her şey paramparça olmadan önceki hayatımızın düşüncesini aklımdan uzaklaştırıyorum. Belki de Callum başlamamız gereken yerdir. Henry'yi tanıyordu. Bir yerden başlamalıyım.

Akşam karanlığı tamamen çökene kadar birkaç saat bekliyorum. Herkes evlerinde, havuz parlak ve aslında mavi ışığı ve sakın yüzeyiyle karanlıkta neredeyse güzel görünüyor. Açık apartman pencerelerinden köri, soğan ve hamburger yağı kokuları yayılıyor. Havuz kızlarının her zaman dışarıda olmasına şaşmamalı; görünüşe göre diğerlerinin de kliması yok ve hayatları ve sohbetleri yanlarından geçen herkes için sergileniyor. Cırcır böceklerinin cıvıltısı, etlerin cızırtısı, çatalların yemek tabaklarına sürtünmesi, bir bebeğin ağlaması ve bir çiftin tartışmasından oluşan bir soundtrack etrafımda çalıyor.

Güneş tamamen batmadan önce bir karar verdim. Callum'la konuşmaya çalışacağım. Başlangıç için bir yer. Buzdolabından iki tane daha High Lifes çıkarırken ellerim titriyor ve beton döşemeden 114'e doğru yürüyüp kapıyı çalıyorum.

Beni orada dikilirken gördüğünde yüzünde şaşkınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi.

"Uhhh. Anna, değil mi?" diye soruyor, yüz ifadesini hoş bir hale getirmeye çalışarak. Adımı hatırlamasına şaşırdım.

"Evet, evet. Yeni geldiğim için özür dilerim. Sizi rahatsız mı ediyorum?"

"Ben, şey... Sanırım hayır," diyor ama beni burada istemediğini, rahatlamaya çalışırken habersizce ortaya çıktığımı hissediyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben sadece... Vaktiniz varsa Henry hakkında biraz soru sormak istiyorum. Yani meşgulseniz şu anda bile değil, ama ben sadece... Onunla çalıştığınızı ve onu tanıdığınızı biliyorum, bu yüzden sadece... birkaç sorum var."

"Yani, gerçekten ne önerebileceğimi bilmiyorum. Çok yakın falan değildik ama evet. Tabii ki. İstersen içeri gelebilirsin," diyor.

Başımı salladım ve elimdeki iki birayı ona uzattım.

"Oh, tamam. Teşekkürler," diyor ve benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Tanrı aşkına, High Life. Neden yabancı bir adamın evine alkol götürüyorum ki?

Daire mi? Bu adam ne düşünüyor olmalı?

İçeride, Hamburger Helper ocağın üzerindeki tavada yarısı yenmiş bir şekilde duruyor ve etraf çocukluk kokuyor. Kıyma ve soğan, pencere perdesinden gelen nemli yaz havasıyla karışıyor. Televizyonda bir top oyunu oynanıyor ve odayı titretilen mavilik kaplıyor. Sesi kısıyor ve karışıklık için özür diliyor.

Aslında o kadar da dağınık değil. Karısının mekâna kattığı kadınsı dokunuşları hâlâ görebiliyorum. Kanepenin üzerinde yastıklar, vurgulu bir duvar ve ince perdeler. Geri kalanı erkek eşyalarıyla kaplı - bir Xbox konsolu, duvara yaslanmış bir dağ bisikleti, bir puf sandalye ve sehpayı dolduran boş Pepsi ve bira kutuları.

Bir koltuğun kenarına oturuyorum - kesinlikle karısının tercihi - ve o birkaç teneke kutu alıyor ve sanki başkası tarafından orada bırakılmış bir sıkıntı gibi onları atıyor, sonra karşımdaki kanepeye oturuyor ve açtığı High Lifes'lerden birini bana uzatıyor. Kargo şortu ve dar bir tişört giyiyor ve kendimi kollarının pazularını nasıl sardığını ve 1.80'lik vücudunun küçük dairede ne kadar büyük görüldüğünü fark ederken buluyorum. Hüzünlü ve yersiz - kafesteki dev gibi bir hava. Kısa, sivriltilmiş bir saç kesimi ve konuşurken benden kaçan üzgün, koyu renk gözleri var. Tam olarak

Onunla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum, ayrıca açıkça kırık bir adam, belki de buraya düşündüğümünden daha iyi uyuyor.

"Henry için çok üzgünüm," diyor birasının etiketini karıştırırken. Sonra göz teması kuruyor. "Harika bir adamdı. Çocuklar onu çok severdi."

"Teşekkürler," diyorum, onun adını duyunca gözyaşlarımı tutabilmek için kendimi zorluyorum. "Sanırım ben... Ben sadece okuldan ne zaman kovulduğunu sormak istemiştim. Sanki... Bilmiyorum... Bana bütçe kesintileri olduğunu söylemişti ama o zaman onunla ilgili bir şeylerin değiştiğini hissettim ve bu yüzden hep merak ettim... Bilmiyorum, bu konuda bana karşı dürüst olup olmadığını. Eğer başka bir şey oluyor muydu?"

Callum derin bir nefes alır ve dudaklarını büzerek üfler. "Yani, Mira hakkındaki aptalca söylentiler dışında mı demek istiyorsun? Bilmiyorum, fark ettiğimden değil. Ama bunun işten çıkarılmasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sanat dallarında hep kesinti oluyor. Geçen hafta da bir müzik öğretmeni işten çıkarıldı, yani gerçekten bilmiyorum."

"Söylentiler mi?" Yarıda durup ona bakıyorum.

"Evet, şu... Oh, Tanrım," diyor Callum, yüzü kızarıyor. "Sana bahsettiğini söyledi, yoksa ben..."

"Ne söylentisi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bütün bu şey... Yani... gençler, bilirsiniz, tanımları gereği korkunçturlar..."

"Bunu lise öğretmeni söylüyor," diye araya giriyorum.

"İşte bu yüzden bunu söylemek için eşsiz bir niteliğe sahibim. Bazen *biraz* dramatik olabiliyorlar ve duygusal beyinleri henüz tam olarak gelişmediği için eylemlerinin sonuçlarının tüm önemi her zaman düşünülüyor. *Son sınıf* öğrencisi Mira Medford hakkında bir söylenti vardı.

İnsanlar onun Henry ile arasında bir şeyler olduğunu biraz fısıldadılar."

"Ne?" Göğsümde bir acı yumruğu hissederek söylüyorum. Kişiliğinin tamamen değişmesinin nedeni bu olabilir miydi?

"Anna, özür dilerim. Geri alayım. Henry ile yakın değilim, değil mi? Birkaç kez içki içtik, öğretmenler odasında konuştuk. Bütün Buradaki sakinler Lily'nin bakımına sırayla yardım etme konusunda gerçekten çok iyidiler, bu yüzden sıra ona geldiğinde onu birkaç kez geçerken gördüm.

ama onun öyle biri olmadığını bilecek kadar çok şey biliyorum. Fen laboratuvarında farelerimiz var ve bir tanesi kayboldu ve tüm birinci sınıf kızları bunun nedeninin geç saatlere kadar kalıp cinsel zevk için fareleri kışırma sokmam olduğuna karar verdi. Bazı günler geldiğimde beyaz tahtada hala memeli 'seksi fare' çizimleri var. Sana söylüyorum, dedikodularla ilgili bu bilgiyi beynine soktuğum için geri alamam, lise böyle bir yer işte."

"Tamam, anladık, ama onun hakkında tam olarak ne söylendi?"

"Söylenenler o kadar da önemli değil -saatler sonra soyunma odasında seks yapımlarıyla ilgili bir şey- bir sonraki gün okul değıştirmesi ve işten çıkarıldı. Mesele zamanlamaydı, söylentiler değil" diyor ve kulaklarımı tiz bir çınlama dolduruyor.

Sertçe yutkunuyorum. Televizyondan bir beyzbol yorumcusunun yumuşak mırıltısı yayılıyor. Başka bir birimden cıvıl cıvıl bir köpek havlaması duyuluyor ve her şey bir anda donuk ve gerçeküstü geliyor.

"Yani, neyin farklı olduğunu veya değıştiğini soruyorsanız, sadece duyduğum tek şeyin bu olduğunu söylüyorum, ama bunun bir şey olduğunu sanmıyorum... Muhtemelen hiçbir şey."

"Lily, bu senin karın mı?" Soruyorum, çünkü onunla tanışmış olmama rağmen ismi bir şey çağrıştırmıyor.

Başıyla onaylıyor ve yere bakarken yüzü düşüyor. "Evet."

"Mahalle sakinleri onun bakımına yardımcı olmak için organize oldular, buradaki pek çok insana yakın olduğunu düşünüyor musunuz? Ben sadece... Sanırım bunu hayal etmek zor, yani..."

"Evet, buralarda... çok popüler bir adam gibi görünüyordu," diye düşünceli ve yumuşak bir şekilde konuşuyor. "Yani, belki de sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. İşten çıkarılmanın onu çok etkilediğini biliyorum ama gün içinde tam zamanlı olarak Sycamores'a geldiğinde onu herkesle takılırken görüyordum. Havuzdaki kadınlara resim dersleri veriyor, Cuma gecesi barbekülerinde ızgaranın başında duruyor, çocuklarla top oynuyordu. Tam böyle bir adamdı. Bunu zaten biliyorsun."

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, burada bana hiç bahsetmediği başka bir hayatı olmasına hayret ediyorum.

"Bir süreliğine bir sağlık yardımcımız vardı," diye devam ediyor, "ama ona gerçekten paramız yetmiyordu ve Lily mücevherlerinin kaybolduğuna yemin ediyordu.

Herkes onunla ilgilenmek için yardım etmeye başladı, bu gerçekten bir şeydi. Rosa tamale getirdi, David bir kedi yavrusu getirdi, aslında hiç yardımcı olmadı ama düşünce bu sanırım. Jackie tırnaklarını boyadı. Henry bunu yaptı - sanırım sakinlerin ziyaret ettiği, yardım ettiği bir rotasyon başlattı diyebilirsiniz. Bu gerçekten bir şeydi" diyor ve sanki hatırlamak şu anda onu yıkacakmış gibi gözleri parlıyor.

Tüm bunlar bana mantıklı geliyormuş gibi başımı sallıyorum ama hiçbiri mantıklı gelmiyor. Henry'nin

Karakteri - içindeki doğal öğretmen ve bakıcı, nezaket - bu kısmı var, sadece benden sakladığı bu çok yönlü varlığı değil.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Callum birasını sehpanın üzerine koyar, ölen karısı hakkında konuşmanın ağırlığı onu yormuş gibi omuzları çökmüştür.

Gitmem gerektiğini hissediyorum ve ona başka ne soracağımı bilmiyorum.

Çünkü hâlâ söylediklerini sindirmeye çalışıyorum. "Peki," diyorum, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum.

Cümlelerin sonunu getiremiyorum ve sessizlik havada asılı kalıyor, ta ki o "Pekala" diye yankılanıp beni kapıya kadar takip edene kadar.

"Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim, ben..." "Evet, her zaman."

"Size numaramı verebilir miyim? Bilmiyorum, aklına yardımcı olabilecek başka bir şey geliyor mu?"

"Elbette." Çin yemeği menüsünün arkasına bir şeyler karaladı, ben de çıktım.

Dışarıda, cırcır böcekleri ağır havada cıvıldıyor ve ben havuzda yürüyorum

Birimime doğru beton dökerken Henry'yi ve son aylarda onu ne kadar az tanıdığımı düşünüyordum. Ben kendimi suçlayan biri değilim.

Benim kontrolüm dışındaki şeyler, ama acaba bizi değiştiren ve onu uçurumun kenarına getiren şey, birlikte yaşadığımız hayattan daha fazlasını isteme takıntım mıydı?

Birkaç ay önce yaptığımız bir konuşma bir anda aklıma geldi. Bir Cumartesi sabahıydı ve Dicky's'den çilekli çörek almaya gitmiştim. Yolda postayı aldım ve onu pencereden giren güneş ışığında yerde otururken buldum. Dondurulmuş balık çubuklarıyla beslemekten vazgeçmediği için iki günde bir sürgülü cam kapılarımızdan içeri giren komşunun kedisi Sticky ile oynuyordu. Elinde bir fincan kahve vardı ve mutlu görünüyordu.

Ama öykü gönderdiğim bir dergiden gelen başka bir ret mektubunu açtığımda, her zaman yaptığım gibi sabahı ekşittim - kendimi kanıtlama, yayınlanma, kendimden bir şeyler yapma takıntısı

Her şeyden önce, sadece birlikte olmaktan ve bir arada olmaktan mutlu olsa da

orta sınıf bir sanatçıydı, geçinip gidiyordu. Her gün sevdiği işi yapıyordu ve biz de iyiydik, o halde şikayet edecek ne vardı?

Onun memnuniyetini düşündüğümde göğsüm sıkışıyor; şımartmakta usta olduğum için duyduğu mutluluğu.

Zarfi açtığımda "Benden bu kadar," diye bağırdım. "Ah, tatlım, özür dilerim."

"Ben tam bir eziğim."

"Öyle deme." Kanepede yanıma oturdu. "Sana kutuyu göstermemi ister misin?"

"Kutu olmaz," dedi ama tabii ki yine de kitaplıktan bir ayakkabı kutusu çıkardım ve ret mektubunu büyüyen yığının üstüne attım.

"Bunları neden saklıyorsun ki?" diye sordu ama onu duymazdan geldim ve bir tanesini teatral bir şekilde çıkardım.

"Sevgili Bayan Hartley, siz en kötüsüsünüz. Lütfen bize bir daha hiçbir şey göndermeyin." Kağıdı omzumun üzerinden attım ve bir tane daha çıkardım.

"Öyle bir şey yazmıyor."

"Sevgili Bayan Hartley, bir torba sik yala."

"Tamam, hadi ama," dedi bıkkınlıkla.

"Şiiri bile tekrar denedim, Hen. Biliyor musun?"

Yani..." "Biliyorum," dedi sabırla, benim atıp tutmalarıma alışkındı.

"Peki ben *Midwest Review*'a girebildim mi? Hayır. Bakalım kim girmiş!" Günlüğü çıkardım ve açtım. "Olivia Hackerman, altı yaşında." Şiirini okumadan önce dramatik bir etki yaratmak için boğazımı temizliyorum:

"Gölete gittik. Suda balıklar vardı. Balıklar neden çirkin?" Bir edebi şaheser."

"Bu bir haiku," diyor.

"Bunu biliyorum."

"Ve yer için bir çocuğu seçmeleri çok hoştu, Anna, hadi ama bu-" "Çok hoş. Çok sevimli! Ama... Ben sadece... Ben bıraktım. Bu sefer gerçekten.

Belki de bunu kabul etmenin ve sadece

Gitmek." "Nereye gideyim?"

"İbiza. Sahilde iş bul, her neyse. Farklı ve uzak bir şey çünkü siktir et. Kimse beni istemiyor ve başarısızlık kokuyorum. Kokla beni." Elbisemin kolunu uzatıyorum ve beni yanına oturmam için aşağı çekiyor.

"Hey, hayır, bilmiyorsun," dedi. Gözlerindeki acı saklayamadığı bir şeydi. Onunla ilgili hayal kırıklığına uğradığımı düşünüyordu, birlikte yaşadığımız hayat yeterli değilmiş gibi. Ama öyle değildi, gerçekten değildi. Şimdi hatırladıkça içim acıyor.

Dairemin kapısına yaklaştığımda düşüncelerimden sıyrılıyorum ve küçük bir paket görüyorum. Kim bir paket göndermiş olabilir ki? Henüz adresimi değiştirecek zamanım bile olmadı. Bu paket daha önce Callum'a giderken dikkatim dağılmıştı da ben mi kaçırdım? Yoksa ben yokken biri beni mi arıyordu? Her iki şekilde de rahatsız edici.

Elime almak için diz çöktüğümde, sarılı olduğu kahverengi kâğıtta ismimin yazılı olduğunu görüyorum. Kalbim hızlanıyor. Açmakta tereddüt ediyorum. Etrafıma bakıyorum, kapımın iki yanındaki uzun balkona, korkulukların üzerinden aşağıya bakıyorum ama havuz kenarı boş. Sonra tekrar elimdeki kutuya bakıyorum ve açmaya karar veriyorum. Tepesinde fiyonk şeklinde bağlanmış ipi yavaşça çekiyorum ve kâğıdı soyuyorum.

Kartonun üstünü açtığımda, kutunun kıpır kıpır beyaz kurtçuklarla dolup taşığını görünce çığlık atıyorum. Öğürürken ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde tekrar kapatmaya çalışırken bazıları bileğime düşüyor. Ağzıma kusup yutuyorum ve beton yürüme yolunun kenarından koşup kutuyu binanın arkasındaki keçiboynuzu ağaçlarının arasına fırlatıyorum.

Elimi kalbime götürüp nefesimi tutarken gözlerim yaşıyor. Biri benden kurtulmak istiyor. Bu bir şaka değil. Bu bir tehdit. Daireme geri dönüyorum ve araziye, havuza, her dairenin penceresinin arkasındaki sıcak ışığa bakıyorum. Burada çok yanlış bir şeyler var.

OceanofPDF.com

CASS

Küvetin giderinden golf topu büyüklüğünde ıslak bir siyah saç ve gri balçık yığınının 107'de çıkarıyorum. Şapırdatarak fayans zemine atıyorum ve öğürmemeye çalışıyorum.

"Tamir oldu," diye bağıyorum kanepede elinde Twinkie'yle oturan, hamile karnını okşayan ve televizyonda *Maury*'nin bir bölümünü izleyen Crystal'a. Altı ve yedi yaşlarındaki kızlarına ayaklarını ovdurmaya çalışıyor ama onlar tiksintiyle ciyaklayarak odanın içinde koşturuyorlar. Sonra televizyon stüdyosundaki seyirciler Maury şovu için kükreyip tezahürat yaparken Amber ya da Tiffany'nin, buradan hangi çocuk olduğunu anlayamıyorum, babalık testinin ne anlama geldiğini sorduğunu duyuyorum ve Crystal onlara susmalarını, dışarı çıkıp oynamalarını söylüyor.

"Bu aslanlar eşcinsel," dediğini duyuyorum kapı çerçevesinden tanıdık olmayan bir sesin.

Kafamı kaldırdığımda tanımadığım on yaşlarında bir çocuk görüyorum.

"Pardon?" Diyorum ve o da tuvaletin yanındaki rafta duran yarım düzine resimli kitaptan birini başıyla işaret ediyor. En üsttekinin adı *Nuh ve Tufan*.

"Gemiye doğru yürüyen aslanlar. İkisinin de yelesi var, bu da ikisinin de erkek olduğu anlamına geliyor. Bu doğru değil, yoksa bugün hala aslanlarımız olmazdı" diyor.

"Ah, evet. Sanırım haklısın," diye cevap veriyorum ve sonra en küçük çocuk, Kevin, bir kez daha giderin üzerinde durduğum banyoya koşuyor, ona son bir yılan veriyor ve ben onu durduramadan ıslak saç topağını alıyor ve onunla kız kardeşlerine koşuyor. Ben oturma odasındayken onlar çoktan çılgılık atıp kapıdan dışarı fırlamış ve havuz güvertesinde birbirlerini kovalıyorlardı ve garip İncil uzmanı çocuk da koşmaya başlamıştı onlarla birlikte dışarıda.

"Sana bir borcum var," diyor Crystal, sonra arkalarından bağıyor, "Kapıyı kapat Tiffany, lanet olsun!"

Gidip kapıyı kapatıyorum ve ekose bir koltuğa oturup kirli bir mutfak beziyle ellerimi siliyorum.

Crystal bir paket White Castle hamburgerini sehpanın üzerine itiyor. "Slider ister misin? İçinde tavuk halkalı olanlar var."

"Ben iyiyim," diyorum o bir sigara yakarken ve programda mikrofonun başında duran, eli kalçasında, birinin "bebek annesi" ve "beş parasız bir kaltak" hakkında bir şeyler söyleyen bir izleyiciye gülerken.

"Çocuk kim?" Ben soruyorum.

"Oh, bu Frank. Mary'nin torunu. Bir süreliğine ziyarete geldi. Ama aramızda kalsın, sanırım annesi bir uyuşturucu bağımlısıyla kaçıp Tampa'ya taşındı, o yüzden bir süre buralarda olabilir."

Ve sonra çocuklar daireye geri dönüyor; en büyük kız hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Kevin'in fırlattığı bir tutam saç boynuna yapışmış.

Crystal ayağa kalkmak için manevra yapmaya çalışırken, "İşte şimdi oldu," diyor.

Diğer kız ortada hiçbir neden yokken ağlamaya başlar. "Jasmine'e küvette saç kesimi yaparsan böyle olur, sana söylemiştim!"

Sonunda ayağa kalktığı anda, Kevin kaçmaya başlar, ama kadın onu kolundan yakalar ve poposuna vurur. "Ve eğer uslu durmazsan kendin..." diye başlıyor ama Kevin ona sadece gülüyor. Kadın başka bir şey söyleyemeden, kıvrılarak odasına doğru koşmaya başlıyor. Kadın kolayca pes ediyor ve iç çekerek ağırlığını tekrar kanepeye bırakıyor.

Bir an için Yasemin'in kim olduğunu ve altı yaşındaki birinin neden birine saçını kestirdiğini merak ediyorum ve sonra sehpanın üzerindeki zavallı kel *Aladdin* bebeğini görüyorum - Disney prensesi LEGO ve spor malzemeleri ile çevrili turuncu Cheeto tozu lekeleri var.

Crystal, bundan önce binlerce çocuğun saçını ustalıkla silmiş gibi Amber'in boynunu siliyor ve onu Sünger Bob Pez dağıtıcısıyla teselli ediyor. Kız oturuyor ve yapış yapış küçük ellerine rengarenk şekerleri silkeliyor; tırnakları pembe ve yontulmuş ve bana somurtarak bakıyor Sanki tüm bunların suçlusu benmişim gibi dudaklar, çünkü saç kümesini ben serbest bıraktım.

Reid için, evimiz için, doğurmayı planladığımız bebekler için ve Benden çalınan hayat ve şu anda ağlamamak için elimden gelen tek şey bu ve neden olduğundan emin değilim. Bu çukurdaki diğer moral bozucu günlerdeki herhangi bir sefil andan daha kötü değil.

Ben de aletlerimi aldım ve fark edilmeden oradan ayrıldım. Kızlar ve anneleri

durumu çoktan unutmuşlar ve peri parıltılı dudak parlatıcısı renklerinden bahsediyorlar. Ben çıkarken Kevin'in odasında bir yerlerden video oyunu sesleri yükseliyor.

Ön ofiste oturuyor ve masa sandalyesinde dönüp duruyorum, eski bir *Better Homes & Gardens* ile kendimi yelpazeliyor, öğleden sonraki iş görüşmemde ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Yumurta Tabağı bir mesaj bıraktı ve

İçeri girip müdür yardımcısıyla gece vardiyaları hakkında konuşacağım ve bahşişler kokteyller için huevos rancheros ve corned beef hash'ten daha iyi olsa da, teklif ederlerse kabul edeceğim.

Bir gece yarısı programında bir konuğun meditasyondan ve bunun tüm hayatınızı nasıl değiştirebileceğinden, çünkü bunun tamamen zihniyetinizle ilgili olduğundan bahsettiğini izledim ve denedim. Bir gece gerçekten denedim. Birinin bodrumdaki depoda bıraktığı pufun üzerine oturdum ve YouTube'da bulduğum flütlü, canlı falan bir müzik açtım ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Ama size hiçbir şey düşünmemenin imkansız olduğunu söylemezler. Ölmediğiniz sürece, beyninizin düşünceleri vardır ve bu yüzden her şeyi hareketsiz ve sessiz hale getirmeye çalıştığınızda, gerçek karanlık düşünceler o zaman ortaya çıkar. Bu bana küçükken gittiğimiz bir kiliseyi hatırlattı.

Bir gece yatıya kalmıştık ve buna kilitli kalma diyorlardı, ki bu bana biraz korkutucu gelmişti, ama uyku tulumlarımızı kilisenin zeminine serdik, pizza ve meyve kokteyli içtik, ki buna "içecek" diyorlardı, ki bunun kulağa hoş geldiğini düşünmüştüm, ve eski zamanlardan kalma bir projektörden duvara yansıtılan *The Sandlot*'u izledik, ve ışıklar söndükten sonra uyuyana kadar birbirimize fısıldadık. Ve gecenin bir yarısı, büyük odanın her yeri kapkaraydı, sadece çok çok yükseklerde

Karanlıkta el feneri gibi görünen sıra sıra küçük pencereler. Ay ışığının ürpertici huzmeleriyle odayı deliyorlardı ve gerçekten korktuğumu ve yeni Rugrats pijamalarımınla işlediğimi hatırlıyorum... Meditasyon yapmak tam olarak böyle bir şey.

Keskin, dehşet verici düşüncelerin lazer ışınları zihninizdeki durgunluğu keser ve sizi düşünmemeniz gereken tüm yerlere götürür.

Benim için genellikle başlangıçta, yanlış yaptığım şeylerin zihinsel bir listesiyle başlar. Başladığım ön lisans eğitimini tamamlayamadım çünkü Reid sevmeme rağmen beni "erkek işi" yapmaktan vazgeçirdi. Ama bu onun suçu değil, değil mi? Aptal bir koyun olduğum için benim suçum. Seçeneklerim vardı. Ve tabii ki tüm seçimlerimi ve çoğunun ne kadar kötü olduğunu düşündüm ve sonra Pick 'n Save'de nasıl çalıştığımı düşündüm. Neden mi? Çünkü o lanet ön lisans diplomasını almamıştım. Sonra ne yaptım? Aptal salak ben, taşındım.

asla evlenmek istemeyen bir adamla birlikte oldum ve tüm tehlike işaretlerini görmezden geldim. Ne kadar desteksiz, mesafeli ya da sıcak ve soğuk davransa da

Reid Chapman'dı. Bir otobüsün kenarında fotoğrafı olan emlak tanrısıydı - nereye gidersek gidelim, uzaklardan gelen tüm bekar kızların kıkırdadığı ve aval aval baktığı sarkık saçları ve patlak pazularıyla.

Gittiğimiz barlarda yeşil elmalı martinilerini yudumlayan kürk çizmeli, göğüs tişörtlü ve pahalı ışıklı kızların arasından kokteyl peçetelerindeki numaralar, o beni seçti. Elbette, yüksek sesle söylediğinizde kulağa acınası geliyor, ama bu gerçekleşirken kendimi gerçekten özel hissettim.

Bar sonrası sarhoşken yaptığımız birkaç şeyle başladı, ama sonra bir şekilde birbirimizi çok güldürdük. Ben hiç komik olduğumu düşünmemiştim ama o komik olduğumu düşünüyordu.

ve benim hakkımda güzel şeyler söyledi. Sonra sarhoş geceler haftalara ve gerçek gündüz randevularına dönüştü, sadece gecenin 2:00'sinde değil... ve bir çiftle dönüştük.

Ve sonra gösterdiği evlerden birini satın aldı çünkü kaçırmak istemedi - potansiyeli olan bir orta yüzyıl eviydi ve iyi bir yatırımdı. Taşınmamı istediğinde kendimi bir peri masalındaymışım gibi hissettim. Evinde diş fırçası bulundurmaktan ve yıllar boyunca başka kızlarla seks yaptığı yatakta uyumaktan farklıydı - bu bizim yeni başlangıcımızdı. Gerçekten birlikte bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm. Hatta özel toplantılara bile gittim.

İşe gittikten sonra kötü alçıpan işlerini düzeltmek ya da arkasından bir şey düzeltmek zorunda kaldığımda bunu ona asla söylememeliydim. Bu bir sevgi işiydi. Dürüst olmak gerekirse, orada geçirdiğim neredeyse beş yıl içinde evin yarısını neredeyse sıfırdan yeniden inşa ettim. Hayatımızı birlikte inşa ettiğimi sanıyordum.

Belki de Kimmy, çalıştığı Bulldog'da en az bir yıldır soğutucunun içinde seviştiği genç garson kızdır, ama o olamaz.

Birincisi. Nefret ettiğim kadınlardan biriydim. Sadece görmek istemedim.

Masadan telefonumu alıp Kimmy'nin Instagram'ına giriyorum ve bugün onu bir kez daha siber taciz etmek istiyorum. Insta'da sahte bir adım var- Brandy Alexander. Teorime göre bunun bir kokteyl adı olduğunu bilmeyecek kadar aptal ve bir takipçisini reddedemeyecek kadar ilgi çekmeye muhtaç, böylece Cass Abbot'ın göremediği tüm mahrem detayları görebiliyorum. Bulldog'daki diğer garsonu hatırlıyorum. Huşu içinde duruyordu.

adı buydu- ortaya çıktığım ve bir köşede oturan bir ailenin yanında dev bir

tepsi biftek yemeği tutan pancar kırmızıısı Kimmy'ye bağırdığım gün

Booth. Bunu hatırlayınca utançtan kızarıyorum - ihaneti öğrendiğimde ne kadar çıldırmıştım ama bu Kimmy'nin fotoğrafına yorum yapmama engel değil. Insta paylaşımında bebeğimle golf oynuyorum diyor ve beyaz şortu ve spor sutyeni kıyafetiyle golf sopasını gülünç derecede yanlış tutuyor. *Golfü sevmiyorsun, seni aptal sürtük, sadece Reid'e tutunmaya çalışıyorsun. izin günüydü. Ama tahmin et ne oldu? Bana bunu yapabiliyorsa, sana da yapabilir.*

Bulldog'da Jessie'yi beceriyor, yazıp gönderiyorum. Çocukça ve korkunç ama memnun bir gülümsemeyle gülümsüyorum ve sonra Callum'u ofis kapısının dışındaki posta kutuları. Kutusundan bir avuç önemsiz ilan çıkarıyor ve çöp kutusuna atıyor. O uzaklaşmadan, açık pencereden ona bağıriyorum.

"Hey!"

Biraz zıplıyor.

"Pardon, hey, bir saniye bekleyin," diyorum ve ön kapıdan çıkıyorum. "Oh, hey, Cass. Beni korkuttun."

"Özür dilerim. Evet. Bana küçük bir iyilik yapabilir misin diye merak ediyordum?"

"Tabii, ne var ne yok?" diye soruyor, postacı çantasını omzuna geri çekerek.

"203'teki yeni piliç, onunla tanıştın mı? Anna mı?" "Uh, evet. Tanıştım."

"Oh, güzel. Ona AC konusunda yardım edecek birine ihtiyacım var." "Biri derken beni mi kastediyorsun?" diye sorar.

"Bin derece. Onun için üzülüyorum. Leonard'ın mikrodalga fırını patlayıp 111'deki yangını başlattığında ev sahipleri büyük bir olay çıkarmıştı, yani o zaman burada değildim, ama yine de bir kural var - elektrik ve HVAC yok. Sanırım Freon falan çekmeye başlayacağımı düşünüyorlar ama bu bir sorumluluk meselesi."

"Bu doğru değil, birkaç gün önce birinin prizini yeniden bağladığını gördüm" diyor.

Lanet olsun. Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm. "Doğru, doğru," diyorum, dudağımı çiğneyerek ve başka bir bahane bulmaktan vazgeçerek. "Beni ürkütüyor, tamam mı? Orada olmak. Onun dul eşi. Hepsi..."

"Benim yapmamı istiyorsun," diye araya giriyor.

"Fen öğretiyorsun, değil mi? Muhtemelen bunu çözebilirsiniz."

"Bak, isterdim, ama şu anda ihtiyacı olduğunu düşündüğüm son şey, elinde alet kemeriyle gelen bir adam... Hayır, bu ürkütücü. Sadece ara

sahibi."

"Yaptım. Nasıl olduklarını bilirsin. Sonsuza kadar sürer. Alet kemerin var mı?" Sırıtmamaya çalışarak sordum.

"Hayır, o sadece... Yani..."

"Eğer tamir edersen kirandan 100 dolar keserim."

Duraklıyor ve düşünüyor. "Bunu yapmaya yetkiniz var mı?" diye sorar.

"Yani, korkuluk gevşek olduğu için balkondan düştüyseniz ya da taşakların havuzun emme valfine sıkışırsa - bilirsin, dava açacağın bir şey - o zaman yapardım, evet. Yani burada gerçeği biraz saptırabilirim."

"Bir dakika, balkondan düşsem ve bu apartman yönetiminin hatası olsa, bana sadece yüz dolar kredi mi verecekler?" diye soruyor.

"Tanrım, Callum. Bilmiyorum. Sahip olduğum tek şey bu, beni rahat bırak. Unut gitsin."

"Hayır, üzgünüm," diyor ben daha ofis kapısından içeri girmeden.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım elbette. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim," diyorum ve kapıyı çarpıyorum, sonra anahtarlarımı alıp arabama gidiyorum, böylece 4:30'a kadar Egg Platter'a ulaşabileceğim.

Kırmızı vinil bir kabinde bekliyorum ve sıradaki aşçının hüznü grimsi bir burger köftesini spatulayla ezmesini izliyorum. Sarkık gözlü orta yaşlı bir garson, nefesinizi kesecek kadar yalnız görünen bir adamın önüne akmış bir tabak yumurta koyuyor. Bol bir takım elbise giyiyor, saçları yağlı ve ona bakmak midemi ağrıtıyor. Sivilceli genç kasiyer çocuk yüzünü yumuşak servis makinesinin altına sokuyor ve Garson kız kafasının arkasına bir fiske vurana kadar ağzında vanilya-çikolata dönüyor. Sonra iki genç kız beliriyor ve kabinin karşı tarafına oturuyorlar.

İsim etiketlerini görene kadar bir an için irkildim: Ashley ve Ashleigh. Kendilerini müdür yardımcısı ve ikinci vardiya şefi olarak tanıtıyorlar.

Sekiz yaşındaki Ashleigh özgeçmişimi bir aşağı bir yukarı inceledikten sonra "Egg Platter ailesine katılmak istemenizin nedeni nedir?" diye soruyor.

Oh, Tanrım. İstemediğim bir iş için iki çocuğu etkilemeye çalışırken yüzümün uygun bir ifade kalmamasını sağlamak zorundayım. Başlıyorum.

"Um," diye başlıyorum, sonra tezgahın arkasında bir tabela görüyorum "Serbest dolaşan tavuklar. Organik."

"Yüksek standartlarınız. Organik tavuklar. Bu... önemli," diyorum, çok fazla başımı sallayarak.

"Bu iyi. İyi cevap," diyor Ashley bir *ey* ile.

"Evet," diye onaylıyor diğeri. "Bob's Pancake House ve Cozy Waffle'ın yumurtalarını Gleeson'dan aldıklarını biliyor musun?"

"Pardon?" Buna bir yanıt vermem gerekip gerekmediğinden emin olamadığımı söylüyorum. "Aman Tanrım, öyle yapıyorlar, tavukların gagalarının ucunu öyle kırıyorlar ki dövüşmezler, ama dövüşmelerinin tek nedeni onları üst üste yığmalarıdır. Bu küçük kafeslerde Velveeta dilimleri gibi. Oh. *Oprah*'ın bir programından TikTok klbinde görmüştüm. Oprah ağladı. Kameraman gelip ona mendil getirmek zorunda kaldı. Rimeli biraz akmıştı. Üzücü."

"Çok üzücü," diye yankılanıyor diğeri Ashley. Sonra asık bir surat ve elleriyle bir kalp şekli yapıyor.

Bana beş yıl sonra kendimi nerede gördüğümü ve müşterim olup olmadığını soruyorlar.

Servis deneyimi ve işletme sahibinin verdiği bir mülakat formundan okudukları bir sürü akılsız soru ve sonunda, kaderim iki liseli kızın elinde olduğu için o kadar demoralize oldum ki sanırım çılgılık atmaya başlayacağım. Aslında masanın üzerine sıçrayıp ilkel bir uluma çılgılığı atabilir ve içinde bulunduğum pozisyonun adaletsizliği karşısında herkesin suratına kahvaltılık burrito fırlatmaya başlayabilmişim gibi hissediyorum, ama sonra, *Ashleigh* bana gelecek hafta sonu başlayıp başlayamayacağımı soruyor - gece 3:00 sarhoşlarıyla nasıl başa çıkacağımı görmek için mezarlık vardiyası.

"Gerçekten mi?" Gözlerim doluyor, yüz ifadem yumuşuyor ve lanet olası Egg Platter'da bir barmen vardiyası için şükrederek burada oturduğum her an kendime olan nefretim artıyor. Aslında Cumartesi mezarlık teklifini reddetmemi beklediğini düşünüyorum ama yapamam, değil mi? "Evet, olur," diyorum, ayağa kalkıyorum ve bir şey değişmeden ya da fikrini değiştirmeden bu toplantıyı bitirmek için acele etmeye çalışıyorum.

Ayrıldığımda kendimi daha hafif hissediyorum. Güneş batmaya başlıyor ve hava nemli. Binanın arkasından yayılan fritöz kokusu bana çocukluğumdaki panayırı hatırlatıyor ve gülümsüyorum. Gerçekten gülümsüyorum. Bir şeylerin mütevazı başlangıcı gibi hissediyorum.

Bir süre etrafta dolaştım ve iyi haberi vermek için birini aramak istediğimi hissettim ve belki de ilk kez gerçekten Arayacak kimsem yok. Yani, kız kıza brunch ve kokteyl partileri, emlak yemekleri ve yardım etkinlikleri düzenlemekten The Sycamores'da yaşamaya ve beş parasız kalmaya geçiş o kadar hızlı oldu ki hepsini sindiremedim ve kimse beni aramıyor. Kitap kulübü ve Pazar brunch'ı arkadaşlarım mesajlarıma ya da gönderilerime cevap vermiyorlar. Bir kaç

tane kısa ve ilgisiz cevap

Bir araya gelmeyi teklif ettim. Sanırım arkadaşlarımız gerçekten onun arkadaşlarıydı. Onunla birlikte olan kişi yeni Pazar brunch'ı "karısı" ve ben ortadan kayboldum.

Birkaç komşu ve yoga yapan kızlar vardı, ama hayatınız parçalandığında, her şeyin ne olduğunu gerçekten görüyorsunuz ve arayabileceğiniz kimse yok.

Ben ağlamam. Tabii ki onları asla arayıp böyle bir şey söyleyemezdim. Acıklı haberler. Yıllardır kendime ait ilk işim var ve bu bir lokanta işi. Telefonda bana gülerlerdi, değil mi?

Gunther's Pub'a gidiyorum, çünkü sadece birkaç blok ötede. Daireler ve gerekirse eve yürüyerek gidebilirim. Normalde parayı içkiye harcamazdım ama nihayet kutlayacak bir şeyim var. Doğru yönde küçük bir adım. Müzik kutusunda Van Halen çalışıyorum, küçük dans pistinde kovboy çizmeli bir adamla öpüşüyorum, çok fazla viski içiyorum ve geç saate kadar kalıyorum.

Ve sonra, neredeyse son çağrı olduğunda, birkaç blok tökezlemeye karar verdim

Bileğimi burkmamak için sandaletlerim elimde eve dönüyorum. Birimime geçmek için havuzun demir kapısından içeri girdiğimde bir şey duyuyorum. Havuz suyu durgun ve gece sessiz, tüm sakinler uzun süredir uyuyor, bir ses dışında - alçak bir gürlleme sesi, sonra bir ağlama sesi gibi.

Ayakkabılarımı bırakıyorum ve görünmemek için binaya yakın durarak beton yolda sessizce yürüyorum. Sonra ağlama sesi duyuyorum.

"Senin derdin ne lan!" diye haykırıyor bir erkek sesi.

Rosa'yı şimdi görüyorum. Vay anasını. Evinin kapısının köşesinde duruyor ve kocası Eddie onu saçlarından yakalamış. Yüzüne bakıyor. Kadın ona cevap vermiyor. Sonra bir tuğla alıyor ve muazzam bir güçle kafasının yanındaki duvara çarpıyor, yüzüne birkaç santim mesafede.

Nefes nefese kaldım ve iki elimle ağzımı kapattım, sonra hızla arkama saklandım.

binanın köşesinde. Ne yapacağımı bilmiyorum. Polisleri aramalı mıyım yoksa şimdi ona yardım etmeye çalışmazsam çok mu geç olacak?

Tuğlanın çarpması 203'teki civcivi ürkütmüş olmalı. Anna'yı. Çünkü ışıkların yandığını ve kapısının açıldığını gördüm. Çoğu insan Buralarda kaos var ve yüksek bir sese gözünü bile kırpmaz, ama o yeni.

"Sonun onun gibi mi olsun istiyorsun?" diye bağılıyor, sonra da kızın kafasını duvara vuruyor ve kız yere düşüyor.

Nefesim kesildi. Bunun şoku beni bir an için felç ediyor. Sonra hışımla çekip gidiyor ve otoparkta kamyonetinin çalıştığını duyabiliyorum. Koşarak

Rosa yerde yatıyor ve elini başının arkasındaki yaranın üzerine koymuş, sessizce ağlıyor.

"Hey, hey, sorun yok," diye kekeliyorum, hâlâ şoktayım. "Ben biraz... Bende ilk yardım çantası var. Yapabiliriz..."

"Hayır, ben iyiyim," diyor, arkasındaki duvarı tutarak ve dengesiz bir şekilde kendini ayağa kaldırarak.

"Rosa, iyi değilsin. Polisler gelene kadar seninle bekleyebilirim. Seni alabiliriz..."

"Polis yok," diyor ve sonra kolumu sertçe sıkıyor. "Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun, o yüzden lütfen. Uzak dur." Sonra çantasının kenarını kanayan kafasına doğru tuttu ve kan izlerini durdurdu.

Betonun üzerinde küçük kan lekeleri birikiyor ve apartman kapısının arkasında kaybolana kadar benden uzaklaşıyor ve sonra ışıklar kararıyor.

Balkondaki Anna'ya bakıyorum, eliyle ağzını kapatıyor. Bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve çaresiz, boş bir bakış değiş tokuş ediliyor, birkaç dakika boyunca ağır havada asılı kalıyor ve sonra içeri koşuyor. Muhtemelen eşyalarını toplayıp buradan olabildiğince hızlı bir şekilde gitmek için, eğer biraz akli varsa.

OceanofPDF.com

ANNA

Kurtçuklar. Gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey bu. Kıvrılan, ıslak kurtçuklar. Görüntüyü aklımdan çıkarmak için ellerimi silkelemem ve derin nefesler almam gerekiyor - tenime düştüklerini hissediyorum. Görmemeye ve yola odaklanmaya çalışırken midem bulanıyor.

Bu Allah'ın belası mahallede bir Starbucks bulmak için etrafta dolanıyorum ve tehditleri, sonra da 103 yaşındaki kadının kocası tarafından dövülmesini düşünüyorum. Birine anlatmalı mıyım? Bu gerçeküstü olayların Henry ile bir bağlantısı var mı?

Birkaç soru daha sormak için bugün karakola tekrar uğramam istendi. Henry'nin dizüstü bilgisayarını hala ellerinde ve telefon kayıtlarını henüz geri alamadılar, bu yüzden belki de bununla ilgilidir diye düşünüyorum. Belki bir şey bulmuşlardır.

Yeni. Polise gittiğimde bunlardan bahsedersen, imzasız bir not ve bir kutu böcek umursamaları için yeterli olur mu? Hayır, çünkü bana pasiflik konusunda yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediklerini şimdiden duyabiliyorum.

Şüpheli ya da gerçek bir tehdit içermeyen şakalar. Muhtemelen eğlenen çocuklar. Bir rapor hazırlayıp dosya dolabına koyacaklar, yapacakları bu. Ama 103'ten Rosa, ben karışıyor muyum?

Sonunda The Sycamores'tan altı mil ötedeki Starbucks'a ulaştığımda, gerçekten durup bir Keurig almam gerektiğini fark ediyorum çünkü bunu her gün yapamam.

Bu insanlar iyi kahveden nasıl bu kadar uzakta yaşayabiliyor? İnanılmaz bir şey. İki buzlu mocha sipariş ediyorum, böylece bir mağaza bulana kadar birini yarın için dondurucuya koyabilirim. Yani, en yakın Macy's nerede ki? The Sycamores'da başka bir gezegene düşmüş gibiyim. Henry stüdyosunu neden burada istedi, asıl soru bu. Burada geçirdiğim zaman arttıkça bu soruya geri dönüyorum. Eğer gerçekten yer isteseydi, garajı temizler ya da bodruma kuru duvar çeker ve bir stüdyo yapabilirdi. Ben sadece bir stüdyosu olmasını destekledim - bodrumu dönüştürmekten daha ekonomikti, sabahları ışığın gelişini seviyordu, bazı arkadaşlar edinmişti. Onların başka sanatçı arkadaşları olduğunu düşündüm. En çılgın rüyalarımda bile bunu hayal edemezdim. Burada gerçekten ne halt ediyordu?

Apartmanın dışındaki yerime park ettiğimde, inip boş mocha'mı çöp kutusuna atıyorum ve diğer kahve ile bir poşet peyniri yanıma alıyorum ve sonra Eddie'nin kamyonetinin iki sıra aşağıda park ettiğini görüyorum. Bu sabah onu yıkarken ve cilalarken görmüştüm. Sanırım daha önce hiç Gerçek hayatta bundan önce kimsenin bir aracı cilaladığını görmedim. İyi olup olmadığını görmek için Rosa'ya göz kulak oluyordum. Tanrıya şükür, onu sabahın köründe havuzun kenarında, şnorkel takmış Elmo desenli bir plaj havlusu sererken ve oğlunu bir Ziploc Japon balığı krakeriyle birlikte üzerine oturturken gördüm. Dün gece iyi olduğunu söylediğini duymuş olmama rağmen onu gördüğümde bir rahatlama hissettim. Bu hiçbir şekilde iyi olan bir kadın değil.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için park yerini tarıyorum. Kimsenin beni fark etmediğinden emin olmak için havuza bakıyorum ve sonra elimdeki mocha'yı Eddie'nin cilalı kamyonetinin kasasına atıyorum. Bu çocukça bir hareketti - onun korkunç davranışının ağırlığına tepki olarak aptalca ve küçük bir misilleme eylemi, ama yine de iyi hissettirdi ve eğer şanslıysam, dışarı çıkıp bunu fark ettiği anı balkonda izliyor olacağım. Psikopat.

Bagajımdan bir poşet Whole Foods alışverişi çıkarıp hiçbir şey olmamış gibi apartmana doğru yürümeye başladığımda, önümdeki yürüyüş yolunda birdenbire beliren bir adamla irkildim.

"Dur sana yardım edeyim," diyor ve ben itiraz etmeye fırsat bulamadan kolumdaki yiyecekleri alıyor.

"Um, teşekkür ederim, ama... Ben..."

"Sen 203'tesin, değil mi? Ben 206'da senden sadece bir çift aşağıdayım. Sorun değil. Ben yukarı çıkıyorum," diyor ve yürümeye başlıyor, ben de bana başka seçenek bırakmadığı için onu takip ediyorum.

"Ve sen?"

"Oh!" Durdu ve arkasını dönerek tokalaşmak için elini uzattı. "Barry. Sen Anna'sın ve duyduğuma göre Henry'nin eski evinde yaşıyormuşsun." Cevap vermemi beklemiyor, sadece dönüyor ve birimime doğru yürümeye devam ediyor, sıcak hava dalgasının domates bitkilerini nasıl üzdüğünden ve herkesi tanıdığım da burayı nasıl seveceğimden ve çoğu Cuma gecesi havuz başında ızgara yaptıklarından bahsediyor - sadece köpekler ve hamburgerler. Bira, tabii ki, ve Herkes paylaşacak bir şeyler getirir. Kapıma geldiğimizde nefes nefese kalmıştı.

"Yardımanın için teşekkürler," diyorum, market poşetimi almak için uzanıyorum, ama vermiyor, ki bu biraz ürkütücü.

"Sana yardım edebilirim," diyor ve ben de çantama uzanıp onu alıyorum. "Sorun değil ama teşekkürler." O oyalanırken ben kapımı açıyorum.

"Benim için bir zevk, 203'ten Anna. Yardım etmekten mutluluk duyarım. Her zaman. Neye ihtiyacınız olursa."

Elimden geldiğince kibarca başımı sallayıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kapım çalındığında daha alışverişimi yeni bırakmıştım ki

Kapı. Bu adam benden ne istiyor? Henry burada ne buldu, ciddi? Burada geçen her gün beni daha da ürkütüyor. Ona kaybolmasını söylemenin kibar bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama kapıyı açtığımda Callum'un bir klima pencere ünitesini tuttuğunu, bükülmüş bir diz üzerinde tehlikeli bir şekilde dengelediğini görün.

"Vay be." Onu içeri almak için kapıyı açtım, böylece düşürecek gibi görüldüğü için onu yere koyabilirdi.

Yüzü gerginlikten kızarmış ve damarlı. Masanın üzerine koyuyor, bir bez çıkarıyor ve alındaki teri siliyor. "Hey," diyor sonunda.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Gülüyorum.

Vantilatörün önünde durup soluklanıyor. Burada, Henry'nin özel alanında bir erkeğin olması garip. "Tanrım, burası güneşin yüzeyi gibi," diyor.

"Evet," diye kabul ediyorum.

"Klimanızı tamir ettirmeniz gerektiğini duydum ama klima tamir etmeyi bilmediğim için bunu 115'ten çıkardım. Orada aylardır kimse yaşamıyor, yani... eğer kiralanırsa, o zaman çözebiliriz. Şimdilik..." Klima ünitesinin tepesine vuruyor.

"Aman Tanrım, seni öpebilirim!" Diyorum ve yüzü daha da kızarınca hemen sözümü geri almak istiyorum, tabii bu mümkünse. Çabucak vites değiştiriyorum. "Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim," diyorum ve o da gülümseyerek kasketini düzeltiyor ve penceredeki eski ünitenin vidalarını sökmeye başlıyor.

Ben plastik bir sürahiye biraz toz buzlu çay karışımı koyarken, o eski bir klima devini dürtüyor ve yumrukluyor ve geri döndüğümde onu pencere çerçevesinden çekip çıkarmış oluyor. Tuhaf bir şey gördüğümde onu masaya taşımak için mücadele ediyordu.

Pencere kenarında bir anahtar var. Anahtar halkasına iliştirilmiş soluk mavi metal yıldızı tanıyorum. Eski bir anahtar. Birkaç yıl önce ona şaka olsun diye eşarplı ördek anahtarlığı hediye edene kadar yıllarca onda kalmıştı ama çok severdi. Bu soluk yıldız yüzük yıllardır ön kapının yanındaki cam bir kasede duruyordu ve şimdi burada. Gözlerden uzakta

saklı. Kalbim hızlanıyor ve

ve elimde ters çeviriyorum. Üzerinde "depo" yazan küçük sarı bir etiket vardı. Henry'nin bloklu el yazısıyla yazılmış.

Bunu neden saklamış olabilir? Neden klima ünitesinin altına koymuş? Cebime attım.

Callum yeni klimanın montajını bitirdikten sonra gömleği terden sıırıslam oluyor ve benim için bu kadar çaba sarf ettiği için kendimi kötü hissediyorum, sabahını benim için harcıyor ama yine de minnettarım. Ona ikram ettiğim bir fincan buzlu çayı alıyor ve sonra eğilip yeni ünitenin düğmesine basıyor ve ünite gümbür gümbür çalışmaya başlıyor. Ben alkışlıyorum, o da selam veriyor ve sonra kutlama tezahüratları arasında fincanlarımızı birbirine vuruyoruz. Önündeki katlanır sandalyeye oturuyor ve bir süre serin havayı içine çekiyor.

"Muhteşem," diyorum ve o da bana gülümsüyor. Sessiz bir adam ve ben de ona ne söyleyeceğimi bilemediğimi fark ediyorum. Kısa sessizlik, bir dondurma kamyonunun park yerine girip *London Bridge Is Falling Down*'ın org yorumunu çalmasıyla bozuluyor ve şarkı olduğundan daha ürkütücü bir hal alıyor. Yanında duruyorum ve havuzun güvertesine bakıp çocukların havuza yalvaran ellerini uzatmalarını izliyoruz anneler ve çıplak ayakla demir kapıdan arsaya koşmak.

"Diyabet kamyonu," diyor ve neredeyse buzlu çayımı üzerine tükürecektim. "Pardon?" diye sordum.

"Ailem de öyle derdi." Gülümsüyor. "Sanırım bunun caydırıcı olması gerekiyordu."

"Hâlâ acı çekiyorsun." Ben de gülümsüyorum.

Ayağa kalkıyor ve içkisini yere bırakıyor. "Bunu yolunuzdan çekeyim," diyor ve eski kırık klima ünitesine gidip onu alıyor.

"Bekle, bu hiç Choco Taco yemediğin anlamına mı geliyor?"

"Olumsuz."

"Tüm bu sıkı çalışman için sana bir tane almalıyım," diyorum ve itiraz etmiyor, sadece klimayı kaldırırken sırtıyor ve ben de kapıyı açıp onu takip ediyorum.

Arazinin kenarındaki çürümeye yüz tutmuş bir piknik masasına oturup dondurma kaosunu izliyoruz. Bir Chipwich ve bir Dreamsicle çoktan sıcak kaldırıma düşmüş ve ağlayan küçük çocukların sesi kamyonlardan gelen org müziğine rakip oluyor. Annelerden biri daha fazla bozuk para arıyor ve birkaç kuruş eksik kaldığında şoförle tartışıyor. Yüzen büyük bir çocuk Trunks ıslak havlusuyla insanları bacaklarından yakalıyor.

bir eliyle Pembe Panter dondurmasının balonlu gözlerini yiyor.

"Ne düşünüyorsun?" Bir ısırık aldıktan sonra Callum'a soruyorum.

"Hmm," diyor, damlayan dondurmayı küçük bir peçeteyle yakalayarak.

"Bayat mı?" diye soruyorum, o da gülüyor.

"Birazcık," diyor.

"Her zaman bayattırlar. Bu kısmı unutmuşum. Çocukluk nostaljisi hafızamı bulandırmış olmalı." Benimkini metal bir çöp kutusuna atıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Önemli olan düşünceydi," diyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Geri dönsem iyi olacak." "Hey," diyorum o gitmeden önce. "Bir ihtimal, bir depolama birimi var mı?"

Buralarda bir yerde mi?"

"Sayılır. Şurada bodrum girişi var." Ön ofisin yanındaki beton merdivenlere başıyla işaret ediyor. "Bazı sakinler fazladan eşya depolamak için kir alıyor ama depoya ihtiyacınız varsa yerinizde olsam kullanmazdım."

"Oh, nedenmiş o?"

"Nemli ve fare doluymuş, ya da ben öyle duydum. Benim yok ama öyle söyleniyor," dedi ve ona Henry'nin ünitesini aradığımı söylemedim -Anahtarın gerçekten depoya mı yoksa garip bir yem mi olduğunu görmek için, çünkü artık ne sakladığını nereden bilebilirim ki? Callum'a daha çok sormalıyım. O biliyor olabilir ama tehditleri aldığımdan beri neler olup bittiğini öğrenene kadar kimseye bir şey vermek istemiyorum.

"Anladım, teşekkürler. Ve yardımlarınız için tekrar teşekkürler, gerçekten."

"Elbette," diyor ve uzaklaşmadan önce utangaç bir gülümsemeyle şapkasını eğiyor.

Bodruma inmeden önce akşam karanlığına kadar beklemeye karar verdim - sakinlerin çoğu dairelerine girdikten sonra -. Kimsenin bodruma inmesini istemiyorum.

sorular soruyor ya da hakkımda dedikodu yapıyorlar çünkü balkondaki tüneğimden duyduğum kadarıyla burada herkesin kirli çamaşırları ortalıkta dolaşıyor

-Bunu sadece havuzdaki kadınlar yaymıyor.

Dün orada yedi ya da sekiz sakin şezlonglarda Colt 45'liklerini içiyor ve Mary'nin torununun neden onunla kaldığını konuşuyorlardı. Konuşmanın başında anne bir adamla kaçtığı için, ortalarında ise çocuğun babasını öldürdüğü için maksimum güvenli bir hapisanede şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis yattığı içindi. Konuşmanın sonunda, annenin çocuğu duşta "Jodi Arias tarzı" iki düzine kez bıçakladığına ama bunu hak ettiğine karar verildi. Bu

İnanılmaz, gerçekten. Bunun bir eğlence mi yoksa havuz fısıltılarının gerçek bir zarara yol açıp açmayacağını bilemiyorum.

İşimi ne kadar özel tutabilirsem o kadar iyi, bunu şimdiden görebiliyorum.

Öğleden sonra Dedektif Harrison ile buluşmak için karakola gidiyorum. Telefonda konuştuğumda daha fazla bilgi vermedikleri için sinirleniyorum. Yeni bir şey mi buldular? Birini öldürdüğünü söylediğini biliyorlar mı? Söyleyemezler çünkü tabii ki söylemedi. Bunu duyan tek kişi benim, biliyorum, ama yine de... Artık tanıdık gelen binaya yaklaştıkça kalbim çarpıyor ve bu kez bir şeylerin farklı olduğuna dair altıncı hissim beni sarıyor. Bir şeyler yanlış.

Katlanabilir bir masa ve iki plastik sandalyenin bulunduğu küçük bir odada bekliyorum.

Snapped ya da 20/20'de gördüğüm bir sorgu odasına benziyor.

Harrison nihayet içeri girdiğinde, içgüdüsel olarak ayağa kalkmaya başladım, ama o

Bana tekrar oturmam için işaret ediyor ve sert bir bakış atıyor; dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüş ve alnında bir kırışıklık var. Karşıma oturdu.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Hartley. Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sorar, kravatıyla oynarken.

"Bir şey mi oldu? Bilgisayarında bir şey buldunuz mu, bir not ya da başka bir şey? Ben neden buradayım?" Daha fazla soruları olduğunu söylediklerinde rutin bir şeymiş gibi geldi ama şimdi burada olduğum için paniklemeye başladım.

"Sadece bazı temel bilgileri sizinle tekrar gözden geçirmek istiyorum... eğer sorun olmazsa?" Yüzü kasıtlı olarak nötr ve sandalyesinde arkasına yaslanıp başparmağının ucuyla elindeki küçük kâğıt yığınının okşuyor.

"Yine mi? Bildiğim her şeyi sana onlarca kez anlatmışım gibi hissediyorum."

"Biliyorum. Çok yardımcı oldunuz ama o son telefon görüşmesini tekrar sormak istiyorum" diyor ve ben bunu tekrar anlatmaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Son sözlerini söylerkenki sesinin boş yankısı her gün aklımdan çıkmıyor ve geceleri beni uyutmuyor. Bana bunu tekrar yüksek sesle söyletme. Kalbim ağrıyor. Şimdiden gözlerimin arkasında yaşlar oluştuğunu hissediyorum. *Tüm hayatımızı mahvettim, dedi ve çok üzgünüm ama yapamam, yapamam.*

Artık. Onlara aynı şeyi daha kaç kez söylemem gerekiyor?

"Bize konuşmadan bahsetmenize gerek yok. İfadenizde çok tutarlı davrandınız..." diyor.

Tutarlı mı? Neden bu kelimeyi kullansın ki? Tabii ki kullandım. Olan buydu. G mleğimin altında bir sıcaklık hissediyorum. Benden ne istiyor?

"Ama konuşmanın sonunda," diye devam ediyor, "yüksek bir patlama sesi duyduğunuzu ve aramanın kesildiğini söylediğinizde, bana o patlama sesinin neye benzediğini söyleyebilir misiniz? Hatırlayabiliyor musun?"

"Bunu sana daha önce de söyledim. Belki de atladığında telefonu aşağıdaki bir kayaya falan çarpmıştır - sanırım silah değil, sadece... bir çatlak. Bunu zaten söyledim."

"Yaptınız ve bunu takdir ediyoruz. Sadece şimdi biraz daha önemli - tam zamanlama. Bazı yeni bilgiler ışığında-"

"Ne bilgisi?" Sözünü kestim.

Elindeki kâğıtları masanın üzerine koyar. "Bunun bir şok olacağını biliyorum Bayan Hartley, ama otopsi raporu geldi ve...

Bunun aslında kendi kendini yaralamadığı ortaya çıktı." O

Raporu masanın diğer tarafına itiyor, ama alamıyorum; sadece ona bakıyorum, zihnim dönüyor. Raporun kapak sayfasına bakıyorum ve bulanıklaşıyor. Başım hafifliyor ve içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

"Bu... Hayır, bu yanlış, bu mümkün değil. Onunla konuşuyordum. Artık bunu yapamayacağını söyledi ve sonra, sonra... bekle. Atladığını söyledi. Yani, atlamış olmalı çünkü ağır depresyondaydı ve yapamayacağını söyledi. Ne dediğinizi anlamıyorum." Ayağa kalktım ve tişörtümü göğsümden çekerek serinlemeye ve bayılmamaya çalıştım.

"Tabii ki telefon görüşmesi raporunuz ve belgelenmiş depresyon geçmişi nedeniyle her şey buna işaret ediyordu."

"Anlamıyorum."

"Fitbit takıyordu," diyor Dedektif Harrison, görünüşe göre bende bir şey -bir tepki- arıyor ve ne demek istediğini anlamıyorum.

"Evet, geçen yıl onun için almıştım," diyorum, sözlerimin duyulup duyulmadığından bile emin değilim. Zihnim o günün anılarıyla bulanıklaşıyor -her ne sebeple olursa olsun koşmaya ve aralıklı oruç tutmaya başlamak istiyordu-

Bir makale okuduğu için sanırım, ben de sırf bu yüzden ona aldım. Ve tabii ki iki hafta sonra koşmaya ve oruç tutmaya olan ilgisini kaybetti ama uykusunu takip ettiği için hala hoşuna gidiyordu. Neredeyse her sabah bana Fitbit'ine göre gece kaç kez uyandığını söylerdi. Bu bilginin ne kadar havalı olduğu konusunda çocuk gibiydi. "Bunun ne alakası var? bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Bu aletler pek çok şeyi takip ediyor... kalp atış hızı gibi, ama aynı zamanda kalbin ne zaman durduğunu da söylüyorlar. Ve saate göre, ölüm zamanı

o telefon görüşmesinden sonra. Duyduğunuz patlamanın telefonunun bir kayaya çarpması ya da..." Duruyor ve sesin Henry'nin kayaya çarpması olabileceğini söylemek istemediğini biliyorum.

"Eğer atlasaydı ve kafası kayaya çarpsaydı, büyük olasılıkla bilincini kaybedecek ve aşağıdaki suda boğulacaktı" diye devam ediyor. Yüzümden akan gözyaşlarını görüyor ve duraklıyor. "Özür dilerim. Bunun zor olduğunu biliyorum. Sadece elimizdeki bilgilerden yola çıkarak ilk varsayımımız buydu.

vardı," diyor, bir şeyleri bir araya getirmemi bekliyor, sanırım, ama yapmıyorum. Arabasının park edildiği yerin hemen altında, uçurumdan atıldığı yerin hemen altında bulundu. Peki Harrison ne diyor?

"Bunların hiçbirisi -kafa travması ya da boğulma- başlangıçta görüldüğü gibi olmadı. Fitbit bilgisi bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucuydu, ancak daha sonra yapılan incelemede başındaki yaranın aşağı yuvarlanırken kayaya çarpmasıyla uyumlu olmadığı ve ciğerlerinde su olmadığı tespit edildi."

"Bu ne anlama geliyor? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum ama sanırım biliyorum ve kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissedebiliyorum ve eller titremeye başlar.

"Bu, öldükten sonra suya bırakıldığı anlamına geliyor. Bu da kafasındaki yaranın taş dışında bir şeyden kaynaklandığı anlamına geliyor. Kafasının arkasındaki bu künt kuvvet travmasına kendisi sebep olmuş olamaz." Sanırım elinden geldiğince nazikçe söylüyor, ama kelimeler hala kulaklarımda gümbürdüyor ve nefesimi çalıyor.

"Birinin onu öldürdüğünü söylüyorsun. Bana bunu söylüyorsunuz." "Şu anda, bunu cinayet olarak belgeliyoruz ve tam bir soruşturma açıyoruz. soruşturma, evet."

"Hayır. Öyle değil. Kim olabilir ki... Bu mümkün değil" diye mırıldanıyorum ve zihnim allak bullak oluyor. Sonra kapı açıldı ve başka bir

Daha önce birkaç kez gördüğüm dedektif içeri girdi. Beni selamlıyor ve masanın ortasına küçük bir cihaz koyuyor.

"Koşullar değiştiği için ek sorularımız var, bu nedenle sizin için de uygunsa konuşmamızı kaydetmek istiyoruz. Bir avukat bulundurma hakkınız var, ancak bu çok uzun sürmeyecektir.

temel sorular" diyor.

Aman Tanrım. Bir avukat.

Safra boğazıma kaçıyor. Nefesimi tutmam gerekiyor ve aniden bunun

gerçek olduğunu fark ettiğimde akmaya devam eden gözyaşlarımı öfkeyle fırçalıyorum.

Aslında, bir sorgu odası ve ben bir şüpheliyim.

OceanofPDF.com

CASS

Birkaç gün sonra, ön büroda bir kutu vantilatörün önünde oturuyor ve panjurdan dışarı bakarak havuz kızlarının plastik masalarında Texas Hold'em oynamalarını izliyorum. Rosa da onlarla birlikte ve sanki dün gece hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Acaba biliyorlar mı? Crystal ve Jackie öğleden sonra izin alıp birkaç High Lifes ile yeni işimi kutlamaya gelmemi söylediler, ben de kutlayacağımı söyledim ama hiçbir şey yokmuş gibi davranmakta pek iyi değilim ve Rosa'nın durumunda bir şeyler çok yanlış.

Neredeyse bir saat süren kararsızlıktan sonra, bunaltıcı sıcak benim için karar veriyor ve mayomun üzerine bir tişört çekip havuz kenarındaki bayanlara katılıyorum.

"Hey! Bakın kim gelmiş," diyor Jackie coşkuyla, yumruğunu havaya kaldırarak. Belli ki bu öğleden sonra Mountain Dew'una biraz Seagram's dökmüş. Rosa bana gülümsüyor ve oturmam için bir sandalye çekiyor. Crystal yanındaki Igloo soğutucusundan bir High Life çıkarıp bana uzatıyor.

"Yumurta tabağı, ha?" Rosa olabildiğince rahat bir şekilde soruyor. Sanırım o her şey normalmiş gibi davranmak istiyorsa, ben de öyle yapıyorum.

"Evet, sanırım öyle," diyorum ve bira kutumu açıyorum.

Jackie, Capri Sun ve votka dolu plastik Dora the Explorer bardağını kaldırıyor ve "Şeref" diyor.

"Evet, teşekkürler," diyorum, fincanını bir dokunuşla karşılayarak.

Bütün çocuklar dışarıda. Jackie'nin oğulları Gordy ve Earl Jr. Kevin'le gülle atıyor, kızlara çığlık attırıyor ve Prenses Yasemin su tabancalarıyla onları fişkırtıyorlar. Yeni çocuk bir sezlongda oturmuş kitap okuyor. Bu, buralarda çok sık görebileceğiniz bir şey değil. Beni gördüğünde sayfasını dikkatle işaretliyor ve yanıma geliyor.

"Merhaba. Büyükanнем bana adının Cass olduğunu söyledi, ben de göt dediğini sandım ama sonra beni düzeltti, ama sanırım önündeki C harfi olmasa adın bu *olurdu*," diyor ve Jackie gülerek içkisini tükürüyor.

"Mary'nin misafiriyle tanıştın mı, Ass?" Jackie sırtarak soruyor.

"Sayılır."

"Ben Frank," diyor. "Yaşlı Mavi Gözler gibi. Adımı ondan ve onun eski dünya cazibesinden almışım."

"Sinatra, ha?" Ben de öyle dedim. "Bu harika."

"Göndermeyi anladığınıza sevindim, buradaki çoğu insan anlamaz."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Crystal tersler. "O on yaşında," diyor Jackie. "Bir hap al."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Sinatra."

"Ben de öyle," diyor ve sıkmam için elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. "Sadece bugün başka bir şey tamir edip etmeyeceğini merak ediyordum. Mesela yardıma ihtiyacın var mı?" diyor.

"Bir şeyleri tamir etmeyi seviyor musun?"

"Evet, işlerin nasıl yürüdüğünü bilmek hoşuma gidiyor. Bu benim hobim. Sayılır. Aletlerim yok ama size yardım edebilirim. Sana bir şeyler verebilirim."

Rosa, Crystal ve Jackie tenis maçı izler gibi bir ileri bir geri konuşmamızı izliyorlar. Cevabım için bana bakıyorlar.

"Çok isterim," diyorum. "Bugün başka bir işim yok ama yardım etmek istersen sabah 105'i devretmem gerekiyor."

"Ters çevirmek ne demek?"

"Biri taşındığında temizlerim, boyarım. 105'te, ankastre mikrodalgayı tekrar çalıştırmam gerekiyor çünkü biri... depozitosunu geri alamayacak biri, içinde ton balıklı güveç patlatmış... bu yüzden koku var. Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

"Evet!" Kulaktan kulağa ışınlıyor.

"Sabah erkenden başlıyorum. Kahveyi sen getirmelisin." Mary'nin harika kahve yaptığını ve kahve yapacak birini bulduğu için çok mutlu olacağını bildiğimden gülümsüyorum.

Bana bir selam verdi ve orada olacağını söyledi. Sonra kitabına geri döndü. Kızların bu konuda bana kıkırdamasına fırsat kalmadan telefonum çalıyor ve bunun bir servis çağrısı olduğunu varsayıyorum çünkü bugünlerde aldığım tek çağrı türü bu.

Ona baktığımda bir an donup kalıyorum. Buna inanamıyorum. Summer Blitz için bir davetiye. Her yıl düzenlenmesine yardım ettiğim bir yardım balosu.

Ama Reid ve Kimmy'yi birlikte keşfettiğimde çıkardığım olaydan beri her şeyden dışlandım. Pazar

Özellikle kızlarla brunchlar - yirmi dokuz tane oldu

Sycamores'a taşındığımdan beri bir tane bile davet almadım. Saydığımdan değil.

Camille Garcia nasıl olduğumu öğrenmek için bir kez aradı ama sesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Reid, kafasının arkasına yumruk attıktan sonra alamadığı yasaklama emri için dava açtı ve tüm kocalar etrafımda toplandı.

Tüm "arkadaşlarım" onların eşleriydi. Ama Reid bu adamları üniversiteden beri tanıyor ve birkaç düğünlerine katılmıştı, ben de onun bir uzantısıyım. Yerime başkası geçince, sadakatleri Kimmy'ye kaydı.

Cabo'ya hafta sonu gezileri, alışveriş ve prosecco öğleden sonraları, oyun geceleri, akşam yemeği partileri, barbeküler, hepsi korkunç bir anda elimden alındı. Aldattığından şüphelenmemiştim bile. Jenny Winters beklenmedik bir şekilde uğradığında, ben de tam pirzola almak için dışarı çıkıyordum ve arka güvertede bir tür roze yapmaya karar verdik. Barney's paket servis yapmıyor, bu yüzden ona *90 Day Fiancé*'nin daha önce izlediğim bölümüne yetişmesini söyledim, ben de dışarı çıktım ve bir sonrakini birlikte izledik.

Reid ofiste geç saate kadar kalacağını ve geç saatlerde bir gösteri yapacağını söylemişti. *Şok*, onları köşedeki bir kabinde birkaç sek martini içerken ve Reid'in ellerini kızın eteğinde gördüğümde hissettiklerimi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değil. Bembeyaz bir öfke beni ele geçirdi. Ona vurduğumu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama bu bir refleks gibi geldi. Hayatımda daha önce hiç kimseye vurmamıştım. Arkasından yaklaştım ve ağzım açık bir şekilde bir süre orada durdum, beni fark etmedi bile -varlığımı hissetmedi- Kimmy'nin vajinasına o kadar dalmıştı ki ben yoktum bile. Hatta daha sonra yemesi için ona en sevdiği bebek sırtını ve patates püresini bile sipariş etmiştim, orospu çocuğu. Ve her nasılsa, tüm bu ihanetten sonra, o iyi adam. Arkadaşlarını, Cabo'yu, oyun gecelerini ve iyi, evet, evi elinde tuttu, çünkü ben orada sadece bir misafirdim.

Bu davetiyede bir yanlışlık olmalı; ne de olsa parti yarın. Birisi beni listeden çıkarmayı unutmuş olmalı, ama yine de aldım. Mutlu bir kaza... ve beni orada istemediklerini biliyorum ve eğer gidersem büyük bir olay çıkar. İşin en acınası yanı - biliyorum, kulağa ne kadar iğrenç geldiğimin tamamen farkındayım - ama onu görmek istiyorum. Hayatımı geri istiyorum. Fikrini değiştirmesini ve aklını başına toplamasını istiyorum. büyük bir hata yaptığını fark etti. Ben gitmek istiyorum.

Kafama inen kıvrıcık bir kızartmanın darbesiyle gerçekliğe geri döndüm. Saçımdan çekip çıkarıyorum ve bir tane daha fırlatmaya hazır olan Crystal'ı görüyorum.

"Neyin var senin? Kusacak mısın, kızım? Yeşil görünüyorsun."

Ve sonra, nedense, kızlara eski sevgilimin ve onun yeni ödüllü kız arkadaşının bu partide nasıl olacağını anlatmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim ve

davet edildiğimi ve gidip gitmemeye karar verdiğimi hatırlıyorum. Ben düşünmeden bir nedenle ağzımdan dökölüveriyor.

"Kahretsin," diyor Jackie. "Gitmelisin dostum."

"Evet," diyor Crystal. "O kaltağın kazanmasına izin veremezsin."

"Yani," diyorum, "bu tam olarak bir yarışma değil, ama öyle olsaydı, onun kazandığını söylerdim."

"Bilmiyorum," diye söze giriyor Rosa, beni şaşırtarak. "Eski sevgilin kaç yaşında?" Bir Go-Gurt tüpünün tepesini kesiyor ve kendisine büyük gelen Crocs'larla havuz güvertesinde koşan çocuğu George'a uzatıyor.

"Otuz dokuz, neden?" Ben de

öyle dedim. "Sen kaç yaşındasın, otuz altı mı?"

"Beş," diye düzeltiyorum.

"Ve yeni hatunun 22 yaşında olduğunu söylemiştin. Muhtemelen orta yaş krizidir. Henüz bitmedi. O yaştaki bir kızdan bı kacaktır. Biraz daha dayan."

"Senin neyin var böyle?" Crystal diyor ki. "Ne?"

"1950'lerde miyiz? Bir şey mi kaçırdım? Onu geri istemiyorsun, değil mi? Sen?" Crystal bana dönüyor ve sanırım donuk bakışım onun sorusunu yanıtlıyor. "Oh, Tanrım."

Jackie, "Konuşacak tek kişi sensin, üç buçuk bebeğin ve sıfır bebek baban var," diyor.

"Çünkü hiçbir erkekten böyle şeyler duymam. Dinle. Gidip bu yeni pilice seni rahatsız etmediğini, ondan korkmadığını göstermelisin."

"Biz de seninle geliyoruz!" Jackie birdenbire kendi aydınlanmasından memnun bir şekilde, "Sizinle geliriz," der. Gordy'ye çenesini kapamasını ve Amber'a havuz eriştesiyle vurmayı bırakmasını çağırıyor ve sonra bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu açıklamak için sandalyesinin kenarına oturuyor. "Crystal'ın minivanını alabiliriz. Parti otobüsü gibi olur!"

"Bu halka açık bir şey değil," diyorum ama parmağını telefonuma sokuyor.

"O boku gördüm. Cassidy Abbott ve ailesi yazıyor. Biz senin aileniz. Olmadığımızı nasıl söyleyecekler?"

Oscar de La Renta'mı düşünüyorum. Straplez, ipeksi siyah olanı. beni hep sevdi, depoda bir kutuda duruyordu ve onu tekrar giyip içeri girmenin nasıl hissettireceğini - davetli bir misafir gibi - aitmişim gibi -

artık umurumda değil. O insanların hiçbiri beni aylardır görmedi. Burada yaşadığımı bilmiyorlar. Belki 206'daki Barry eşim olarak gelebilir. O garip bir adam, beni yanlış anlama. Samuray kılıçları topluyor ve sosisli sandviç yeme yarışmalarına katılıyor ama bunu bilmiyorlar. Konuşmadığı sürece uzun boylu ve oldukça yakışıklı.

Yeni bir adam ve arkadaşlarla hayatıma devam etmiş gibi g r nebilirim. Sanki artık onlara ihtiyaım yokmuş gibi. Yeni hayatımda başarılı olduğumu düşünmelerini sağlayabilirim. Belki Reid benimle konuşur bile. Beni tebrik eder.

"Resmi," diyorum, gerçekten resmi kıyafetleri olduğunu umarak ama aslında bunu sormak istemedem.

"Seni utandırmayacağız Cass," diyor Jackie.

"Oooh, alışverişe gideriz," diyor Crystal.

"Ve Luxx'ta tırnaklarımızı yaptırıyoruz. Elleriniz küçük plastik kurutuculara sıkıştığı için iemeseniz bile size bedava şarap veriyorlar" diyor Rosa.

Jackie omzumu sallıyor ve zıplıyor. "Evet! Süslü bir baloya gidiyoruz! Woot!"

Duraksıyorum. Bu berbat bir fikir olabilir, ama şu anda beklediğim tek şey bu gibi geliyor - eski hayatıma geri dönmek için bir fırsat. Beni onlardan biri olarak görürlerse, daha fazla davet olur ve yeniden akran olurum.

Belki yine brunchlar ve akşam yemeği partileri olur. En azından burada hiçbir şey olmadan çürümekten daha iyi bir şansım var.

"Tamam," diyorum hızlıca ve hepsi alkışlıyor.

Crystal ayağa kalkar ve küçük bir dans yapar, sonra fincanını teker teker herkesin fincanına tıklar ve kendi kendine şarkı söylemeye başlar, "Bir partiye gidiyoruz, hey-hey- süslü balo, evet!"

  High Lifes sonra, gökyüzü ufukta yanan pembeler ve turunculardan oluşan şeritlerle mora döner ve katididler ve ağustos böcekleri vızıldar.

ağaç tepeleri. Kızlar çocuklarını akşam yemeği için içeri aldılar ve kutu fanlarının uğultusu ve apartman kapılarının ardındaki televizyonların alçak gürültüsü dışında sessiz. 111'deki Leonard'ın ızgarada pişirdiği et bifteğinin kokusunu alabiliyorum ve belki biranın verdiği hafif vızılıtdan belki de sonunda Reid'i görmek için bir işim ve bir ana planım olmasından duyduğum memnuniyetten ama mutluluk gibi hissettirirdi.

Bu an kısa sürdü çünkü daireme geri dönerken çamaşır odasından gelen sesleri duydum. Çamaşır odasının kapısı

Ofisin yanında ve ışıklar açıkken her zaman açık duruyor. Dört adet çeyrek ödemeli çamaşır makinesi ve beş adet kurutma makinesi vardır, ancak ikisi bozuktur.

Rosa'yı içeride, titrek floresan ışığının altında, elinde katlanmış giysilerle dolu bir sepet tutarken görüyorum. Önünde terli beyaz bir tişört giymiş bir adamın sırtı var. Sesini yükseltiyor ama İspanyolca konuşuyor, o yüzden ne dediğini anlamıyorum.

Yumruğunu çamaşır makinesinin tepesine indirdiğinde, metalin çıkardığı çınlama onu ürkütüyor ve geri çekilmesine neden oluyor. İşte o zaman çöp kutusunun arkasına saklanıyorum.

telefonumu kapağın üstüne tutup içeri nişan aldım ve kaydetmeye başladım. Eğer bu herif dün gece gördüklerimin yanına kâr kalacağını sanıyorsa fena halde yanılıyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Şimdi çok hızlı konuşuyor ve ağlıyor. Yalvarıyor gibi ama hala anlayamıyorum. Sonra ona vuruyor. Bunu gördüğüme inanamıyorum. Nasıl olur da buradaki hiç kimse ona yardım etmek için bir şey yapmaz? Tek gözümle çöp kutusunun yanından bakıyorum ve onu yerde, elinin tersiyle dudağının kenarındaki kesiği silerken görüyorum. Son sözlerini tısladı ve sonra gitti.

Ona yardım etmek istiyorum ama buna tanık olduğumu görünce nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum. İkinci kez. Tanrı yardımcım olsun, bu kadar günde iki kez ve ortak bir alanda oluyorsa, kapalı kapılarının ardında ne haltlar dönüyor? Yani, bu ne kadar sık oluyor? Onu üzmem istemiyorum, ama bunu yapmak zorundayım.

Yardım et. Ayakta durmak için kendini zorladığını, çamaşır makinesinin üzerine eğildiğini, iki eliyle kendini sabitlediğini ve bir süre nefes alıp vererek kendini toparlamaya çalıştığını izliyorum. Bu sefer ona gitmiyorum. Çünkü daha iyi bir fikrim var.

Daha önce işe yaramıştı, bu yüzden yine işe yaramasını sağlayabilirim, ancak bu sefer içkisine ilaç atmama ya da yanında seksi fotoğraflar çekmeme gerek yok. Tek yapmam gereken yanlış kişiye -serseri erkeklere tahammülü olmayan birine- çattığını bilmesini sağlamak ve ona videoyu gösterip polise götüreceğimi, onu tutuklatacağımı ve evden attıracağımı, hatta bir daha ona zarar verirse uzaklaştırma emri ya da her ne gerekiyorsa onun için tanıklık edeceğimi söylemek. Buna bir son vereceğim ve ona neyin çarptığını anlamayacak.

Ne yapacak ki?

ANNA

Artık burada olamam. Henry'nin atölyeye dönüştürülmüş geçici dairesinin ortasında duruyorum. Toz zerrelere perdelerdeki çatlaklardan süzülen güneş ışığında dans ediyor, tuvaler duvarlara yığılmış, Kutular tavana kadar yığılmış, her şey darmadağın ve sanki üzerime üzerime geliyor. Burada olamam. Polis dedektifinin bana söylediklerini içime sindiremiyorum. Ona kim zarar verebilir ki? Onun düşmanı yoktu. O sadece normal bir insandı ama normal insanlar öldürülmez, değil mi?

Evimize geri dönmeyi düşünüyorum. Çabucak satılacağını söylediler, bu yüzden her şeyi depoya koydum ve eşyalarını düzenlerken ve taşınacak bir yer ararken burada kalmanın mantıklı olacağını düşündüm - belki Kosta Rika veya Ibiza ya da her zaman konuştuğumuz yerlerden biri, ama şimdi Her zamankinden daha fazla kayıp. Bir yatağı ana odaya taşıyabilir ve belki satılana kadar bu cehennem çukurundan çıkabilirdim. Ailemi aradım ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüler. Ama beni burada tutan bir şey var. Sanki ona ne olduysa burada oldu ve insanlar söylediklerinden daha fazla.

Havuzun aşağısından bağırışlar duyunca düşüncelerimi bir kenara bırakıp dairenin kapısını açıyorum. Korkulukların üzerinden eğilip sabah güneşinin parıltısına karşı gözlerimi kısarak neler olduğunu görmeye çalışıyorum.

Havuzda bir şeyin parıltısını yakalıyorum - sanırım bir çocuk - çırpınıyor, yüzeyin altına batıyor ve sonra Callum'un posta kutularından havuzun güvertesini geçtiğini, koştuğunu, omzundaki postacı çantasını yırtıp içine atladığını ve çocuğu çıkardığını görüyorum.

Elim ağzıma gitti. Her şey o kadar hızlı oldu ki, az önce gerçekten ne olduğunu, yani çocuğun boğulduğunu anlamam biraz zaman aldı. Callum'un önünde diz çöktüğü bir şezlongda güvenli bir şekilde otururken, daha da şok edici bir şey görüyorum. Babası, Eddie denen adam. havuzda ona.

"Senin derdin ne kardeşim?" Callum ve çocuğa doğru ilerlemeye başladı, güvertede kaşlarını çatarak yürüyordu. Havuzda bir avuç sakin var ama başka kimsenin yardım etmeye çalıştığını görmedim. Belki de

çok hızlı oldu. İnsanlar mırıldanıyor ve olanları izliyor ama çocuğun iyi olup olmadığını görmek için hareket etmiyorlar. Her şey çok garip görünüyor.

Eddie Callum'a doğru ilerliyor ve aslında kızgın olduğunu, kavga etmek istediğini görüyorum. Callum çocuğun hayatını kurtardığı için hiç de minnettar değil. Callum'a dirsek atıyor ve çocuğu tek kolundan tutup kaldırıyor.

"İçeri gir, George," der ve gözyaşları akmasına rağmen küçük çocuğun yanakları, hiç ses çıkarmıyor. Havluyu omuzlarına sarar ve yalınayak, titreyerek 103 numaralı birime doğru koşar ve gözden kaybolur Kapının içinde.

"Affedersiniz?" Callum ayağa kalkar. "Oğlunuz boğulmak üzereydi. Bana sorunumun ne olduğunu mu soruyorsun? *Senin* neyin var?"

"Yüzmeyi öğreniyordu. Biz böyle yapıyoruz. Bu şekilde müdahale etmek sana düşmez!"

"Aklını mı kaçırdın sen? Suyun altındaydı," diyor Callum ama hafifçe geri çekiliyor. Çantasını alıp önünde tutuyor. Belli belirsiz ama kendini korumaya çalışıyor gibi görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum. Bu adam dengesiz görünüyor.

Callum'un omzunu iter. "Ebeveyn benim. Ben nasıl karar verirsem o şekilde yüzmeyi öğrenir. Yani ona bir daha dokunursan, bu yapacağın son şey olur.

Anladın mı?"

"Bunun yerine çocuk hizmetlerini arayıp seni ihmal ve çocuk istismarından ihbar etmeme ne dersin? Psikopat." Callum bunları söylerken titriyordu ama

onları söylüyor ve ben utaniyorum. Korktuğunu ama doğru şeyi yapmaya çalıştığını söyleyebilirsiniz.

"Evet, dene. Bu kesinlikle yapacağın son şey olacak. Ve bunda ciddiyim. İçtenlikle," der Eddie ve havuzun etrafındaki herkes büzüşür, muhtemelen başka bir yerde olmayı dilerler - ne diyeceklerini ya da ne yapacaklarını bilemezler.

"Oh, beni tehdit mi ediyorsun? O çocuğu yine incittiniz ve bu yapacağınız son şey olacak, efendim! Bu oyunu iki kişi oynayabilir ve sadece birimizin

"Ciddi bir psikiyatrik değerlendirmeden geçtim, bir de beni dene, kaçık herif!" Callum bağıriyor ama kabadayılığında, buradan bile duyabileceğim bir kendinden şüphe var. Bir çeşit

Eddie'nin onunla yüzleşmesindeki rahatlık ve güven açıkça Callum'un doğasında yok. Beceriksizce kendini savunmaya çalışırken yanaklarının kızardığını bile görebiliyorum.

Sonra Rosa'nın dairesinin ön kapısından çıktığını görüyorum ve Eddie de onu görmüş olmalı, çünkü hiçbir şey olmamış gibi hemen geri çekiliyor

oldu. Kamyonetine doğru yürür ve bir sigara yakar. Rosa bir an etrafına bakar ve onu görmez, sonra tekrar içeri girer. Callum da etrafına bakar, ama çok daha güvensiz bir şekilde, sonra tartışmayı kazanmış gibi başını sallar ve dairesinin kapısına yönelir.

"Bunu yapmamalıydı," diyor arkamdan bir ses ve elimi kalbime götürerek sıçırıyorum.

"Kahretsın!" Arkamı döndüğümde kapısının yanındaki yırtık şezlongda oturan, Camel Light içen ve havuza doğru bakarken başını sallayan ufak tefek bir kadın görüyorum.

"Beni korkuttun," diyorum.

"Fester Amca," diyor elini uzatarak. "Pek çok insanı korkutuyorum ama bunu kişisel olarak algılamıyorum. Yuh," diyor gülerek.

"Hayır, demek istediğim. Beni korkuttun. Özür dilerim. Adın neydi?" Elini henüz bırakmadığı için mecburiyetten elini sıkarak soruyorum.

"Babs, ama bana Fester Amca derler ve... bunu yapmamalıydı."

Berbat olmasına rağmen ona neden böyle dediklerini anlayabiliyorum. Kafası parlak kel ve gözlerinin altındaki torbalar dikkat çekici. Hasta olup olmadığından emin değilim ve tabii ki sormuyorum. Görünüşe göre kapı komşum olan bu garip kadın hakkında ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kendi çocuğunu havuza atmamalıydı mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Callum. Sanırım adı bu. Müdahale etmemeliydi. Bueno değil." Sigarasından bir nefes çekti ve öksürdü, sigarasını sallayarak duman uzakta.

"Ne? Az önce o zavallı çocuğun hayatını kurtardı. Başka kimse dikkat bile etmiyordu ve babası sadece..."

"Her ne olursa olsun, Eddie Bacco'yu utandırdı. Artık Bacco'nun bok listesinde. Onu tanıyor musun? Callum'u?"

"Sayılır," diyorum.

"Ona arkasını kollamasını söylemelisin."

"Neden? O adam delinin teki gibi görünüyor ama siz onun gerçekten tehlikeli olduğunu düşünmüyorsunuz."

"Oh, tatlım. Görünmez olduğunda çok şey görürsün. Bir gece geç saatte sigara içmek için Sekizinci Cadde'deki Shamrock'a gittim - bir yıldan fazla oldu - ve binanın arkasında Eddie ve birkaç adam daha gördüm.

Yerde bir adam var. Kanlı bir adam ve onu çöp konteynerine attılar. Gözlerime inanamadım. Orada olmamam gerekiyordu ama beni görmediler."

"Ne?" Kalbim hızlanıyor, göğsüm çarpıyor, Henry'yi ve bu akli dengesi yerinde olmayan adamın bir bağlantısı olup olmadığını düşünüyorum. Gökyüzünün karardığını fark ediyorum, sanki bir işaret gibi. Birkaç iri yağmur damlası düşüyor ve bazı annelerin atıştırmalıklar ve bebek şamandıralarından oluşan Ziploc poşetlerini toplayıp yıldırım düşmeden havuzdan çıkmaları için çocuklara bağarmaya başladığını görüyorum.

"Evet, ileri geri bir şeyler konuşuyorlardı ama çoğunlukla İspanyolca konuşuyorlardı ve İspanyolcam biraz berbat ama adamın onlara meth ya da onun gibi bir şey için beş yüz dolar borcu olduğunu anladım. Buna inanabiliyor musunuz? Zavallı herif beş yüz dolar için Shamrock çöplüğünde. Ne biçim bir dünyada yaşıyoruz," diyor ve ben onu ne kadar ciddiye alacağımı bilemeden bir süre öylece bakıyorum. Tek bildiğim bir şarlatan olabileceği. Hikâye çirkin ve burası kaçıklarla dolu.

"Bütün apartman halkının önünde küçük düşürülmek, ona beş yüz dolar borçlu olmaktan daha kötü gibi görünüyor. Bence yanlış adamı kızdırdı, sadece söylüyorum."

Kara bulutların ardında gök gürlüyor ve havuzun güvertesinde kalan birkaç büyük çocuk başlarını havlularla örtüp ciyaklayarak içeriye kaçıyor. Sözleri kafama bir yumruk gibi indi. Uyuşturucu. Henry'nin ölümü bununla mı ilgili? Böyle bir şeye mi bulaştı? Hayal bile edemiyorum ama en azından bir ipucu var.

"Bekle, yani bunu gerçekten gördün mü? Ve gördüklerini kimseye anlatmadın mı?"

"Kimse bana sormadı," diyor ve sonra sandalyesinin yanındaki yerden, kuşluk vakti olmasına aldırmadan yeni fark ettiğim bir martini alıyor. Bir zeytin yiyor ve bana göz kırpmıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, kimse bana ölü bir adamı görmekle ilgili bir şey sormadı, yani hayır.

Hiç gündeme gelmedi."

"Birinin öldürüldüğünü gördün," diyorum, sesimden yargılamayı uzak tutmaya çalışıyorum ki kendini kapatmasın ya da başka bir şey yapmasın.

"Pek sayılmaz, bir adamın öldürüldüğünü duydum. Teknik olarak sadece bir adamın terk edildiğini gördüm."

"Bunu rapor etmen gerektiğini düşünmüyor musun?" Tiksintimi ve yaşadığım şoku gizlemeye çalışarak söylüyorum.

"Benim sorunum değil. Neden kendimi bu işin içine sokmak isteyeyim ki? Bence o... sadece bir kartelin parçası değil, uyuşturucu baronu gibi bir şey" diyor ve

Şimdi onu ciddiye almakta zorlanıyorum ama ne düşüneceğimi de bilmiyorum.

"Yani kimse bu adamın... kartel olduğunu bilmiyor mu? Buralarda kimse bilmiyor mu? Henry biliyor muydu? Henry'yi tanıyor muydun?" Sonuna umutsuzca ekliyorum çünkü onun yan komşusu olduğunu ve ondan hiç bahsetmediğini fark ediyorum.

"O adam ne cevherdi. Olanlar için çok üzgünüm. Sen Karın mı?" dedi, ben de başımı salladım. "Evet, buraya uygun değilmişsin gibi görünüyorsun, ben de öyle düşündüm. O ne Gucci?" diye soruyor, elbisemin eteklerini parmaklarının arasında ovuşturarak.

Çekip alıyorum. "Demek onu tanıyordun," diyorum Henry'nin karşısındaki metal sandalyeye oturarak.

"Bir keresinde benim resmimi yapmıştı," diyor gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" Henry'nin burada, stüdyosunda, herkesin arkadaşı olduğunu, herkese kendini her zamanki gibi önemli hissettirdiğini düşünerek gözyaşlarımı tutuyorum. Onu akşam karanlığında, fırçalarla kaplı ahşap masasının üzerinde, alçak bir bardakta konyak ve buzla terlerken, tüm pencereler açık ve içeriye esinti doluyken, konularını şezlonga oturmuş, onları tuvalde canlandırırken ona poz verirken hayal ediyorum. En mutlu olduğu zamanlardı.

Çoğunlukla cesur portreler, fotogerçekçilik, nadiren nü ve asla zarif, parlak görüntüler değil. Sadece gerçek insanlar; yüzlerindeki her bir çizgi ve yağ kıvrımı onun çalışmalarında ham ve mevcut. Onu bu şekilde düşününce kalbim kısa bir an için de olsa sevinçle çarpıyor; mutlu ve huzurlu.

"Evet," diyor. "Hafta sonu Roswell'i nasıl ziyaret edeceğiniz hakkında sohbet ettik ve ona uzaylı kaçırma sigortası yaptırmasını söyledim, böyle bir şey olduğuna inanmadı, biz de telefonundan baktık ve yok artık, pek çok insan uzaylı kaçırma ihtimaline karşı sigorta yaptırıyor ve bunun gerçekten komik olduğunu düşündü. Ben de bir 'ayak'la karşılaşma ihtimalinin daha yüksek olduğunu söyledim!"

"Ne?" Uyuşmuş bir şekilde soruyorum.

"Bir kocaayak. Her neyse, o zamanın dışında, gelip gittiğinde sadece orada burada bir el salladı. Balkonda bira içerken bir iki kez havadan sudan konuştuk. Onu çok iyi tanı mıyordum ama yine de... Asla onun... bilirsiniz. Hayatına son vereceğini. Bana hep mutlu görünürdü."

Aylar önce onun dediği gibi Roswell'e yaptığımız geziyi ve annemle babama küçük yeşil uzaylı tuzlukları almasını düşünüyorum Çünkü annem onlardan çok hoşlanırdı. Ellerim titriyor

Bu yüzden bu kadından olabildiğince fazla bilgi almak için konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"İnsanlar bu adamın tehlikeli olduğunu biliyor olmalı. Yani, sence de öyle değil mi? Karısı ne yaptığını biliyor mu?" Ben soruyorum.

"Hiç sanmıyorum. Rosa'yla tanıştın mı? Jackie binanın yanındaki kaldırım taşlarının üzerinde koşarken ayak tırnağını kopardığında neredeyse bayılıyordu. Çarşaf gibi beyaz. Spor olsun diye insanları öldüren uyuşturucu baronu bir koca. Şunu söylemek zorundayım.

bilmiyor. Uyuşturucu yüzünden hapse girdiğini biliyor elbette, ama gerisini?" Başını sallıyor ve martinisinden bir zeytin daha höpürdetiyor. "Değişmiş adam rolü yapıyor - kamyon şoförü olarak iyi bir işi olan bir adam

-Artık bir aile babasıyım."

"Hapishane mi?" Nefes nefese kalıyorum ve sonra sesimi alçaltıyorum. Belki deli değildir ve bu adam gerçekten de söylediği kadar büyük bir tehdittir, ama artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Her şey çok gerçeküstü. "O zaman karısının bilmemesi nasıl mümkün olabilir?"

"Şey, Eddie'nin bir kamyoncu olduğunu düşünmüştüm - sanırım herkes hala öyle düşünüyor -. Yollarda, bilirsiniz. Bir seferde haftalarca gider. Çıktığından beri uzun zamandır böyle. Şimdi ise muhtemelen kamyoncu olmadığını düşünüyorum."

"Sanırım!" Yine çok yüksek sesle söyledim.

Ama o sanki bir şey keşfetmiş gibi gülümsüyor. "Hey, sahip olmak güzel. Sonunda bu konuyu konuşabileceğim biri." Ağzındaki sigaradan yeni bir tane yakıyor ve sonra paketi bana uzatıyor. Reddediyorum. "Peki," diye devam ediyor, "kim bilir nereye gidiyor, ama iyi bir yere değil.

Ohhh. Acaba bir yerlerde başka bir ailesi daha mı var ve bir gün onu yakalayıp hakkında bir Lifetime filmi yapacaklar ve biz de kendimizi oynayacağız. Ne komik olurdu! Bir filmde oynamak eğlenceli olurdu, değil mi?

ne düşünüyorsun?"

"Bak," diyorum, konuşmaya yeniden odaklanmaya çalışarak. "Senin yapmadığını biliyorum

Onu çok iyi tanıyorum ama Henry bu adamı tanımıyordu, değil mi? Bu işe bulaşmamıştı. Bilmıyorum, uyuşturucu ya da..."

"Tanrım, hiç sanmıyorum. Henry iyi bir adamdı. Harika bir adamdı. Ben yapamam

Onun bu işe karıştığını hayal edin," diyor ve bunu başka birinden duyduğum için minnettar hissediyorum. Herkesin söyleyip durduğu gibi o harika bir adamdı. Ama bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Bunu polise anlatman gerektiğini düşünmüyor musun, bildiklerini?"
diye sordum.

"Ben yaşıyım. Cin martini eşliğinde *Gunsmove* izlemek ve huzur içinde kalmak istiyorum. Burnumu Eddie Bacco'nun bok yığınınına soktuğum için bir gece La-Z-Boy'umda boğazımın kesilmesiyle ilgilenmiyorum. Uzak durun.

Hepsi bu. Callum'a da söyle." Sonra Babs yarısı boşalmış martinisini aldı ve ayağa kalktı. Bir tür *anladın* mı hareketi yaparak beni işaret ediyor ve sonra daire kapısından içeri girerek kayboluyor, giderken de "burası çok sıcak" diye mırıldanıyor.

Uyuşuk bir şekilde kendi birimime giriyorum ve duvara bakakalıyorum, aklımda *kartel*, *cinayet*, *meth* kelimeleri dönüp duruyor. Şu anda paralel bir evrende yaşıyor olmalıyım. Şaşkına döndüm. Kesinlikle şaşkıyım. Henry bu işe bulaştı mı? Yani, başka ne açıklaması olabilir ki?

Callum'a söylüyorum. Ona mesaj atıyorum ve Babs'ın bana anlattığı her şeyi anlatıyorum, böylece her şeyi hemen öğreniyor. Muhtemelen yüz yüze bir konuşmayı hak etse de, hepsini yüz yüze tekrar etmeye gerçekten dayanamıyorum. Burada gerçekten ne haltlar döndüğünü anlamam gerekiyor. Bu depoyu araştırıp Henry'nin bir şeyler saklayıp saklamadığına bakmalıyım.

Ama önce her çekmeceyi, hatıra kutusunu ve sırt çantasını -uyuşturucu saklıyor olabileceği her türlü çatlak ya da yarığı- karıştırmaya başladım. Tanrım, bunu söylediğime bile inanamıyorum, ama ya son aylarda tavırları bu yüzden değişmeye başladıysa? Mantıklı olurdu.

Toksikoloji raporu temiz çıktı ama o gün bir şey kullanmamış olması bir şey ifade etmiyor. Yine de benden sakladı. Yani, eğer bu ilaçları kullanıyorsa, aldatma konusunda uzmandı. Ama sanırım bağımlılar öyle olabiliyor. Kahretsin. Ya kullanmıyor da satıyorsa? Tanrım, ya kullanmak istediye?

Fazladan para kazanmak için falan mı? Gayet iyi gittiğimizi sanıyordum. Harika değil ama yeterince rahat. Bir nefes aldım ve saçmalamayı bıraktım. düşünceler ve odaklanma.

Tüm mutfak çekmecelerini boşalttıktan, yatağın altını ve yastık kılıflarını aradıktan sonra banyo dolabının altından çarşafı çıkarmaya başladım ama hiçbir şey yoktu. Burası küçük bir yer. Henüz ulaşamadığım kutular var ama yüzeyde hiçbir şey yok. Sonra ecza dolabını açtım ve boştu.

Yani bir yüz losyonu, bir tarak ve birkaç tıraş bıçağı kartuşu var ama ağrı kesicileri yakınında tuttuğunu biliyorum. Diz ameliyatı için Oxy ve biraz da

Romatoid artriti alevlendiğinde kullanmak için ağrı kesici ilaçlar. Romatoid artriti alevlendiğinde onlar olmadan çalışmıyor, bu nedenle evde hiç ilaç bulunmaması, başka yasadışı ilaçların bulunmasından daha da garip

görünüyor. Yapabilirim

iyi huylu görünen bir ilacı satın aldığı bir senaryo görebiliriz.

Bu adam, Eddie Bacco denen manyağın gerçekte kim olduğunu bilmiyordu çünkü acı için daha güçlü bir şey istiyordu. Bu gerçekten mümkün görünüyor. Ama *tüm* ilaçlarının gitmiş olması ne anlama geliyor? Bir yere mi gidiyordu? Onları bilerek mi yanında götürdü?

Başına ne gelmiş olabileceğine bir türlü akıl sır erdiremiyorum ve öğrendikçe daha da tedirgin oluyorum. Ön kapının yanındaki kancadan bir şemsiye alıyorum. Henry'nin en sevdiği şemsiye olduğunu gördüğümde içimi bir özlem duygusu kaplıyor - alt tarafında mavi gökyüzü ve bulut desenleri olan şemsiyeyi açtığınızda güneşli bir sürprizle karşılaşıyorsunuz.

Gök gürültülü fırtına herkesi içeri taşıdı, bu yüzden kimsenin sorusu olmadan depolama birimlerine inmek için mükemmel bir zaman. Deponun bulunduğu küçük müstakil binanın kapısını açana kadar ıslak toprak ve yaz yağmuru kokusu hafif bir rahatlık gibi geliyor ve yağmur teneke çatıda sağır edici bir şekilde gürliyor, kollarımı titretiyor ve bir anlığına nefesimi kesiyor. Yine de devam ediyorum ve etrafıma baktığımda derme çatma bir depo alanı görüyorum; çimento duvarları ve tavuk telinden kapıları olan beşer onar metrelik odalar, hapishane gibi ve yersiz görünüyor.

Telin arkasından her birimin içeri görebiliyorum, böylece anahtarımı her birinin içinde denemek zorunda kalmıyorum. Üç tekerlekli bisikletler ve bir Barbie Hayal Evi ile dolu birimleri ya da yığınlar halinde saksı toprağı ve pişmiş toprak saksıları olanları çabucak eleyebiliyorum. Sadece kapalı karton kutuların olduğu altı, on ve on dört numaraları deniyorum ama hiçbir şey yok. Sonra arkamda duvara yaslanmış birden beşe kadar olan numaraları görünce hangisinin Henry'ye ait olduğunu hemen anlıyorum.

Tuvallerle yığılmış, bazıları portre, çoğu boş duruyor. Evi boşaltmanın verdiği uyuşuk şokla garajımızdan kaybolduğunu bile fark etmediğim bisikletini hatırlıyorum. Anahtarı kilitte deniyorum ve tık diye açılıyor. Tel kapıyı itiyorum ve bir süre her şeye bakıyorum. Telefonumu bir kitap yığınının üzerine bıraktım ve nereyi kazmaya başlayacağıma karar vermeye çalıştım.

Dürüst olmak gerekirse açmaya korktuğum en az bir düzine kutu var, ama daha birinin bandını bile sıyıramadan bir şey duyuyorum. Çelik bir kapı sesi. İçeri girdiğim kapı - açık bıraktığım kapı, sallanarak kapanıyor ve bir kol görüyorum. Birinin kolu onu kapatıyor.

"Bekle!" Çılgılık atıyorum ve ana kapıya doğru koşarken, ünitenin tel kapısı ben bıraktığım anda çarparak kapanmaya başlıyor. İki kapının da kapanmasını engelleyemeden, her yer karardı. Her yer simsiyahtı ve yağmur yağmaya devam ettikçe

Çığlıklarım havada kayboluyor. Tel ünitenin kapısı çarparak kapandığında kilitlenmişti ve telefonumla anahtarım içerideydi. Paniklemeye başladım.

Ön kapıya doğru ilerliyorum ve açmaya çalışıyorum ama kilitli. Biri beni içeri kilitledi. Sesim kısılana ve yumruklarım morarana kadar vurup bağıryorum ama kimse gelmiyor.

OceanofPDF.com

CASS

Sabahın geç saatlerinde, ton balıklı güveç mikrodalgadan başarıyla çıkarılmış ve oturma odası özensizce korkunç bir kirli beyaz renge boyanmıştı, bu yüzden Sinatra ve ben 105'in açık ön kapısının önünde birkaç beş galonluk boya kovanının üzerine oturduk, üzümlü dondurma yedik ve yağmurun buharlı beton kaldırımında cızırdamasını izledik.

"Peki bu ne?" Sabahtan beri oynadığımız, çantamdaki tüm aletler hakkındaki bilgisini sergilediği oyuna devam ederek soruyorum.

"Bir avuç taşlama makinesi," diyor, ses tonunda bir parça "*duh*" ile. "Tamam o zaman, akıllı çocuk. Bunun adı ne ve neden?"

"Bu bir Phillips kafa. Adını mucidinden alıyor," diye yanıtlıyor, ki bu benim bilmediğim bir şeydi, ama elbette biliyordu.

"Annem bana şarap şişelerini bunlardan biriyle açtırırdı," diye ekliyor ve ben de böyle bir şeyin nasıl yapılabileceğini hayal etmeye çalışarak ona boş boş bakıyorum. "Bazen açacağı olmazdı, ben de mantarı şişenin içine doğru iterdim." Bunu sanki çocukların alkolik hapishane kuşu anneleri için yaptıkları normal bir şeymiş gibi söylüyor.

Tek söyleyebildiğim "Ah," oldu.

Eddie'nin havuz güvertesini geçtiğini, yağmurdan korunmak için kasketini indirdiğini ve kamyonetinin altına park ettiği teneke tenteye ulaşana kadar yavaş bir koşu yaptığını görüyorum. Adam her zaman kamyonetini tamir ediyor gibi görünüyor, ancak hiçbir zaman tamir edilmiş gibi görünmüyor. Sadece onu kurcalıyor ve yarım yamalak görünümlü birkaç arkadaşının sürekli ziyaretleri arasında telefonuyla vakit geçiriyor. Belki kimse bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etmiyor ama o ön büro manzaralı parklar, bu yüzden görüyorum - arkadaşlarını Sırt çantalı ve güneş gözlüklü, asla çok uzun süre kalmayan ve birbirleriyle acayip miktarda el sıkışan insanlar. Acaba esrar falan mı satıyor? Bu adamlara on sentlik çantalar veriyor. Dostum, eğer iyi bir şey yapmıyorsa, elimdeki videoyu ona gösterdiğimde belki daha da korkacaktır. Belki de düşündüğümünden daha fazla kaybedecek şeyi vardır. Bugün hamlemi yapmalıyım. Rosa için.

"Hey, Sinatra. Süpürme ve paspaslama işini bitirip

Bu çöpü çöp kutusuna götürürsen sana akşam yemeği için McDonalds

ısmarlarım?" Ben de öyle dedim,

ve ayağa kalkarken gözleri parlıyor.

"Gerçekten mi?" diyor ve ben o berbat hissi almaya başlıyorum. McNuggets uzun zamandır bu çocuğun başına gelen en iyi şey ve bu beni biraz üzüyor.

"İyi bir iş çıkaracağım," diyor, buzlu şeker ambalajlarını topluyor ve çöp torbasını ön kapının dışına sürüklüyor.

"Biliyorum. Micky Dee'de en çok neyi seviyorsun?" diye soruyorum.

"Ne istersen... ne düşünürsen," diyor hevesle ve kalbim biraz şişiyor. Ona sarılma isteğime direniyorum. Mikrodalgadan ton balıklı güveç kazımayı haftanın en önemli olayı haline getiren her ne yaşadıysa onu silmeye çalışma isteğine direniyorum. Onun yerine şöyle diyorum.

"Dikkatli olmalısın, Sinatra. Ya Filet-O-Fish alırsam? Sana söyleyeyim... Üzerine peynir koymuşlar. Balık ve peynir birlikte gitmez. Bu iğrenç ve yanlış."

"Sorun değil," diyor. "Eğer hoşuna giderse."

"Bir Happy Meal'e ve ağzınızın çatısını yok eden şu lavlı sıcak elmalı turtalara ne dersiniz?" Ben soruyorum, o da şiddetle başını sallıyor.

"Güzel. Bir şeyler yapmam lazım, o yüzden ofise gel. Yemek vakti mi?" Diyorum ve o çoktan dairedeki iç karartıcı derecede küçük mutfak parçasındaki muşamba parçasını süpürmeye başlıyor.

"Büyükanne Mary, yemek saatinin *Murder She Wrote*'un açık olduğu ve Lean Cuisine'in buzunu çözmeye başlayabileceği zaman olduğunu söylüyor, ama bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum?"

"Ne zaman istersen, buna ne dersin?" Alet çantamı omzuma atıp yağmurun altında yürüyorum.

"Büyükannem Mary'ye akşam yemeğinde ilaçları için yardım etmem gerekiyor," diyor. "O zaman öğle yemeği. Geç öğle yemeği. Birkaç saat sonra uğra."

"Tamam!" Frank ben ayrılırken gülümsüyor ve el sallıyor, sonra da süpürme işine koyuluyor ve ondan ayrılırken göğsümün sıkıştığını hissediyorum, neden bilmiyorum. Ama gözlerimi kamyonetine yaslanmış Eddie Bacco'dan ayırmıyor ve kimse fark etmeden onu ön büroya nasıl çekebileceğimi düşünüyorum.

Öğleye doğru yağmur dağıldı ve nem boğucu bir hal aldı; ofis koltuğunda bir ileri bir geri dönüyor, gözüm dışarıdaki Eddie'de ama ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi tam olarak bilemiyorum. Teknik olarak öğleden sonraysa, belki ona bir bira ikram etmenin normal görüneceğini düşündüm. Ne de olsa bugün Cuma. Apartman sakinleri Cuma günleri hep bir araya gelir ve havuz başında ızgara yaparlar.

Akşamları. Ona Cuma günkü potluck için bir sürü bira aldığımı ve seksi göründüğü için bir tane isteyip istemediğini söyleyebilirim. Bu ürkütücü değil. Bence ısıtır.

Ama tam o sırada tuhaf arkadaşlarından biri ortaya çıkıyor ve fısıltıyla konuşuyorlar ve ne dediklerini duyamıyorum, bu yüzden  n kapıdan posta kutusu bloğuna doğru yürümeye karar veriyorum ve birkaç posta kutusuna bildiri yerleştiriyormuş gibi yapıyorum, ama beni gördüklerinde konuşmayı kesiyorlar. Birkaç tane fark ettim Posta kutusuna sığmayacak kadar büyük olan birkaç mahalle sakininin paketlerini 207'ye götürüp bırakıyorum. Diğeri Callum'un ve Bugün yaz okulunda ders vereceğini bildiğim için ofise götürdüm ve alması için mesaj attım.

Arkadaşım sonunda gitti ve şimdi ya da asla. Sanırım doğru şeyi yapıyorum. Kanunsuz adalet. Onun gibi adamlar bu pislikten kurtulamaz, bu yüzden birinin izlediğini bilmesi gerekiyor. En azından kendime böyle söylüyorum ama ellerim şiddetle titriyor. Derin bir nefes alıyorum ve iki Bud Lights alıp dışarı çıkarken onları sabitlemeye çalışıyorum.

"Selam Eddie," diyorum ve sesimin titrediğini duyabiliyorum, bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Burası cehennem gibi sıcak, değil mi?"

Başını sallıyor ve kot pantolonunun cebine geri koyduğı bir bezle alnındaki teri siliyor.

"Bira ister misin? Daha sonrası için bir sürü aldım ama günün o saati." Bileğime, orada olmayan bir saate bakıyorum ve "Bira saati" diyorum. Tanrım, moron gibi konuşuyorum. "Biraz serinlemek istersen."

Biri ona şaka yapıyormuş gibi etrafına bakınıyor, sonra omuz silkip bana doğru yürüyor. "Evet, tamam," diyor ve ben de başımı sallayıp ofis kapısından içeri giriyorum.

Kimse onu tehdit ettiğimi görmesin diye tüm panjurların kapalı olduğundan emin oldum. Yani, bunu daha önce birçok kez daha tehlikeli ve her zaman işe yaradı. Bu sefer onu para için bile kullanmıyorum. Elbette bunu gece yarısı yapmak ideal olurdu, tıpkı diğ rlere yaptığım gibi, ama o zaman ona erişimim yok. Sadece yapmam gerekiyor. Kendime  st nl ğ n bende olduğunu, doğru şeyi yaptığımı ve sakin kalmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Panjurlar kapalıyken ofis loş ve bunaltıcı sıcaktan içeri adım attıktan sonra buz gibi soğuk hissettiriyor. Garip bir sessizlik var; sadece klimanın uğultusu ve uzaktaki gök gürültüsünün alçak sesi duyuluyor. Bakıyor Uzattığım elimden birayı alırken rahatsız ve kararından pişman gibiydi. Çantasını tozlu sehpanın üzerine bıraktı.

Tanrı bilir kaç yıl öncesinden kalma *insan* dergileri. Tam o sırada bunun ne kadar garip olduğunu fark eder.

"Peki, teşekkürler. Ama gitsem iyi olacak, bir yolculuğum var" diyerek çantasına doğru ilerliyor.

"Sen kamyon şoförüsün, değil mi? Büyük kamyon?" Soruyorum ama cevap vermiyor. "Zor olmalı. Ne zamandır yoksun?"

Bana tuhaf tuhaf baktı ve sonra dedi ki, "Birkaç hafta. Gitsem iyi olacak."

"Arabanın bozulduğunu sanıyordum," diyorum, park yerindeki sürekli bozulan pikabına doğru başımı sallayarak. "Otoparka nasıl gidiyorsun? Oradan mı alıyorsun? Muhtemelen bir depo ya da kamyon parkı vardır, değil mi?" Tanrım, saçmalamadan duramıyorum.

Çantasını alır ve kapıya doğru ilerler. "Beni bırakacak biri var."

Çoğu gün ofisin kapısı açık duruyor ve Barry yıpranmış deri koltukta oturmuş kılıçlar ya da sıradan bir şey hakkında sohbet ediyor ya da internet için ödeme yapmayı reddeden Crystal masamda sosyal medyasını kontrol ediyor ve sigara içiyor ya da Babs herkes için martini hazırlıyor. Gerçekten de zamanın yarısında bir üniversite yurdunda yaşıyordum ve döner kapılı bir RA'yımışım gibi hissediyorum, ama bugün burası sessiz ve boş ve buraya girdiğinde beklediği şey bu değildi. Kendini Enerji değişimi ve içki için tekrar teşekkür ediyor ve çantasını omzuna atıyor.

"Bekle," diyorum çabucak. Durdu ve bana döndü. "Yapmam gereken bir şey var.

Sana göstereyim," diyorum ve sanırım bunun cinsel bir şey olduğunu düşünüyor, çünkü yüzündeki ifade merakla karışık bir şaşkınlık ifadesi. Çantasını tekrar yere bırakıyor ve bana doğru yürüyor.

"Ah, evet, neymiş o?" diye soruyor yüzünde bir sırıtışla.

Telefonumu ona çeviriyorum ve Rosa'yla çamaşırhanede çektikleri videoyu oynatıyorum - bağırışları, yüksek sesi. Telefona bakmasını izliyorum, başı eğik, yüzüne yayılan şok. Ona gösterirken telefon benden uzağa bakıyor, bu yüzden ona vurduğunu görmüyorum, ama duyuyorum ve Rosa yere düşerken verdiği tepkiyi inceliyorum. Öfke. Sanırım gördüğüm şey bu. Kırmızı

Göğsünde ve yüzünde lekeler var, gözleri kısılmış ama sessiz.

Video durdu. Her an saldırabilirmiş gibi beni korkutan bir bakışla bana bakıyor.

"Sadece onu rahat bırakmanı istiyorum," diyorum ve kelimeler kulağa kendinden emin geliyor, ama geri çekiliyorum ve titreyerek telefonumu

Cep.

Tek söylediği "Yoksa?", gözlerinin ardında korkunç bir soğukluk var.

"Ya da bunu polislere gösteririm - seni buradan attırırım ya da tutuklatırım. Tek söylediğim seni izliyorum, o yüzden erkek ol ve kadınlara vurma. İşte bu.

"Cesaretimin bu sözlerle geri geldiğini hissederek söylüyorum, çünkü ben haklıyım ve burada haksız olan o. Demek istediğimi vurgulamak için kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Videoyu yedekledim," diye ekliyorum çabucak, belki

telefonumu almaya çalışmayı düşünüyor.

Gerçekten, ne yapacak ki? Güpegündüz ve köşede bir güvenlik kamerası var, tam ona dönük, ancak kimsenin bunu görmemesini sağlamak için kapattığını bilmiyor. İnsanlar buraya sürekli girip çıkıyor. Çıldırmayacak ya da telefonumu almaya çalışmayacak.

onun için neyin iyi olduğunu bilir.

"Özür dilerim," diyor, o kadar sakince ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve omuzlarımdan sırtımın aşağısına doğru bir ürperti yayılıyor.

"Tam olarak kim olduğunu sanıyorsun sen?"

"Senin gibi adamların bu saçmalığı yanına bırakmayacak biri," diye cevap veriyorum ve sonra olan oluyor.

Gözlerinde kör bir nefretle, kıpırdıyamadığım ya da tepki veremediğim bir hızla üzerime atılıyor ve beni duvara öyle bir çarpıyor ki nefesim kesiliyor, soluk soluğa kalıyorum ama iki eliyle boynumu sıktığı için hava alamıyorum. Bir damla kanın başımın arkasından omzuma doğru kaydığını hissedebiliyorum ve gözlerimin arkasında bir yıldız patlaması görüyorum.

Birkaç saniye içinde nefes almazsam her şeyin kararmak üzere olduğunu biliyorum. Kollarım çırpınıyor ve yanımdaki masanın üzerinde ulaşabileceğim her şeyi tırmalayıp tutuyorum. Hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden körlemesine hissediyor ve orada kendimi savunabileceğim bir şey olması için dua ediyorum - ona vurabileceğim ve elinden kaçabileceğim herhangi bir şey.

"Bana şantaj yapabileceğini mi sandın?" Gülüyor ve ben ona tekme atmaya çalışıyorum ama yeterli oksijenim yok. Vücudum uyuşmuş hissediyor.

Oda dönüyor. Bilincimi kaybedeceğim. Yanımdaki masadan bir şey alıyorum, sapını parmak uçlarımla zar zor yakalıyorum. Bir makas. Onu göremiyorum, her şey bulanık, bu yüzden kalan azıcık gücümle onları körlemesine kavırıyorum ve üzerimden kalkması için ona saplıyorum. Tutuşunun gevşediğini hissediyorum ve yere düşüyorum. Hâlâ göremiyorum. Her şey girdaplar ve yıldızlardan ibaret ve başım o kadar

dönüyor ki zar zor itebiliyorum.

Ayağa kalkmaya, koşmaya çalıştım ve sonunda nefesim düzene girmeye başladı ve başımı kaldırıp onun kocaman gözleri ve açık ağzıyla orada durduğunu gördüm.

Yerde geriye doğru koşarak uzaklaşıyorum ve ayağa kalkıp duvara yaslanıyorum, hala ellerimle başım dönüyor ve sonra onu görüyorum - neden beni boğmayı bıraktığını ve imkansız bir şekilde hareketsiz durduğunu anlıyorum.

Makas boynunun yan tarafına saplanmış ve ağzının köşelerinden kan sızıyor. Sanırım dudaklarımdan ışlığa benzer bir ses çıkıyor ama emin olamıyorum. Arkamdaki duvarı kavrayıp nefesimi tutmaya çalışırken şok beni birkaç dakikalığına felç ediyor.

Makası boynundan çekip yarayı tutmasını izliyorum, ama kan elinin üstünden akıyor ve sonra kaskatı kesiliyor. Gözleri şişiyor ve bakışları dümdüz ileriye sabitleniyor. Ağzı açık kalıyor ve cilalı beton zemine öyle bir atırtıyla yığılıyor ki, yüzeye çarparken kemikleri kırılmış olmalı. Tamamen gevşer. Başının etrafında yavaşça koyu kan birikir ve vücudu tekrar hareketsiz kalmadan önce seğirir.

Bağırarak için iki elimle ağzımı kapatıyorum ama hıçkırıklarımı bastıramıyorum. *Ne yaptım ben? Siktir! Kahretsin, kahretsin. Ne yaptım ben?*

Ona doğru koşuyorum ve aşırı nefes almamaya çalışarak bedeninin üzerinde duruyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup başımı eğiyorum. *Vay anasını.* Kan küçük nehirler halinde beton zeminde ilerliyor ve sehpanın altındaki örgülü halının üzerinde birikerek beyaz yüne karşı korkunç bir kırmızı alev oluşturuyor. Oh, Tanrım. Ne yaptım ben?

Tam o sırada ofis kapısında bir tıkırtı duyuyorum ve bir ses arıyor. "Cass? Orada mısın?"

Kahretsin. Callum arıyor. Ona gelip paketini almasını söylemişim. Ayağa kalktım ve kapıya baktım, o gelmeden koşup kilitleyebileceğimi düşündüm. gelir. Zamana ihtiyacım var. İhtiyacım var. Ama ben bir adım bile atamadan kapı kolu dönüyor ve Callum kafasını içeri uzatıyor.

"Alo? Bana bir şeyim olduğunu söylemiştin..." İçeri giriyor ve beni kanlar içindeki bir bedenın üzerine eğilmiş halde görünce donup kalıyor. Keskin bir nefes alışını duydum.

elini kalbine götürüp bana, sonra altımda cansız yatan Eddie'ye, sonra tekrar bana bakıyor ve göz göze geliyoruz.

"Bunu yapmak istememişim!" Ağlıyorum. Onu geçip kapıya koşuyorum ve Callum'un arkasından kapıyı çarparak kapatıyorum, kilitliyorum ve gözyaşlarıım yüzümden akarken kapının önünde duruyorum. "Bu bir kazaydı. Oh, Tanrım. Ne yaptım ben?"

OceanofPDF.com

ANNA

Karanlıkta, gün ışığının bir yarığının karanlığı kestiği giriş kapısının yanına oturuyorum ve birkaç saat boyunca yumruğumu kapıya vurup yardım istedikten sonra yorgunluk beni ele geçiriyor ve pes ediyorum. Artık yapabileceğim tek şey sessizce ağlamak ve birinin beni bulması için dua etmek.

Yağmur durdu ve ortalık sessizleşti. Bu zindan gibi odanın toprak ve rutubet kokusu içimi sızlatıyor ve buraya duyduğum nefret içimde kaynıyor. Henry'nin ünitesinin içinden telefonum çalışıyor ve ekranı göremiyorum ama ışık karanlığı aydınlatıyor. Çıkış penceresine tırmanmak için kullanabileceğim bir şey ya da kapının kolunu kırabileceğim bir alet olup olmadığını görmek için hızla etrafıma bakıyorum ama zil sesi kesiliyor ve tekrar karanlık oluyor.

Birkaç dakika sonra kaldırımdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Bu depo birimi ana binaların arkasına sıkışmış durumda, bu yüzden depo alanına gerçekten gelmedikleri sürece kimse buraya geri dönmüyor gibi görünüyor. Duvarı hissediyorum ve ayağa kalkıyorum. Tekrar kapıya vuruyorum. "Merhaba! Merhaba! Orada biri mi var?"

Ve kapı açılıyor. Kör edici güneş ışığı bir figürü aydınlatıyor ve bir an için bunun bana zarar vermeye gelen biri olup olmadığını merak ediyorum. Gerçekten kaçırıldım mı ya da esir falan mı alındım? Bu düşünce, kollarımı o kişiye sarıp teşekkür etmek yerine sinmeme ve geri çekilmeme neden oluyor.

"Anna?" diyor adam. Bu Barry. 206'daki sinir bozucu adam. O Sanırım beni öldürmeye gelen birinden daha fazla şaşırmış gibiydi, ama henüz emin olamıyorum.

"Beni... buraya mı kilitledin?" Titreyerek sordum. Sonra içeri giriyor ve gözlerime güneş vurmadan onu net bir şekilde görebiliyorum.

"Aman Tanrım. Burada kilitli miydin? Hayır, Tanrım. Bir kılıç sattım."

"Ne?" Bir an için benimle dalga geçtiğini, kafamı karıştırmaya çalıştığını düşünerek soruyorum, çünkü mantıklı gelmiyor.

"Koleksiyonumu depomda saklıyorum. Bazen onları eBay'de satıyorum. Tanrım, çok üzgünüm. Nasıl oldu da burada mahsur kaldın?"

"Biri beni içeri kilitledi," diyorum, kısmen rahatlama ama yine de dehşet ve kafa karışıklığı olan gözyaşlarımı kırıştırarak.

"Hayır, kimse bunu yapmaz - rüzgar bir süredir gerçekten oraya gidiyordu.

Eminim sadece..."

"Birinin bunu yaptığını gördüm," diyorum kararlılıkla.

Nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibi görünüyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor ve kapıya doğru işaret ediyor. "Tanrım. Hadi seni buradan çıkaralım," diyor ve ona güvenmeli miyim bilmiyorum. Beni boğacak ve cesedimi plastik bir saklama kutusuna tıkacak bir psikopat mı?

Yakın mı? Kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Arkasındaki kapıdan gelen ışık üçgenine bakıp duruyorum ve kaçmaya çalışsam mı diye düşünüyorum. Burası bana ne yaptı böyle? Belki de depodan her şeyini alıyordur ve ben onu kaybetmişimdir.

"Telefonumu almalıyım... ve bu kutuları daireme götürmeliyim," diyorum, kapıdan uzaklaşmasını umarak.

"Tanrım, sana yardım edeyim," diyor ve sonra doğruca Henry'nin birimine gidiyor. Kapı çerçevesinden uzaklaştığı ve savunması düştüğü için bir rahatlama seli var ve gerekirse dışarı koşup onu içeri kilitleyebilirim. Aklıma bir soru geliyor: Hangi birimin Henry'nin olduğunu nereden biliyor?

Neden yapsın ki?

Kapının dışında durup temiz havayı içime çekiyorum. Ona yardım etmek zorunda olmadığını söylemeliydim ama mecbur kalmadıkça oraya geri dönmeyeceğim ve şimdi dışarıda ve güvende olduğuma göre ona izin veriyorum. Bana içeri girip anahtarı almak için tel kapıyı açmamız gerektiğini, ama bunun için bazı aletler gerektiğini söylüyor. Cass'i arayıp bir çeşit endüstriyel makas ya da her neyse ondan bahsetmesini beklerken sabırsızlığım artıyor...

"Cevap yok," diyor, "ama kapıyı kırıp açarsak sorun olmaz.

Anahtarlarına ihtiyacın var. Bu şey zaten son demlerini yaşıyor." Bir düzine kılıcın çok itici bir şekilde sergilendiği birime gider. Kılıçlardan birini çekip alır.

zümrüt yeşili saplı kavisli kılıcı raftaki yerinden çıkarır ve ünitenin kapısındaki kilidin bağlı olduğu paslı kareye vurur; kilit vidasından kolayca kurtulur ve yere düşer.

Tüm bu olanları ana kapının dışından izliyorum, hala titriyorum ve aniden kılıçlarından biriyle beni parçalamaya karar verirse kaçmaya hazırım, ki bu olasılığı henüz göz ardı etmedim. Ama sonra gülümsüyor ve garip bir saray soytarısı gibi elini sallayarak selam veriyor.

büyük bir ustalıklı kılıcını ahşap bir kirişe dayadı ve kutuları çıkarmama yardım etmeye başladı.

"Teşekkür ederim," diyorum omzuna birkaç kutu yüklerken. Yanımdan geçerken bana telefonumu uzatıyor, sonra da onları dairemin kapısına kadar getirmeye devam ediyor. Sonunda öldürülmekten kurtulduğumu hissetmeme rağmen yardım etmeyi teklif etmiyorum. Belki de aşırı tepki veriyordum ve birisi odayı su basıp insanların eşyalarını mahvetmesin diye kapıyı kapatmıştır - yağmur çok gürültülü olduğu için beni duymamışlardır. Bu da mümkün.

Barry de muhtemelen yardım etmeye çalışıyordur. Occam'ın usturası, dediğini duyar gibiyim babamın, en basit açıklamanın genellikle doğru olduğu felsefesi ya da onun gibi bir şey. Yine de...

Daireme koşuyorum ve Barry kutuları paspasımın üzerine koyarken mesafemi koruyarak kutuları içeri çekiyorum. Telefonuma bakıyorum ama sadece annemden gelen bir mesaj ve arkadaşım Monica'dan gelen iki cevapsız arama var. Callum'dan mesajımı aldığını ve dikkatli olacağını söyleyen bir mesaj yok.

Barry'nin ağır bir kitap kutusuyla merdivenleri tırmanışını izliyorum ve minnettarım, ama aynı zamanda onda bir tuhaflık olduğu hissinden de kurtulamıyorum. Çekici bir çocuk ve onu sadece görseydiniz, okuldaki popüler bir çocuk ve birkaç özel bayan arkadaşı olan biri olarak görürdünüz.

bir kübikte çalışıyor ve hafta sonları golf oynuyor, ama konuştuğunda o... Bilmiyorum. Neredeyse çocuk gibi. Yardım etmeye çok hevesli.

İnsanlar ona çok yakın konuştuğunda ya da misafirperverliğini aştığında bunu söylemelidir. Sanırım bunu tanımlamanın en iyi yolu garip bir şekilde bilgisiz olması. Belki zararsızdır. Belki de değil.

Son kutuyu getirdiğinde, ona zaman ayırdığı için ödeme yapmayı teklif ediyorum çünkü ona bir şey teklif etmek zorundayım ve onu içeri davet etmiyorum.

"Oh, Tanrım, olamaz. Yaşadıklarınız için çok üzgünüm. Sadece yardım etmek için buradayım."

Cevap veremeden bir sesin "Kızım!" dediğini duyuyorum ve Barry ile ikimiz de dönüp aşağıya baktığımızda beyaz kapri pantolonlu, topuklu, ipek bluzlu ve narin boynunda tek bir inci dizisi olan bir kadın görüyoruz. Bu Monica. Bir eliyle gözlerini güneşten koruyor, diğer eli de kalçasında.

"Uzun zamandır arıyorum. Paradiso'ya brunch'a gidecektim ve senin de gelmeni istedim. Artık telefonuna cevap vermiyor musun?" diye sorar.

ıslak havuz güvertesinde topuklu ayakkabılarla geziniyor ve yukarı çıkmak için merdivenlere doğru ilerliyor.

Barry kolumu okşuyor ve ayrılmadan önce başka bir şeye ihtiyacım olursa aramamı söylüyor.

"Merhaba," diyorum, dairenin kapısından içeri girdiğinde ona sıkıca sarılıyorum. "Özür dilerim, ben..." diyorum ve sonra durup ona saatlerdir bir zindanda kilitli olduğumu, muhtemelen bir psikopatın beni yakalamaya çalıştığını ve burada aklımı kaçırmış gibi hissettiğimi söylememeye karar veriyorum. En eski arkadaşımı gördüğüme sevindim ama şu anda tek istediğim son birkaç saatin acısını çıkarmak ve bugün bir şeyi daha özümsemeden önce bir süre yastığıma sarılıp hüngür hüngür ağlamak.

"Vay canına, Anna. Vay canına. Burası onun stüdyosu muydu? Tanrım, Joanna Gaines'in bir şeyler yaptığını hayal ettim, kulağa romantik geliyordu, açık tuğlalı ve kirişli yirmi ayak tonozlu tavanları olan bir çatı katı gibi. Tanrım, o tavan patlamış mısır mı? Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Geçen yıl bana gösterdiğinde ben de aynı şeyi düşünmüştüm, ama ilhamı böyle aldıysa, ben kimim ki yargılayayım?"

Bu kadar şok edici olmamalı. Yani, bir bakıma öyle. Muhtemelen tarif ettiği şehir manzaralı bir çatı katını kiralamış olabilir, ama o cesur portreleriyle tanınır- gerçek insanlar, filtrelenmemiş. Burası benim anlayamadığım nedenlerden dolayı onun için bir anlam ifade ediyordu. En azından bunu kabul edebilirim. Birisi ondan bu şekilde şüphe ettiğinde kendimi ona karşı korumacı hissediyorum ve o da bunu bilmeli.

"Üzgünüm," diyor büyük boy Coach çantasından bir şişe şampanya çıkararak. "Sadece-" kaşlarını kaldırarak etrafına bakınıyor "- beklediğim gibi değil.

Ama, hey, sana brunch getirdim. İşine yarar diye düşündüm."

Eliyle sık siyah saçlarını gergin bir şekilde düzeltiyor ve çantasını yerleştirmek için her yüzey çok iğrenmiş gibi etrafına bakınıyor. Biraz... Bilmiyorum, kaba mı? Doğrudan belki. Doğru kelime bu mu? Ama onu her şey normalmiş ve her sorunu içerek halledebilirmişiz gibi davranmanın anahtar olduğunu bilecek kadar tanıyorum. Günlük sıradan şeyler hakkında amaçsızca konuşmak ve imkansız, travmatik gerçekliği görmezden gelmek, zor zamanları atlatmanın yoludur ve bazen tam da böyle bir arkadaş olursunuz

Size nasıl hissettiğinizi sormayacak birine ihtiyaç duyarsınız. Umursamadığı için değil, sizi neşelendirmek ve dikkatinizi dağıtmak için çok amaçlı bir strateji olarak.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu olmayabilir, ama bir mimoza ve yeni saç stilisti hakkında boş bir sohbet "harika röfleler yapan ama

"Ne yazık ki Havasu Gölü'ne taşınıyor" ve "ne yapacak" soruları beni şu anda kaybetmemi engelleyecek, bu yüzden küçük mutfak köşesinden tahta bir sandalye çıkarıp balkondaki çirkin metal sandalyenin yanına koyuyoruz ve oturup Dixie bardaklarından sıcak köpüklü ve SunnyD içiyoruz.

Altımızda, havuz kızlarından bazıları şimdiden katlanır bir masa getirmiş ve üzerine bir dolar mağazasının plastik örtüsünü bantlayarak Cuma akşamı yapılacak barbekü için Solo bardakları, sosisli sandviç ekmeklerini ve diğer hazırlıkları yerleştiriyorlar.

Monica bu yer karşısında sessizliğe gömülmüş olmalı çünkü dudakları büzülmüş ve gözleri etrafta geziniyor. Sanki o bile bu pis yerin bir ürünüymüş ve onu asla rahatsız etmeyecekmiş gibi bir sineği uzaklaştırıyor Daha lüks bir yerde. "Demek artık burada yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Yani, sadece tüm eşyalarını gözden geçiriyorum ve gelecek ay için ödeme yapıldı, o yüzden ev satılırken neden acele etmeyeyim?"

"O zaman nerede? Steven ve benimle kalabileceğini biliyorsun, değil mi? Yani, annesi şu anda orada, ugh, ama sadece bir hafta daha, Tanrı'ya şükür. Katie'ye Barbie'lerinin fahişe gibi giyindiğini söyledi ve sonra sömürge siparişi verdi.

Onlar için çayır elbiseleri. Bunları yaptıklarına inanabiliyor musunuz? Katie şimdi Amish Village ya da *Little House on the Prairie* ya da her ne halt yapıyorsa onu oynuyor, çünkü bebekleri artık arka bahçede 'zorlanıyor' ve Barbie'nin Rüya Evi'ni iyi bir kârla satmak istiyor, Tanrım. Yani, emlakçı tavsiyesine ya da başka bir şeye ihtiyacınız olursa," diyor ve ben buna sırtıtıyorum.

"Ama gerçekten," diye devam ediyor. "Eğer evine dönmek istemiyorsan, havuz evimiz var. Özel bir yer. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Peki, teşekkürler. Hâlâ ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum." Ona hala dünyayı terk edip dolaşmayı hayal ettiğimi, başka bir banliyö evi almadığımı ve nasıl olsa reddedileceğim orta düzey, ruh çalan bir gazetecilik işi için yalvarmadığımı söylemiyorum. "Sadece buradaki her şeyi gözden geçirmem gerekiyor ve... Sadece ne olduğunu anlamam gerekiyor," diyorum, sesimin kırılmamasını dileyerek.

"Yaptığı şeyin seninle ilgili olmadığını bildiğini söyle bana, gerçekten, gerçekten bildiğini söyle. Depresyondaydı. Yani, umarım kendini suçlamıyorsundur ya da..."

"Hayır, biliyorum," diyerek sözünü kestim. Ve aslında bunun bir cinayet olduğunu başka kimsenin bilmediğini bir anlığına unutuyorum. Ona söyleyemem. Kelimeleri yüksek sesle bile söyleyemiyorum. Sadece daha fazlasını öğrenmem gerekiyor.

Bunu duyurmak ve daha sonra acıma, sorular ve istenmeyen tavsiyeler içinde boğulmak. Net ve odaklanmış kalmalıyım. Henry için.

Monica'nın başının arkasında yanan bir kibritin vınlaması ve püskürmesi sandalyesinde dönmesine ve bluzuna bir mimoza sıçramasına neden olur.

"Lanet olsun!" diye bağırıyor.

"Merhaba hanımlar." Bu Babs. Pembe bir ev ceket ve sarı parmak arası terlikler giyiyor. Sigarasından derin bir nefes çekiyor ve bize gülümsüyor.

"Tanrım," der Monica, muhtemelen kadının görünüşü karşısında yaşadığı şoktan dolayı.

Bir açıklama için bana bakıyor, sonra tekrar Babs'e. "Duman mı?" Babs soruyor.

Monica başını sallıyor ve kaşlarını kaldırarak tekrar bana bakıyor.

Babs korkulukların üzerinden eğiliyor ve bir şekilde kahkahaya dönüşen içten bir öksürük salıyor. Eliyle sigarasını işaret ediyor. "Küçük Kevin yine havuza kaka yaptı." Aşağıya baktığımızda, hamile Crystal'ın küçük bir kelebek ağıyla kakayı çıkarmaya çalışırken ağladığını ve aynı anda Tiffany ve Amber'a havuzdan çıkmaları için bağırıldığını görüyoruz, ancak ikisi de neşeyle havuzun üzerine gülle atmaya çalışıyorlar.

Babs, "Gözleri pembe olacak," diyor.

Monica gözleri fal taşı gibi açılmış, kalbi göğsünde durmaktadır.

"Burada yeni misin?" Babs soruyor. "Ben Fester Amca. Hoş geldin." Monica'nın tokalaşması için elini uzatıyor ama Monica "affedersiniz" diye mırıldanıyor ve apartmanımın kapısına çarpana kadar geri geri gidiyor, sonra da içeri süzülüyor.

"Hayır," diyorum, "o kiracı değil, sadece uğrayan bir arkadaş."

Ben Monica'nın arkasından içeri girmeden Babs soruyor: "Callum'u Eddie konusunda uyardın mı? Bugün ikisini de görmedim. Sadece söylüyorum."

"Yaptım, evet," diyorum ve sonra kapıma doğru ilerliyorum.

"Bunu içmeyecek misin?" diye soruyor, yarısı boş mimoza bardağını kaldırarak.

"Hepsi senin. Gitmem gerek."

Burada bulunduğum kısa süre içinde, buranın tuhaflığı bir şekilde normal gelmeye başladı ve sonra Monica'nın buraya nasıl taze gözlerle baktığını görüyorum ve gitmeli miyim diye tekrar sorguluyorum. Her şeyini bağışlasam. Tabloları bağışlayın, geri kalanı için Kurtuluş Ordusu'nu arayın ve bir sonraki uçağa atlayıp bir sahile gidin. Herhangi bir yere, gerçekten.

Bu çok cazip, ama onun tüm hayatının kule gibi yükselen kutularına bakarken bunu yapamam. Tatlı Henry'ye ne olduğunu anlamaya çalışmadığım için hep pişmanlık duyacağım. Sonra korkunç bir düşünce

beni vuruyor. Ya şehri terk edemezsem? Şüpheli olduğumu düşünüyorlar gibi görünüyor. Ya bu yıllarca devam ederse ve hayatım şu anda olduğundan daha fazla mahvolursa?

Gerçeği bulacağım, lanet olsun. Tüm bu kitap sayfaları, fotoğraflar ve karalamalar arasında cevaplar olmalı.

"Ne yapıyorsun?" Küçük mutfaktaki dolapları açıp kapatırken Monica'ya soruyorum.

"İçki arıyorum. Burası votka istiyor, şampanya değil. Ne oluyor lan?" Sadece dört dolap var, o yüzden Henry'nin mini barını çabucak buluyor. Henry'nin kullanmayı bırakın, sahip olduğunu bile hayal edemediğim, toz içinde kalmış bir martini bardağını yıkıyor ve içine Seagram's ve son kullanma tarihi geçmiş Cran- Apple suyu döküyor. Bir tabureye tüneyip içkisini yudumluyor ve etrafı seyre dalıyor.

"Henry'nin hala Lorazepam'ı var mı? Bir tane kullanabilirim. Burada nasıl kalıyorsun?" diye soruyor ve ben de elime aldığım kutuyu karıştırmayı bırakıp bir an ona bakıyorum. Henry'de Lorazepam olduğunu nereden biliyordu?

Lorazepam? Bu bana tuhaf geliyor ama muhtemelen kolay bir açıklaması vardır. "Yardım edebilirim, biliyorsun," diyor.

"Yardım mı?"

"Kutulara seninle birlikte bakabilirim. Giovanni'den sipariş vereceğiz ve yeterince içki var, yani evet. Sadece biraz eşofmana ihtiyacım var. Bunlar Dior." Ellerini beyaz pantolonunun üzerinde gezdiriyor.

Bunu bir dakika düşündüm. Ne aradığımızı bilmiyor. Ne aradığımızı bilmiyorum. Kutulardan birinde katilden imzalı ve noter tasdikli bir itiraf notu olmadığı kesin. Eğer önemliyse gördüğümde anlayacağım ama yardım etmesinin bir zararı yok. Sadece saklamak ve bağışlamak için ayırdığımı sanıyor. Aslında iyi olurdu. Kim bunu tek başına yapmak ister ki?

Peynir aşığı ve karışık martini sipariş ediyoruz ve Monica arka planda tarafsız bir televizyon programı oynatacak kadar akıllı - PBS dedektifi Bugünlerde çoğu şarkının yaptığı gibi kendiliğinden ağlamama neden olacak bir şey yoktu. Yere oturduk ve kırıışık bantları çekip çıkarmaya başladık ve sonsuz kitsch ve dağınıklığı karıştırdık. Çoğunlukla eski ders kitapları, sanat malzemeleri ve çerçevesiz tuvaler, aralarında baloncuklu naylonlarla düzgün yığınlar halinde saklanıyordu. Sıradan eşyaları geldikleri kutulara geri koyuyorum, üstlerine keskin bir X işareti koyuyorum ve düzenli kalmaları için bunları mutfak tezgahının önüne taşıyorum. Bu şekilde birkaç saat geçirdikten sonra Monica

telefonunu yüzüne kapatmış yerde geziniyor ve ben de bundan sıkılmaya başladım. Ne arıyorum ki ben?

Odanın öbür ucunda bir avuç dolusu resim gözüme çarpıyor, ben de yanlarına gidip Monica'nın resmini seçiyorum.

"Ah, bunu hep sevmişimdir," diyorum, pürüzlü yüzeyine dokunarak, kiliseden birkaç çiftle göl kenarında yaptığımız bir yemekte Henry'nin Monica'yı boyadığını hatırlıyorum.

"Oh, Tanrım. Ne kadar şişman olduğuma bak. Noel jambonu yutmuş gibiyim."

"Hamileydin," diyorum. "Yine de," dedi.

Mavi bir sundress giymiş, elini karnına koymuş, köpüklü suya bakan portresine gülümsüyorum.

"Bayıldım," diyorum, sonra kanepenin kenarına tünüyorum ve birkaç büyük kutuyu açıyorum; bezler ve fırçalardan başka bir şey yok.

Monica bana bir yığın eski LP plağı uzatarak, "Bunları saklamalısın, bunlar onun en sevdikleriydi," dedi.

Onları alıyorum ve Nat King Cole, Dean Martin, Glenn Miller'ı karıştırıyorum. Bunu söylediğinde yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Eğer bunlar onun favorileri olsaydı, bunu bilirdim. O nereden biliyor? Bunları sadece akşam yemeği partilerinde çalardı çünkü bu onu sofistike gösterirdi. Ne?

Şu anda neler oluyor?

"Özellikle Dean Martin, değil mi? Kötü makarna pişirir ve tahta kaşığa 'You're Nobody Till Somebody Loves You' şarkısını söyler." Gülüyor, bir an melodiye eşlik eder gibi oluyor, sonra duruyor. "Özür dilerim. Tanrım, bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Kahretsin. Üzgünüm," diyor ama öyle değil.

Bunu nereden çıkarıyor? Henry'nin tahta kaşıkla yemek pişirirken Dean Martin söylediğini gördüm, ama o ne zaman söyledi? Öyle değil. bana mantıklı geliyor. Ama muhtemelen her şey olup biterken genel olarak kendimi kaybediyorum ve hatırlamıyorum. Bildiğim kadarıyla verandada misafirler için içki doldururken bunu onlarca kez yapmış olabilir. Saçmalıyorum. Ve hayal görmeye başlıyorum. Kendimi toparlamam lazım.

"Bu... Ben iyiyim, evet, bunlar bizde kalsın." Onları kanepenin arkasındaki bir yığının içine tikiştiriyorum ve martinimden bir yudum alıyorum. Biraz ara vermem gerek.

Bütün öğleden sonra yaptığımız gibi yerde duran deri ciltli eski bir kitabı karıştırıyor, gözden kaçırabileceğimiz fotoğraflar var mı diye bakıyor ve sonra kitabı ters çevirip birkaç fotoğrafa göz atıyor.

sayfaları. Birden yüzünün düştüğünü görüyorum. Kitabı kapatıp kapağına bakıyor, sonra tekrar açıyor ve hızla yanındaki kutuya tikiştiriyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Ne?" Üzücü bir şey görmemiş gibi davranmak için korkunç bir girişimde bulunuyor. Tek söylediği "Kahretsin".

"Ne?" Yanına gidiyorum ve beni durdurmak istercesine ayağa kalkıyor.

"Monica. Ciddiyim.

Ne oluyor be?"

"Bu... bir günlük sanırım. Kurgu yazmıyorsa tabii. Hiç kurgu yazıyor mu? Belki? Muhtemelen mi?"

"Biraz şiir yazdı. Üniversitede bir şiir dersinde tanışmıştık, biliyorsun. Hayır... Neden? Ne?"

"Oh, Tanrım, evet. O zaman muhtemelen budur. Mantıklı. Unut gitsin. Eski kötü şiirler..." Gülmeye zorluyor ama ben kitabı kaptığım gibi kanepeye götürüyorum.

Dizlerimin üzerine tüneyerek kitabı açıyorum ve yüzüne o bakışın düşmesine neden olan şeyi arıyorum ve bunu görmek sadece saniyelerimi alıyor. Her sayfada bir şekilde yazıyor.

"Oh, Tanrım." Elim ağzıma gitti. "Tatlım, belki bir açıklaması vardır... mesela..."

"Bu şiir değil, bu..." Ayağa kalkıyorum. Nefesimi tutamıyorum. Yüzüm uyuşmuş hissediyorum, ellerim titriyor. "Gitmeliyim," diye geveleyerek anahtarlarımı alıyorum. "Üzgünüm, sadece... Buradan hemen çıkmam gerekiyor."

"Tamam," diyor. "Anladım. I..." Hemen çantasını kapıyor, topuklu ayakkabılarını ve mimoza malzemelerini bırakıyor ve beni takip ediyor. Sonra kapıyı kilitleyip koşmaya başladım.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, arabama doğru koşarken ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Kısa bir an için Callum'a koşmak istiyorum ama nedenini anlamıyorum. Arabası burada ama dairesindeki tüm ışıklar kapalı, bu yüzden onu rahatsız etmiyorum.

Sadece sürüyorum. Gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum ve direksiyona vuruyorum.

Nereye gideceğimi bulana kadar yumruklarımı sıkıp dolambaçlı çöl yollarında hızlanıyorum.

Beni bununla nasıl bırakırsın? Ne yaptın, Henry?

CASS

"Ne oldu böyle?" Callum nefes nefese Eddie'nin yanına koşup diz çöküyor. Şok içinde geriye doğru sendeliyorum çünkü ilk başta adamı kucaklıyor gibi görünüyor ama beklediğim tepki bu değildi. Sonra otomatik pilota geçtiğini ve kalp masajı yaptığını görüyorum.

Bunu gerçek hayatta yapan birini hiç görmemiştim ve gerçekten de çok şiddetli, zorla nefes alıyor, tüm vücut ağırlığıyla Eddie'nin göğsünü pompalıyor. Rafta çocuklar için bir yığın havuz havlusu vardı ve kanamayı durdurmak için bir tanesini kaptı.

Bütün bunların bir anlamı yok demiyorum. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Kanepeye oturup başımı ellerimin arasına gömüyorum ve çıkardığı sesleri duymamak için kulaklarımı kapatıp çılgılık atmak istiyorum. Bunun yerine avuçlarımın içine sessizce hıçkırıyorum. Birkaç dakika sonra ortalık sakinleşiyor ve başımı kaldırıp Callum'un cesedin yanında duvara yaslanmış olduğunu görüyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor. Her tarafı Eddie'nin kanıyla kaplıydı. Ağzının etrafı, yüzünün yan tarafı ve beyaz polo tişörtüne bulaşmış. "O öldü."

Önce sessizce, sonra kontrol edilemeyen hıçkırıklarla ağlamaya devam ediyorum. Ne olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Beni öldürmeye çalıştı."

"Ne?" diyor ve odayı, masanın yanında yerde duran makası, boynumdaki izleri incelemesini izliyorum.

"Bu benim hatam, biliyorum, ama ben sadece... Bu bir kazaydı. Beni boğuyordu Callum. Bana inanmak zorundasın. Kendimi savunuyordum. O..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kesiyorum, olayın travması hâlâ başımı döndürüyor.

"Aman Tanrım... Neden?" Callum kendini yerden kaldırıp karşıma oturdu. Gözlerinde korku ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Masadan bir bez alıp yüzündeki kanı siliyor, inanamayarak başını sallıyor ve Eddie'nin kanının gömleğine bulaştığı yere bakıyor. Şoka girmiş gibi görünüyordu. "Onunla birlikte miydin?" diye soruyor bana.

"Onunla karıştı mı? Hayır. Bu ne demek oluyor? Ben... Ben..."

"Uyuşturucu. Ondan mı aldın? Neden senin peşindeydi?"

"Uyuşturucu mu?" Islak yanaklarımı silmek için atletimin eteğini yukarı çekerek söylüyorum.

"Yani onun kim olduğunu bilmiyorsun?"

"Tanrım, Callum. Hiç mantıklı konuşmuyorsun!" Şimdi ayağa kalktım, volta atıyorum. "I

Kim olduğunu biliyorum. Lanet Eddie. Eddie'yi tanıyorsun. 103'teki salak. Rosa'ya vurduğunu, onu taciz ettiğini öğrendim ve kaydettim. Benim Bir gece telefonda ona gösterdim. Az önce, eğer onu rahat bırakmazsa onu ihbar edeceğimi söyledim. Hepsi bu."

"Oh, Tanrım," diyor. Şimdi başını ellerinin arasına alan o. "Ne?

Polise doğruyu söyleyeceğim - onun... Beni boğazımdan yakaladığını açıklayabilirim." Konuşmaya devam etmeye çalışıyorum ama nefesim kesiliyor ve

Her şey yerine oturmaya başladığında tekrar paniğe kapıldığım için ağlamalarım hava almak için attığım çığlıklarla karışıyor. "Aman Tanrım."

"Ofisin anahtarı başka kimsede var mı?" diye soruyor, başımı sallıyorum ama neden sorduğunu bilmiyorum. "Ve her iki kapı da kilitli," diyor, etrafta dolaşıp kilitleri kontrol ediyor, kapalı panjurları düzeltiyor. Sonra durdu ve geniş gözlerle masanın üzerindeki güvenlik kamerasını işaret etti.

"Phoenix'te yaşayan sahipleri dışında mı? Hayır. Burada ikamet eden yok. Neden?" "Ve her iki kapı da kilitli," diyor, etrafta dolaşıp kilitliyor, kapalı panjurları düzeltiyor. Sonra durur ve geniş gözlerle masanın üzerindeki güvenlik kamerasını işaret eder.

"Kapalı," diyorum. "Neden? Aradığımda zaten herkes öğrenecek. Onları şimdi aramalıyız, yoksa bir şey sakladığımı düşünürler - yalan - bu boku söyleyebilirler, biliyorsun. Birinin ne kadar süredir... Aman Tanrım. Ben bir katilim," diyorum ve tekrar yıkılmadan önce beni durduruyor.

Sesini alçaltmam için parmağını dudaklarına götürdü. Kanepeye oturdu ve Eddie'nin çantasına baktı. Karşısına oturuyorum, sallanıyorum, ağlamalarımı bastırıyorum, inanamayarak başımı tekrar tekrar sallıyorum.

"Dinle, sakın olmanı istiyorum, tamam mı? Ama boku yedik. O yüzden sessiz kalmaya çalış, sana bir şey açıklayacağım" diyor ve beni neredeyse yaptığım şeyin ağırlığından daha fazla korkutmaya başlıyor.

"Bu adam... sadece tehlikeli değil, sadece yarın ikimizin de kafasını kesip bir Meksika çölüne bırakabilecek bir düzine insanla bağlantılı değil, o bir kartel. Ve eğer bu konuda haklıysam, birileri bize yardım ederse boku yeriz. bizi buna bağlar."

"Mantıklı konuşmuyorsun. Beni korkutuyorsun ve hiç mantıklı konuşmuyorsun. Birincisi, bunu nereden biliyorsun ve... sen hiçbir şey yapmadın bile! Sadece yardım etmeye çalıştın, yani iyisin. Boku yiyen benim."

"Herkes havuz başında onu tehdit ettiğimi gördü, kanı her tarafıma bulaştı. Gerçekten! Ve kahretsin. Onu aradım. Dikkatli olmam gerektiği konusunda uyarılmışım, bu yüzden onu araştırdım. İnternette, anlıyor musun? Okulda yarım gündü ve öğrenciler gittiğinde, devlet okulundaki bir bilgisayardan adam hakkında her şeyi öğrendim. Siktir. Fuuuuuck."

"Ne olmuş yani? Ne olmuş yani? Sen neden bahsediyorsun be? Eğer o kadar tehlikeliyse, o zaman öldü ve polisler onun kim olduğunu görecekler - bunun bir kaza olduğuna inanacaklar - tehdit edildiğimi. Güzel. Bu iyi, değil mi?"

"Endişelenmemiz gereken polisler değil," diyor ve ben ayağa kalkıp ellerimi gözlerimin üzerine koyarak ve başımı tavana doğru eğerek yerde yürümeye başlıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum - bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bak..." Sonunda Eddie'nin çantasını kaptığımı söyledim. Eddie'nin eşyalarını tozlu sehpanın üzerine boşaltmaya başladım. "O bir uzun yol kamyoncusu, her şey harita, porno ve Red Bulls..." Manik bir şekilde söylenmeye başladım ama durdum.

Masanın üzerine düşeni gördüğümüzde ikimiz de donup kalıyoruz: İçinde beyaz toz dolu, bantlanmış çok sayıda küçük torba ve lastik bantlarla bağlanmış üç deste yüz dolarlık banknot bulunan bir galonluk torba.

"Oh, Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım..." Paniklemeye başladım. Ayağa kalkıyorum, sonra oturuyorum, sonra tekrar ayağa kalkıyorum ve ofis koltuğuna gidip nefes almaya çalışıyorum. "Polisleri aramalıyız. Hemen şimdi."

"Kahretsin," diyor Callum. "Bu adam yalnız çalışmıyor, biliyorsun. Yüzün haberlere çıktığında ne olacak? Polisleri arayıp buradan defolup gitmeyi ben de senin kadar istiyorum, inan bana ama bir dakika düşünmemiz gerek."

Sert bir nefes veriyorum ve içtiğim birayı alıp yudumluyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Kendime gelmeye çalışıyorum. "Onun kim olduğunu nasıl öğrendin? Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Anna."

"Anna mı? 203'teki eş mi?"

"Birisi ona onu gördüğünü söylemiş... birisinin üzerinden."

"Birini mi? Eddie'nin gerçekten birini öldürdüğünü görmüşler gibi mi?"

"Evet ve benim yaptığım gibi havuzda herkesin önünde onu küçük düşürmekten daha hafif bir suç olduğunu ve arkamı kollamamı söyledi."

"Ama onu arařtırdın. İnternet sana onun kartel olduđunu söylemeyecek. Peki bu kadar tehlikeli olduđunu dűřündűrecek ne buldun? Sadece bunu mu? Bir sűylenti olabilir."

O bana cevap veremeden, ofis kapısında kűçük bir tıkırtı duyuyorum. Yűzű hayalet gibi bembeyaz oluyor ve ikimiz de hareket etmiyoruz.

"Cass?" diye seslenir kűçük bir ses. "Ben Sinatra. Happy Meal'im için geldim."

Ellerim kalbimi sıkıyor ve kapının űnűne oturup Eddie'nin bařının arkasına bakıyorum. Bir kan ipliđi Eddie'nin bařının Solgun boynunun arkası. Kűçük Frank'in içeri girip bunu gűrdűđűnű hayal ediyorum ve bođazıma safra kaçtıđını hissediyorum.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Sinatra kim?" Callum ağzını bana doğru uzatıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. O da

Loş ışıkta kanepenin yanına eğiliyor ve ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz.

"Cass? Bir fileto balık ya da ne istersen alacađım. Unuttuysan sorun deđil," diyor ve řimdi gűzyařlarım yűzűmden ařađı akıyor ve elimle gűğsűmű sıkıp sessiz kalmam için kendime telkinde bulunuyorum.

"Tamam, űzűr dilerim. Hořça kal," diyor kűçük sesi ve sonra kaybolana kadar beton yolda ayak seslerini duyuyorum ve dizlerimin űzerine űkűyorum. Ađlamam bir řekilde űnce uyuřukluđa, sonra da űfkeye dűnűřtű.

"O űldű," diye fısıldıyor Callum.

"Ne?"

"Eddie Bacco," diyor.

"Gerçekten mi? Siktir git," diyorum ve sıcıřıyorum. Potansiyel tehlike umurumda deđil, űnkű bu gerçek bir tehlike. Belki de kafamı kesebilecek kűtű adamlarla bađlantısı vardır. Bu da bir *belki*. Ama bunu hemen ihbar etmezsem hapse gireceđim kesin.

Sonra Callum bana Eddie'nin cűzdanını uzattı. sehpa. "Yani, Eddie Bacco iki yıl űnce űldű, űldűrűldű. Peki bu kim?"

ANNA

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. İki şeritli çöl otoyolunu neredeyse alacakaranlık olana kadar sürdürdüm ve bir sonraki kasabada bir barda durdum. Ailemin evine gitmeyi düşündüm ama Henry öldükten sonraki iki haftayı misafir odasında cenin pozisyonunda geçirdim ve geri dönmeyi, hatta bu konu hakkında konuşmayı bile kendime yediremiyorum. İstedğim tek kişi, ihtiyacım olan tek kişi Henry. Bu konuyu onunla konuşabilirdim ama burada olsaydı bile konuşamazdım çünkü bana ihanet eden o.

Hurdalık Meyhanesi'nin arka köşesindeki kabinde oturuyorum. Bayat bira ve idrar kokuyor. Kovboy çizmeleri giymiş birkaç sarhoş adam Bar boyunca içkiler içiliyor, müzik kutusu George Strait çalıyor ve televizyondaki beyzbol maçıyla yarışıyor; her şey beyaz gürültü ve yalnızlık. Bir bira sipariş ediyorum ve yontulmuş vinil masanın üzerindeki dergiye bakıyorum. Titreyen ellerle tekrar açıyorum.

Bir süre neredeyse her gün girişler oluyor, sonra haftada birkaç keze düşüyor. Bir yıl öncesine, hatta stüdyosunu The Sycamores'a taşımadan öncesine kadar gidiyor. İlk girişlerden birini okudum:

Ben tam bir canavarım. Bu şeyleri nasıl bu kadar güçlü hissedebiliyorum? Karımdan, inanılmaz karımdan başka biri mi? Ondan uzaklaşp daha iyi bir adam olmam gerektiğini biliyorum... özellikle de Anna için. Ama daha önce hiç böyle bir aşk hissetmemiştim ve bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Kulağa çok korkunç geliyor.

Bir şair ve ressamdı ve her zaman günlük tutmanın kendinize zaman ayırmak ve hayatta ne istediğinizi ortaya koymak anlamına geldiğini söylerdi, bu yüzden böyle bir ayrıntıyı bulmak beni gerçekten şaşırtmadı. Yine de her zaman fikirlerini, hedeflerini ve seyahat yerlerini özetlediğini düşünmüşümdür. Bazen bunu yapardı, bir seyahate çıktığımızda falanca ülkede göreceğimiz şeyler hakkında karalamalar yapardı. Bana günlük tutmam gerektiğini söylerdi - en azından minnettar olduğum şeyleri listelemeliymişim, çünkü bunun daha iyi bir sağlığı desteklediği bilimsel olarak kanıtlanmış. mutluluk ve tüm bunlar.

En çılgın hayallerimde bile böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum. Birbirimize derinden güveniyorduk. En iyi arkadaşlık. Biliyorum, sallantılıydı.

Birkaç yıl sonra değişmeye ve birbirimizden uzaklaşmaya başladık ama bunun bir aşama olduğundan emindim.

Okumaya devam ettim:

İnsanlar ikimizin birlikte olmasını asla beklemezdi. Anlamazlar. Bu yanlış, biliyorum, biliyorum, biliyorum. Onu kaç kere resmetmiş olursam olayım, tekrar tekrar, belki yüz kere.

-Doyamıyorum. Stüdyomu onun vücudunun fırça darbeleriyle kaplıyorum ve ona duyduğum özlem aynı anda hem coşkulu hem de acı verici oluyor ve sonra utanç devreye giriyor. Bunu yapmaya hakkım yok.

Kitabı kapattım ve bir double Maker's Mark sipariş ettim. Bir an için çığlık atmaya, feryat etmeye ve sayfaları yırtmaya başlayabileceğimi düşünüyorum ama bunu yapmıyorum. Uyuşmuş olduğumu fark ediyorum. Bir anda çok fazla şey oluyor ve bunun şoku bir adrenalın dalgası ve mide bulantısı dalgaları getiriyor. Ve sonra çeşitli karmaşık sorular.

Bilmediğim için aptal mıydım? Hayatım bir yalan mıydı? Bu iyi adam - ki iyiydi- bambaşka bir hayat yaşayan biri miydi yoksa sadece bir şeyler mi yaşıyordu? Bir kriz, affedebileceğim kısa süreli bir erime mi? Kendisini iyi hissettiren herhangi bir yolla depresyonunun pençesinden kurtulmaya mı çalışıyordu -yaşadığını hissetmek- ya da gerçekten Aşk mı?

Yıpranmış yüzleri ve çamurlu iş botlarıyla birkaç adam ön kapıdan içeri giriyor. İş günü bitmiştir. Müzik kutusundan bir REO Speedwagon şarkısı çalıyor. "Ve bu duyguyla daha fazla savaşamam." Beni sarsıyor. Viskiye kendimden uzaklaştırıyorum. Aniden zinde kalmam gerektiğine karar verdim. Daha sonra kendimi alkole ve acıma duygusuna boğabilirim ki bunu yapmayı tamamen hak ediyorum. Ama şu anda düşünmem gerekiyor.

Ve cevabını bilmem gereken soru şu: Bu lanet çınarlar da neyin nesi? Burayı seçmesinin tek açıklaması, stüdyo için ucuz bir yer olmasıydı - bir süreliğine farklı bir şey. Ucuza ihtiyacı yoktu, gerçekten. Yani, *bu* şekilde değil. Son zamanlarda birkaç eser satmıştı ve evet, bir öğretmenin maaşı berbattır ve benim de işlerim arasındaydı ama iyi bir birikimim vardı ve onun da iyi bir galeri sergisi vardı. "Uzun Bir Kış" adlı resmi, yaşlı ve evsiz bir adamın portresiydi.

ve hasret dolu gözleri vardı. Fuarda birisi bu tabloya yirmi beş bin dolar ödemiş ve daha sonra Henry tabloyu yapan kişiyi bulup ona birkaç bin dolar vermiş.

Yani gerçekten de mekânın ucuz olduğunu mu duydu? Ya da belki de mekanın barındırdığı cesareti sevdi ve sonra ek bir bonus olarak Bu kadını görmek, resmini yapmak ve onunla yatmak için özel bir stüdyosu var. Yoksa bu stüdyoyu kadın için mi seçmişti? Henry'nin söylediği gibi Callum ona boş bir yer olduğundan bahsetti mi, yoksa Callum'un okuldan sonra davet ettiği havuz barbeküsüne gittiğinde kadınla tanıştı ve sonra da Ne oldu?

Hayal meyal hatırlıyorum; Anma Günü hafta sonuydu ve benim de onunla buraya gelmem gerekiyordu. Bazı öğretmenler havuzda yüzecek ve mangal yapacaktı. Neden gidemediğimi hatırlamıyorum. Sanırım bir iş seyahatim vardı ama birkaç hafta sonra Henry stüdyodan bahsetti. Peki hangisi önce geldi?

Şu anda iki şeyi öğrenmem gerekiyor. Sycamores'da yaşamayan ama buralarda çok takılan bir kadın tanıyan var mı? Havuz kızları dedikodu yapmayı sever. Bunu bulmak çok zor olmasa gerek.

Ve sonra şu Mira Medford'u bulacağım, Callum'un bana hakkında söylentiler olduğunu söylediği liseli kız. *Bunun yanlış olduğunu biliyorum*, diyor günlüğünde. *İnsanlar bizi asla birlikte beklemeler*, diyor. Bunu gerçekten bize, ona, *kendine*, bir öğrenciye yapar mıydı?

Cebimden telefonumu çıkarıp parmağımınla dürtüyorum. Mira Medford Vadnais Lisesi. Yeterince özgün bir isim, okulunu ve kasabasını da biliyorum, bu yüzden hemen resimler beliriyor. İlki, soluk tenli, kıvılcı saçlı bir kız ve burnunun üzerinde bir tutam çil. İnce çerçeveli ve zarif bir güzelliği var. Yarış mayosu giyiyor ve elinde gümüş bir madalya tutuyor. Birkaç fotoğraf daha onu bir yüzücü bloğundan atlarken gösteriyor, vücudu en az sıçramayla suya dalmak ve kurbağalamada yarışmak için ustaca kıvrılmış. Görünüşe göre bu onun vuruşu. Başka grupları da var

Bu yıl eyalet şampiyonasına gidecek olan yüzme takımının fotoğrafları. Mira, kıvılcı saçlı yüzücü. Artık bir yüzüm var. Bu onun takıntısı olabilir mi?

Kabine bir yirmilik bırakıp bardan çıkıyorum, kapıya varıp arabama binmeden önce iki iğrenç adamın "tatlım" ya da "nereye gidiyorsun bebeğim?" gibi bir şeyler söylemesine aldırmadan. Sycamores'a geri dönüp Callum'u bulmalıyım. Bana bu kız hakkında daha fazla bilgi ya da belki bir adres vermesini sağlamak kolay olmayacak ama denemek zorundayım.

Otoparka vardığımda, havuz alanı Cuma barbeküsü için hazırlık yapan sakinlerle dolup taşıyor. Rosa patates salatasından sinekler sallıyor, Babs panç kasesine votka döküyor. Çocuklar çılgınca koşuşturuyor ve yemek masasından kurabiye alıyor, dikkati dağılmış annelerin ellerine vurmasından kaçınıyorlar.

Birimime geçmeden önce Callum'un posta kutusunun ön ofisin yanında açık durduğunu görüyorum. Yanına gidiyorum ve her zaman omzuna astığı postacı çantasının posta kutusunun altında yerde durduğunu görüyorum. Kutunun kapağını kapatıp etrafa bakıyorum. Sanki uzaylılar tarafından kaçırılmadan önce postalarını kontrol ediyormuş gibi, ya da en azından benim algıladığım ürpertici enerji bu.

Önce ona mesaj atıp konuşabilir miyiz diye sordum. Cevap gelmedi. Belki de bir dakikalığına orada bıraktı ve bir şey için ofise gitti. Ofis kapısına gidip kolu çevirdim. Kilitli. Asla kilitli olmaz. Aslında, genellikle ardına kadar açıktır ve etrafta dolaşan tuhaf sakinlerle doludur.

"Alo?" Kapıyı birkaç kez çaldım. "Callum? Cass? İçeride misin?"

İçeride bir hareket duyduğumu biliyorum. Sanırım bir fısıltı duyuyorum ama kimse cevap vermiyor. Bir arka kapı olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden küçük binanın arkasına doğru yürüyorum. Orada bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum.

OceanofPDF.com

CASS

Callum, Eddie'nin çok sayıdaki ehliyetini ofis masasının üzerine yaydıktan ve her birinin ismini ofis bilgisayarında aradıktan sonra, sesi duyuyorum. Kapı çalındı. Gelen Anna'ydı. İkimize de sesleniyor ama birkaç dakika sonra ayak seslerinin patikada kaybolduğunu duyuyorum ve nefes veriyorum.

Arka kapı açılmaya başladığında, kalbim o kadar hızlı bir şekilde karnıma düşüyor ki dizlerim neredeyse bükülüyor ve başım uğulduyor, gözlerimin arkasında ışık patlamaları yanıp sönüyor ve orada yerde bayılacağımı düşünüyorum. Kilitli olduğunu bilsem de, sadece bir zincir var, bu yüzden üç kapıyı kırarak açıyor.

Zincirin yakalamadan önce izin verdiği inçler.

"Alo?" diye tekrar sesleniyor.

Callum ayağa fırladı ama şimdi olduğu yerde donmuş durumda, ellerini ağzının üzerinde kavuşturmuş, vücudu ofis koltuğunun üzerinde asılı duruyor. O kadar hareketsiz ki bir mankene benziyor. Kanepe ve sehpanın bulunduğu ön alanı küçük arka salondan ayıran duvarın arkasına saklanıyorum.

arka kapı. İkimiz de kıpırdamıyor ya da nefes almıyoruz. Nereden biliyorduk ki?

arka kapı var mıydı? Binanın arkasında sadece park ettiğim yerde taş ve toprak var. Etrafta gizlenmediğiniz sürece fark etmezsiniz bile. Öyle bir tipe benzemiyor.

"Tamam o zaman," diyor Anna. "Her neyse."

Birkaç dakika daha ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyuyorum. Bir hücrenin ışığı

Telefon kapıdaki ışık aralığını maviye çeviriyor, sonra karanlık çöküyor ve ayak sesleri bir kez daha geri çekiliyor.

Callum'un telefonu çalıyor ve biz hala hareket etmiyoruz ama telefonun ışığı yanınca masaya bakıyor. Ben de ona *ne oluyor* der gibi bakıyorum. Ona mesaj mı atıyor?

Neden? Birkaç dakika daha geçtikten sonra parmak ucumda masaya doğru ilerliyorum, o da tekrar bilgisayarın başına oturuyor ve telefonunu eline alıyor.

"Çantan bende ve seninle konuşmam gerek," diye fısıldıyor ve omuz

silkiyor.

"Lanet olsun Callum, sen..." Aralarında bir şey olup olmadığını sorduğumu anlaması için cümlemi bitirmeme gerek kalmadı ve sonra ben

Karısını ne kadar yakın zamanda kaybettiğini hatırlayarak anında bir pişmanlık hisseder. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sorar.

"Özür dilerim. Ona cevap verme. Kahretsin. Hadi... Bir şey bulabildin mi?" Kimliklerdeki isimleri aramaya odaklanarak soruyorum.

Callum nefes verir. Onlara tekrar bakar. İlk isim Randall Mont, 33 yaşında, Bozeman, Montana'dan. Callum ismi yazıyor ve hemen çıkıyor. Kimlikteki aynı yüz, bir gazetede bazı haberlerde de çıkıyor. Birkaç yıl önce. Öldü. Öldürüldü. Gözlerim inanamayarak paragrafları taradı. Ceset çölde bir arabanın içinde canlı canlı yakılmış. Kalıntılar dış kayıtlarından tespit edilmiş.

Konuşmuyoruz. Kimlik yığınının bir sonraki ismi yazarken ellerinin titrediğini görüyorum.

Kurt Walters, 46 yaşında, New Port'tan. Yüzü tekrar ortaya çıkıyor. Öldü. Faullü oyun. Kendi garaj yolunda infaz tarzında vurulmuş.

"Tanrım, lanet olsun. Ne oldu? Bu ne anlama geliyor?" Tıslıyorum, çünkü çığlık atamıyorum.

O.

Callum bir sonraki kimliği alıyor ve bana gösteriyor. Sanırım kalbim durdu. I

nefes nefese kaldım ve ağzımı kapattım. Eddie Bacco'nun bir fotoğrafı. Bu onun yüzü, ama adı gerçekten... Victor Becerra mı?

Eddie'nin cüzdanını alıyorum ve üzerinde Eduardo Bacco yazan kimliğine bakıyorum, sonra da Callum'un yanına oturup Victor'un yanında tutuyorum

Becerra ID.

"Kahretsin," diyor.

"Eddie'nin kimliği ona benzeyen bir adam - kimse daha iyisini bilmeseydi bu adamın yerine geçebilirdi. Ama Alberta, Kanada'dan Eduardo Bacco öldü. Ve Victor Becerra gerçek Eddie."

"Yani o..." Callum söylüyor, sonra duruyor. Belki de bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu.

-Ofis katındaki cesedin adının gerçekten Victor olduğu ve kurbanlarının kimliklerini sakladığı, tehlike ve kartel hakkındaki tüm konuşmaların artık çok gerçek olduğu.

Callum kalan kimliklerdeki diğer isimleri de yazıyor. Ronald Hardin, Jimmy Diaz, Albert Bashir. Hepsi ölmüş. Hepsi uzun bir çözülmemiş cinayet, uyuşturucuyla ilgili suçlar, kartelle bilinen bağlantılar veya düşük seviyeli satıcılarla ilgili hikayeler.

Dudaklarımdan keskin bir kahkaha havlaması kaçıyor. Kesinlikle yanlış adama bulaşmıştık. "O zaman öldük sayılır," diyorum ellerimi masaya

dayayıp başımı eğerek nefes almaya çalışarak.

Ölü adamın telefonunun çalma sesiyle ikimiz de sığıyoruz. Sehpanın üzerinde vızıldayan parlayan ekrana bakıyorum. "Engellenmiş numara," diyorum ve ikimiz de durana kadar ona bakıyoruz.

Dışarıda, sokakta bir arabanın kornası çalıyor. Göğsümü tutuyorum, tüm bu stres yüzünden gerçekten kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Ön perdelerden bakıyorum ve caddenin karşısına park etmiş renkli camlı siyah bir araba görüyorum, sonra telefon tekrar çalıyor.

"Dokunma ona," diye fısıldıyor Callum.

"Neden ona dokunayım ki?" Geri tükürdüm.

Telefon durdu. Hareket etmiyoruz. Son bir kez daha çalıyor ve sonunda durduğunda, araba kaldırımdan hızla uzaklaşıp gözden kayboluyor.

Kanepeye yığıldım. "Biz öldük."

"Yani..." Callum diyor ki. "Eddie, Victor-adı her neyse, bunu tek başına yapmıyor. Sanırım, evet. Eğer haberler sizi-bizi... bağlı gösterirse... her ne olursa olsun, nefsi müdafaa, kaza, kasıtsız adam öldürme, gerçekten önemli değil. Baş patronlarından biri gibi görünen birini öldürdük. Bu çok kötü. Ama başka ne seçeneğimiz var ki? Bilmiyorum. Sanırım polisi arayacağız. Başka ne yapabiliriz ki?"

"Ölüm zamanı ile polislerin aranması arasındaki büyük boşluğu nasıl açıklayacağız? Bunu anlayabilirler, biliyorsun," diyorum ve sonra topuğuma bir dokunuş hissediyorum ve yerde, parmak arası terliğimin etrafında biriken bir kan akışı görüyorum. "Oh, Tanrım," diye inliyorum. Sıçrayıp masanın üzerine oturuyorum ve iki ayakkabımı da tekmeleyerek çıkarıyorum. "Oooh Tanrım."

"Tamam, sakın ol," diyor Callum. "Burada soğukkanlı olmamız gerekiyor. Sana söylüyorum. Polis onun kim olduğunu öğrenecek ve paniklediğini, kimliklerini gördüğünü ve ne yapacağını bilemediğini söylediğinde sana inanacak - tutuklanmaktan gerçekten endişe etmiyorum. Endişelendiğim şey..."

"Misilleme," diye cümlesini bitirdim.

"Hapisten yüzde bin daha kötü" diyor.

Kendimi bir gece yatağımda uyurken hayal ediyorum, siyahlar içindeki bir figür sessizce pencerenin kilidini açıp odama giriyor, boğazımı kulaktan kulağa tek bir hareketle kesiyor ve bedenimi sodyum hidroksit dolu bir saklama kabına atıyor... ve birkaç saat içinde sıvılaştırılarak madeni yağ kıvamına getirilip Rio Grande'ye atılıyorum. *Ne yaptım ben, ne yaptım ben?*

"Tamam," dedim. "Ya polisi aramazsak?"

Alacakaranlık çökerken dışarıdaki havuzun güvertesine daha fazla insanın geldiğini duyabiliyorum - çocuklar birbirlerine bağıyor, Babs'ın belirgin gırtlak kahkahası sohbetin uğultusu üzerinde süzülüyor, 119'daki köpek havlıyor. Havada ağır bir ızgara soğan kokusu var. İkimizin de dışarıda olması bekleniyor.

"Tanrım, yani... Biliyorum. Ne dediğini biliyorum ama bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Böyle bir şeyi nasıl yapacağımıza dair en ufak bir fikrimiz yok. Kahretsin. Hayır. Bu çok... Artık bilmiyorum bile. Bir an için bunu ben de düşündüm ama şimdi bilmiyorum."

"O tam bir canavar, değil mi?" Ben söylüyorum ve Callum başını sallıyor. "Yani belki de kimseye söylemezsek o kadar da kötü bir şey yapmamış oluruz." Bunu söylerken bile geri almak, polisi aramak, zamanı tersine çevirmek ve onun karısına zarar verdiğini hiç görmemek, hiç müdahale etmemek ve bu boktan cehennem çukuruna taşınmayı asla kabul etmemek istiyorum.

"Karısı da işin içinde olmalı. Rosa. O da bu işin bir parçası olmalı," diyerek dik oturur ve tekrar Eduardo Bacco'nun kimliğine bakar. İsmi bilgisayara tekrar yazıyor ve bazı hikâyeleri kaydırıyor.

"Eduardo Bacco beş yıldan biraz fazla bir süre önce öldürüldü, yani Victor o zamandan beri onun kimliğini kullanıyorsa ve Rosa ile yaklaşık dört yıl önce evlendiyse... Rosa'nın onun kim olduğunu bilme ihtimali nedir? Ne yaptığını? Onun Eddie olduğunu mu sanıyor, yoksa onun için endişelenmeli miyiz?

diye soruyor, sonra sandalyeyi masadan uzaklaştırıyor ve başını arkaya yaslayıp ellerini yüzünde gezdiriyor. Bir an için tekrar ağlayacağını düşünüyorum ama sonra aniden ayağa kalkıyor ve pencereye bakıyor. Odanın havuz tarafındaki panjurlardan dışarı bakıyor ve güvertede oluşan partiye bakıyor.

"Bildiğini sanmıyorum. Koruması gereken bir çocuğu var. Bu işin içinde olduğunu sanmıyorum," diye söze başlıyorum, sonra vites değiştiriyorum. "Önemli değil çünkü asla bilmeyecek."

"Önemli olabilir," diyor. "Buraya geleceğini biliyor muydu? Ne yapacağınızı biliyor mu?"

"Hayır. Hayır. Gidiyordu - iki haftalığına gidiyordu. Gitmek üzereydi. Aman Tanrım. Doğru ya. Gidiyordu... yola çıkıyordu. Bir süre kimse onu özlemeyecek. Zamanımız var, yani iki hafta değil, ama bir sorgulanmaya başlamasına birkaç gün var, değil mi?" Diyorum ama ne dediğimi gerçekten bilmiyorum bile.

İkimiz de birkaç dakika konuşmadık. İkimizin de aklı sersemlemiş, mantıklı düşünmeye çalışıyor, kaseti ileri sarıyoruz.

Callum sonunda, "Bu ılgınlık," diye mırıldanıyor.

"Burada böyle oturamayız. Dışarıda bizi bekliyorlar ve... insanlar panjurların kapalı ve kapının kilitli olduğunu fark etmeye başlayacaktır. Şüpheli görünecek. Bir şeyler yapmalıyız," diyorum. Paniğın göğsümde bir dalga gibi yeniden yükseldiğini hissediyorum.

"Polisi arayacağız Cass," diyor ve sonra sesinde şüpheyile "Değil mi?" diye ekliyor. "Kahretsin. Bilmiyorum. Kahretsin." Bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarır.

Gerçekten ne yaptığımı bilmeden konuşmaya başladım. "Telefonunu silip kamyonetine koyuyoruz. Telefon kayıtlarının Tabii ki burada sinyal verdiğini gösterdi ve bir gezintiye çıkıyordu, bu yüzden o yokken kamyonetinin burada kalması garip olmayacak."

"Bir gezinti." Callum esprisiz bir kahkaha atıyor. "Öndeki diğer uyuşturucu baronları ve katil tiplerle dolu karanlık araba onun kamyoncu olarak sıradan işine gittiği araçtı. Vay canına. Yani. Bu nasıl oluyor? Böyle şeyler normal insanların başına gelmez. Bu..." Başını ellerinin arasına alır ve izler kapalı.

"Arabam arka kapının hemen dışında. Ya onu sararsak? Arka kapının yanında arşıaflarla dolu bir dolap var. Hava kararana kadar onu orada bırakıp sonra arabama koyabiliriz."

"Tanrım," diyor Callum ama gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, bunu düşündüğünü söyleyebilirim.

Başka ne seçeneğimiz var ki? O bir canavar. Korkunç bir insan ve onu sokaklardan kurtarmak bir vatandaşlık görevi. Bu düşünceleri kendi kendime tekrarlıyorum.

"Neden yanlış bir sosyopatla karşılaştığımız için cezalandırılalım - hayır... büyük olasılıkla *öldürülelim*? Her halükarda ölecek. Yani ya hayatımızı riske atacağız, risk derken muhtemelen uykumuzda katledileceğiz ya da sadece

Kimseye söyleme. Nefsi müdafaaydı. Biz yanlış bir şey yapmadık. Bu karmaşanın içinde olmamız onun suçu."

"Tamam," diye geveliyor Callum.

"Ne?" Kabul etmesini istediğimden bile emin olamadan, kafam karışmış, başım dönmüş ve tüm bunlardan midem bulanmış bir halde "Ne?" diyorum.

Ama birbirimize baktığımızda kararımızı vermiş oluyoruz. Tehdit çok büyük. Ofis bilgisayarında aradığımız tüm takma adları ve bunun bizi nasıl töhmet altında bıraktığını düşünüyorum, ama her türlü şüpheliden o kadar uzakta olacağımıza inanmak zorundayım ki bu asla keşfedilmeyecek. Yine

de oturup

Callum'a söyle Eddie'yi hizmet odasına götürsün, ben de temizlik malzemelerini ve çarşafları getireyim.

"Partiye sırayla gideriz," dedim. "Ben temizlik yaparım, sen de onlara yönetimden boş odalardan birinde sızıntı olduğuna dair bir telefon aldığımı ama orada olacağımı söylersin. Sonra sen partide bir süre göründükten sonra sıvışırsın, ben de biraz uğrarım - normal görünmesini sağlarım çünkü biri bu geceye dönüp bakar ve gittiğimizi ya da tuhaf davrandığımızı söylerse..." "Eğer tüm bu olanlardan sonra ortalık karışırsa, garip davrandığımızı hatırlamak istemeyiz."

Başını sallıyor, sessizce kabul ediyor.

Eddie'nin koltuk altlarından tutup onu beton zeminde çekerek arkasında kırmızı şeritler bıraktığında kusmamaya çalışıyorum. Callum hayalet gibi beyaz ve her adımda nefesini yavaşlatmaya ve kendini sakinleştirmeye çalıştığını görüyorum.

Eddie hizmet odasına kilitlendikten sonra Callum kana bulanmış gömleğini çıkarır ve çamaşır odasındaki lavaboda temizlenir. Orada kutular var

İnsanların taşındıktan sonra bıraktıkları kıyafetler ve diğer ıvır zıvırlar arka dolabın duvarlarını kaplıyor ve ona orada bir tişört bulabileceğini söylüyorum. Dışarı çıktığında üzerinde bir yabancı'nın soluk yeşil tişörtü vardı ve gözleri parlak ve korku doluydu.

"Tanrım," diyor.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Git." Callum arka kapıdan

sıvışıyor.

Dolaba doğru yürüyüp paspas kovağını su ve çamaşır suyuyla doldururken titriyorum. Bulabildiğim tüm el havlularını raflardan çekiyorum ve bir şişe yer temizleyiciyi kan pembeleşip yarı saydam hale gelene kadar üzerine döküyorum. Sonra yere diz çöküyorum ve titreme geçene kadar fırçalamaya başlıyorum.

kontrol edilemiyor ve daha önce hiç olmadığı kadar çok hıçkırırken vücudum sarsılıyor.

ANNA

Ön ofisin içinde bir şey duyduğuma yemin edebilirim. Panjurlar kapalıydı ve kilitliydi ki bu bile başlı başına olağandışı bir durum ama bir hareket vardı. Bunu biliyorum. Callum'un çantasını Henry'nin ön kapıdaki küçük masasına atıyorum ve birkaç gün öncesinden çok farklı görünen bu bilinmez yere bakıyorum.

saatler önce. Artık onun kokusu, çalışmaları ve değer verdiğim kişisel eşyalarıyla dolu değil, potansiyel ipuçları ve şüphelerle dolu.

Onu yüzlerce kez resmettiyse, bu resimler nerede?

Ne temizlediğim evimizde, ne garajda, ne okul eşyalarının arasında, ne de sakladığımız depoda. Her santimini inceledim. Duvarlara yığılmış sayısız çerçevesiz tuval ve kağıt portre yığını var. Bana en yakın olan yığını elime alıp incelemeye başladım. Çoğu yabancıların yüzleri - onun için oturan gönüllüler, resim yapmaları karşılığında sıcak yemek ödediği evsizler, bazıları

Buranın sakinleri. Babs'ın yüzü, tuvale sekiz x on ölçülerindeki yağlıboya tablosunda dişlek bir sırtıyla gülümsüyor. Elinde bir cin martini tutuyor ve boynuna kırmızı bir boa sarmış. Birkaç resim zaman içinde anlık görüntülerdir. Havuz kenarında kâğıt oynayan kadınları, binanın arkasındaki ufukta turuncu bir gün batımı çizgisiyle resmetmiş. Bırakın yüz kere resmedilmeyi, bir kereden fazla resmedildiğini gördüğüm hiçbir yüz yok.

Yığını bir kenara itip diğerine bakıyorum, aynı şey. Bunların çoğunu görmüştüm. Bazıları bitmemiş. Hiçbirinin yüzü tekrar tekrar boyanmamış. Anlamıyorum. Hepsine ne yapmış?

Yere uzandım ve tavandaki vantilatöre baktım. Bize yaptıkları için ona mı yoksa böyle bir şeyin olabileceğine dair en ufak bir fikrim bile olmayacak kadar uzak olduğum için kendime mi daha çok kızgın olduğuma karar vermeye çalışıyorum. Eğer gerçekten başka birini sevseydi, onu sevmeyeceğini ona nasıl hissettirdim?

hala benimle takılı kaldığını biliyor muydun? Son birkaç yıldır ateşli sevgililerden çok en iyi arkadaşlara yakın olduğumuzu kabul edebilirim. Anlar mıydım? Gitmesine izin verir miydim?

Onu affedip istediği aileye sahip olmasını mı söyledi? Yapacağıma inanmıyordu, yoksa bunu saklamazdı. Eğer kendime karşı dürüst olursam.

nasıl tepki verirdim bilmiyorum. Muhtemelen daha sıkı tutunurdum.

iliřkimizi bođdu. Bildiđim tek řey o. Ne isterse istesin, kalbimi asla kıramazdı ve bunu dűřünűnce vűcudum ađrıyor. Tamamen tűkendim.

Havuz gűvertesindeki birinin Bluetooth hoparlűrűnden "Sweet Home Alabama "nın bođuk bir yorumunu duyuyorum. Tatlı ve zengin bir duman kokusu gecenin sıcak havasında ađır bir řekilde asılı duruyor ve konuřmaların gűrűltűsű ve Dıřarıdaki partiden kahkaha sesleri yűkselip alçalıyor. Kapıdan sıvıřıp balkondaki řirkin sandalyeye oturuyorum. Rosa ve Crystal'ın kâđıt oynadıđını, yűzű dűvmeli adamın kűműr ızgarasında hamburger çevirdiđini ve Jackie'nin Earl Jr'a mısır koçanı yedirmeye çalıřtıđını gűrűyorum ama o mısırları havuza atıyor ve tűm kűçük kıızların çıđlık atmasına neden oluyor.

109'dan Mary űzgűn gűrűnen bir çocuđu diđer çocuklarla oynaması için ikna etmeye çalıřıyor ve bir kez tanıřtıđım Gwen bikini űstű ve cutoffs ile tek bařına dans ediyor, bazı erkeklerin dikkatini çekmeye çalıřıyor ve mavi Big Gulp'ını bařının űzerinde műziđin yavař ritmine gűre sallıyor. Sonra Barry'yi gűrűyorum.

beni gűrdű ve ellerini havada salladı. Kahretsin.

"Anna!" Buzlu su dolu bir soğutucudan aceleyle bir Corona çıkarıp havaya kaldırıyor, şarkı eşliğinde yarı dans ediyor ve aşağı inmemi işaret ediyor. "Gelmelisin. Artık ailenin bir parçasısın."

Bu duygu beni ne kadar dehřete dűřűrse de, bařka bir yanım biraz kafa dađıtmak ve sođuk bira içmek istiyor ve řu anda burada tek bařına oturmak istemiyor. Beton merdivenlerden ařađı iniyorum ve birayı ondan alıyorum.

Crystal oturmam için plastik bir sandalye çekiyor ve ben de onlara kart masasında katılıyorum, çekingen bir řekilde koltuđumun kenarına tűneyip řiřemin űzerindeki Corona etiketini karıřtırıyorum. *Kim o?* Merak ediyorum. Sevgilisi bu kadınlardan biri mi? Bunu hayal etmek zor, ama bir řeyler biliyor olmalılar.

Rosa bana űzerinde sosisli sandviç ve patates salatası olan bir kâđıt tabak uzatıyor, ben de gűlűmseyerek alıyorum ama yemeye niyetim yok. Jackie cin rummy oynamak isteyip istemediđimi soruyor, ben de reddediyorum. Sonra Barry içki sođutucusunu çekip yanıma oturuyor ve sohbeta kendini de katıyor.

Crystal, "Defol git Barry," diyor ve onun etrafta dolanmasının beni rahatsız ettiđini fark etmiř gibi gűrűnűyor, ama bunu gerçekten anlıyor mu yoksa Barry'yi dűvmek için mi yaratılmıřlar emin deđilim.

"Sadece kıızlar," diye ekliyor Jackie.

"Evet, tamam," diyor Barry, fasulye tabağını tutup isimlerini hatırlamadığım birkaç kişiyle oturmak için uzaklaşıyor. Kendimi yeniden

bir an için ortaokul kafeteryasında. Birinin şakasına yüksek sesle gülüyor ve birkaç kez omzunun üzerinden bize bakıyor.

"Nasıl yerleşiyorsun?" Rosa soruyor. "Oh, uh... iyi. Teşekkürler."

"Tanrı aşkına, Gordy. Ye şunu!" Jackie çığlık atıyor, beni şok ediyor, elim kalbime gidiyor ve sonra hamburger ekmeğinin üstü düştüğü için ağlayan altı yaşındaki çocuğuyla konuştuğunu fark ediyorum. "Beş saniye kuralı. Bir hap al." Ekmeği bacağına siliyor ve Gordy'nin tabağına geri koyuyor.

Bundan memnun görünüyor ve Peppa Pig havlusunu omuzlarına atarak yere oturuyor ve yemeğini yiyor.

Crystal, "Henry'yi özlediğimiz kesin," diyor. "Umarım bunu söylememde bir sakınca yoktur." Sonra aniden ayağa kalkıp işaret parmağını sallayarak "Uh-uh!" diye bağıyor ve kızları havuzun kenarında koşmayı bırakıp kıkırdayarak ve birbirlerine dirsek atarak hızlı bir yürüyüşe geçiyorlar.

"Elbette," diyorum. "Aslında ben... Sanırım onun buradaki hayatı hakkında birkaç soru sormayı umuyordum," diyorum.

Kadınlar birbirlerine anlam veremediğim bir şekilde bakıyorlar.

"Elbette," diyor Jackie, ayaklarını Barry'nin soğutucusunun üzerine uzatıyor ve şarabını yudumluyor. Tabii ki burada kimse cinayeti bilmiyor, intihar olduğunu düşünüyorlar. Ve onlardan biriyle olmadıkça, ilişkiden haberleri olmadığını varsaymak zorundayım, bu yüzden belki de onun ruh haliyle başlarsam, depresyonunu veya zihinsel durumunu anlamaya çalıştığımı varsayarak biraz açılırlar... ki sanırım ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

"Burada çok arkadaşı var mıydı? Yakın olduğu biri var mıydı?"

Diyorum, zaten bir şekilde buradaki partinin hayatı olduğunu anlıyorum.

"Oh, Tanrım," diyor Crystal. "Herkes onu severdi, özellikle de kadınlar. Buradaki herkesin ondan hoşlandığına eminim."

"Crystal!" Rosa ona biraz saygı göstermesini söyleyen bir bakışla

"Crystal" diyor.

"O istedi!" Crystal diyor ki. "Yani, bizim bir fantezi hayatına ihtiyacımız var ve Bobby de... Bilemiyorum. Boynunda bir çift meme dövmesi var, bu konuda heyecanlanmak biraz zor." Bütün kızlar gülüyor. "Ve Barry...sheesh."

Rosa, "Avuç içi okuyor ve kılıç koleksiyonu yapıyor," diye ekliyor. "Gotik, çizgi roman ve *Dungeons & Dragons* seviyorsanız, o sizin erkeğiniz olabilir."

"Ve Callum," diyor Jackie. "Çok ateşli." "Ateşli," diye tekrarlıyor

Crystal.

Jackie, "Ama o yas tutuyor ve sadece... sınırların dışında," diyor. "Bekle," diye devam ediyor. "Bu kulağa kötü geliyor. Henry'nin adil bir oyun olduğundan değil. O senin... Tabii ki, demek istediğim... ona aşık olmak eğlenceliydi. Masumdu, gerçekten! Ama burada kaybeden pek kimse yok ve o herkese karşı çok iyiydi. Bu yüzden kime yakın olduğunu söylemek zor. Hepimiz onun üzerine titrerdik."

"Hayır," dedim. "Sorun değil. Aslında güzel bir şey." Ve gerçekten de güzel. Burada garip bir şekilde bir tür yuva bulmuş olması garip ama güzel.

"Bazen havuz kenarındaki çocukların karikatürlerini çizirdi," diyor Rosa tavuk kanadına bolca hardal sürerken.

Bu insanlara bilmek istediklerimi nasıl soracağımı bilmiyorum. Eğer garip davrandıysa. Eddie denen adamla bir ilişkisi var mıydı?

Bir şey mi? Sevdiği kadın onunla burada buluştu ve belki de kapısına girip çıkan bir yabancıyı fark ettiler mi? Düşmanları mı vardı?

"Yani onun özellikle biriyle çok fazla takıldığını fark etmediniz mi? -Ne bileyim, herhangi bir şekilde farklı mı davranıyorsun?"

"Bilmiyorum. Onu takip falan etmedim," diyor Crystal. "Ama hiçbir şey göze çarpmıyor. Neden?"

"Tanrım, Crystal. Adamın depresyonda olup olmadığını bilmek istiyor! Odayı oku," diye bağıırıyor Jackie. "Kimseyle sorunu yoktu." Bir sigara yakar ve yüzü karanlık ve kasvetli bir hal alır.

"Olanları duyunca hepimiz çok şaşırdık. Sanırım morali bozuktu. Depresyondaydı, her neyse, ama kimse intihara meyilli olduğunu düşünmedi."

Rosa diyor ki. Plastik bir bardağa bir kola dolduruyor ve elbisesini çekiştiren oğluna uzatıyor.

"Sanırım çoğunuzun resmini o yaptı."

"Oh, evet!" Crystal sırtıyor. "Onun için oturduğun zamanı hatırlıyor musun, Jackie?" Rosa ve Crystal gülmekten titremeye başlar.

"Siktir git Crystal," diyor Jackie, elindeki kâğıtları Crystal'ın başının arkasına fırlatırken, Crystal dizlerinin üzerine çökmüş gülüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Çok kızgındı, çünkü bütün yağlarını boyamıştı." Crystal'ın gözleri kızarmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ondan onları Photoshop'la çıkarmasını istedi!

Photoshop!"

Rosa ve Crystal şimdi histerik bir halde, Jackie ise kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş durumda.

"Şişman olan kim, ha, ha?" Jackie eğiliyor ve Crystal'ın çenesinin altındaki eti çimdikliyor.

"Ben hamileyim, seni pislik," diye bağıyor Crystal ve yerden aldığı bir havuz eriştisiyle Jackie'ye vuruyor. Rosa homurdanıyor ve dizini tokatlıyor.

Tam o sırada Callum'un ön ofisin kapısından çıkıp binanın yanından dolandığını, sonra da hiçbir şey olmamış gibi barbeküye girdiğini gördüm. Orada olduğunu biliyordum. Ne oluyor be? Kapıya ya da mesajıma cevap vermiyor ve sonra da gizlice çıkıyor. Cass ile arasında bir şey mi var? Aman Tanrım, bu o olmalı. Görünüşe göre "meşguldü".

Artık onun küçük sırrını bildiğime göre, belki bana yardım etmeye ve şu Mira Medford hakkında daha fazla bilgi vermeye daha meyilli olur... Kendini sohbet eden insanların arasına sokarken rahat davranmaya çalışmasını izliyorum. Gerçi bu konuda gerçekten kötü. Belli ki gergin ve beceriksiz görünüyor. Barry'nin sırtını sıvazlıyor ve biri ona bir bira uzatıyor. Etrafına, bir o yana bir bu yana bakıyor ve biraz topuklarının üzerinde sallanıyor.

Tanrım, Callum. Bu sadece seks. Banka soymadın. Sakin ol, diye düşünüyorum göz ucuyla beni fark edip bana doğru komik bir şekilde başını salladığında.

Bu noktada Crystal ve Jackie birbirlerinin bağırsaklarını çimdikliyor, birbirlerine hakaretler yağıdırıyor ve Rosa da onlara iskambil kâğıtlarını fırlatarak büyümelerini söylüyor. Bir kare kağıt havluya numaramı yazıp Rosa'ya veriyorum.

"Henry'yle ilgili aklına bir şey gelirse, özellikle de son birkaç hafta, beni ara... sakıncası yoksa."

Rosa kartları karıştırmayı bıraktı ve numaramı aldı. "Evet. Elbette," diyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkürler," diyorum ve havuz güvertesinde Callum'un durduğu yere doğru ilerliyorum. Yanında duruyorum ve sohbete dahil oluyorum.

David, tüm kedilerle birlikte, gidon sepetinde bir kedi olan motorlu bir scooter'da oturuyor ve dizinin üzerinde dengede duran kağıt bir kaburga tabağını karıştırıyor. Anladığım kadarıyla Babs, Don Henley'le bir keresinde havaalanında karşılaştığına dair hareketli bir hikâye anlatıyor ama beni görünce göz kırpmak için duraklıyor.

"Ah, Anna!" Barry, ızgaranın yanındaki katlanabilir masadan bir strafor bardak punç almak için acele ediyor. "Al bakalım. Al bakalım. Herkes Anna'yla tanıştı mı?" diyor hevesle.

"Hayır, teşekkürler," diyorum ve yumruğu reddetmek için elimi uzatıyorum. Callum'a "Sadece çantayı isteyip istemediğini merak ettim," diyorum ve boynunun yaka çevresinin kızardığını görüyorum.

Barry ve David bir Callum'a bir bana bakıyorlar, sanki bir skandal ortaya çıkmak üzereymiş gibi.

"Sanırım posta kutusunun yanında bırakmışsın, ben de saklamak için aldım," diyorum ve hepsi bunu kabul ediyor gibi görünüyor ve Babs hikayesine devam ediyor.

"Oh, teşekkür ederim," diyor ve gruptan ayrılıyor.

"Ben bakarım," diyorum ve ikimiz de bize doğru bakan bir avuç insanı fark etmeden önce beni merdivenlere kadar takip etmeye başlıyor.

"Ben burada bekleyeceğim." Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Çantasını alıp geri verdiğimde, "Ee, o ofiste neler oluyor?" diyorum ve bir an için bayılacakmış gibi bakıyor. Gerçi benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil. Sadece daha fazla zaman kaybetmeden ondan istediğim bilgiyi almam gerekiyor.

Tek söylediği "Ne?" ama kanı çekilirken yüzü ona ihanet ediyor.

O.

"Seni ofisten çıkarken gördüm. Daha önce kapıyı çaldım, mesaj attım.

Yani hiçbiri

beni ilgilendirmez... her ne yaşıyorsanız."

"Oh, Tanrım. Hayır." Beni çabucak durdurdu. "Hayır. Tam tersi. Düşündüğünün tam tersi," diyor biraz rahatlayarak.

"Tam tersi mi?" diye sordum.

"Cass ve... Hayır. O bir çöküş yaşıyordu, hepsi bu. Eski sevgilisi var. Adam onu terk etmiş - sanırım epey destansı bir ayrılık olmuş - reality şovlarda bile görülebilecek kadar kötü. Bu yüzden buraya taşınmak zorunda kalmış. Yıllarca birlikte olduktan sonra, adam sadece-" Elleriyle bir *puf* hareketi yapıyor. "Ve o da bir çeşit arada bir kaybediyorum. Ben... Bir paket almak için uğramıştım ve o... Bilmiyorum, belki de intihara meyilliydi, ben de... Oh. Tanrım. Özür dilerim." Elini ağzına götürüyor ve gözleri ileri geri gidip geliyor. "I..."

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Özür dilerim. Fark etmemiştim. Birinin onun yanında olmasına sevindim. Dışarı çıktığında gergin görünüyordun, ben de öyle sandım. Özür dilerim."

"Oh. Şey...evet. Kabullenmesi çok zor oldu. Son zamanlarda her şey... çok fazla," diyor ve ben de başımla onaylıyorum. "Ben sadece... gerçekten yorgunum," diyor ve ona sarılmak için şiddetli bir istek duyuyorum - ona sarılmak ve sadece anlık rahatlık için ikimizin de iyi olacağını söylemek - tenindeki kolonya izini koklamak

ve kollarını sırtımda hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Bunu açıklayamıyorum. Kısa bir an için neredeyse kollarımı açıp onu içime çekecektim ama yapmadım.

Tabii ki bilmiyorum. Ne düşünüyorum ki ben?

"Demek kalbi kırılmış," diyorum, ikimizin de derin bir şekilde anlayabileceğimizi bilerek - onun asla bilemeyeceği kadar derin bir şekilde. İç geçiriyor, başını sallıyor ve birbirimize bakıyoruz. O anda ona kız öğrenciyi sormamaya karar veriyorum. Onu kendim bulacağım.

"İyi geceler," diyorum ve sanırım o da bana gözlerinde bir özlemle bakıyor, ama emin olamıyorum. Ve muhtemelen birine karşı bu açlığı hissedebilmem bile iğrenç, ama yalnızlık tuhaf şeyler yapıyor ve ihanetle birleşen kayıp, bunu içi boş, çaresiz ve... tarif edilemez bir şeye dönüştürüyor.

"İyi geceler," diyor ve uzaklaşıyor, Babs'ın hala kollarını sallayıp konuştuğu çembere geri dönüyor ve bir şekilde kendine sarılıyor ve çok küçük ve inanılmaz derecede üzgün görünüyor.

Merdivenlerin başında, içeri girmeden önce Cass'in ofisten çıktığını görüyorum. Berbat görünüyordu. Yüzü kızarmış ve şişmiş, bunu buradan bile görebiliyorum. Omuzları çökmüş bir halde içecek soğutucusuna doğru yürüyor, bir bira çıkarıyor ve yaralı bir hayvan gibi gruptan uzaktaki katlanır bir sandalyeye oturuyor. Sanırım Callum doğruyu söylüyordu. Keder ve korkunun birbirine karışmış halinin nasıl görüldüğünü biliyorum ve onun yüzündeki ifade de tam olarak bu.

İçeride, dağınık tuval yığınlarının yanında yere oturdum. resimler ve kağıt çizimler. Gözlerimi kapatıyorum ve Steely Dan şarkısına eşlik eden birkaç sakinin ve çocukların sesini içime çekiyorum. Kahkahalar ve pişen yemeklerin ev gibi kokuları... Ciğerlerim morarıp çiğ kalana kadar çığlık mı atsam yoksa tüm bunlar beni bir anlığına rahatlatır mı bilemiyorum; çünkü dünya gerçekten sona ermiş gibi hissetsem de hayat devam ediyor.

Plastik kılıflar içinde korunan yeni bir kanvas tablo yığını yayıyorum ve tam geceyi bırakıp uyumaya karar vermeden önce, resimlerden biri öne çıkıyor. Kalbim hızlanıyor ve resmi elime alıyorum.

Bu Cass. Cass'in resmini yapmış. Kız gülüyor. Boyalı pembe saçlarından bir tutam gözlerinin üzerine düşüyor ve dirseklerini dizlerine dayamış. Başka bir tarafa bakıyor, ağzı geniş bir kahkaha atıyor, gözleri parlıyor. Yani, bir saniye bekleyin. Belki burada yüz tane değil de sadece bir tane boyalı resim var, ya da belki ben henüz bulamadım, ama bu

depresif, intihara meyilli, ayrılık sonrası bir kadın. Buraya ayrılık yüzünden taşındıysa, Henry'yle daha sonra tanışmıştır. Peki neden bu kadar mutlu? Bu sadece haftalar öncesine ait. Bir kaybın yasını tutuyor. Kalbi kırılmış. Kim tarafından?

Henry, yüz kere resmini yaptığıın ve bakmaya doyamadığın kişi bu mu?

OceanofPDF.com

CASS

Bugün hiçbir bakım çağrısına cevap vermedim. Ne dediğimi biliyorum, ters davranma. Kimseye bu zamanı düşünüp garip davranışları hatırlaması için bir sebep vermeyin, ama bunu yapamam. Sızdıran bir lavabo hortumuna yama yapamam ya da 110 numaradaki kapı kolunu değiştiremem. Malzeme almak ya da e-postaları yanıtlamak için ofise gidemem.

-Eddie'nin çarşafıya sarındığı ve klimanın sesini sonuna kadar açmış bir şekilde malzeme dolabının zemininde yattığı ofis çünkü ikimiz de bir cesedin çürüyüp kokmaya başlamasının ne kadar sürdüğünü Google'da aramak istemiyoruz.

Evimin zemininde yatağın yanında oturuyorum ve doğru şeyi yaptığımızdan emin olmak ile lanet olası ulusal bir şey olmak arasında gidip geliyorum.

Bu adamı sokaklardan kurtaran kahramanlar ve benzersiz bir dehşet ve suçluluk duygusu

-Kendimle asla yaşayamayacakmışım ve doğrudan cehenneme gidecekmişim gibi bir his.

Dört gün. Sanırım bu sıcakta bile tahmin ettiğimden daha uzun. Bir filmde görmüştüm, sanırım kokunun yayılmaya başlaması dört gün sürebilir.

fark edilir hale geldi. Herkes havuzdan çıkıp çoktan uykuya daldıktan ve sabahın küçük saatlerinde hava durgunlaştıktan sonra Eddie'nin ve kamyonetinin yolcu camının açık yarığından içeri soktum. Sonra keşke onun telefonunu kullansaydım diye düşündüm çünkü bulduklarında izini bana kadar süremeyeceklerdi. Sanırım zamanımız var.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Görmezden geliyorum. Callum olamaz. Aramızda mesajlaşma ya da arama olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Bu gece ofiste buluşacaktık ve hava karardıktan sonra arabayla gidip onu bırakacak bir yer bulacaktık.

Tekrar çaldığında komodinin üstündeki telefonumu alıp bakıyorum. Rosa arıyor. Oh, Tanrım. Rosa. Neden bana mesaj atıyor? Bana hiç mesaj atmaz.

Kalbim küt küt atarak açtım. Ve sonra... Crystal'ın kasıklarını zar zor örten kırmızı tayt elbiseli bir fotoğrafı. Altındaki metinde "Partiye hazırım" yazıyor. Bunu bana neden gönderdiğini bilmiyorum, bu yüzden sadece

gülen bir suratla cevap veriyorum ve nefesimi tutmaya ve kusmamaya çalışıyorum.

Öğleden sonra geç saatlere kadar bu şekilde kalıyorum, sonunda kendimi yatak odamdan çıkmaya ve bir fincan kahve yapmaya zorluyorum. Üzerime bir tişört ve şort geçiriyorum.

ve avluya ve havuz güvertesine bakıyorum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sadece güneşli bir cumartesi, diğerleri gibi.

Sylvie balkonunda bitkilerini suluyor, 102 yaşındaki Letty bir çim sandalyenin üzerinde ayak tırnaklarını boyuyor ve havuzdaki kızların hepsi çocukların koşuşturmasıyla kâğıt oynuyor.

Rosa, Eddie'nin dün gecedan beri onu neden aramadığını nasıl merak etmez? Kontrol eden ve özlediğini söyleyen bir kocaya benzemiyor. Her gece "sen" ya da "seni seviyorum" diyeceği kesin ama bu uzun sürmeyecek. Bir ya da iki gün, telefonun kaybolduğunu ya da yol sinyalinin kötü olduğunu düşünebilir, ama uzun sürmez.

Frank'i ve onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmayan insanlar ve ben yine hasta olabilirmişim gibi hissediyorum. Perdeleri çekiyorum ve Callum'la buluşma vakti gelene kadar küçük dairemin soğuk karanlığında mutfak masasında oturuyorum.

Birkaç saat sonra, buz gibi soğuk ofisin arka kapısında duruyorum. Keskin çamaşır suyu ve zemin temizleyici kokusu gözlerimi yakıyor ve Callum gelene kadar hareket etmeye korkuyorum, çünkü bir şekilde bu mantıksız korku

Eddie'nin bir şekilde ölmemiş olması ve bunun yerine beni öldürmek için pusuya yatmış olması, ne kadar saçma olursa olsun, gerçek ve içgüdüsel bir duygu.

Callum solgun ve paniklemiş bir halde arka kapıdan içeri girdiğinde, bu konuda benden daha kötü olabileceğini fark ediyorum. Ben bir enkazım, ama o giderek

bizi ele vermeden bunu başarabilecek biri gibi görünmüyor. Yine de başka seçeneğim yok.

Derin bir nefes alıyor ve sonra yanakları şişmiş bir şekilde üflüyor. Tek söylediği "Tamam," oluyor.

"Düşündüm de, belki de doğruya, çöle doğru gideriz. Burayla Amarillo arasında pek bir şey yok, yani biz sadece. Ben bilmiyorum. Bilmiyorum... Yeterince ıssız görüldüğünde dur" diyorum.

Gece boyunca ve bütün gün bunu düşündüm. Gerçek suç programlarını ve insanları nasıl yakaladıklarını düşünüyorum; DNA'yı, adli tıpı, ölümlülüğü ve cehennemi düşünüyorum; geleceğimi ve muhtemelen polisi aramamız gerektiğini düşünüyorum. Belki de. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum, sadece bunun bitmesini istiyorum.

"Sonra ne olacak?" diye soruyor ve bu konuda liderliği gerçekten benim üstlenmem gerektiği doğrulanıyor. Söylediğim şeyleri söylerken kendimi bedenimin dışında ve tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum.

"O zaman kazarız." Belirsiz bir fısıltıyla çıkıyor. Ama o daha tepki veremeden ofisin ön kapısında sert bir çarpma sesi duyuldu. İkimiz de sıçradık.

ve bir ılığı bastırmak.

"O da kim?" diye soruyor sessizce, yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle, sanki şu anda insanları kokteyl partisine davet etmişim gibi.

Abartılı bir omuz silkmeye karşılık veriyorum ve sonra onları duyuyorum - havuz kızları, kıkırdıyor ve yuhalıyorlar.

"Cass, hadi! Geç kalacağız, yo," diyor Crystal.

"Burada ne işleri var?" Callum soruyor ve aklıma geliyor. Rosa'nın Crystal'ın kalçalı elbisesiyle gönderdiği fotoğraf. Parti.

"Kahretsin," diyorum kısık bir sesle. "Hepimizin Summer Blitz için Santa Fe'ye gitmesi gerekiyordu."

"Ne?"

"Bu büyük bir yardım balosu."

"Neden gidiyorlar?" Fısıltısı daha çok tıslamaya benziyor ve ağzının kenarlarından tkrklerin uuştuğunu görebiliyorum.

"Bu uzun bir hikaye. Ama tüm isimlerimizle birlikte resmi bir LCV gönderdim. Kahretsin, kahretsin. Onlara ne diyeceğim? Hasta olduğumu söyleyebilirim. Kahretsin." Kapıyı tekrar aldıklarını duydum.

"Kurşunu ıkar, Cass."

"Gitmelisin," diyor başını sallayarak ve taşaklarını sıkarak ellerini bir anlığına gözlerine götürdü. "şu anda nasıl davrandığımızın ınarlara kadar uzanırsa hatırlanacağını söyleyen sendin. Zaten... berbat görünüyorsun ve sana ne olduğunu merak edecekler," diyor i çekerek.

"Peki ya bu?" Odanın içinde belli bir yöne doğru çılgınca hareketler yapıyorum.

"Geri döndüğünde," diyor abartılı bir derin nefes alıp başını sallayarak.

"Anahtarlarım orada," diyorum masayı işaret ederek. "Arabam için. Arabam arka kapıdan bira adım ötede. Herkes gittiğinde ve hava karardığında

..." Cmlemi bitiremedim. Sertçe yutkunuyorum ve çenemi Eddie'nin içinde olduğu dolaba doğru çeviriyorum. "Biliyorsun." Bagaj yüzünden benim arabamı kullanmayı konuşmuştuk, onun SUV'sinin her tarafı pencereleli ambar kapağı gibi değil ve bagajda zaten boya brandaları var, bu yüzden geri kalan kelimeleri söylemiyorum. O anlıyor. Eddie büyük bir adam değil, bu yüzden Callum burası sessizken onu tek başına taşıyabilir.

"Ve döndüğümde, pencerenin önünden geçmeyi ihmal etmeyeceğim. Fısıkiyeleri falan kontrol ediyormuş gibi yapacağım... yani biliyorsun," diyorum ve Crystal'ın kapıyı tekrar çaldığını duyuyorum.

"Tanrı aşkına Cass. Hadi ama!"

"Tamam. Git," diyor Callum, sonra dikkatle arka kapıyı açıp gözden kayboluyor, ben de ön kapıyı açıyorum ve Crystal'ın elbisesiyle ilk kez karşılaşıyorum. Göz kamaştırıcı derecede parılıyor ve hamile karnı elbiseyi sonuna kadar geriyor. Tek görebildiğiniz uzun bir göğüs dekoltesi ve çıplak kalçalar. Jackie de aynı derecede uygunsuz bir kıyafet giymiş. Mini elbisesi siyah deri ve yanları bağcıklı, Hot Topic'ten bulduğu gotik bir Cadılar Bayramı kostümü gibi. Ve Rosa, Onu kutsayın, düğündeki ya da ayine giden bir gelinin annesi gibi görünen lacivert dantel diz boyu bir elbise giyiyor.

Lanet olsun, bunu yapamam. Ne düşünüyordum ki? Bir an kendimi *bu* şeye gitme isteğine kaptırdım, yanımda ne getirdiğimi ve bunun beni nasıl göstereceğini düşünmedim. Bir çıkış yolu olmalı.

"Ne *giyiyorsun*?" Jackie tiksintiyle soruyor ve onca insan arasından bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Ta ki üzerimde bir şort ve kirli bir tişört, kafamda bir yığın keçeleşmiş saç ve gözlerimin altında torbalar olduğunu fark edene kadar.

"I..."

"Kaltak, unuttun!" Jackie diyor ki. "Uh-uh! Pekala, gidiyoruz! Sütyenimde bir sürü mini ve biraz Bloody Mary karışımı var ve ben hazırım

Parti. Gel hadi. Seni giydirelim," dedi ve beni kapıdan dışarı çekti.

Sonra Barry'nin Crystal'ın minibüsüyle geldiğini gördüm.

"Şoförümüz var," diyor Rosa kıkırdarak. Korna çalar ve başını sallar. "Birkaç dakikaya geliyoruz, Bare. Orada kal."

Giyindiğimde ve kızlar Versace, Dolce ve Oscar de la Renta elbiseleriyle dolu dolabımı karıştırıp neden burada olduğumu tekrar sorguladıklarında ve bana yetmiş beş kez "zengin orospu" dediklerinde, nihayet yola çıkıyoruz. Barry bu durum için bir çalma listesi hazırlamış ve şoför rolünü coşkuyla oynuyor, Crystal ise arkayı bir parti otobüsü gibi hazırlamış, bir kova buz şeftali şarabını soğutuyor ve telefonundaki disko topu ayarıyla tavanda kırmızı ve pembe ışıklar döndürüyor. Bana çocukken gittiğim paten pistini hatırlatıyor ve hala aynı derecede mide bulandırıcı. Jackie, "Atışlar, atışlar, atışlar-atışlar-atışlar" diye bağırmaya başlıyor ve Barry ön koltuktan bir yumruk atıyor. Kilise elbisesiyle gülümseyen ve Jackie'yi alkışlamak için utangaç bir şekilde şarap soğutucusunu kaldıran Rosa'ya bakıyorum ve içim öylesine doluyor ki

Utanç ve pişmanlık... Benden istedikleri gülümseyen parti yüzünü bir yana bırakın, tarafsız bir yüz ifadesini bile zar zor koruyabiliyorum.

Gecenin ilk hatası Jackie'den tekila shot'ını almak oldu. Eddie'yi ve Sycamores'a döndüğümde beni nelerin beklediğini düşünmeden bunu atlatmam gerektiğine karar veriyorum. Bu geceyi Bir mazeret hakkında - öldürdüğü adamın karısıyla asla takılmayan mutlu-şanslı Cass, çünkü o bir psikopat değil. Her şey normal. Her şey yoluna girecek.

Eldorado Hotel'in balo salonunda kristal bir avize ve büyük boy Girişte bizi beyaz nergis vazoları karşılıyor. Beyaz keten masa örtüleri üzerinde minik krem brüle ve salatalıklı sandviçler, caprese ve bruschetta ve çikolata kaplı çileklerle dolu uzun bir masa düzgün sıralar halinde dizilmiş. Ortada devasa bir katlı pasta ve bir rom punch istasyonu var.

"Vay anasını," diyor Crystal ağzı bir karış açık. "Bir çikolata çeşmesi var." Rosa kıkırdıyor, Jackie'ye bir tane saplıyor Dirsek.

"Pastırmaya sarılı karidesleri var. Pastırmalı karidese bayılırım," diyor Jackie, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle.

"Merak etme. Büyük çantamı getirdim," diyor Crystal ve ben buna verdiğim tepkinin, içgüdüsel *aman Tanrım, ben ne yaptım? Lütfen beni öldürün* tepkisi, son yedi aydır o kadar yaygın bir duygu haline geldi ki, neredeyse uyuşmuş durumdayım.

Gözlerim Reid ve Kimmy için odayı tarıyor. Onları göremiyorum ama Andrea ve Becca'yı görüyorum. Bir zamanlar onlar benim en yakın arkadaşlarımdı.

Reid hayatına devam edince görünmez oldular. Bunun nedeni gerçekten onunla yakın olan kocalarına olan sadakatleri miydi yoksa artık param olmadığı ve onlar için değerli olmadığım için miydi bilmiyorum. Ani ayrılıktan dolayı kafalarının karıştığını ve zamanın geçip yeniden bir araya geleceğimizi düşünmek istiyorum. Yani, öyle olmalı. Onlar hâlâ benim arkadaşlarım.

Barry'yi yanıma çektim. Grupta bir tek o Pantolonu biraz fazla kısa olsa da tam bir utanç. Andrea'ya el sallıyorum, beni görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Küçük bir el sallamadan önce duraksıyor ve sonra arkasını dönüp Becca'ya bir şeyler fısıldıyor, o da beni görmek için dönüyor ve sonra beni hiç tanımadan hızla kendi etrafında dönüyor.

Vay anasını. Benimle dalga mı geçiyorsun?

Crystal çantasına biraz karides atarken yemek masasındaki kızların tabaklarını tika basa doldurduklarını görüyorum.

Yediği kahveli keki bırakıp ellerini pantolonuna silen Barry'ye, "Seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum," diyorum.

"Oh, harika. Tamam," diyor.

Yanlarına gittiğimde vücut dillerini yakından takip ediyorum. Becca geriliyor ve Andrea şarabını yudumluyor. Sanki benden korkuyorlar. Aldatıp giden ben değilim. Bu da ne böyle? Bu bir "taraf tutmak" bana karşı samimi olmak için mi? Bu kadar kırılganlar mı? Herkesin nasıl hiç tanımadığım birine dönüştüğüne inanamıyorum. Ama ben

Sanırım ben de öyle. Ben de artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

"Cassidy, aman Tanrım," diyor Becca. Mükemmel bir şekilde parlatılmış

Uzun koyu bukleler, kenarlarında minik çiçekler olan bir Fransız bükümü. Andrea'nın manikürlü tırnakları şarap kadehini tutuyor ve her iki kadın da parlak, ışıltılı ve mükemmel, gözlerinin altında torba ya da tırnaklarının altında yağ yok.

"Bu kim?" Becca gülümsemeye zorlayarak ve Andrea'ya anlam veremediğim bir bakış atarak ekliyor.

"Barry, bunlar Becca ve Andrea."

"Oh, hey," diyor, birçok kez başını sallıyor ve tokalaşmak için elini uzatıyor, onlar da kendi ellerini uzatmak zorunda kalıyorlar. "Tırnakların çok havalı. Küçük Samuray kılıçlarına benziyorlar," diyor ve Andrea gülünç derecede uzun kavisli tırnaklarına bakıp kaşlarını kaldırıyor.

"Bare, bana bir punç ya da başka bir şey getirebilir misin?" Ben soruyorum, o da hevesle kabul ediyor ve yemek masalarına doğru ilerliyor.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," diyor Becca.

"Ben her yıl gelirim," diyorum sözümü sakınmadan. "Evet. Reid'in burada olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Onunla konuşmadım, o yüzden bilemem."

Etrafına öyle bir bakıyor ki, benimle görülmemeyi umduğunu düşünüyorum. Ve sadece aldatıldığım ve terk edildiğim için dışlanmış olamayacağımı şimdi anlıyorum - benim hakkımda bir şeyler söylüyor olmalı

insanların bana bu şekilde cevap vermesini beklemiyordum. Sadece insanlar değil; arkadaşlar - ya da ben öyle sanıyordum. "Reid nasıl?" Birdenbire rahatsız olmalarını isteyerek sordum.

Bana tüm bunları anlamlandıracak bir şey söyle.

"Olabilirdi kadar iyi, sanırım, bilirsiniz... olanlardan sonra," diyor Becca.

"Ne... ne oldu?" Gerçekten tamamen kafam karışmış bir şekilde

soruyorum.

"Gerçekten mi?" Andrea, Becca'yı dürtüyor ve dans pistinin karşısındaki birini işaret ediyor.

"Aman Tanrım, bu Bethany Sorenson. Onu Leah'nın düğününde gördün mü?"

Tanrım, sanki birisi elbisesinin arkasına balla pişirilmiş birkaç jambon tıktırmış gibi görünüyordu."

"Ve en kötüsü de bunu bilerek yapmış olması. Bu çok fazla tereyağı kreması değil - gerçi pasta masasında kürekle yediğini gördünüz mü - o bebekleri implante ettirdi."

"Kıç implantları. Kıç implantları," diyor Andrea ve kahkahalara boğuluyorlar. "Kimden bahsediyoruz?" diye soruyorum ama Becca beni görmezden gelip bardağını

ve çenesini odanın diğer ucuna doğru eğiyor.

Andrea bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Seni görmek güzeldi," diyor ve ikisi de dönüp barın diğer tarafına doğru ilerliyorlar; kocaları da muhtemelen burada olmamayı dileyen ve golf maçını izlemek için bar alanında oyalanan diğer kocalardan oluşan bir çemberin içinde. Duvardaki televizyon. Eliyle işaret ettiği yöne bakınca Reid ve Kimmy'nin kalabalığın arasında ilerlediğini görüyorum.

Ben burada ne yapıyorum? Endişelenmem gereken son şey bu. Bir shot daha tekila sipariş ediyorum ve onlar geçip giderken bara yaslanıyorum, Tanrı'ya şükür beni görmüyorlar.

Uzun sarı dalgalarını savurup dudaklarını büzerken, sanki kırmızı halıdaymış gibi insan denizinde ilerlerken tanıdıklarına başıyla selam verirken sanki ağır çekimde hareket ediyorlar. Büyük göğüsleri ve ince bronz kolları var ve Reid... kısa kesilmiş saçları ve sinekkaydı traşlı yüzü - çok iyi bildiğim smokini, yanına bile yaklaşmadan kokusunu alabildiğim narenciye kolonyası.

Tanıdık olmayan bir duygu yüzeye çıkıyor -özlem, kontrol edilemeyeceğini hissettiren bir nefretle karışıyor. Bir shot daha sipariş ediyorum. Sonra onların görüş alanından uzak duruyorum. bilardocu kızların tatlı büfesinin yanındaki masaya doğru ilerliyor. Jackie'nin önünde üç meyveli içki vardır, Rosa koltuğunda Bruno Mars'ın çaldığı şarkıyla dans etmektedir, Barry de tereyağına eşlik etmektedir Bıçaklı mikrofon ve Crystal minyatür çilekli kekleri dövüyor.

Becca, Andrea ve bir grup kocayla tanışan Reid ve Kimmy'ye bakıyorum.

"Bu o mu?" Crystal ağzındaki krem şantiyle soruyor. "Oraya gidip onu biraz korkutmamı ister misin?"

"Sen korkutucu değilsin, sürtük," diyor Jackie. "Şu haline bak." Karnına hafifçe vuruyor.

"Hayır," diyorum çabucak. "Sadece... Bence gitmeliyiz."

"Gitmek mi?" Jackie tersler. "Açık bar var. Sen delisin. Eve otobüsle giderim. Ben burada kalıyorum."

Crystal bir tabak pırzolayı mideye indiriyor ve başıyla onaylıyor.

"Al." Jackie bana bir Long Island uzattı, ben de aldım. Biraz rahatlamak istiyordum ama üç shot, bir minivan şarap soğutucusu ve bu içkinin yarısının beni aniden *çok* sarhoş hissettirmemesi için yeterince sık içmiyorum. Sanki her şey bir anda başıma geldi ve geri almak istiyorum. Umutsuzca zamanda geriye gitmek ve tüm bu içkileri reddetmek istiyorum. Aklımı başımda tutmak istiyordum ama öyle olmadı.

Burada otururken hafifçe ileri geri sallanıyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden ayağa kalkmaktan korkuyorum ama kusmam gerekiyor. Ayağa kalkıp tuvalete koşarken kızlardan birinin arkamdan seslendiğini duyuyorum.

Bulamayınca panikliyorum ve sonunda halı kaplı merdivenlerin aşağısını gösteren bir işaret görüyorum. Merdivenleri ikişer ikişer inerek koştum ve kustum.

mide bulandırıcı tatlı tekilayı tam zamanında tuvalete attım. Kabin dönüyor ve ben ölmek istiyorum. Şu anda gerçekten sadece uzanmak ve uyanmamak istiyorum. Çok yorgunum, çok mutsuzum.

Banyoda yere oturmuş, muhtemelen en son tekila içtiğim yirmili yaşlarım aklıma geliyor ve nefes almaya çalışarak kendimi ayılmaya zorluyorum. Sonra gürültülü bir gümbürtü duyuyorum ve banyo kabininin kapısının sırtıma çarpıp sekerek kapandığını hissediyorum. Kapı tekrar açılıyor ve sinirli Kimmy tepemde dikiliyor.

"Klas. Kusacağını tahmin etmeliydim." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini devirdi.

Onu gördüğümde o kadar şaşırdım ki cevap verecek kelime bulamıyorum. Sadece ona bakıyorum ve acınası bir şekilde ayağa fırlıyorum. Aslında onu daha önce sadece iki kez görmüştüm. İkisinde de öfke nöbeti geçiriyordum, bu sefer ise kafam dumanlı ve o biraz bulanık ama yine de ne kadar genç ve parlak olduğunu seçebiliyorum. Tanrım, böyle bir cilde sahip olmak nasıl bir şey olmalı? Ya da parlak dudakları ve saten gibi altın rengi saçları.

"Siktir git," diyorum ve kapıyı suratına çarpıyorum ama eliyle durduruyor ve parmağını göğsüme saplıyor.

"Sen olduğunu biliyorum. Instagram'da bana Bulldog'dan Jessie'nin Reid olduğunu söylüyordun. İyi deneme ama o aslında benim en iyi arkadaşım ve bunun saçmalık olduğunu biliyorum - bizi ayırmak için acınası bir girişim. Gerçekten üzgünsün ve bir daha arkadaşlarıma ya da nişanlıma

bulaşacak olursan, dikkat etsen iyi olur.

Sırtını dön," diyor ve *nişanlı* kelimesi nefesimi kesiyor. Yanaklarımın kızardığını ve içimde sıcak bir öfkenin kabardığını hissediyorum.

Kabinin kapısını çarpıyor, topuklarının fayans zeminde çıkardığı tıkırtıyı, seslerin parıltısını ve banyonun kapısını açıp kapatırken çınlayan cam eşyaları duyuyorum ve klozet kapağına oturup aşırı nefes almamak için elimden geleni yapıyorum. Kendimi toparlayana kadar nefesimi sakinleştirmeye çalışmak için başımı dizlerimin arasına koyup çığlıklarımı bastırmak zorunda kalıyorum.

Birkaç dakika sonra banyo kapısının tekrar açıldığını duyuyorum ve donup kalıyorum. Yirmi bilmem kaç yaşındaki sarışın bir memeliden korkup neden siniyorum bilmiyorum ama ihanetten o kadar bunalmışım ki her şeyi yeniden yaşıyor gibiyim; sanki yeni olmuş gibi ve felç olmuş gibi hissediyorum. Yıllardır birlikteydik ve beni terk etmemesi için binlerce nedeni vardı.

aptalca kabul ettiğim evliliğe inanıyor ve en sevdiğimiz bardaki kokteyl garsonuyla nişanlı? Bu çok fazla ve aynı zamanda şu anda sorunlarımın en küçüğü, ama alkol kulaklarımın arasında vızıldıyor ve endişem o kadar kontrolden çıktı ki artık ne yaptığımı bilmiyorum.

"Cass?" diyor küçük bir ses ve kabinin kapısında bir tıkırtı duyuyorum. "Ben Rosa. İyi misin?" diye soruyor.

Rosa. Tanrım. Lütfen bana iyi davranma. Bunu yapamam.

"Kızım!" diyor daha yüksek bir ses ve Crystal'ın içeri dalıp kapıyı açtığını anlıyorum. Neredeyse kabinden düşüyordum ama kendimi tuttum. Crystal elinde bir tabak makaron tutuyor ve bir elini kalçasına koymuş. "Kusuyor musun? Kusuyor mu? Hayır. Bunun için çok erken. Dışarıda ev yıkan hatunu gördüm, rüküş elbiseli ve erkeğine asılmış, bakıyordu. Disney karakteri gibi. O bütün bunlara değmez."

"O da bir ödül değil." Jackie cisimlenmiş gibi görünüyor ama fayans duvara yaslanmış margaritasını karıştırıyor. "Senin için yeterince uzun değil. Giymeye çalıştığı takım elbise de Pee-wee'ye benziyor. Herman."

"İçkisine ilaç katmamı ister misin?" Crystal soruyor. "Bende her zaman bir sürü benzo vardır."

"Hayır. Çocuklar. Dinleyin. Sadece gitmem gerekiyor. Gelmemeliydim. Özür dilerim. Eğlendiğinizi biliyorum..."

"Sorun değil," diyor Rosa tatlı bir sesle.

"Evet," diye onaylıyor Crystal. "Zaten yaklaşık on bin kalori yedim ve bir sürü karides aldım," diyor çantasını sıvazlayarak ve sonra Jackie'ye bakıyor.

son içkisini kokteyl kamışından yüksek sesle höpürdetiyor. "Ve sanırım Jacks parasının karşılığını aldı. Hadi seni eve götürelim." Crystal kendimi sabitlemem için bir kolunu uzatıyor ve Rosa'nın onları bu işe ikna ettiğinden oldukça emin olmama rağmen destekleri beni aniden çok etkiliyor.

Merdivenlerden birlikte çıkıp partiye geri döndüğümüzde, onlarla birlikte olmaktan utanmıyorum. Rosa ve Crystal dik yürümemi sağlıyor ve şu anda onlarla birlikte olmaktan gurur duyuyorum. Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Bu insanlar beni gerçekten önemsiyor.

Sonra göz ucuyla onu tekrar görüyorum. Kimmy, diğer birkaç kadınla birlikte dev pastanın yanında duruyor. Karnına dokunuyor. Ben duruyorum. Kızlar da durdu. Benim baktığım yere bakıyorlar. Kimmy'nin arkadaşlarından biri ciyaklıyor ve Kimmy'nin karnına dokunuyor. Küçük sesler duyabiliyorum.

"Olamaz!" ve "Tebrikler!" çılgınlıklarının ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz.

Jackie bile bunun ne anlama geldiğini biliyor ve zar zor yürüyebiliyor. Müzik eşliğinde tek başına dans eden ve diyet kolasını höpürdeterek içen Barry'ye seslenir. "Buradan gidiyoruz, Barry!"

"Evet, tamam," diyor itaatkâr bir şekilde, anahtarlarını alıp koşarak yanıma geliyor ve insan denizinin içinden ana girişe doğru yürümeye başladığımızda Reid'i tam önümde görüyorum, beni nihayet fark ettiğinde yüzünde tam bir şok ve dehşet ifadesi belirliyor.

Crystal ve Rosa'nın pençelerinden kurtulup ayık görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Merhaba. Sanırım tebrikler sırayla," diyorum ama gözlerindeki panik ifadesini görüyorum.

"Ne yapıyorsun? Ne demek istiyorsun?" Reid soruyor.

Ve bunun ne kadar acınası olduğunu tamamen farkındayım, ama içkiyi suçluyorum çünkü bir anlığına onun tanıdık kokusunu alıyorum ve kolunun benimkine çarptığını hissediyorum ve uzun zamandır ona bu kadar yakın olmamıştım, sadece konuşmak istiyorum, ondan bana veremeyeceğini bildiğim ama yine de denediğim bir şeyi umutsuzca istiyorum.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Diyorum ve kızların arkamdan kıldıklarını duyabiliyorum. Eline dokunmaya çalışıyorum ama geri çekiyor. "Ne? Seninle konuşamaz mıyım?"

"Muhtemelen iyi bir fikir değil," diyor, soğuk ve mesafeli ve şu anda bana herhangi bir şey vermesine o kadar çok ihtiyacım var ki - var olduğumu, önemli olduğumu, hayatımın yıllarının bir şaka olmadığını hissettirecek bir şey.

"Sadece konuş benimle," diye neredeyse yalvarıyorum ve bunu söylerken

kendimden o kadar nefret ediyorum ki.

Sonra Kimmy onun yanında beliriyor ve kızların küçük bir ordu gibi arkamda durduğunu hissedebiliyorum. Uzaklaşmam gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kimmy elimi Reid'in elinden çekerek "Dalga mı geçiyorsun?" dedi.

"Dokunma bana," diyorum Kimmy'nin omzunu sert bir şekilde iterek.

Reid yüzünde küçümseyen, kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Olay çıkarıyorsun," diyor.

"Olay çıksın istemiyor musunuz?" Diyorum ve kalabalığa doğru bağıriyorum, "Reid olay çıkmasını istemiyor, millet. Ama bu bir olay değil. Bu bir sahne değil.

Yine düşük yapıyorsun ama sorun değil çünkü aşık çocuk zaten başka birini hamile bırakmaya çalışıyor. *Bu* bir sahne!"

"Santa Mierda, hayır," dediğini duyuyorum Rosa'nın arkamda bir yerden usulca, ama umurumda değil. Büyük boy bir helyum balonu kümesi kapıyorum, masadan bir yemek çatalı alıyorum ve kulakları sağır eden patlamalar herkesin dikkatini çekecek şekilde onlara saplamaya başlıyorum.

"Heeey, millet!" Bağıriyorum.

"Kahretsin," diyor Crystal ve beni durdurup çatalımı almaya çalışıyor ama mantığımı dinleyemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım. Çoğunlukla yabancıların yüzlerini görüyorum ama Becca, Andrea ve birkaç kişi daha tanıdık geliyor ve tamamen delirmişim gibi bana bakıyorlar. Güzel.

"Kim bir sahne görmek ister?" Bağıriyorum ve bir balon daha patlatıyorum.

çoğu insanın dikkatini çeker. "Buradaki yuva yıkan kaltak da olay çıksın istemiyor. O sadece insanların arkasından olay çıkarır! Halkın içinde değil. Tanrı aşkına! Herkes Reid'in nişanını ve bebek haberini kutladı mı?"

Reid'in bir grup arkadaşına dehşetle baktığını görüyorum.

Sonra Becca bir çeşit kurtarıcı olmaya çalışarak yanıma geliyor ve omzuma dokunuyor. "Tamam, tatlım, hadi."

"Tatlım' mı? Gerçekten mi? Siktir git buradan," diyorum onu üzerimden iterek. "Biliyordunuz. Hepiniz biliyordunuz!"

"Kendini utandırırıyorsun. Kes şunu," diyor Reid sert bir ses tonuyla ve kolumu sertçe tutuyor. Burun delikleri alevlendi.

"Hayır, sen beni utandırırıyorsun! Sen kendini utandırırıyorsun. Çek ellerini üzerimden." Onu itiyorum.

Kimmy misilleme yapıp onu korumaya çalışıyor ama bana ulaşmadan arkamı dönüyorum ve onu öyle bir itiyorum ki yemek masasına düşüyor.

Masa kırıldı ve Kimmy yerde yatarken üzerine beş katlı hindistan cevizi kremalı pasta düştü.

Üstüne çıkıp bağırıp çağırarak psikopat olduğumu söyledi ki ben de aynı fikirdeyim; şu anda öyle sayılırım.

Barry, onca insan arasından, koluma girip hadi gidelim, güvenlik geliyor diyor ve hepimiz sürgülü cam kapılara doğru koşuyoruz.

"Al bakalım, Barbie!" Biz çıkarken Jackie son bir hamle olarak pastırmaya sarılı bir karides fırlatıyor ama karides cama çarpıp yere düşüyor ve hepimiz minivana koşup olabildiğince hızlı bir şekilde otoparktan çıkıyoruz. Kızlar bir süre zafer çığlıkları atıyor ama sonra ortalık sessizleşiyor.

Eve dönüş yolunun tamamı sessiz, müzik yok, sadece otoyolun uğultusu var.

Crystal başımı kucağına yatırıp saçlarımı okşarken o ve Jackie çaldıkları çanta karidesini usulca çıtırdatıyorlar. Bir süre kimse bir şey söylemiyor, sonra Jackie konuşuyor.

"Hadi evine yumurta atalım."

"Evet," diye onaylıyor Crystal. "Orospu çocuğu."

"Bunu yapmak mantıksız bir şey olmaz," diye ekliyor Rosa şaşkınlığıma. Doğruluyorum. "White Pine'in birkaç mil batısında yaşıyor," diyorum.

Crystal yumruk atmaya ve "İşte bu, evine yumurta at, işte bu" diye bağırmaya başlar.

"Hayır, yani sadece oraya gitmek istiyorum. Hâlâ bana geri vermediği eşyaları var. Onları istiyorum. Ve demek istediğim, evde olmadığını biliyorum."

"Aynen öyle. Hadi gidelim," diyor Jackie ve sonraki birkaç mil boyunca coşkulu destekleri, "Siktir, evet, bokunu al" gibi çeşitli sloganlar uydururken biraz fazla oluyor. Bu adam berbat, berbat bir sik," ve benzeri şaheserler.

Arabayı yanaştırdığımızda, evimizin görüntüsü nefesimi kesiyor. Bir keresinde evi ateşe vermeyi düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, rüyamda görmüştüm.

Uyku türünden bir rüya, fantezi türünden değil; bu bir rüya olarak sayılmaz. Psikotik bir düşünce, çünkü ne hakkında rüya gördüğünüze yardım edemezsiniz. Rüyamda bile kimsenin canı yanmamıştı ama başka hiç kimsenin yatağında uyumayacağını ya da çok sevdiğim fiskiyeli küvetimin keyfini çıkaramayacağını bilmek beni bir nebze de olsa tatmin etmişti.

Yıllarımızı verdiğimiz

Fotoğraflar yanlara doğru kıvrılır, erir ve kaynar, sonra da dünyevi eşyalarımızın geri kalanıyla buluşur ve siyah bir dumanın içinde kül olurlardı.

Evimizin üstünde.

Artık yakıp yıkmak istemiyorum. Sadece benim olanı istiyorum. Herkese sadece birkaç dakika kalacağımı söyledim. Önce garaj kodunu giriyorum.

Devasa, çok pahalı alet koleksiyonum tam olarak köşede bıraktığım yerde duruyor, çünkü herkes Reid'in bir ampulü bile değiştiremeyeceğini biliyor. Aletlerin evle birlikte kalması gerektiğini düşünüyordu ama onlar benim. Barry alet çantasıyla paytak paytak yürüdüğümü görünce kapağı açıyor ve bana yardım ediyor.

arkaya atıyorum. Onlara uzun sürmeyeceğini söyleyen bir parmak kaldırıyorum ve bir kaktüs saksısında yedek bir anahtarın saklı olduğu yan kapıya gidip kendimi içeri bırakıyorum.

Evin büyük bir kısmı aynı. Sanat fuarlarından aldığım tablolar hep aynı yerlerde asılı, seçtiğim tabaklar mutfak lavabosunda kirli duruyor, annemin yaptığı bir yorgan kanepenin üzerine örtülmüş. Çok çabuk ayrıldım, fazla bir şey almadım. Geri dönmemi imkânsız hale getirdi. Yorganı şiddetli bir çekişle kanepeden çekip omuzlarıma sarıyorum.

Üst kata çıkıyorum ve tereddütle yatak odamızın kapısını açıyorum. Nordstrom'dan aldığım saten nevresim takımı hâlâ yatağın üzerinde, yastık kılıflarının kenarlarına minik kuşlar işlenmiş. Birlikte aldığımız karyola ve komodinler orada; maun, zamansız. Şifonyerlerin üzerindeki çerçeveli fotoğrafların çoğu bile aynı, sadece benim olduğum fotoğraflar Kimmy'ninkilerle değiştirilmiş. Dolabımı açtığımda tüm kıyafetleri orada asılı duruyor ve garajdan ev boyasını alıp bir Jackson Pollock gibi odanın her yerine fırlatmayı düşünüyorum. Ama yapmıyorum.

Yatağa oturdum. Sanki biri ölmüş gibi hissediyorum. Kürek kemiklerimin arasında içi boş bir kıpırtı var; bir merdivende kayma ya da bir sandalyede biraz fazla geriye yaslanma hissi. Düşüyor gibi hissediyorum. Yatağa uzanıyorum. Neredeyse dayanılmaz olsa da bir an için kendimi bırakıyorum.

Odanın öbür ucunda birkaç kutu çocuk bezi ve bir bebek cep telefonu görüyorum. Küçük aylar ve yıldızlar asılı ve hepsi doğrulandı. Ailemin içinde büyümesi gereken ev artık başkasına ait ve ben Ailem yok. Birdenbire burada artık yorganımdan başka bir şey istemiyorum. Bunun son kez olduğunu bilerek uyuşukça dışarı çıkıyorum. Gitme vakti geldi.

Dışarıda, otlarımı gördüğümde caddenin kenarına park edilmiş bekleyen minibüse doğru ilerliyorum. Otlar tarafından tetiklenmek aptalca ama onlar benimdi. Her birinin toprağında Süper Adaçayı ve Rockin' Biberiye gibi bir etiket bulunan bir buzlu şeker çubuğu var. Bahçeyle uğraşmayı severdim ve bunları dikip yaşatacağımızı, onlara komik isimler vereceğimizi söyledik... çocuklarımız için. Onları da benim gibi bahçecilik ve yemek pişirme konusunda heyecanlandırmak için. Reid bana sürpriz yaptı.

özellikle zor bir mağlubiyetten sonra; son mağlubiyetimiz. Bu tatlı bir umut jestiydi ve şimdi onlara bir bakın... ölmelerine izin veriyorlar.

Gözyaşlarım isteğim dışında yüzümden aşağı akıyor ve dizlerimin üzerine çöküp tüm bitkileri yerden koparmaya başlıyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, kazıyor ve hepsini kollarımda toplamaya çalışıyordum ki
Karanlıkta minibüsteki kızların uyarı seslerini duydum.

Bir polis geldi. Meraklı komşulardan birinin beni görür görmez onları aradığına eminim. Yine de durmadım. Otlarımı çekmeye devam ediyorum ve değerli köklerinden hiçbirini koparmadan onları kurtarmaya çalışıyorum. Ağlamadan duramıyorum. Duramıyorum.

"Bayan Abbott," diyor bir memurun sesi ve aslında sesi nazik geliyor, ama muhtemelen sadece birinin tam bir zihinsel çöküş yaşadığına tanık olduğu için.

"Bunlar benim," diye bağıryorum, kafamı kaldırmadan, sadece bunları da kaybetmemeye kararlıyım.

"Özür dilerim hanımefendi. Bu gece erken saatlerde Eldorado'da birine saldırdığınız bilgisini aldık. Düzinelerce tanık var, bu yüzden korkarım benimle gelmenizi istemek zorundayım."

Artık kavga etmiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Tamamen yenilmiş ve tükenmiş durumdayım. Bileklerimin etrafındaki kelepçelerin tıkırtısını duyuyorum ve metalin soğuk acısını hissediyorum.

"Merak etme! Seni yakaladık kızım," diye bağıryor Jackie minibüsün camından, beni polis arabasının arkasına götürdüklerinde ve tutuklandığımda. Callum'un beni beklediği Sycamores'a değil, hapishaneye götürüldüm - şu anda düşünülemez olanı yapıyor olmam gereken yere.

ANNA

Ertesi sabah, ön kapıma hafifçe vurulmasıyla uyandım. Kapıyı açtığımda, Rosa'nın bir kalçasında yürümeye başlayan çocuk ve bu dayanılmaz sıcakta alnında şimdiden oluşan ter tabakasıyla orada durduğunu görünce şaşırıyorum.

"Bayan Anna, merhaba. Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Sorun değil... Bir sorun mu var?" diye sordum. "Hayır, şey. Evet. Cass. Hapse girdi." "Uh...tamam. Neden... Ne oldu?"

"Bir kızı büyük bir pastanın içine itti ve sonra eski sevgilisinin evine girip tüm bitkilerini topraktan söktü" diyor ve gülmemeye çalışıyorum ama kulağa saçma geliyor.

"Oh, ben... üzgünüm," diyebildiğim tek şey bu.

"Sadece..." Duraksıyor ve önce havuz güvertesine, sonra da bana bakıyor. Jackie'nin kendini yelpazelediğini ve Crystal'ın telefonu ile ilgilendiğini görüyorum. Barry de orada, elinde Dunkin' Donuts kahvesi, ağırlığını bir ayağından diğerine atıyor. "Kefalet 500 dolar ve hiçbirimizde o kadar para yok."

Ve onu kurtarmamı istediklerini fark ettim. Henry'nin resminde gülen kadın, gecenin yarısını onu düşünerek geçirdim. Şimdi daha da saçma ama onunla konuşmak istiyorum. Ve eğer arabamda tutsak bir izleyici ise, bu aslında mümkün olan en iyi senaryo olabilir.

Üstünkörü bir Google aramasından sonra Mira Medford hakkında pek çok bilgi bulmak zor olmadı ve bu sabah iş yerine gitmeyi planladım. Facebook bana Park'taki Dairy Queen'de çalıştığını gösterdi, bu yüzden dün gece arayıp onu sordum ve yarın sabaha kadar gelmeyeceğini söylediler. Bingo. Onu sadece gafil avlamakla kalmayıp, yüzüme bir kapı çarpılmaması ve en azından ondan bir yanıt ya da bilgi almak istiyorum. Ama Cass benim de listemin başında.

"Onu kurtarmamı istiyorsun," diye onaylıyorum.

"Çok özür dilerim. Sana geri ödeyecek. Sadece... Yani, belki hemen değil..."

"Sorun değil," diyorum.

"Gerçekten mi?" Rosa şaşırmış görünüyor.

"Evet, bana sadece bilgiyi ver, ben de yapacağım."

Rosa kendisini bekleyen arkadaşlarına başparmağıyla işaret verdiğinde, hepsi alkış ve tezahürata boğuluyor. Biraz utandım ama detayları not aldım ve Santa Fe ilçe hapishanesine doğru yola çıktım.

Evrak işlerinin tamamlanmasının ardından serbest bırakılmasını beklerken, telefonuma Callum'dan dün gece garip davrandığı için özür dileyen bir mesaj geliyor. Mesaj atmak yerine onu geri aramaya karar veriyorum çünkü dünyadaki her şey bana ters geliyor ve eğer garip davrandığının farkındaysa, o zaman neden? Burada gerçekten neler oluyor?

"Callum, merhaba. Üzgünüm. Araba kullanıyorum, onun yerine arayayım dedim," diye yalan söylüyorum. "Cass tutuklandı, ben de kefaletini ödemek için geldim," diyerek tepkisini ölçüyorum.

Diğer uçta ölüm sessizliği var. "Alo?" Ben soruyorum.

Bir şey söylemeye başlıyor ama sesi çatallaşıyor, sonra boğazını temizleyip tekrar deniyor. "Tutuklandım mı? Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece, sanırım. Şehirde, bir otelde, tüm bildiğim bu."

Yine sessizlik. "Lanet olsun... Yani, ne için tutuklandı?" diye soruyor titrek bir sesle.

Cass'in yüzünde şaşkın bir ifadeyle çift camlı kapıdan çıktığını görüyorum ve onu işaret ediyorum.

"Üzgünüm, gitmem gerek. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve onun için bu kadar endişelenmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ettim.

Cass arabamda otururken, solgun görünüyor ve gelen kişi ben olduğum için şok olmuş durumda. Muhtemelen ben de en az onun kadar gergin ve rahatsızım, ona ne diyeceğimi bilemiyorum, eğer gerçekten de o benim Kocasının... ne? Metresi mi? Sevgilisi mi? İlham perisi mi? Kaba saba bir hayatı var.

Onunla ilgili kenarlar. Konuşmak için ağzını açana kadar onu narin bir güzelliğe sahip olarak tanımlayabilirim ve sonra genellikle yüzünü ekşiterek küfürler ya da iğnelemeler yapıyor - belki de genel olarak erkek fatma tavrı görünüşüyle o kadar uyumsuz ki beni şaşırtıyor. Gerçekten oldukça gizemli biri.

"Bu pisliğe nasıl bulaştın?" diye soruyor sonunda, ben ilçe tesisinin otoparkından uzaklaşırken.

"Arkadaşlarının... parası azdı," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Peki, teşekkür ederim. Her çekte size biraz geri ödeyeceğim. Üzgünüm ama..."

"Dürüst olmak gerekirse, bunun için endişelenme. Klimamı tamir ettirdin, teşekkürler," diyorum ve yüzündeki ifadeden bunu bilmeyecek kadar aptal olduğumu düşündüğünü anlıyorum

Callum'u yardıma gönderdi. "Bir kızı büyük bir pastanın içine ittiğini duydum," diyorum onu konuşturmaya çalışarak.

"O sürük bunu hak etti," diyor. "Yani, bir kazaydı ama pişman değilim. Muhtemelen aldatılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun çünkü Henry harika bir adamdı ama sana şunu söyleyeyim, eğer bir tuvalet kabininde yerine geçtiğin genç tarafından tehdit edilseydin, sen de bir kaltağı büyük bir pastanın içine iterdin," diyor.

Hissettiği derin acı, neredeyse mizahi bir üslupla dile getiriliyor. İlişkiye girdiği adamın dul eşinin yanında oturan bir insanın söyleyeceği bir şey gibi gelmiyor. Aslında bu konudan bahsedecekleri son şey gibi görünüyor ve hemen onun hakkında yanılıyor olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Sonra, sanırım yeni aldığından beri dikkatini dağıttığı telefonuna bir göz atıyorum ve Callum'dan gelen dokuz cevapsız aramayı fark ediyorum. Bu da ne böyle? Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Henry'den çok bu ikisi arasında bir şeyler olduğunu düşünmeye başlıyorum ama yine de atlıyorum.

"Henry'nin eşyalarını karıştırıyordum ve senin bir resmini gördüm," diyorum. "Öyle mi?" diye soruyor, dikkati dağılmış, telefonunda hararetle mesajlaşıyor.

"Çok resim yapar mıydı?" Ben soruyorum, o gülüyor. "Sikeyim hayır."

"O resimde gerçekten mutlu görünüyordun. Güzel bir parça," dediğimde mesaj yazmayı bırakıp bana baktı.

"Oh, gerçekten mi? Ben hiç görmedim. Herkese sorduğu gibi bana da resim yapmak için oturup oturmayacağımı sordu, ben de 'tabii ki hayır' ve 'neden oturmak isteyeyim ki' dedim.

Saatlerce para almadan.' Bunu kim yapar ki zaten? On yedinci yüzyıl İngiltere'sinde değiliz, sadece bir fotoğraf çek' dedi ve buna güldü ve sanat tarihi hakkında hiçbir şey bilmediğimi ama bunun sorun olmadığını ve bu fikri unutmamı çünkü zaten her zaman kabız göründüğümü, bu yüzden büyük bir kayıp olmadığını söyledi... ve ben de güldüm çünkü komikti. Muhtemelen her zaman kabız görünüyorumdur ve ben gülerken fotoğrafımı çekti. Ve dedi ki, işte, tavsiyeni dinledim, o zaman fotoğraftan portreni yapabilir miyim, ve ben de özgür bir ülke olduğunu söyledim. Bu kadar. Bir kez görebileceğimi söyledi, ben de 'zor pas' dedim. Bu sorunuzu ya da

nereye varmak istediğinizi cevaplıyor mu?"

"Sanırım öyle," diyorum, çünkü bu yalan olmak için oldukça ayrıntılı bir açıklama. "Sinsi bir yılan adamın neyin peşinde olduğunu ortaya çıkarma konusunda uzmanımdır."

Cass diyor ki. "Ben aptal değilim. Etrafta bir şeyler aradığımı biliyorum ama yanlış ağaca havlıyorsun."

Sanırım bunu fark etmesine oldukça şaşırdım. Onu bir şekilde suçlamıyordum, ama sanırım yaşadığı her şeyden sonra örümcek hisleri var.

"Hangi ağaca tırmanmam *gerektiğini* biliyor musun?" Bir şeyler biliyormuş gibi hissederek soruyorum.

Tereddüt etti, sonra sadece "Hayır" dedi ve telefonuna geri döndü, ama bana bir şey söyleyeceğini düşündüğüm bir an vardı.

"Tamam o zaman. Son soru. Mira adında bir kız tanıyor musun?" Ben soruyorum, o tekrar yukarı bakıyor.

"Liseli bir çocuk mu?" diye soruyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Evet," diyorum.

"Yani, hayır. Onu tanımıyorum ama The Sycamores'un otoparkına park edip ot içen ve sürekli orada takılan bir Mira vardı.

Bu yüzden ona defolup gitmesini söylediğim birkaç olay yaşadım" diyor ve midemin bulandığını hissediyorum.

Sadece başımı sallıyorum, o telefonuna geri dönüyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Vay anasını. Bu kız sürekli apartmanda mıydı? Vay anasını. Hassiktir.

Cass'i bıraktığımda, onu tam olarak suçlamadığım o içten ama kırılgan ses tonuyla bana tekrar teşekkür ediyor ve sonra ellerim titreyerek ve göğsümde bir taşla Dairy Queen'e doğru hızla yola çıkıyorum.

Arazinin uzak tarafındaki gölgeli bir meşenin altına park ediyorum ve önce bir süre izliyorum. Önünde birkaç büyük vitrini ve kırmızı plastik masa ve sandalyeleri olan küçük dükkânlardan biri. İçeri girebileceğiniz bir yer yok, bu yüzden orada bulunan bir avuç müşteri - çoğunlukla aileler - masalarda otururken, küçük çocuklar Dilly Bars ve Blizzard'ların her yerde erimesiyle şeker yüksekliğinde çılgınca koşuyorlar.

Sıra azaldığında, Mira'nın pencerenin hemen içindeki tezgâhta durduğunu görüyorum. Tırnaklarını karıştırıyor ve paket servis tezgahına yaslanıp pipetini parfeye batıran kendi yaşlarında bir kızla konuşuyor. Mira tıpkı Anne of Green Gables'a benziyor ama yuvarlak yüzücü omuzlar ve bir burun halkası. O sadece bir çocuk. Tanrım. Muhtemelen burada olmamalıyım, ama sadece birkaç basit soru. Onu taciz etmek, ağlatmak ya da suçlamak gibi bir niyetim yok. Sadece birkaç soru.

Arabamdan indim ve pencereye doğru yürüdüm. Ben bir fincan kahve sipariş ederken arkadaşı kenara çekiliyor.

"Dışarısı bin derece gibi ve burası bir dondurmacı. Sen Tek istediğinin bu olduğuna emin misin?" Mira soruyor ve sesi beklenmedik. Çok yumuşak ve utangaç - bir öğretmeni baştan çıkaracak ve yaşının ötesinde bir ilişki yaşayacak kadar kendine güvenen biriyle uyuşmuyor.

"Sen Mira'sın," diyorum ve elinde kahve fincanım, kaşları kalkık bir şekilde duruyor.

"Ben Anna. Henry'nin eşiyim. Sanırım onun öğrencisiydiniz."

Kahveyi bırakıyor ve bana siparişin müesseseden olduğunu söylüyor.

"Ben molaya çıkıyorum," diyor ve sipariş penceresini kapatmaya başlıyor.

"Dur, bekle! Eminim ona ne olduğunu duymuşsunuzdur ve ben sadece size bir soru sormak istiyorum."

"Özür dilerim," diyor.

"Bende..." Cüzdanımı hızlıca karıştırdım, keşke rüşvet parası düşünseydim. "Benimle konuşursan yüz dokuz dolar."

Ama pencereyi kapatıyor ve arka tarafta kayboluyor.

Buna inanmıyorum. Bunun kontrol edilecek bir kutu olduğunu düşünerek geldim çünkü söylentiden rahatsız olsam da bu sadece bir söylentiydi. Cass'in açıklaması daha fazlası varmış gibi görünmesine neden oldu, ama belki de açıklama olmadan olmazdı. Ama bu davranış. Bunların hepsi kırmızı bayrak.

Kahvemi bırakıp arabama gidiyorum, içimden küfrediyorum, sabah 10:42'de zaten bitkinim ve pes etmeyi düşünmüyorum. Onu konuşmaya zorlayamam, o zaman ne olacak? İlişki bilgisini polislere götürüp onu sorgulamalarını sağlayarak gerçeğe daha mı yakın olurum?

Klimamı açıyorum ve birkaç dakikalığına gözlerimi kapatıyorum, keşke o kahveyi alsaydım diyorum. Şimdi ne yapacağım?

Camıma öyle bir vuruluyor ki bir an sıcıyorum ve nefesim kesiliyor. Camı açtım ve karşımda duran arkadaşımı.

"Evet?" Telaşla söyledim.

"Uh... Yüz dokuz dolar işime yarayabilir. Sorularınızın ne olduğunu bilmiyorum ama sizinle konuşabilirim."

"Tamam, evet," diyorum, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor - sonunda bu şeyin ilk katmanını parçalamanın bir yolunu bulabileceğimi hissediyorum. Belki de.

Yolcu tarafına gidiyor ve beni şaşırtarak içeri giriyor. "Seninle konuştuğumu görmesini istemiyorum."

"Tamam, peki neden benimle konuşmaktan korkuyor?"

"Önce buradan çıkalım, parayı da peşin istiyorum," diyor, istediğini elde etmek için insanları manipüle etmeye alışmış bir kız gibi.

"Elbette," dedim. Birkaç blok ötedeki bir parka gidiyorum ve kız arabadan atlayıp bir sigara yakıyor.

Başının tepesinde sıkı bir topuz olan iri bir kız ve sanırım bir gömlek giyiyor, gerçi ben ona sutyen derdim, daracık bir şortla. Her iki kulağında da hula halkası büyüklüğünde halka küpeler var ve yakındaki bir sandalyede oturuyor.

Bir söğüt ağacının altında piknik masası ve sigara.

"Al." Parayı ona uzattım. "Aynı soru. Belli ki benimle konuşmamak için bir nedeni var ve kim olduğumu biliyor, peki neler oluyor? Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum.

"Muhtemelen onu pataklamak için burada olduğunu düşünmüşsündür. Onu seviyorum, ama kız kızarmış bir pislik. Bay Hartley'e kafayı takmıştı. Ona yüz yaşında ve iğrenç olduğunu söyledim ama umursamadı. Bir keresinde çömlek yaparken sürekli yardım istedi, *Hayalet* filmindeki o sahneyi canlandırmaya çalıştı.

..."

"Biliyorum, evet," diyorum, yoluna devam etmesini isteyerek.

"Bana sahneyi birkaç kez gösterdi. Filmi hiç izlemedim ama neyse. Öğretmen takıntısı vardı, hem de çok. Sürekli ona dokunuyordu, hatta öğretmen ona notlar yazıp uyarılarda bulunuyordu ve o da sanki öğretmen flört ediyormuş gibi davranıyordu. Durmak bilmiyordu.

Partilerde

Bay Hartley hakkında konuşur, o bakmıyorken çektiği fotoğraflarını gösterirdi. Gerçekten çılgınca şeyler. Sanki onunla kendi başına bir ilişki yaşıyor gibiydi" diyor ve Henry'nin bana bunlardan hiç bahsetmediğine inanamıyorum.

Beni her zaman streten, kontrol edemediğim şeylerden korumaya çalışıyordu, böylece beni onlar için endişelendirmiyordu, ama ya o? Bunun hakkında konuşmaya ihtiyacı vardı. Bunu nasıl atlatacağına dair bir plan yapması gerekiyordu.

hallet. Neden benimle konuşmadı? Belki de onun yerine konuştuğu başka biri vardı.

"Yani okulda bir ilişki hakkında söylentiler mi vardı?" Ben soruyorum.

"Şey, yani, evet, ama yatıştılar. Sanırım kayıtlara geçmesi için cinsel taciz şikayetinde bulundu ve kadın açığa alındı.

Sonra ailesi okul değiştirdi çünkü gerçeğin ortaya çıkmasını istemediler. ortaya çıktı. En iyi arkadaşı olduğum için biliyorum ama kimseye

söylememem gerekiyor. Her neyse, halka açık olmadığından emin oldu ve

aşağılanmamıştı ama akıl sağlığı için başka bir yere gidip yardım almasının daha iyi olacağını düşündü."

"Bu muydu yani?"

"Evet, hemen hemen." Sigarasını yakındaki bir çöp kutusuna atıyor ve ıskalıyor. "Yani, onun dairesine gelmeye başladı - uzun süreli kiralamaların olduğu boktan bir otel gibi - sanırım biliyorsun. Onu takip etmesi dışında bu bilgiyi nasıl edindiği hakkında hiçbir fikrim yok. Babası ona eski bir Suburban aldı ve onu izlemeye o zaman başladı. Bir gün onunla gittim. birkaç kez. Ön koltukta ot içer ve etrafı seyrederdik. Gerçekten boktan bir yer, lanet olsun."

"Onunla birlikte onun dairesinde miydin?"

"Şey, sadece birkaç kez takılırken bunu yapmakta ısrar etti. Onu biriyle gördüğünde bir şekilde bıraktı. kadın."

"Ne demek istiyorsun? Hangi kadın?"

"Oh, kahretsin. Sanırım gettoda tek başına yaşadığı ve bir kız arkadaşı olduğu için boşandığını falan düşünmüştüm," diyor umursamazca ve ben de orada yaşamadığını ya da boşanmadığımızı açıklamıyorum.

"Hangi kadın?" Tekrar soruyorum.

"Yaşlı bir kadın, siyah saçlı, biraz zayıf, uzun bir elbise... Tek hatırladığım bu."

"Yaşlı mı, kaç yaşında?" Sycamores'ta yaşayan herkesi düşünerek aklım karışarak soruyorum.

"Bilmiyorum elli, altmış..."

"Altmış!" İnanamayarak, bunun kim olabileceğini anlamaya çalışarak söylüyorum.

"Bilmiyorum, yaşlı insanlar bana aynı görünüyor. Sen kaç yaşındasın?" diye sorar.

"Otuz altı," diyorum sertçe.

"O zamanlar muhtemelen o yaşlardaydı - senin yaşlarında görünüyordu."

"Tanrım," diye mırıldandım ve derin bir nefes aldım. "Peki sence neden bu

yaşlı kadın onun kız arkadaşı mıydı?" Gerçek bir nedeni olduğunu umarak ve aynı zamanda olmadığını umarak soruyorum.

"Burayı izlerken bazen çimenlerin üzerinde otururduk.

Binanın yan tarafındaki ızgaraların yanında sandalyeler vardı, bilirsiniz, kötü apartman yöneticisi gittiğinde onu bu hatunla gördük. Onlar

Öpüşüyorlardı ve kimsenin görmediğinden emin olmak istercesine etrafa bakıyorlardı ve sonra dairesine çıkıp kapıyı kapatmalarını izledik. Mira çok sinirlenmişti. Öfkeli gibiydi, ama ondan sonra pes etmeye ve tekrar normal arkadaşım olmaya başladı. Yani bilmiyorum. Tüm bildiğim bu.

Muhtemelen çok yardımcı olmadı ama bir piliç kocamın peşinde olsaydı ben de sinirlenirdim," diyor ve yüz dokuz doları cebine koyup ayağa kalkıyor. "Welp." Üstündeki sigara külünü silkeliyor ve bir eliyle topuzunu düzeltiyor. "Sonra görüşürüz." Sonra ellerini ceplerine sokuyor ve Dairy Queen'e doğru geri dönmeye başlıyor.

Sanırım bu konuşma için minnettarım, çünkü bu konuşmanın çok büyük bir kısmı

Henry'nin bir öğrenciye aşık olacağına inanmayı reddettim. Artık onun hakkında çok az şey bildiğimi hissetsem de, karakterini hala tanıyorum ve bu yüzden bu kızın hikayesine inanıyorum. Bu mantıklı bir açıklama ve artık dikkatimi başka bir yere verme zamanı geldi. Henüz nereye bilmiyorum ama şimdilik bunu listemden siliyorum.

Sycamores'a dönerken, oraya girip çıkan herkesi düşünüyorum. Siyah saçlı, zayıf. Cass aklıma geliyor. Bu tanıma uyan başka kim var? Belki o kişi The Sycamores'ta yaşamıyor ama yaşaması gerekiyormuş gibi geliyor.

Birimime çıkan merdivene ulaşmak için havuz güvertesinden geçmekten kaçınıyorum,

Çünkü havuz kızları her zamanki yerlerine oturmuş, çocuklar etrafta yatıyor ve ben şu anda teşekkür etmek, soru sormak ya da havadan sudan konuşmak istemiyorum. Cass'le kendileri konuşabilirler. Ben sadece düşünmek istiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Bunu bir araya getirdim çünkü bir şekilde tüm parçalar önümdeymiş gibi hissediyorum ama onları göremiyorum.

Binanın çevresinden dolanıyorum ve aşağıya bakıp Rosa'yı ilk kez gerçekten fark ettiğimde sessizce birimime doğru adım atıyorum. Çok sessiz olduğu için gözden kaçması kolay ama gizemli bir havası var. Utangaç gözler, hafif bir aksan, içine kapanık, kibar ve makyaj yapmamaya özen göstermesine ve uzun siyah saçlarını arkadan örmesine rağmen çekici. Uzun elbiseler. Zayıf.

Henry'nin yardım etmek isteyeceği türden bir kadın. Ya o da istismarı görüp burnunu soktuysa? Ya Eddie denen adam Rosa ile Henry arasındaki ilişkiyi öğrendiyse? Vay anasını. Kalbim güm güm atmaya başladı ve göğsüm ateşle doldu. Bu mantıklı olabilir. Uyabilir.

Diğerlerine görünmeden birkaç dakika daha bakıyorum ve sonra içeri girmek için döndüğümde kapımın önünde küçük bir paket daha görüyorum.

Nefesim kesildi ve

kurtçukları ve ürme refleksi­i hatırlayarak ondan bir adım uzaklaştım bana ihanet etmekle tehdit ediyor. İçinden bir şey çıkmadan önce ezmek için spor ayakkabımı kutunun üstüne sertçe vuruyorum ve sonra korku ve rahatlama karışımı bir hisle kutuyu bir kenara atıyorum.

Göz ucuyla, aşağıda Rosa'nın bana küçük bir gülümseme verdiğini görüyorum.

Beni tesadüfen fark etti ve kibarlık mı yapıyordu, yoksa bu bir tehdit mi?

OceanofPDF.com

CASS

Callum dün gecedan beri bana mesaj atıyor. Tabii ki anlıyorum. Anlıyorum ama sanırım Anna arabada onun cevapsız çağrılarını gördü ve bu kötü görünüyor. Dikkat çekmememiz gerekiyordu ve onun soğukkanlı olma yeteneği yok.

Ona iyi olduğumu ve her ihtimale karşı hafif, şüphe uyandırmayan bir şekilde yakında görüşeceğimizi mesajla bildirdim. Beni böyle aramanın akıllıca olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Elbette mesajla anlamlı bir şey söyleyemem ama ona bir şeyler vermeye çalışıyorum - endişelenecek bir şey yok. Sadece eski sevgilimin psikopat kız arkadaşı sorun çıkarıyor. Hepsi bu. Söz veriyorum, en azından ikimizin de hapishanede olmadığını ve bunun Eddie'yle ilgili olmadığını bilmesini sağlayacak bazı bilgilere sahip olduğunu söylüyorum.

İkimiz de harekete geçmek için bu gece hava kararana kadar beklememiz gerektiğini biliyoruz ve bir şekilde arabamın bagajında pişmekte olan bir ceset olduğunu ve önümdeki gecenin hayatımın en zor gecesi olacağını bilerek tüm günü atlatmak zorundayım.

Anna beni bıraktığında kızlar havuz başında kağıt oynuyorlar ve beni gördüklerinde alkışlamaya başlıyorlar.

"Kızım, o kaltağı yere serdin," diyor Jackie.

"İyi misin?" Rosa kâğıttan bir yelpazeyle kendini serinletiyor ve oturmam için bir sandalye çekiyor.

"Dün gece için özür dilerim. Evet, ben iyiyim."

Crystal, "Alet çantan minibüsümde," diyor. "Amber, Tiffany ve arkadaşlarını daha sonra Waterworld'e götüreceğim, muhtemelen onu almak istersin."

"Elbette," diyorum ve gerçekten tek yapmak istediğim dişlerimi fırçalamak, duş almak ve birkaç saat ağlamak, ama bunun yerine Crystal'ı otoparktaki minibüsüne kadar takip ediyorum. Nedense Rosa ve Jackie de beni takip ediyor. Minibüsün arka kapısını açtığında gördüğüm şey beni şaşırtıyor.

"Aman Tanrım," diyorum, elimi kalbimin üzerine koyarak. "Bunu siz mi yaptınız?" Jackie kıkırdıyor ve Rosa başını sallıyor.

Tüm bitki bitkilerim, kökleri bozulmamış ve dondurma çubuğu etiketleri özenle yerleştirilmiş her bir bitkiye hala bağlı bir çift havlu üzerinde düzgün

bir sıra halinde duruyor.

"Polisler sizi çoktan yakaladı," diyor Crystal. "Biz de gergin komşulardan biri bizi ihbar etmeden önce onları yakalamak için zamanımız olduğunu düşündük... Ah, Tanrım, ağlama."

Ama inanılmaz derecede duygulandım ve bu iyiliği hak etmediğim için gözyaşlarıma engel olamıyorum. Kirli elbisemin eteğiyle gözlerimi sildim.

"Ben değilim!" Ben de öyle dedim. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

Kızlar küçük bitkileri yeniden dikeceğim ofisin yan tarafındaki toprak alana taşımama yardım ediyor ve ardından Crystal kızlarını Su Dünyası için hazırlıyor, Rosa ve Jackie ise dairelerinde öğle sığağından kaçıyor.

Ön bürodan kaçınıyorum, sanki bu sayede katı çamaşır suyu kokusu ve soğuk klima hissi gerçek olmayacakmış gibi - Eddie gerçek olmayacak, her şey sadece gördüğüm bir kâbus olacak ve ben de ne kadar gerçekmiş gibi hissettiğime güleceğim. Ama tabii ki gerçek. Klima ünitesinin pencerenin altındaki toprağı su damlattığını görüyorum ve Callum'un yapacağına söz verdiği şeyi yapıp Eddie'yi arabama taşıdıktan sonra klimayı tekrar normal sıcaklığa getirmeyi düşünmediğini varsayıyorum. Bunu o gün yapılacaklar listesindeki normal bir şeymiş gibi düşünmem bile midemi bulandırıyor.

Daireme girip sıcak bir duş alıyorum, pamuklu bir şort ve atlet giyip yatağımin kenarına oturuyorum ve ilk kez bu gece Egg Platter'da yeni işime başlamanam gerektiğı aklıma geliyor. Elbette bu gece yapacağım şeyin bu olmadığını ve işi kesinlikle kaybettiğimi anladığımda içimden mizahsız bir kahkaha yükseliyor. Oturup bunu düşünmeme izin vermiyorum. Uzun ve derin bir nefes alıyorum ve ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine sokup kapıdan çıkıyorum çünkü her şeyden önce yapmam gereken çok önemli bir şey var.

Kapı zilini 109'a kadar çaldığımda, Mary'nin nefes nefese kaldığını ve kapıyı açmaya gelen ağır ayak seslerini duyabiliyorum, bu da Sinatra'nın muhtemelen orada olmadığını düşünmeme neden oluyor. Ama sonra hızlı ve neşeli ayak sesleri duyuyorum ve kapı açıldığında Mary yerine Frank beliriyor, o da koridordan aşağıya, güzel koltuğına doğru ilerliyor.

"Merhaba," diyor gülümseyerek, sanki her şey unutulmuş gibi, ama ona yalan söylenmesini ve ortada bırakılmasını unutmayacağını biliyorum. Hayatım tam bir deliliğıe dönüştü, bu bende ağlama isteğı uyandırıyor ve şu anda bunu düzeltmeyi her şeyden daha çok önemsiyorum.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum.

"Büyükanne Mary evde, içeri girebilirsin."

"Aslında seni görmeye geldim," diyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, kasketinin kenarıyla oynayarak ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak.

"Geçen gün için özür dilemek istiyorum."

"Sorun değil," diyor hevesle. "İstersen sana hâlâ yardım edebilirim."

"Sorun değil. Seni unutmadım, söz veriyorum. Sadece, bazı şeyler geldi Ama bunu telafi etmek için sana bunu vermek istedim," diyorum ve o da gözlerini kocaman açarak ayaklarımın dibindeki neredeyse kendisi kadar büyük alet kutusuna bakıyor.

"Ne oldu?" diye sorar.

"İstersen açabilirsin," diyorum ve o da diz çöküp mandalı tıklatarak açıyor.

Bir insanın isteyebileceği tüm aletlerin yığınlar halinde ve sıra sıra dizildiğini görünce ağzı açık kalır. İngiliz anahtarları, penseler ve mengeneler. Çekiçler, tornavidalar, çiviler ve cıvatalar. Tanıdığım bir bakışla bana baktı, Çünkü ben de birçok kez verdim. Kandırıldığını düşünüyor, bu yüzden sessiz kalıyor ve heyecanlanmasına izin vermiyor. Bu beni daha da çok ağlamak istememe neden oluyor.

Aletler eski ve gerçekten ihtiyacım olan her şey hizmet dolabında var. Bu araçları çok önemsememe ve duygusal bir bağ kurmuş olmama rağmen burası onlar için en iyi yuva.

Ayağa kalkar ve esprinin ne olduğunu bilmeden ellerini cebine sokar. "Anlamıyorum," diyor.

"Onlar senin için,"
diyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de benim gibi bir şeyler yapmayı ve tamir etmeyi seviyorsun. Ve bunun için aletlere ihtiyacın olacak. Özellikle de bana yardım etmeyi planlıyorsan,

Değil mi? Kendi aletleri olmayan bir asistanım olamaz," diyorum ve bir dakika boyunca bana bakıyor.

"Bunlar... benim için mi?
Saklamak için mi?" "Evet."
Gülümsüyorum.

"Anlamıyorum."

"Sinatra! Bunlar senin için, tamam mı? Bu bir hediye. Bunları taşımana yardım edeyim," diyorum bir ucundan tutarak.

Gözlerinin parladığını görüyorum ve bana belimden olabildiğince sıkı sarılıyor. Ben de ona sarılmıyorum çünkü bu çocuğa fazla

bağlanamıyorum. Yapamam işte.

"Tamam, pekâlâ. Hadi onu içeri taşıyalım," diyorum ve beni bırakıp diğer ucu alıyor.

Daha kutuyu yere koymadan Mary ile aletleri hakkında konuşmaya başlıyor ve kulaktan kulağa gülümsüyor. Bana emin olup olmadığını ve gerçekten emin olup olmadığını üç kez daha soruyor ve ben dışarı çıkmadan önce bana iki kez daha sarılıyor gitmek için kapıyı açtım. Taş patikadan daireme doğru yürürken kendime bağlanmamam gerektiğini ve daha da önemlisi bu çocuğun bana ihtiyaç duymasına izin vermemem gerektiğini hatırlatıyorum çünkü dürüst olursam çok yakında ya öleceğim ya da hapse gireceğim. Ama hangisi?

Callum'u kapısının önündeki küçük bistro masasında çıplak ayakları ve bir fincan buzlu kahvesiyle otururken görüyorum. Beni izliyor ve ikimiz de öfkeli olduğunu biliyoruz ve normal davranmamız gerektiğini de biliyoruz. Aramak yok, mesaj atmak yok. Evet, işe yaradı. Şimdiye kadar plana uymakta çok iyiydi, peki şimdi sakinliğini koruyacak mı? Ona bir cesedin atılmasını planlamaya alışık olmadığını hatırlatmama gerek var mı, bu yüzden üstesinden gelemesem beni affedin doğru yol!

"Kahve?" diyor, kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için başını hafifçe iki yana eğerek. Cevap beklemiyor, bana bir fincan uzatıyor, böylece orada dururken rahat görünüyoruz. Dairesinin içinde kesinlikle görülemez. Bu bir skandal olur. Havuz kızlarının senaryo üretmekten başka yapacakları bir şey yok, özellikle de bu senaryo The Çınarları fanteziye değer buluyorlar.

"Ne oldu?" diye soruyor ama herkesin ona zaten bilgi verdiğini biliyorum. Kendilerine yardım edemezler.

"Bunun olmasını planlamamıştım, tamam mı? Özür dilerim. Hadi... Saat kaçta?"

"Bilmiyorum. Ne yaptığımızı bile bilmiyoruz."

"Altı o zaman. Arka kapıya gel, bir yolunu buluruz. Çekmecelerden birinde bir sürü kağıt harita var. Bir rota bulabiliriz. Sadece telefonunu dairende bırak, bilirsın, takip için."

"Doğru," diyor. "Tamam."

"Tanrım, kahretsın!" Birden panikle başımın döndüğünü hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum. Söylediklerime inanamıyorum.

"Biliyorum," diyor. "Gitmelisin."

"Evet." Ona kupayı veriyorum ve uzaklaşırken bize bakan birileri olabilir diye gülümsemeye çalışıyorum.

Ofise erken gidiyorum ve temizleyici kokusunu dışarı atmak için tüm pencereleri açıyorum ve sakinlerin bir şeylerin ters gittiğini düşünmemeleri için tekrar normal görünmesini sağlıyorum. Aklımı kaybedip tutuklanmam neredeyse bir nimet çünkü sitedeki herkes muhtemelen bunu çoktan duydu, bu yüzden herhangi bir garip davranış kalp ağrısına bağlanacak. Ayıldığımdan beri Reid'i ya da Kimmy'yi düşünmeme izin vermedim ve böyle kalması için elimden geleni yapıyorum.

Klimayı kapatıp ağustos böceklerinin vızıltısını dinliyorum ve çok sıcak olsa da perdelerden gelen ve uzun perdeleri dans ettiren ılık esintinin tadını çıkarıyorum. Masaya oturuyorum ve Yeni Zelanda'nın kağıt haritalarını açmaya başlıyorum.

Meksika, Callum'a gideceği yönü göstermeye bir an önce başlamak için. Doğu demiştik ama belki uzakta karar kılabiliriz.

Plastik saklama kutularından birinden birkaç el feneri çıkarmayı düşünüyorum ve gidip onları bulmak için ayağa kalktığımda, ön kapının diğer tarafında bir figürün belirdiğini görüyorum ve Callum'un ön tarafa gelmesine anında öfkeleniyorum. İnsanlar onun içeri girdiğini ve saatlerce çıkmadığını göremez. Buralarda kimin dikkat ettiğini asla bilemezsiniz.

"Ne halt ediyorsun sen?" Diyorum. Paravan kapı açılıyor ve sonra kalbimi durduran bir şey duyuyorum.

"Buraya senin sorularını yanıtlamaya gelmedim. Yaptıklarından sonra seni hapisten çıkardıklarına inanamıyorum bile," diyor Reid.

"Burada ne halt ediyorsun?" Onu gördüğüme çok şaşırmıştım. -Sıkılmış çenesi ve ela gözleri, bu boktan apartman dairesinin fonunda diğerlerinden daha iyi tanıdığım temiz traşlı tanıdık yüzü. Birbirine uymuyor. Beni burada böyle gördüğü için aşağılanmış ve kızgınım.

"Evden bir şeyler çaldın. Neyin var senin? Herkes senin aklını kaçırdığını düşünüyor."

"Eminim öyledir. Ne istiyorsun? Benden başka ne alabilirsin ki? Cidden buraya ne için geliyorsun? Beni zaten tutuklattın. Bu yeterli değil mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve daha fazla içeri girmemesi için onu kapı aralığında tutuyorum.

"Komşunun Ring kamerası aletlerimi bagajına koyduğunu görmüş. Sen Bunların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Bu konuda ikinci bir ihbarda bulunmak için tekrar polisi aramak zorunda kalmak istemiyorum, tamam mı? Ama onları geri almam lazım" diyor ve omzunun arkasından dışarıda mavi ışıktan bir dikdörtgenin belirdiğini görebiliyorum.

Onunla birlikte seçtiğim Range Rover'ın yolcu koltuğunda telefonuna bakan Kimmy'nin yüzünü aydınlatıyor.

"Bu aletlere neden ihtiyacın olsun ki? Yıllarca onlara dokunmadıktan sonra birdenbire ihtiyacınız oldu."

"Dinle, sana bir açıklama borçlu değilim. Onlar benim. Hepsi bu, bu kadar. Bunu çirkinleştirmeyelim," diyor, odaya girmeye çalışıyor, ama ben yerimde duruyorum.

"Ne yani, bir araya getirilecek bebek mobilyaları mı var? Beşikler ve bebek arabası-" Alaycı bir şekilde söylemeye başlıyorum ama yüzündeki ifadeden tam da bu yüzden onları istediğini anlıyorum. "Aman Tanrım," diyorum fısıltıyla.

"İçeri girdiğimizde arabayı binanın arkasında gördüm ve hala anahtarım var, bu yüzden aletlerimi bagajdan çıkarıyorum. Kimmy'yi dinleyip onları almam gerekirken önce sana söyleyerek doğru olanı yapmaya çalışıyordum," diyor ve ben donup kalıyorum.

Sandığı açmasını engellemek için ne diyeceğimi bilemiyorum. Ağzım açılmıyor, sadece kalbimin güm güm attığını ve göğsümde iğne ucu kadar bir sıcaklık hissediyorum.

Callum arkadan beliriyor ve ofiste benimle birlikte yabancı bir adam görünce neredeyse düşecek gibi oluyor. "Ne oluyor?" diye soruyor.

"Bu kim?" Reid suçlayıcı bir ses tonuyla ama aynı zamanda tanıdığım bir şeyin sızısıyla söylüyor. Kıskançlık mı? Belki tam olarak değil ama o kategoride bir şey.

Bunu kabul ediyorum ve harekete geçiyorum. Sırtımı Reid'e dönerek Callum'a *doğru* yürüyorum, *beni takip et* der gibi bir bakış atmaya çalışıyorum ama bunu anlayıp anlamayacağını bilmiyorum. Şu anda korkudan aklını kaçırmış durumda -ikimiz de öyle- bu yüzden Reid'den olabildiğince çabuk kurtulmamızı sağlayacaktır.

Kolumu Callum'un beline doluyorum ve onun gerildiğini hissedebiliyorum.

"Bu Callum," diyorum. "Callum, Reid bazı eşyalarını Ama ben de tam ona arabamı almadığımızı açıklamak üzereydim. Crystal'ın minibüsünü aldık, bu yüzden komşunuza bunun bir Volkswagen bagajı mı yoksa bir minivan hatchback mi olduğunu belirtmesini istemelisiniz."

"Tabii, her neyse Cass. Eşyalarımı bagajından çıkaracağım," der Reid ve uzaklaşmaya başlar.

Callum ve ben birbirimize panikle bakıyoruz. Onu binanın yanından takip ediyoruz.

"Size mülkü terk etmenizi söylüyorum, bunu yapmazsanız izinsiz girmiş olursunuz.

Aletleri geri istiyorsan, beni dava et. Bir rapor hazırla, ama buradan ayrılmak zorundasın, yoksa seni de tutuklatabilirim," diyorum, kelimelerim öfkeli bir hızla çıkıyordu.

Reid arabama ulaştığında, anahtarlığın kapıları açarken çıkardığı bip bip sesini duyuyorum ve Callum Reid ile bagajın arasına atlıyor.

"Sana mülkü terk etmeni söyledi," diyor Callum ve sesinin titrediğini duyabiliyorum.

Hemen telefonumu çıkardım ve Reid'i kaydetmeye başladım. "Ben Reid Chapman," diyorum. "Kendisi saygın bir emlak komisyoncusu ve baba adayı. Kendisinden gitmesi istendikten sonra özel mülke izinsiz girmesini, arabama girmesini ve diğer yasadışı şeyleri izleyelim."

"Cass," diyor Reid bıkkın bir ses tonuyla.

"Beni rezil etmeyi seviyor, bu yüzden dünyanın işin diğer tarafını da görmesini sağlayalım. İşte evimde beni taciz ediyor," diyorum ve Callum bana kaşlarını kaldırarak bakıyor ve hafifçe başını sallayarak bu taktiği onayladığını söylüyor.

"Ohhh. Bunu Insta'da yayınlatabilirim. Destansı aşk hikayenizi sosyal medyada paylaşmaktan ne kadar hoşlandığınızı biliyorum. Sürtük garson ve aldatan bar sineği ve sonsuz aşkları. Kalp emojisi. Bu güzel bir ek olacak romantik mirasınız. Ya da belki emlak sitenizde. Yorumlarda video linkleri göndermenize izin veriyorlar mı?"

"Peki," diyor Reid, avuçlarını göstererek ve geri çekilerek.

"Ve bana arabamın anahtarlarını ver," diyorum, anahtarları veriyor ve geri geri gitmeye devam ediyor, kamera için bir gösteri yapıyor.

"Aletleri gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun, vay canına. Sadece vay canına," diyor Reid ve sonra Callum'u bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Her neyse." Binanın ön tarafına doğru yürüdü. Arabasının çalıştığını ve uzaklaştığını duyana kadar Callum da ben de kıpırdamadan duruyoruz.

Callum yere çömeliyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. Rahatlama mı yoksa dehşet mi ya da belki ikisinin karışımı mı anlayamıyorum.

"Bu aletlerle mi ilgiliydi?" diye mırıldandı. "Tanrım, beni ne hallere soktun." Elini birkaç dakika kalbine götürüp nefes alıyor.

İçeri girip kâğıt haritaları ve birkaç şişe su aldım ve ona yola koyulup ilerledikçe ne yapacağımızı düşünmemiz gerektiğini ama buradan çıkmamız gerektiğini söyledim. Herhangi bir sakinin bizi birlikte görebileceği araziden uzaklaşana kadar arka koltukta oturuyor.

Yol uzun ve sessiz. Camımı açtım ve gece havasının küçük rahatlığının tadını çıkarıyorum. Radyoda usulca Eagles çalıyor. Çölün ve hiçliğin uzun bir bölümüne doğru yaklaşık kırk mil gidene kadar pek konuşmuyoruz. Ve o zaman bile, ikimiz de o kadar uyuşmuş durumdayız ki, gerçekten ne yaptığımızı kabul etmek ve nasıl gideceğine dair ayrıntıları anlamak zor.

"Tüm parayı ona bırakmak zorundayız," diyor.

Ama bunu zaten biliyorum, her ne kadar gerçek anlamda para yığınlarını çöpe atmak beni öldürse de. Bu para kirli ve izi sürülebilir ve biz bu para hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ya da saklamanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyoruz. "Tüm kimlikler onunla kalacak. Telefonu dairelerde ve hiçbir şeyle bağlantısı olmayacak," diyorum.

"Güzel, bu iyi" diyor ve zaten bildiğimiz gerçekleri tekrarlayarak kendini rahatlatıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum, insanlar üzgün olduğunda böyle şeyler söylemeye yönelik tuhaf bir koşullanmadan dolayı.

"Evet," diye mırıldanıyor.

Gecenin karanlığında arabayı sürüyoruz ve her şeyden kilometrelerce uzakta olduğumuzdan emin olduğumuzda - sadece etrafımızdaki yüksek düzlüklerin açık çalılık çölü ve karanlık ufku yuttuktan sonra - ana yoldan ayrılmaya karar veriyoruz. Kısa bir mesafe gittikten sonra bir küme kavrulmuş çölün yakınına park ettik.

ve farları söndürün. Tek ışık bir yıldız denizi. Otoyolun ıssız kısmında hiç araba yok ve ana caddeden o kadar uzaktayız ki karanlıkta fark edilmiyoruz... muhtemelen.

Bir mezarı kazmanın ne kadar süreceğini hiç düşünmezsiniz. Bu aklınızın ucundan bile geçmez ve başladığınızda da kolay olacaktı gibi gelir. Ama saatler sürer. Eldiven getirmeyi de düşünmüyorsunuz. Vücuda dokunmak için lastik eldivenler, evet. İş eldivenleri hiç aklımdan geçmedi. İki tahta saplı bahçe küreği ve kanlı ellerle Callum ve ben sessizlik ve karanlıkta kazıyoruz, sadece nefesimizin sesi ve toprağı parçalayan metal.

Çok sık konuşmuyoruz, konuştuğumuzda da ne kadar süreceği ya da ne kadar su getirdiğimiz hakkında konuşuyoruz ve sonra şafağın sökmesinden endişe ettiğimizde, çukurun yeterince derin olduğuna ve gevşek toprağın herhangi biri tarafından fark edilmesine yetecek kadar uzakta olduğumuza karar veriyoruz.

Bittiğinde, bitkin bir şekilde yere oturduk. Acımasız bir eylemdi ve travmatikti. Eski bir terapistim bir keresinde "*Travma bedende yaşar*" demişti ve ben onun ne demek istediğini gerçekten bilmiyordum. Şimdi anlıyorum. Onun ağırlığı -koku, yere yığılmadan önce gözlerindeki bakış, korku- benim bir parçam

Şimdi. Bu artık hayatımın hikayesine kazındı ve bir daha asla birkaç gün önceki ben olmayacağım. Asla aptal Reid ve Sycamores'un olabilecek en kötü şey olduğunu düşünen ben olmayacağım. Şimdi tüm bunlarla yaşıyorum ve yanımda taşıyorum.

Hâlâ kendimi bir anlığına da olsa, onunla birlikte gömdüğümüz o sırt çantasındaki hayat değiştiren binlerce doları düşünürken buluyorum ve bu beni hasta ediyor. Hasta çünkü buna çok ihtiyacım var ve daha da hasta çünkü bir insan hayatı yok olmuşken ve bunu yapan canavar benken zihnimin bu konuda endişelenmesine izin veriyorum.

Bölgeyi yakından kontrol edip geride bir şey bırakmadığımızdan emin olduktan sonra bir galonluk sürahide kalan suyu çamurlu ellerimin üzerine döküp açık kabarcıklardan bazılarını yıkıyorum. İkimiz de bunu gözden kaçırmakla ne kadar aptallık ettiğimizi ve şimdi her ikimizin de yırtılmış ellerinde kanıtlar olduğunu kabul etmiyoruz, ama ikimiz de bunu sessizce biliyoruz.

Ufukta ince bir turuncu çizgi parlıyor ve gitme vakti geldi. Dönüş yolunda hikayemizi gözden geçiriyoruz, her ayrıntıyı. Cuma gecesi nerede olduğumuzu - Callum'un saatlerce ofiste olduğunu bilen Anna'ya anlattığı hikayeyi doğrulayın ve Reid için ağladığımı söyleyin, ki bu da ertesi geceki çılgınca davranışımınla destekleniyor. Bu gece nerede olduğumuza dair hikayelerimiz var. Telefonlarımız bizi evde gösterecek. Ben Netflix'te bir dizi izliyordum - aslında bu tür şeylere bakabilirler diye evimde açık bırakmışım - Callum da ödevleri not alıyor ve televizyonda maç izliyordu. Bizi görmediler. Bu işe yarayacak.

Ama sonra, uzun zaman önce bir şekilde kaybetmiş olabileceğimi ve şu anda gerçekten kullanabileceğimi umduğum bir yara bandını aramak için çantamı elime aldığımında, cep telefonum arabanın zeminine düşüyor.

"Neydi o?" Callum gümbürtü üzerine soruyor ve yüzümde dehşet ifadesiyle elime aldığımında korkunç hatamı anlıyorum.

"Aman Tanrım," diyor.

Ama ben zaten biliyorum. Aptalca arkamızda bıraktığımızı henüz bilmediğimiz bir DNA parçası yüzünden bize bakılırsa ya da soruşturma altında olursak, telefon kayıtlarımın artık sonsuza kadar beni kayboluştan hemen sonra saatlerce çölde göstereceğini biliyorum... ve bu kayıtların izi sürülerek ceset bulunursa, hayatım biter.

ANNA

Ertesi öğleden sonra, onu terk ettikten sonra söz verdiğim gibi Monica'yla brunch için buluştum ve ne bulduğumu açıkladım. Sonunda Henry'nin bir ilişkisi olduğunu söylemeye karar verdim. Ona liseli kızdan, Cass ve Rosa'dan ve kim olabileceğini ya da ölümüyle bir bağlantısı olup olmadığını bilmediğimden bahsettiğimde -ki hâlâ intihar olduğuna inanıyor- öğleden sonrayı The Sycamore'un havuzunda geçirip oradaki kadınları incelememiz için ısrar ediyor.

Henry'nin ölümünün intihar olmadığını birine söyleyecek olsaydım, bu ilk önce ailem, sonra da Monica olurdu gibi hissediyorum ama bunu neden yapamayacağımı bilmiyorum. Sanırım müdahale ederler. Bana bu işin peşini bırakmamı söylerlerdi.

Polis işini yapsın ve buradan çıksın, muhtemelen haklı olurlar. Şüpheli olmadığım konusunda beni temin edeceklerinden eminim, ama şüpheli olduğumu biliyorum. Eğer tüm bunlar burada olduysa ve polisin bilmediği bir olayla bağlantısı varsa, bu yere ve bu olaylara yakın olduğum için daha fazla cevap bulabilirim.

insanlardan daha fazla.

Belki Henry'nin günlüğünde bulduklarımı polisle paylaşmamış olmam delilik ama henüz hazır değilim. Ve eğer beni gerçekten şüpheli olarak listelerinde bir yerlerde tutuyorlarsa, benimle paylaşmadıkları çok şey var, bu yüzden daha fazla sorgulanmadan ve hatta belki de olaya karışmakla suçlanmadan önce, işin özüne kendim inmeyi planlıyorum.

Monica ve ben konserve margarita ve strafor soğutucu aldık. Mayolarımızı ve şapkalarımızı giydik ve geldiğimden beri ilk kez havuza indik ve yıpranmış bir güneş şemsiyesinin altına uzandık. diğerleriyle birlikte plastik şezlonglar. Monica yüzünde tiksiniş bir ifadeyle bir sürü havlu seriyor, sanki her şey yapış yapış ve onun standartlarının altındaymış gibi. Doğrusunu söylemek gerekirse öyle ama daha az olay çıkarabilirdi.

Hiç bitmeyen bir tıslamayla güneş kremi püskürtmeye başladığında havuzdaki kızlardan bazıları ona bakmaya başlar, ta ki bir bulutun içinde kaybolana kadar. Sonra nihayet oturuyor, kendini rahatça ayarlıyor, karpuzlu margarita kutusunu alıyor ve dev güneş gözlüklerinin üzerinden etrafına bakıyor. "Tamam, şimdi ne olacak?" diye soruyor, ben de ona bir

kağıt parçası uzatıyorum ve çim sandalyemin kenarına oturup pipetimden margaritamı yudumluyorum.

"Dairelerin haritası gibi bir şey. Posta kutularının hepsi ön büro tarafından bir blokta, bu yüzden herkesin adını ve hangi birimin olduğunu yazdım, sonra olabilecek herhangi bir arka plan bilgisini almaya çalışmak için çoğunu Google'da araştırdım. yardımcı olur."

"Tanrım," diyor kaşlarını kaldırıp bakarak. "Çoğu insanın üstü çizilmiş."

"Evet," diyorum. "Tüm erkeklerden kurtulduktan sonra, yüz dövme adam, kedilerle David, Leonard, Gordon, Barry... Hayır diyen birkaç kişi daha var, birkaç yaşlı kadın gibi. 109'daki Mary, 108'deki Sylvie ve o." Havuzda tek boynuzlu at şamandırasının üzerinde süzülen ve martinisini yudumlayan Babs'a başımla selam veriyorum. Çoktan tanışmışlar.

"Doğru. Peki neden diğer kadınlar -Kristal, Gwen, Tina ve Letty-değil?" Monica sorar.

"Crystal sarışın, Tina ve Gwen... En iyi ihtimalle faremsi kahverengi, siyah saçlı değil... ve Letty. Balkonunda neredeyse sürekli sigara içiyor. Birini diğerinden ayırıyor ve Henry'nin bununla bir ilgisi olduğu bir dünya göremiyorum. Yani benim ilk üçüm var. Cass, Rosa ve Jackie," diyorum kısık bir sesle.

"Tamam, kim kimdir o zaman?"

diye soruyor. Önce Jackie'ye başımı sallıyorum.

"Likit göz kalemi sürmüş ve üzerinde Harley Davidson tişörtü olan kız," diyor Monica kesin bir ifadeyle.

"O listenin başında değil," diye cevap veriyorum ve sonra Rosa'yı işaret ediyorum. "Öyle," diyorum ve Monica kahrkahasını bastırıyor.

"Kilise yemeğine gidiyormuş gibi görünen kadın mı?"

"Sessiz, güzel, doğal bir şekilde görebildiğiniz ama keşke saçını düzeltip onu alışverişe götürebilseydim dediğiniz türden biri. Tatlı bir kız. Ve kötü niyetli bir ilişkinin içinde sıkışıp kalmış. Henry'nin ona yardım etmeye çalıştığını ve sonra bağlandığını görebiliyorum. Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.

artık," diyorum ve Monica elimi sıkıyor. "Tamam,

Cass kim? O senin ilk üçünde."

Havuz güvertesinden piknik masasının bulunduğu çimenlik alana bakıyorum ve

Cass'i görüyorum. Bir bahçe hortumunu çözmeye çalışıyor, bir süre sonra vazgeçiyor ve hortumu tekmeleyip küfrederek ön ofise doğru yürüyor.

"Bana o olamayacağını düşündüren bir şey söyledi, bu yüzden bilmiyorum,

ama gözümü ondan ayırmayacağım," diyorum. "Bu çok aptalca. Herhangi biri olabilir. Sadece burayla bağlantılı olduğunu hissediyorum."

Monica iç geçiriyor ve bana binanın kalemle çizilmiş haritasını geri veriyor ve ikimiz de çocuklardan birinin bir paket Ritz Bits'i havuza atmasını izliyoruz. Babs buna histerik bir şekilde gülüyor ve Crystal çocuğa bağıarak bir havuz ağıyla onu çıkarıyor.

"Anlamıyorum," diyor Monica başını sallayarak. "Belki de anlıyorumdur. Kim o?" diye soruyor, canlanıyor ve bikinisinin üstündeki göğüslerini düzeltiyor. Kapısının önünde şortu ve tişörtüyle oturmuş bira içen Callum'a bakıyor. Ayaklarını bir saksıya dayamış, üzerinde ölü bir içinde solmuş ve grileşmiş bir kaktüs var ve o telefonunda geziniyor. Monica'nın evli olması, elde edebileceği tüm erkek ilgisine ihtiyaç duymasına engel değildir.

"Callum. Henry'yi tanıyordu, sayılır." Onunla paylaştığım tek şey bu. Tabii ki ortak noktamızın dul kalmak olduğunu ve onu çok iyi tanımasam da bir şekilde başımı suyun üstünde tutmama yardım ettiğini söylemiyorum, sadece bu derin anlayış ve dile getirilmeyen bağın benim için tutunacak bir şey olduğunu söylüyorum.

Callum ayağa kalkar, telefonunu cebine sokar ve ofise doğru yürümeye başlar.

"Hadi onunla sohbet edelim. Burada yaşıyor ve Henry'yi tanıyor, belki yardımcı olur," diyor ve tek umursadığı şeyin onunla flört etmek olduğunu biliyorum, ama

Ben onu durduramadan onu çağırdı. "Hey, Connor!" Ona el sallıyor, gelmesini işaret ediyor.

"Callum," diyorum. "Ama yapmayalım..."

Callum, Anna'nın kendisiyle konuşup konuşmadığından emin olamadan önce ona, sonra arkasına bakıyor ve tereddütle bize doğru yürüyor. "Hey, Anna," diyor, ellerini ceplerine sokmuş, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

"Merhaba, ben Monica. Anna'nın yeni evini tanımaya çalışıyorum." Etrafına bakınıyor ve "ev" kelimesini arıyor.

"Oh, tamam, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Callum.

Monica yanımızdaki boş şezlonglardan birini çekip okşuyor, sonra da eline bir kutu karpuzlu margarita tutuşturuyor.

"Oh, teşekkürler, ama ben..."

"Zamanınız var. Seni orada bira içerken gördük. O kadar da meşgul değilsin." Gülüyor ve saçlarını savuruyor ve her zamanki gibi açık sözlülüğü çok etkileyici. Bunun istihbarat toplamama yardım etmesiyle ilgili olması için bir yol bulacaktır, ama onu yeterince iyi tanıyorum ve sevdiği bir meydan okuma sunuyor. Tek ihtiyacı olan bir gülümseme ya da güzel bir söz.

Onu fethetti ve bu ihtiyacı -ya da her ne ise- tatmin etmiş olacak.

"Uh, evet. Tamam," diyor ve çekingen bir şekilde oturup içkiyi ondan alıyor.

Sorun değil, çünkü aslında ona soracak sorularım var.

"Son zamanlarda Eddie'yi gördün mü? O zamandan beri...?" Belli belirsiz havuzu işaret ediyorum, yani *çocuğunu kurtardığınızdan ve sizi tehdit ettiğinden beri* ve nedense bayılacak gibi görünüyor.

"Ne? Yani... Hayır, bunu neden soruyorsun?" diyor ve gerçek şu ki Eddie ile konuşmak istiyorum çünkü Henry ile aralarında bir bağlantı olmalı. Uyuşturucu, tehditler, Rosa. Eddie'nin bana bir şey söylemeyeceğini biliyorum ama en azından dul kadınla konuşup kocası hakkında masum sorular soracağı kesin. O zaman en azından bir şey saklayıp saklamadığını ya da bir terslik olup olmadığını anlayabilirim. Ya da belki beni şaşırtır ve bir şeyler anlatır. Henry öldüyse ve hikâyesine başka bir yön veremiyorsa kaybedecek neyi var ki?

"Burada yaşayan herkese temel sorular sormaya çalışıyorum; neler olduğunu daha iyi anlayabilmek için bir resim çizmeye çalışıyorum. Çoğu kişiyle konuştum ama onu birkaç gündür görmedim. Başının belada olduğunu biliyorum ama yine de onunla konuşmam gerekiyor."

"Oh," diyor Callum tekrar, çok gergin görünüyor. "Hayır, üzgünüm. Görmedim." "Peki," diyor Monica, konuşurken ellerini onun koluna koyuyor.

"Seni daha önce görmüş gibiyim. CrossFit mi yapıyorsun? CrossFitter'a benziyorsun. Everwood'daki Grit Fitness'a gidiyorum. Şirin bir smoothy kafeleri var. Hiç oraya gittin mi?" diye soruyor, dizini onunkine sürüyor.

Göz ucuyla bana kısa bir süre bakıyor ve ben de özür dileyen bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Uh. Hayır."

"Hangi spor salonuna gidiyorsun o zaman?" diye soruyor, dudaklarını büzerek pipetinden içkisini yudumlarken.

"İstemiyorum," diyor ve ona alışkın olduğu ilgiyi göstermekte sadece acı verici bir şekilde ilgisiz değil, aynı zamanda dikkati de dağılmış durumda.

"Hadi ama, bir yere gitmelisin," diye tekrar dener.

Cass'in elinde başka bir hortumla ofisten çıktığını ve binanın yan tarafındaki su vanasıyla bir şeyler yaptığını görüyorum.

Callum Monica'ya margarita kutusunu uzatır. "Teşekkürler. Seninle tanışmak güzeldi ama aslında yapmam gereken bazı şeyler var," der ve ayağa kalkıp

Cass'in genel yönüne doğru yürür, ancak Cass bir yerlerde, binanın etrafında yaramazlık yapan hortumu çekmektedir.

O gittiğinde Monica dudağını kıvrır ve gözlerini devirir. "Tam bir Eeyore."

"Evet," diyorum, tartışma konusunu bitirmek umuduyla onunla aynı fikirdeyim.

Ve öyle, çünkü reddedilmek onun iyi başa çıktığı bir şey değil.

Birkaç saat sonra, daha çok Steven'ın annesinin nihayet gelecek hafta misafirhaneden ayrılacağından ve deli kadının sırf Monica'yı üzme için tüm mobilyaları nasıl yeniden düzenlediğinden ve Katie'nin sonbaharda ikinci sınıfa başlayacağından ama Monica'nın inek dediği öğretmeni sevmediğinden ve çocuğuna yaz ödevi verdiğine inanmadığından bahsediyoruz. I

Aslında bunun isteğe bağlı bir yaz okuma listesi olduğunu savunuyor, ancak öğretmenin yaşlı bir inek olduğunu iddia ediyor.

Listemi gördükten sonra kadınları araştırmaya olan ilgisini kaybetti ve tartışmadan çabucak sıkıldım. Dürüst olmak gerekirse, söylenecek ne var ki? Varsayımlar ve çılgın tahminler dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyorum ve bana eşlik etmek ve dinlemek dışında yardım etmek için gerçekten ne yapabilirdi? Gün batımına doğru plaj çantasını ve margaritalarını toplayıp

Kayınvalidesinin Katie için akşam yemeği hazırlayıp hazırlamadığını görmek ve bugün kızını onunla nasıl karşı karşıya getirdiğini görmek için eve gider.

Vedalaştığımızda, Callum'u bulmaya gideceğimi zaten biliyordum. Neden Cass'in telefonunu patlatıyor? Bu gerçekten beni ilgilendirmez ve sormayacağım, ama belki bir şeyler anlatır. Bir şey sormak istiyorum. Eddie ve Rosa. Henry'nin günlüklerinde ne bulduğumu da ona söylemek istiyorum, çünkü belki Callum bir şeyler biliyordur - Henry'nin ilişkisi hakkındaki gerçeği öğrendiğinde hatırlayabileceği bir şey görmüştür.

Sık içen biri değilimdir. Özellikle de öğleden sonraları. Monica ve kızlarla brunch yaptığım günlerde bile genellikle buzlu çay içen ben olurdum ama bu tavşan deliğinden ne kadar aşağı inersem o kadar çok evet diyorum.

İnsanlar bana içki uzatıyor, ki bu buralarda çok sık oluyor. Şu anda dört karpuzlu margarita içiyorum ve muhtemelen Callum'la sohbet edemeyecek kadar çakırkeyifim, ama ironik bir şekilde şu anda bunu yapacak kadar cesurum, bu yüzden buzdolabından iki bira aldım ve yine küçük bir ikram ve zamanını rica ederek kapısına geldim.

Arkadaşım neredeyse onu baştan çıkarmaya çalıştıktan sonra davetsiz gelen bir pislik gibi hissediyorum ve kapıyı açtığında beni görmek için özellikle heyecanlı görünmüyor. Bakışını nasıl okuyacağımı bile

bilmiyorum. Neredeyse

Sanki bir şeyden korkuyormuş gibi. Daire çok sıcak ve klimayı çalıştırmaya çalışıyor.

"Ah, ortak bir noktamız var demek ki," diyorum, beni kanepenin yanındaki salınımlı vantilatörün önüne oturmaya davet ederken.

"Sıcağa ayak uyduramıyor," diyor. Birayı alıp yanıma oturuyor, tişörtünü teninden uzaklaştırıyor ve soğuk şişeyi serinlemek için bir an alnına bastırıyor.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim," diyorum, yerdeki klima ünitesine ve yanındaki birkaç alete bakarak.

"Zaten ne yaptığımı da bilmiyorum," diyor ve bir iki dakika sıcak havada oturuyoruz. Tek ses açık pencerenin dışındaki cırcır böcekleri. pencereler ve vantilatörün uğultusu. Arada bir esen rüzgar perdeleri hışırdatıyor ama odayı serinletmek için pek bir şey yapmıyor.

"Önce arkadaşım adına özür dilemek istedim,"

diyorum. "Sorun değil." Gülümsüyor.

"İsa. Ellerine ne oldu?" Sıyrıkları ve kabarcıkları fark ederek söylüyorum.

"Oh, hiçbir şey. Sadece geçen gün bu üniteyi çıkardığımda düşürmeye başladım ve düşmeden önce yakalamaya çalışırken ellerimi kestim" diyor.

"Vay canına, acı verici görünüyor," diyorum ve onda şöyle bir şey var bugün farklı görünüyor. Neredeyse elle tutulur gibi görünen bir umutsuzluk. Zavallı adamı yalnız bırakmam için bir işaret olarak almam gereken bir kırıklık ve gerginlik, ama yapmıyorum çünkü ben de aynı umutsuzluğu hissediyorum ve belki birbirimize yardımcı olabiliriz.

"Her neyse. Henry hakkında benimle daha önce konuştuğun için minnettarım. Ne olduğunu bilmemek çok zor, bu nasıl *olabilir ki*, o yüzden sadece..." Durdum ve iç çektim. "Günlüklerini buldum," diyorum ve Callum şaşırmış görünüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim bilmediğim bir günlük tutuyordu ve onun bir ilişkisi olduğunu öğrendim - sadece bir ilişki değil, başka birine aşık olduğunu da."

"Oh, Tanrım. Özür dilerim," diyor Callum. "Günlük gibi mi yani?" Bu durum kafasını karıştırmışa benziyor çünkü tanıdığım pek çok erkek günlük tutmaz. Bunun ne kadar sıra dışı görüldüğünü anlayabiliyorum.

"Aslında bir şiir dersinde tanıştık. Sanatçıydı, hassas bir adamdı. Günlük tutması şaşırtıcı değil," diyorum. "Yani, tamam, onu bulduğuma biraz şaşırdım ama sadece içinde yazanlar yüzünden. Aşık olmak hakkında yazıyor ve kadının resmini yüz kere falan yaptığını söylüyor. Bu muhtemelen bir

abartı, ama asıl nokta, onun kim olduğunu bilmem gerekiyor. Birden fazla resmini yaptığı kadın bulamıyorum. Yani, onu çok iyi tanımadığınızı biliyorum ama burada yaşadığınıza göre, ne bileyim, bir şeyler görmüş olabileceğinizi düşündüm. Onu biriyle gördün mü?"

"Tanrım," diyor birasını yudumlarken ve arkasına yaslanırken. "Yaşanan onca şeyden sonra bununla başa çıkmak senin için çok zor. Yani, bu zor, çünkü tüm

Havuzdaki kızlar onun üzerine titrerdi, tüm çocukları boyardı, herkese dostça davranırdı, bu yüzden daha yakın görüldüğü bir kişiyi seçmek... Bilemiyorum. O buradayken gündüzleri ders veriyordum, *ben* buradayken de o evdeydi -sanırım akşamları da seninleydi-, yani muhtemelen bunu fark edecek son kişi benim. Havuzdaki kızlara sordun mu? Bütün gün buradalar ve herkesi izliyor gibiler."

"Evet. Yardım edemediler. Yine de nedenine dair bir teorim var," diyorum.

"Havuz kızlarının neden yardımcı olmadığına dair bir teori." Bunu söylerken neredeyse gülümsüyordu. "Teorini duymak isterim," diyor ve ayağa kalkıp sadece birkaç adım ötedeki küçük mutfağa gidip bir bira daha alıyor. Lavaboda altı tane boş bira olduğunu ve ona verdiğim birayı ne kadar hızlı içtiğini o zaman fark ediyorum ve şu anda çok zor zamanlar geçirdiğine dair içgüdümlü doğrulanıyor. Tekrar oturmaya geldiğinde hafifçe sallanıyor ve ben onu sadece tamamen kontrollü ve sözlerine dikkat ederken gördüm, ama şu anda benim kadar çakırkeyif görünüyor. Bunun için onu suçlayamam.

"Acaba ilişkisi olduğu kişi Rosa mıydı?" diyorum ve Callum bana şaşkınlık ve eğlence karışımı bir bakış atıyor ve sanırım sırtımdan bile çalışıyor.

"Tamam," diyor. "Devam et."

"Eddie'nin bir psikopat olduğunu biliyoruz, değil mi? Ya Henry ona yardım etmeye çalışıyorsa ve yakınlaştılsa? Ya Eddie bunu öğrendiyse ve..." Duruyorum.

"Ve ne?" diye sorar.

Ve o anda ona her şeyi anlatmaya karar verdim. Birine anlatmam gerekiyor, yoksa tüm bunların ağırlığı beni boğacakmış gibi hissediyorum. "Peki ya Eddie misilleme yaparsa?"

"Anna, yani... Ne olduğunu bilmiyorum..." Bana nazikçe bunun intiharla ne ilgisi olduğunu sormaya başladı ama ben sadece söyledim.

"Cinayet olduğunu düşünüyorlar. İntihar olduğunu düşünmüyorlar." Ve bunu, cinayet olduğundan emin olmalarına rağmen hala şüpheyi yer varmış gibi söylüyorum. Belki de bunu tartışılmaz bir kesinlikte söylemeye hazır

değilim.

"Tanrım. Ne oldu?" Kanepenin kenarına doğru ilerliyor ve bir an için elimi tutmak için uzanmaya başladığını düşünüyorum ama duruyor.

"Geçmiş ve bir ilişkisi düşünüldüğünde bunun mümkün olabileceği mantıklı geliyor. Yani, bu sadece bir teori, ama elimdeki tek şey bu. Tanrım, ne kadar yüksek sesle konuşursam o kadar aklımı kaybediyormuşum gibi geliyor," dedim ve biramı masaya koydum. avucumla gözlerimi ovuşturuyorum.

"Hayır, Tanrım. Demek istediğim, yaşadıkların. Buna inanamıyorum. Ona kimin zarar vermek isteyebileceğini anlamaya çalışman mantıklı. Kapanmış bir dava olduğunu sanıyordum. Kim tahmin edebilir ki? Oynamak mı? Tanrım." Sonra elini dizime koydu. "Çok üzgünüm. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum" diyor ve ben de elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Kendinden emin bir şekilde elini çekmeden önce bir dakikalığına birinin dokunuşunun rahatlığını yaşıyorum. Kanepede arkasına yaslandı ve iç geçirdi.

"Rosa yasadışı bir ilişki yaşayacağını hayal edeceğim son kişi gibi görünüyor," diyor benimle sarhoş dedektif modunda.

"İnsanı şaşırtan sessiz olanlardır," diyorum ve o da buna gülümsüyor.

"Haklı olabilirsin. Ama diyelim ki o değil. Lisedeki kızıdan bahsettiğim için tekrar özür dilemek istiyorum, o yüzden lütfen hemen bir sonuca varmayın."

"Hayır, o kızı araştırdım ve kıvılcı saçlı. İlişkide olduğu kadının saçları koyu kahverengi ya da siyahtı," dediğimde doğrulup kaşlarını çatı ama sonra vites değiştirdi.

"İşte bu yüzden Rosa," diyor.

"Ya da Cass, belki," diye ekliyorum, savunmaya geçip geçmeyeceğini ya da herhangi bir ipucu verip vermeyeceğini görmek için. "İkiniz yakın görünüyorsunuz. Hiçbir şey görmediğinize emin misiniz?" diye soruyorum.

"Yakın değiliz. Öyle değil. Lily öldüğünde çok nazikti.

Bana bir ay boyunca ücretsiz kira vermek için hesap kitap yaptı ve sitedeki herkesin birkaç hafta boyunca yiyecek bırakmasını sağladı. Kimse ondan bunu istemedi, o sadece ihtiyacı gördü. Sonra bir gün eski sevgilisinden ve para sorunlarından bahsetti. Ben de ona yardım etmeye çalıştım. Sadece dinledim ve erkeklerin pislik olduğunu kabul ettim. Gerçekten hepsi bu. Sanki böyle bir şey söyleseydi

Reid hakkında ağladığı konuşmalar. O da özellikle de rastgele bir kaçamaktan fazlasıyla, başka bir aşk ilgisinden bahsetmiş olabilir. Ve sen de işin içinde aşk olduğunu söylüyorsun, ben sadece..."

"Haklı olabilirsin. Onu aldığımda telefonunda senden gelen bir

sürü cevapsız arama gördüm, bu yüzden yakın olduğunu varsaydım,"
diyorum, hala daha fazlasını, bir hata için avlanıyorum.

"Benden onu kontrol etmemi istedi çünkü o gece bir partiye gidecekti ve eski sevgilisi de orada olacaktı, bu yüzden eve gelmeyince ya da bir çıkışa ihtiyacı varsa onu kurtarmak için saat 11:00'de yapmamı istediği aramaya cevap vermeyince endişelendim. Normal bir insanın yapacağı gibi. Hiçbir şey değil.

Bundan daha fazlası," diyor.

Söyledikleri mantıklı ve bana bir açıklama borcu da yok. Sadece onu bir şekilde korumadığından emin olmak istedim. Bunun ne şekilde olacağını bilmiyorum ama ilişki Henry'nin ölümüyle bağlantılı olmalı, yani en azından bir ipucu olabilir ama hiçbir şey yok. Cass olmadığına inanmak zorundayım. Akla yatkın değil.

"Peki ya Monica?" diyor. "Ha?"

"Saygısızlık etmek istemem, gerçekten istemem, ama onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra bana karşı oldukça...ileri gitti. Sanırım ayağa kalktığımda kırımı tuttu, aslında, yani..."

"Tanrım, hayır,"

diyorum. Hemen özür diliyor.

"Hayır, demek istediğim. Özür dileme. Bunu neden söylediğini çok iyi anlıyorum. Sadece.

O evli. Yani öyle davranıyor ama zararsız. Henry için aptal bir kız kardeş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, ondan pek hoşlanmıyor. Onu sinir bozucu ve biraz bencil buluyor. Hayır. Ben asla..." Ama durdum ve ilk kez bunu düşündüm.

"Tamam," diyor. "Adil. Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Onu tanımıyorum, bu yüzden haklı olduğuna eminim."

"Evet. Yani. O değil," diyorum ve o da sehpanın üzerinden bir bira daha uzatıyor. Ona gülümsüyorum ve alıyorum. O da gülümsüyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Olma. Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diyor. "Farklı bir şekilde, tabii ki-sevdiğin kişinin gitmiş olması ve hiçbir şeyin olmaması mümkün görünmüyor gibi

artık gerçek gibi görünmüyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sadece günü bir şekilde atlatıyorsunuz. Çoğu zaman nasıl olduğunu bile bilmiyorsunuz. Ve gerçekten tek yapmak istediğiniz uyumak, ama uyandığınızda ne olduğunu ve bunun artık sizin hayatınız olduğunu hatırlamanız bir dakika sürüyor ve sonra bunu deneyimlemeniz gerekiyor - sanki yeni olmuş gibi her şeyi baştan yaşıyorsunuz. Biliyorum. Anlıyorum."

Ve o anlıyor. Anlayan tek kişi o. Ailem, arkadaşlarım ya da polis değil. Sadece o, ortak acımızda birlikte. olmadan Bunu sorgulayarak ya da içki içmeseydim yapabileceğim gibi kendimi durdurarak uzandım ve kendi şaşkınlığımla onu öptüm.

Bir an için vücudu kaskatı kesiliyor ve onu şoke ettiğimi biliyorum ama sonra o da beni öpüyor, omuzlarını kavıyorum ve ağırlığının bana baskı yaptığını hissediyorum. Çok yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyor ama aynı zamanda acıya ve ihanete verilen son derece insani bir tepki gibi geliyor ve yanlış olup olmaması *umurumda* değil.

Gömleğimi başımın üzerinden çekerken birbirimizi itiyoruz ve iki sefil, yalnız insan gibi birbirimize tutunuyoruz. Beni sertçe ve tutkuyla öpüyor ve sonra duruyor. İşte böyle.

"Tanrım," dedi ve ben hızla ondan uzaklaştım. "Ne?" dedi. "Ne?" dedim.

"Neyin var?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum. Özür dilerim. Ben sadece. Bunu yapamam," diyor. "Elbette. Sorun değil," diyorum ve içimde bir suçluluk düğümünün oluştuğunu hissediyorum.

Göğüs. O buna hazır değil ve benim hazır olmam benim hakkımda ne söylüyor? Tabii ki hazır değil. Çok açık bir şekilde kırılmış. Henry'nin ilişkisini bilmeseydim ben de böyle hissederdim. Belki de bu daha çok intikamdır.

şehvetten daha fazla. Fark etmez; utanıyorum. Gömleğimi başımın üzerine çekip gitmek için ayağa kalkıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, eşyalarımı topluyorum, kafam içkiler, sıcaklık ve arzuyla uğulduyor.

Ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. "Lütfen, lütfen üzülme. Sadece zamanlamadan dolayı" diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Elbette," diyorum tekrar, çünkü başka ne diyebilirim ki? "Bunu benimle konuştuğun için teşekkürler. Çok yardımcı oldu," diyorum ve ağlamaya başlamadan önce aceleyle kapıdan çıkıyorum. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Reddedilme ve aşağılanma mı, yoksa çaresiz yalnızlık ve sahip olamadığım birinin dokunuşuna duyduğum özlem mi?

Daireme döndüğümde çantamı mutfak sandalyesine çarpıp sandaletlerimi tekmeleyebildiğim kadar sert bir şekilde çıkarıyorum ve tatmin edici bir gümbürtüyle duvara çarptıklarında memnun oluyorum. Oturup Henry'nin eşyalarından oluşan yığınlara ve kutulara bakıyorum. Birden aklıma bir düşünce geliyor.

Polis tüm telefon kayıtlarını istiyor ve bunun zaman aldığını söylediler ve telefonu hiç bulunamadı... ama neden kendim bakamıyorum? Neden

bunu daha önce düşünmedim? Muhtemelen bir zamanlar

ve o sadece depresyondaydı, anlamlı olacağını düşündüğüm bir şey değildi. Ve ilişkiyi öğrendiğimden beri, bir kuyruk dönüşü içindeyim. Ama lanet olsun, kayıtlarına bakamamam için bir sebep var mı? Aynı lanet telefon planındayız. Tabii ki bakabilirim.

Buzdolabından bir sürahi limonata çıkardım ve su içip ayılmak, aklımı başıma toplamak ve Callum'un cehennem gibi dairesinden uzaklaşmak için birkaç bardak içmeye çalıştım. Sonra mutfak masasına oturuyorum. Bunun bir çile olacağını ve biraz zaman alacağını düşünüyorum ama tek yapmam gereken giriş yapmak ve ölümünden önceki aylara ait ifadelerle tıklamak, hepsi orada. Bu kadar kolay. İnanılır gibi değil.

Tüm numaraları taramaya başladım. Elbette telefon kayıtlarında isim olarak görünmüyorlar, bu yüzden onları kendi telefonumda çapraz kontrol ediyorum. Numaralardan birini telefona takmaya başladığımda, kişi rehberimdeyse açılır. Değilse, numarayı Google'da aratıyorum.

Henry ölmeden hemen önceki birkaç haftayla başlıyorum. Çoğunlukla birkaç sanat stüdyosunun telefon numaraları, tanıdığım birkaç müşteri. Eczane, bir

birkaç erkek arkadaş, hayal edebileceğimden çok daha fazla Pizza Palace teslimatı ve sonra beni durduran bir numara.

Monica'yı. Ölmeden önceki hafta Monica'yı iki günde dört kez aramış. Ve o da onu beş kez mi aramış?

Sertçe yutkunuyorum. Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum ve kulaklarımın arasındaki kanın vızıltısını duyabiliyorum. Neden Monica'yı aramak için bir nedeni olsun ki? Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca konuşmak için hiç sebepleri olmadı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlar bile. Bu da ne demek oluyor?

CASS

Telefon bir hataydı, tamam. Tamam. Ama planım asla beni sorgulayacakları bir pozisyonda olmamak. Kahve makinesinde dünden kalanları bir fincan buzun üzerine döküyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Otoparkta samimi bir şekilde başımı sallamam ya da ara sıra ön büroda FedEx'ten gelen bir paketi elime almam dışında adamı tanıdığımı düşünmeleri için hiçbir sebep yok. Aşırı tepki veremem. Tamam, biz muhtemelen bu konuda kötüler ve belki de ipucu bıraktılar, ancak mantıklı kalmam ve kimsenin beni Eddie Bacco ile ilişkilendirmesi için hiçbir neden olmadığını bilmem gerekiyor.

Bağlantılı olduğu pek çok kötü insan var ve kim olduğunu öğrendiklerinde muhtemelen bunu uyuşturucuyla ilgili bir iç iş olarak değerlendireceklerdir. Tabii onu bulurlarsa.

106'daki panjurları değiştirmem ve 119'daki alçıpana yama yapmam gerekiyor ve Sinatra'ya peşime takılabileceğini söyledim, bu yüzden bir şekilde

-Bunların hiçbiri olmamış gibi davran ve dikkat çekmemeye çalış.

Kahvemi elime alıp başımı eğerek ofisi açmak için havuzun kenarından geçerken zaten garip ve şüpheli göründüğümü fark ediyorum. Bu yüzden başımı kaldırıp havuzun yanında sohbet ettiğini duyabildiğim Babs'e gülümsüyorum ve sonra beklenmedik bir şey görüyorum. Babs, Crystal, Jackie ve hatta Tina ve Mary bir küme halinde sessizce duruyorlar. Asla sessiz degiller ve duruşları eğik ve tuhaf görünüyor.

Callum'un apartman kapısından çıktığını, kapıyı kilitletiğini, çantasını başına geçirdiğini ve arabasına doğru ilerlediğini görüyorum. Onun durduğunu gördüğümde ben de duruyorum ve onları izliyorum.

Mary oturduğunda, Rosa'nın bu kümenin ortasında, kart masasındaki her zamanki katlanır sandalyesinde oturduğunu görüyorum, ama Babs'ın eli omzunda ve Rosa ağlıyor. Vay anasını.

Callum beni fark ediyor ve bakışıyoruz. Bir an ikimiz de ne yapacağımızı bilemiyoruz ama normal davranmak en büyük önceliğimiz, o yüzden çantasının kayışını göğsünde kavırıyor ve hızla park yerindeki arabasına doğru yürüyor.

Kilidi açmak için ofisin ön kapısına doğru ilerliyorum. Anahtarlarımı düşürüyorum ve Jackie'nin dikkatini çeken bir ses çıkarıyorlar. Bana bakıyor ve ciddi bir şekilde başını sallıyor. "*Eyvah, bir şeyler yolunda değil*" der gibi bir ifadeyle alt dudağını uzatıyor. Oraya gitmeliyim, değil mi? Normal davranmak bununla ilgilenmek anlamına gelir, değil mi? Tabii ki. Evet. Eşyalarımı bıraktım, aletlerimi aldım ve olabildiğince rahat bir şekilde gruba doğru yürüdüm.

"Her şey yolunda mı? Neler oluyor?" Toplanma yerinin arkasındaki Jackie'ye en iyi aptalı oynayan sesimle fısıldıyorum.

"Kızım," diyor ve elimdeki alet çantasını görüyor. "Seninle yürüyeceğim." Böylece 119 numaralı birime doğru yola çıktık ve diğer kadınların ağlayan Rosa'yı birkaç dakika teselli etmesine izin verdi. Yeterince uzaklaştığımızda, "Eddie kayıp" dedi.

"Ne?" Bir solukta söylemeyi başardım.

"Değil mi? Evet, bu çok çılgınca bir şey çünkü Rosa'yı yoldan pek aramıyor. Her zaman başka bir aileye gittiğine dair şakalar yaparız, böyle bir zamanda bu çok kötü. Çok üzıldüm. Bunu onun yanında asla söylemeyiz zaten. Birkaç gün oldu ve bir mesaj bile gelmedi. Sonra kamyonetinden bir şey alıyor ve telefonunun orada olduğunu görüyor. *Kimse* telefonunu geride bırakmaz."

"Oh, Tanrım. Bu korkunç," diyorum, sahip olduğu tüm bilgileri öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet, ama sonra... Aman Tanrım, buna inanmayacaksın bile. Ben inanamıyorum, orası kesin."

"Ne?" Sabırsızlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Rosa onu bulabilmek için çalıştığı kamyon şirketini arar.

-Bakalım bir şey olmuş mu? Onu hiç duymadıklarını söylediler! O isimde kimse orada çalışmıyor. Karanlık biri olduğunu hep biliyordum. Üzgünüm, bu uygunsuz ama doğru. Bunca zamandır ona yalan söylüyorsun. Adam orada çalışmıyor bile. Ortadan kayboldu."

"Bu... çılgınca. Rosa onun kayıp olduğunu mu bildirdi?" diye sordum.

"Evet. Sadece bu sabah," diyor ve bu önemli bir nokta, Çünkü Rosa onun kim olduğunu ve ne yaptığını bilseydi kayıp ihbarında bulunmazdı. Bu, onun kimliğine dikkat çektiği için kartel tarafından öldürülmesine neden olmaz mıydı? Bu onu hedef haline getirmez miydi? Eğer bu işin bir parçası olsaydı, yetkilileri asla bu işe bulaştırmaz ya da yaklaştırmazdı. Bence bu, onun gerçekte kim olduğunu bilmediğinin iyi bir göstergesi. Belki de sadece

tamamen çifte bir hayat sürüyordu ve o da farkında olmadan onun kamuflejıydı. Lanet olsun.

"Bu çok korkunç," diyorum.

"Sanırım," diyor ve çantasından bir paket çörek çıkarıp ağzına atıyor. "Kusura bakmayın, Rosa'nın önünde yemek kabalık olur ama açlıktan ölüyorum." Jackie'yi konuşmaya motive eden şey dedikodu yapma ve çörek yeme fırsatıysa, bana vereceği tüm bilgileri kabul edeceğim.

"Ne demek istiyorsun, tahmin mi ediyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki korkunç. Tabii ki, bu sadece... Crystal birkaç kez Rosa'daki bazı yaralara, çürüklere ve benzeri şeylere dikkat çekti ve ben de bunların Eddie'den kaynaklanmış olabileceği hissine kapıldım. Bunu kanıtlayamam. Sadece kimse ona o kadar düşkün değil. Yani umarım ölmemiştir, ama eğer kaçtıysa, belki de bu Rosa'nın başına gelebilecek en kötü şey değildir. Ama bunu benden duymadınız" diyor.

"Doğru. Tabii ki. Vay canına, ne diyeceğimi bilemiyorum. O iyi mi? Bu aptalca bir soru, tabii ki değil," diyorum.

Jackie plastik ambalajlı paketteki son pudra şekerli çörekleri yiyor ve ellerinin tozunu alıyor. "Biz kızları yakaladı ama bilmiyorum. Geri dönsem iyi olacak. Umarım daha fazla haber alırız." Giderken dirseğimi sıkıyor, sonra duraklıyor. "Kızım, ellerine ne oldu?

Kahretsin," diye soruyor ve ben içgüdüsel olarak su toplamış ellerimi çekiyorum, bu da beni şüpheli gösteriyor, eminim, ama zaten oldu. "Burada seni çok çalıştırıyorlar," diyor ben daha cevap veremedim. Sonra gitti ve ben uyuşuk bir şekilde 119'a doğru yürüdüm.

Callum'a söyleyemem. Arama ya da mesaj yok dedik. Bütün gün çıldıracak. Sanırım bu benim sorunum değil. Elbette, bir noktada kayıp olarak bildirileceğini biliyorduk. Bir adam öylece ortadan kaybolamaz ve tam olarak ne zaman kaybolduğunu bilemezler. Ve şimdi var olmayan bir işi olduğu ve kiminle olduğu ve ne yaptığı konusunda yalan söylediği ortaya çıktı, bu aslında iyi olabilir. Sorun yok. Panik yapmayın.

Elbette Callum ve ben kamyonculuk işinin paravan olduğunu anladık ama eğer haftalarca, yıllarca bir yerlere giden ve kimsenin nerede olduğunu bilmediği bir yalancıysa, lanet olsun. Herkesin onu öldürmek için bir sebebi olabilir. Yaşadığı diğer hayatı bile bilmiyoruz. Bu, Sycamores ve benim üzerimdeki potansiyel dikkati dağıtmalı. Öyle *olmalı*.

Frank'i Mary'nin mutfağından yaptığı bir kemerin içinde yeni aletlerinden bazılarıyla gördüğümde dikkatimi normal davranmaya yeniden odaklamaya çalışıyorum

Önlük.

"Günaydın," diyorum ve yüz dövme adam izin vermesine ve işte olmayacağını söylemesine rağmen açmadan önce 119'un kapısına vuruyorum.

"Günaydın Cass. Erken geldim."

"Yaptın. Ve çok şık görünüyorsun. Hazır mısın?" Dedim, o da başını salladı ve içeri girdi.

Ön kapının yanındaki duvarda bir delik var. Frank'e baktırdım. "Sence önce ne yapmalıyız?" diye sordum.

"Ummm. Yama uygulayabilmemiz için deliğin etrafına bir kare yapmamız gerekiyor" diyor. Mary'ye göre bütün hafta boyunca YouTube'daki eğitimleri izlemiş.

"Çok yakın. Önce kabloları kesmediğimizden emin olmak için bir saplama bulucu kullanacağız, sonra da bunu yapacağız. Hadi bakalım," diyorum ve ona saplama bulucuyu uzatıyorum. "Oh, evet!" diyor, öğrendiği her yeni şey için heyecanlanıyor ve kalbimi biraz olsun hafifletiyor. Bir süre çalıştıktan sonra, devrilmiş bir süt kasasının üzerine oturup sıcak Dr. Pepper'ını içiyor ve dalgın görünüyor.

"Kayıp olan adamı tanıyor muydun?" diye soruyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Alçıpan yamasını bantlamaya devam ediyorum. "Tanıyordum," diyorum.

"Biraz kabaydı ama yine de kayıp olduğu için üzgünüm," diyor.

"Nasıl kötü biriydi?" Sesimi sıradan tutmaya çalışarak soruyorum.

"Bilmiyorum. İnsanlara iyi davranmıyor sanırım. Sence onu biri mi öldürdü?" diye soruyor ve alçıpan bıçağını düşürüyorum, ayağımı kıl payı kaçırıyorum ama fark etmemiş gibi görünüyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çocuklar kaçarılır ve bazen bulunurlar ama bir yetişkin kaybolduğunda genellikle öldürülür, değil mi?"

"Kahretsin, Sinatra, Büyükanne Mary çok fazla izlemene izin mi veriyor? *Dateline?*"

"*Cold Case Files*," diyor. "Ve her zaman eşi olduğunu söylerler. Sence onu Rosa mı öldürdü?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, belli ki bu olasılığı daha yeni düşünüyor.

"Hayır, istemiyorum," diyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Sırtımı dönmeye ve işime odaklanmaya çalışıyorum ki çiçek açan kırmızı lekeleri görmesin göğsümde.

"Evet, muhtemelen haklısın. O iyi biri. Bir keresinde bana Lunchables vermişti. Hatta pizzalı olanından ve yanında hindi değil Cookie Dunks

vardı.

oldukça havalıydı."

"Biliyor musun?" Umutsuzca konuyu değiştirmek istediğimi söyledim.

"Beni acıktırıyorsun ve sana McDonalds borcum var, ne dersin?"

"Gerçekten mi?" dedi, ayağa kalkarak. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Büyükanne Mary, sen çalışırken çok fazla vaktini almamam gerektiğini söylüyor,

ve yapmayacağıma söz verdim."

"Hiç de değilsin. Çok yardımcı oldunuz, bu yüzden öğle yemeğini hak ettiniz ve biz de Büyükanne Mary'ye bir McFlurry getireceğiz."

"Ve Rosa. Eminim bir McFlurry işine yarar."

"Eminim yapabilir," diyorum, zorlukla yutkunarak ve terli avuçlarımı kot şortuma silerek.

McDonald's'tan döndüğümüzde, çok mutlu ve şekerli yüksek bir Sinatra aldığımız dondurmayı dağıtmaya gitti ve ben de ön tarafa döndüm kapı kolunun üstündeki çatlağın içine itilmiş bir zarf bulmak için.

Bunu görünce neden donup kaldığımı bilmiyorum. Muhtemelen kutusunda komşusunun postası olan biri, doğru kişiye ulaştığından emin olmak için postayı iade ediyordur. Bu daha önce de oldu. Genellikle posta kutusu bloğunun üstüne ya da kapının altına bırakırlar, ama bu o kadar da garip değil. Sadece

kapalı hissediyor. Ve birden açmaya korktum.

Beni izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafımı dikkatlice tarıyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Sadece şu anda izlendiğimi hissediyorum. Paranoyaklaştım, çünkü Elbette öyleyim. Şu anda kim olmaz ki? Zarfı aldım ve kapıyı iterek açtım. Oda sessizdi ve hala daha az agresif bir çamaşır suyu kokusu vardı. havaya nüfuz eder.

Masama oturdum ve içindeki mektubu açtım. Blok harflerle el yazısıyla yazılmıştı. Ve kelimeler kalbimi durduruyor. Titreyen ellerim kâğıdı tutamıyor ve kâğıt yere düşüyor. Elime aldığımda arkasında bir harita olduğunu fark ediyorum. Titreyerek oturdum ve tekrar okudum.

Onu nereye gömdüğünüzü biliyorum, diye başlıyor not ve kağıt bulanıklaşana kadar gözlerimin arkasında hayal kırıklığı ve dehşet gözyaşları oluşuyor. Devam ediyor:

Dikkatli olsaydınız ya da birkaç mil daha sürseydiniz
ıssız bir yerde değil, genişlemekte olan bir kasabanın hemen dışında
olduğunuzu gördünüz. Kazdığınız yerde yeni bir konut
topluluğunun temelini atılması planlanıyor. Aptalca bir hareket.

Kağıda birkaç kez göz kırpıyorum ve kendimi hiç bu kadar hissiz hissettiğimi hatırlamıyorum. Sanki bir şeyin daha ters gitmesine dayanamıyorum ve fiziksel olarak tepki verecek kapasitem bile yok. Zihnim hızla çalışıyor, kim bilebilir ki? Ne yaptığımızı kim bilebilir ki? Nasıl bilebilir? Dikkatliydik. Kimse bizi takip etmedi. Nasıl olur da biri bizim ne yaptığımızı bilebilir? yer mi? Ama işte harita üzerinde. Ve durduğumuz yerin hemen ötesinde bir kasaba olduğunu göremeyecek kadar aptaldık...

Kim lanet olası bir harita kullanır ki zaten!? Her noktanın ne anlama geldiğini bilmiyorum! Hiçliğin ortasındaymışız gibi hissediyordum. Sonsuza kadar yol almıştık. Şansımıza birkaç kilometre daha gitseydik gelecek vaat eden küçük bir şehir merkezi. Hay sikeyim!

Ayağa kalkıp nefes almaya çalışıyorum, kâğıdı buruşturup öfkeyle fırlatıyorum. Kim bilir? Neden beni teslim etmiyorlar? Neden beni Bunu yazmak mı? Bu bir işkence mi -yaptığım şey yüzünden acı çekmemi mi izlemek istiyorlar? Bu ne anlama geliyor?

Callum'a söyleyemem. Aklını kaçıır ve zaten sakın kalma konusunda berbat. Ben halledebilirim. Bu her kimse, bir adım önde olabilirim. Öyle mi? Birinin telefonuma erişimi mi var? Birinin bunu bilmesinin tek yolu bu, değil mi? Dışarıda hiç araba yoktu. Telefonuma kim erişebilirdi ki? Yerde volta atıp bunu kimin ve hangi sebeple yapabileceğini düşündüm ve aklıma hiçbir şey gelmedi ama bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Onu hareket ettirmeliyim. Hepsi bu kadar. Ben sadece... Onu taşıyacağım. Bu sefer doğru yapacağım. Telefonumu bırakacağım. Herkese bir geceliğine babamı ziyarete gittiğimi ve merak etmesinler ya da spekülasyon yapmasınlar diye geri döneceğimi söyleyeceğim... ve sonra kuzeye gideceğim. Evet. Bunu en başta yapmalıydık.

Durango, Colorado, sadece birkaç saat kuzeyde; orada gerçekten yeşil ağaçlar, dağlar, nehirler ve çorak olmayan bir manzara var. Bir cesedi saklamak için sonsuz yer, sadece toprak, kil ve düz arazi değil. Kimsenin üzerine apartman inşa etmeyeceği bir yer. Bir yer biliyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Düşünecek zamanım yok. Bu kişi beni her an ihbar edebilir. Onlardan daha hızlı olmalıyım.

Callum saat üç gibi döndüğünde, arabam toplanmış ve gitmeye hazırды. Ön büroya geldi, paket arayan bir adamı kötü bir şekilde taklit ediyordu. Ne salak ama. Gerçekten hiçbir şekilde doğal davranamaz mı?

"İçeri gel," diyorum ve o da endişeyle içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Burayla otopark arasındaki dedikoduları çoktan duydum," diyor. "Yani resmen kayıp mı?" diye soruyor, tahmin ettiğimden daha sakin.

"Evet, Rosa bildirdi." Ona Eddie'nin kamyonculuk işi olmadığını söyledim ve ikimiz de bunun ancak işler sarpa sararsa bize yardımcı olabileceği konusunda hemfikir olduk.

"Bunun olacağını biliyorduk. Bu bize birkaç gün kazandırdı. Eddie'nin etrafında şimdiden bir sürü şüphe var gibi görünüyor," diyorum.

"Ve kamyondaki telefonunda buldukları her şey bizim için sadece iyi olabilir. Muhtemelen dehşet verici ve bizimle hiçbir ilgisi yok, yani demek istediğim. Şu ana kadar her şey istediğimiz gibi gidiyor" diyor. Tanrım, keşke bilseydi.

"Bak," diyorum masanın üzerindeki kırmızı Igloo soğutucuma birkaç sandviç ve su şişesi doldururken. "Babamı görmeye gitmem gerekiyor. Sadece yarın geceye kadar. Durumu pek iyi değil," dediğimde yüzünün kızardığını ve gözlerinin Omuzlar gergin.

"Baban," diyor. "Evet, ne?" "Ne?" diyorum.

"Sen... Şehirden mi kaçırıyorsun? Sen..."

"Ne? Ne oluyor lan? Hayır. Evet, bu iyi görünürdü!" Şak diye söyledim. "Tamam, özür dilerim. Sesini alçalt," diye fısıldadı. susturma hareketi.

"Ciddiyim. O kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Sırtıma hedef tahtası çizmekten bahsediyorsun. Hey, bu adamın kaybolduğu gün birisi kimseye haber vermeden aniden kasabadan kaçır mı? Elbette."

"Tamam," diyor. "Sadece gideceğini beklemiyordum."

"Yasal olarak babamı görmeye gidiyorum ve yarın döneceğim. Apartman sakinlerine söyledim bile. Tesisatla ilgili acil bir durum olursa tesisatçı çağırın. Diğer her şey muhtemelen yarım gün bekleyebilir."

"Evet, tamam, acele et çünkü eğer bir şey olursa... Ben arayıp mesajlaşamayız, bilemiyorum. Sadece birlikte kalmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Gelmek ister misin?" İmkânsız olduğunu bile bile söylüyorum.

"Bu daha da tuhaf görünür, o yüzden hayır, ama cidden. En kısa zamanda geri gel."

"Aman Tanrım. Callum. Geri döneceğim," diyorum, o da belli belirsiz başını sallayıp ön kapıdan çıkıyor, ben de arkasından kilitliyorum ve ilk kez aklıma geliyor, ya geri dönmezsem? Ya ben

Bu sefer Eddie'nin sırt çantasının içindeki plastik kutulara sarılı para yığınları öylece ortadan mı kayboldu?

Çölde uzun bir yolculuk yaparken bunu daha çok düşünüyorum. Benim Camlar kapalı ve cızırtılı radyodan bir George Strait şarkısı çalıyor. Sanki kıyamet kopmuş ve ben burada geride kalmışım gibi hissediyorum. Karanlık ve ölüm sessizliği. Dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum ve radyodan gelen tek istasyonu açıyorum. Bir talk show sunucusu arayanlara isyankâr gençleriyle nasıl başa çıkacakları konusunda şok edici derecede korkunç tavsiyeler veriyor. Vaaz veren bir vaizin olduğu bir İsa istasyonuna geçiyorum. Birkaç dakika boyunca "günahın bedelinin ölüm" olduğunu anlatmasını dinliyorum ve karar veriyorum Sessizlik radyodan daha iyidir.

Hareketlerimi zihnimde tekrar gözden geçiriyorum. Bagajımın içini kalın plastik örtülerle kapladım ve her tarafını bantladım. Böylece hava geçirmez. Gövde zaten kalın tabakalarla ve ardından kat kat koli bandıyla sarılmış durumda. Bahçe eldivenlerim ve lastik eldivenlerim var. Colorado sınırından Santa Fe'ye dönüş yolunun yarısında bir motelde durup duş alıp üstümü değiştirebilmek için nakit para ödeyeceğim ve bunları bırakmayı planlıyorum.

Ne olur ne olmaz diye kıyafetleri yol boyunca bir çöplüğe attım. DNA'yı tam olarak anlamıyorum ama işimi şansa bırakmayacağım.

Arabayı onu gömdüğümüz yere doğru sürdüğümde vücudumun titremeye başladığını hissediyorum ve mide bulantısı dalgaları kapı kolunu tutmama ve bir an nefes alıp sakinleşmeye çalışmama neden oluyor.

Tam bir aptalız. Ana yoldaki lastik izlerimiz çok bariz. Toprak ve hiç yağmur yağmadı. Bu sadece bir kanıt. Bunu sadece birkaç günlüğüne bıraktığımız için şanslıyız. Araba kullanan kimsenin burada durmak için bir sebebi olmazdı, tamam mı? Uzun otoyol boyunca insanların şu ya da bu nedenle durdukları yerlerde bazı lastik izleri görüyorsunuz, ama şimdi yeni gözlerle geri döndüğümde, eğer biri buraya bakıyorsa -birisi bir şekilde telefonuma erişmişse- sanki oraya doğru bir ekmek kırıntısı izi bırakmışız gibi görünüyor. Lanet olsun. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bu delilik.

Nefes alıyorum. Ağlamaya başlamayı reddediyorum. Bu noktada bunu yapmaktan başka seçeneğim yok. O kadar gerçeküstü ki her şeyin kenarları neredeyse karikatürize görünüyor. Hiçbir şey gerçekliğe dayanmıyor çünkü hepsi gerçek olamayacak kadar tuhaf ama işte buradayım.

Toprak bu sefer yumuşak ve gevşek, bu yüzden betonu kazmaya çalışmak gibi hissettirmiyor. Tanrı'ya şükür, geçen seferki işçilikle kıyaslanamaz bile.

Ve bunu tek başıma yapmak için bu gerçeğe güveniyordum. O büyük bir adam değil ve mezarı da sığ, ama bunu nasıl yapacağımı hala bilmiyorum; sadece yapmak zorundayım.

Gecenin sıcak havasında, yine sessizlik içinde kazıyorum. Bu kez gücüm ve kararlılığım dehşetten geliyor. Ya kartel adamlarından biri Beni pratik ve etkili bir şekilde infaz etmek yerine, birini su işkencesine tabi tutma ya da tırnaklarımı kerpetenle sökme fırsatından heyecan duyuyor. Olabildiğince hızlı hareket ediyorum ve hiperventilasyona yaklaşan nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Büyük bir çalı kümesinin arkasına gömülmüş, yoldan gizlenmiş, bu yüzden gördüğüm ışığın doğudan gelen farlar olduğunu fark etmem bir anımı alıyor ve paniklemeye başlıyorum. Kusmamak ve DNA'larımı her yere bulaştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Küreği çalıların arkasına bırakıyorum ve yola otuz kırk metre kadar yakın park etmiş olan arabama koşuyorum - geçen seferkinden daha yakın. Oraya park ettim ki biri gelirse yersiz görünmesin - normal bir insan gibi araba sorunu ya da mızımız bir çocuk ya da eşimle kavga ettiğimi falan düşünsünler, ama geçen sefer yaptığımız gibi şüpheli bir şekilde yol dışı bir noktaya çekmedim çünkü biz tam bir aptalız ve bu işte gerçekten kötüyüz.

Arabamda oturuyorum ve. Tanrım. Doğru, telefonum yok. Bu kişi durursa diye yol tarifine falan bakıyormuş gibi yapacaktım. Ve sonra onu gördüm.

Kutsal Meryem Ana. Kırmızı ışıkların kısa süreli yanıp sönmesi, sonra arabanın kenara çekilmesi ve bir polis. Gerçek bir polis. Kusacağım. Kusacağım.

Şimdi kusacağım. Konsoldan bir Wendy's bardağı çıkarıp Diet Pepsi'den arta kalanın içine kusuyorum ve sonra kapağını tekrar kapatıyorum ve o camıma vurmadan önce gözyaşlarımı zor tutuyorum. Bir hikâyeye ihtiyacım var, hem de hemen.

"Hey, hanımefendi. Her şey yolunda mı?"

"Oh. Evet. Evet. Her şey süper." *Oh, Tanrım. Konuşmayı kes*, kendime içten içe yalvarıyorum.

"Kayıp mı oldun? Lastik mi patladı?"

"Hayır. Ben harikayım." diyorum. Benim hikayem nerede? Sebeğim ne? "Ehliyetinizi ve ruhsatınızı alabilir miyim?" diye sordu.

Belgeleri ona uzatırken ellerim titriyor. Arabasına doğru gözden kayboluyor ve muhtemelen üç dakika olan bu süre bana saatler gibi geliyor

Kaskatı kesildim ve uyuştum. Boynum düğüm düğüm ve ağzım o kadar kuru ki konuşabileceğimi sanmıyorum. Kapıyı açıp kaçmayı düşünüyorum. Nasıl

gölünç - çölün ortasında hiçbir şey olmadan koştuğum ve hemen arkamda bir polisin olduğu görüntüsü bile beni güldürüyor. Ya da belki ağlatıyor. Aslında, sanırım çılgılık atmaya başlayabilirim. Deli gibi çılgılık atmaya başlamak ve beni bir akıl sağlığı merkezine götürmesini sağlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Tanrı yardımcım olsun. Ne yapacağım ben?

O öğrenmeden teslim olmalıyım. Gerçeği söyleyebilirim. Korkmuştuk.

Geri geldi ve bana kartlarımı verdi. "Evin falan yoksa burada ne yapıyorsun o zaman?"

"Bu yasadışı mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. Ama sana zarar gelmeyeceğinden emin olmalıyım. Yanında başka kimse yok mu? Bagajda kimse yok mu?" diyor ve sonra gülümsüyor.

"Oh, sanki seks ticareti falan yaptığımı düşünüyorsun. Oh! Evet, hayır. Aslında nişanlım benimle burada buluşacak. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama farklı şehirlerde yaşıyoruz. Ben Albuquerque'deyim, o Amarillo'da ve burada yeni bir konut inşa ettiklerini biliyor muydunuz?" Ben de öyle dedim.

Hafifçe yumuşar. "Duydum, evet. Lüks, her bahçesinde bir havuz var diyorlar."

"Evet. Yani biz erken alıcılarız. Yakında temel atacaklar, yani Bazen ikimiz de uzun yola çıkamadığımızda, burada ortada buluşuyoruz. Arabanın kaputuna uzanıp yeni evimizdeki yeni hayatımızı hayal etmeyi seviyoruz. Garip ama gerçekten uzun bir yol, bilirsin işte. Bazen güzel oluyor," diyorum, sırtımdan aşağı ter damlıyor, koltuk altlarımda sıcaklık dikenleri oluşuyor.

"Bence bu kulağa oldukça hoş geliyor," diyor. "Burada durduğum yerlerin çoğu alkollü araç kullanmak ve aşırı hız yapmak, yani aferin sana. O gelene kadar seninle beklememi ister misin?" diyor, sanki burada tek başıma tehlikede olabilirmişim gibi etrafına bakınarak.

"Oh, hayır. Teşekkür ederim, ama aslında hala birkaç mil yolum var. Sadece yönümü kontrol etmek için durdum. Buralarda her şey aynı görünebilir, sadece doğru yere döndüğümünden emin olmak istiyorum," diyorum ve şapkasını eğip arabamın tepesine dokunuyor.

"Pekala, bayan. Size iyi geceler. Evinizde iyi şanslar." "Teşekkür ederim, sağ olun. Hoşça kalın," diye kekelıyorum ve pencereyi kapatıyorum.

Arabayı çektiğinde uzaklaşıyor ve arka lambaları uzakta kayboluyor, kaburgalarım ağrıyana kadar bağırmaya başlıyorum.

Kimim ben? Bu kadar kolay yalan söylemek beni ne yapar? Bu neredeyse Bildiğim tüm hayatımın sonu. Şimdi çığlık atıyorum. Sesim kısılana kadar bağırabildiğim kadar bağıyorum ve yumruklarımı direksiyona vuruyorum ve sonra, yeterince zaman geçtikten ve onun geri gelmeyeceğinden emin olduktan sonra, inip işe geri dönüyorum.

İşin en zor kısmı, çamurun içine bir tür rampa kazmak; başka türlü fiziksel olarak yapamayacağım şekilde onu yukarı çekebileceğim bir eğim. Ayak bileklerinin etrafındaki koli bandı halkalarını kavırıyorum ve yere oturup topuklarımı içeri sokabiliyorum ve onu kısa sürede yukarı çekmek için tüm merkez gücümü kullanabiliyorum.

enerji patlamaları. Çok yorucu ve çukuru tekrar doldurmak ve kazdığım yamacı kapatmak düşündüğümünden daha fazla zaman alıyor ama gece yarısı tekrar yola koyulup Colorado sınırına doğru ilerliyorum.

Gideceğim yere yaklaştığımda saat neredeyse sabahın 5'i. Burayı çocukluğumdan hatırlıyorum. Durango'nun güneyinde. Orada yaşayan teyzemi ziyarete gidiyorduk. Belki on bir yaşındaydım ve bir milli parkın yakınında kamp kurmuştuk ve çok güzeldi. O düz kahverengiye hiç benzemiyordu.

alışık olduğum manzara. Kaplıcalara hayran kalmıştım. Babam içine girersem haşlanarak öleceğimi söylediğinde ilk başta korkmuştum ama diğer aileleri gördükten sonra ben de girdim ve sihir gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Garip çünkü ondan sonra babama aynı şekilde güvenmediğimi hatırlıyorum. Şaka yapıyor olabilirdi ama beni korkuttuğu ve bunun komik olduğunu düşündüğü için yalan söylenmiş gibi hissettim. Şu anda bunu neden hatırladığımı bilmiyorum.

Turuncu bir çadırdaki kamp kurmuştuk ve annem o zamanlar hâlâ bizimle birlikteydi. Ateş alıp kararana kadar çubukların üzerinde şekerleme kızartırdık. Annem çubuk kullanmanın sağlıksız olduğunu ve bir şiş almamız gerektiğini söyledi ama almadık. El feneri kovalamacası oynadık ve beyaz kül parçalarının gökyüzüne doğru süzülüp alevlerin üzerinde dans etmesini izledik, bir Care Bear uyku tulumum ve bir telsizim vardı ve mutluyduk. O zamanlar mutluyduk.

Terk edilmiş kuyuyu da hatırlıyorum. Ertesi gün ormanda yürüyüşe çıktığımızda, ağaçların arasında derin bir kuyu vardı. Üstünde bir parça kontrplak vardı ve babam bana yakınında oynamamamı söylemişti. Nedenini sorduğumda, birkaç yüz metre derinliğinde olduğunu ve çocukların her zaman içine düştüğünü ve çığlıklarını kimsenin duyamadığını söyledi. Kemiklerini yüz yıl sonra buluyorlar.

O kadar korkuyordum ki, benim yaşımdaki küçük bir kızın soğuk suyun dibinde kıvrılıp kaldığını, düşerken kemiklerinin çatlayıp kırıldığını

düşünüyordum.

taşları derinliklere. Acısı ve açlığı onu yavaş yavaş öldürürken annesi için ağladığını düşündüm. Sonra da unutmaya çalıştım, o rahatsız edici görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Artık benimle konuşmayan brunch arkadaşlarımla orada bir kez daha kamp yaptım. Bu sefer buna glamping diyorlardı ve süslü kabinlerde kaldık, jakuzinin yanında prosecco içtik ve ateş odun yerine gazdı. Hiçbir şey o ilk deneyime benzemiyordu ama arabayı sürdüğümüzde çocukluğumdan beri ilk kez o kadar iyi hatırladım. Bir mil boyunca devam ediyormuş gibi görünen ahşap bir at çiti vardı. İki şeritli bir yol vardı. Bu bana kuyuyu hatırlattı. Tahta bir çitin yanındaydı ve sabahın çok erken saatlerinde bir fincan kahve içtim ve pijamalarımı bile değiştirmedim. Ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirdim ve tahta çiti görene kadar ana yola doğru yürüdüm ve onu takip ettim.

İşte oradaydı. Bir yetişkin olarak, sekiz yüz dönümlük bir çiftliğin en uzak köşesinde, çalı çırpı ve sarmaşıkların altında gömülü olduğunu fark ettim. Bu sefer üzerinde kontrplak yoktu, kuyu kapağı yoktu, hiçbir şey yoktu. İçine bir peni attım ve bir dilek tuttum. Sonra bir arabanın vızıldayarak geçtiğini duydum ve geri döndüm. O kadar da uzun zaman önce değildi. O kadar da uzun zaman önce değildi. Hala orada unutulmuş ve terk edilmiş olmalı.

İki şeritli dar bir yoldaki ahşap çitin kenarını bulduğumda güneş doğmak üzereydi. Ama hava hâlâ karanlık ve cesedi arabanın arkasından çalıların arasına çeker çekmez ağaçların arasında gizlenebileceğim kadar sık olduğunu biliyorum. Çit ve kuyu bunu yapamayacağım kadar uzak değil, bu yüzden sırt çantasını sırtıma çekiyorum, en iyi yolun daha önce yaptığım gibi küçük kazanımlar yapmak olduğunu biliyorum. Kısa enerji patlamaları... kavrama

Ayak bileklerindeki bandı olabildiğince sert çekiyorum, sonra durup nefes alıyorum ve tekrar yapıyorum, ilerliyorum.

Sırtım zonkluyor, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor ama devam ediyorum. Engebeli zeminde, kökler kıvrılırken ve dallar onun ağırlığı altında kırılırken bunu yapmak daha zor ama oraya varana kadar çekiyorum, duruyorum, çekiyorum ve duruyorum.

Tıpkı son gördüğüm gibi. Sonsuz karanlığına bakıyorum ve merhaba diyorum, kelimelerim bana geri yankılanıyor. *İki yüz fit derinlik, çatırdayan kemikler, çocuk iskeletleri.* Babamın yüzü ve kahkahası bana geri geliyor. Ağlamayacağım. Buraya ne için geldiysem onu yapmalı ve buradan defolup gitmeliyim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum Eddie'ye. Çünkü o gerçek bir insan ve bir yerlerde bir karısı ve annesi var ve ben çok üzgünüm. Ve düştüğünde, sadece sessiz bir vınlama oluyor. Bir ses duyana kadar binlerce kilometre boyunca düşmüş gibi geliyor - bir bedenin taşa çarpma sesi ve çatlayan kemikleri ve parçalanan etleri düşünmemeye çalışıyorum... ve kimsenin onu bulamayacağını biliyorum.

Sonra yapmayacağımıza söz verdiğimiz bir şeyi yapmaya karar verdim. Sırt çantasını bırakmadan önce, sarıyla sarılmış para yığınlarından birini çıkardım. Sadece bir tane. Şimdi kullanmayacağım ama ihtiyacım olabilir. Sadece bir tane yeter. Almak zorundayım. Sonra çantayı bırakıyorum ve dibe vurduğunda bir tıkırtı duyana kadar uzun bir duraklama oluyor ve binlerce doların ve yedi adamın kimliklerinin nasıl

-Beş adamın hayatından geriye kalanlar, benim düşen tek kuruşum kadar küçük geliyor.

Sonra ağaçların ve sarmaşıkların arasından koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, ta ki ciğerlerim yanana, ayak bileklerim dallar ve sarmaşıklar tarafından çizilip sıyrılana ve yüzüm çamur ve gözyaşlarıyla kaplanana kadar. Sonra arabama ulaşıyorum ve bu ölü adamın ve tüm günahlarımın izlerini silebileceğim bir yer bulana kadar sürüyorum. Tekrar sadece sürmeyi düşünüyorum - sadece bir yön seçip bu parayı almayı ve asla geri dönmemeyi.

OceanofPDF.com

ANNA

Polis birkaç soru daha sormak için beni tekrar aradı. Henry'nin dizüstü bilgisayarıyla ilgili bir şey ve acaba şimdi bana geri verecekler mi?

-Ya da benim bilmediğim başka sırlar buldularsa.

Apartmanın önündeki otoparkta arabamda otururken, acaba İlişkinin kanıtı dizüstü bilgisayarındaydı ve eğer biliyorlarsa, Cass'in ofisin önüne gelip park etmesini de izliyorlardı.

The Sycamores'taki dedikodu değirmeninden duyduğum kadarıyla babasını ziyarete gittiğinden bu yana birkaç hafta geçmiş. Konuşulanları dinlerseniz, bir gece gitmiş ve döndüğünden beri eskisi gibi değilmiş. Ne olmuş olabileceğine dair pek çok spekülasyon var ama hiçbiri iyi değil çünkü o geceden beri bir zombi gibi davranıyor, her ne kadar bunu gizlemek için çok uğraşsa da.

Genelde arka tarafa park ederdi ama her nedense artık etmiyor. Arabadan iniyor ve orada öylece durup birkaç dakika boyunca binaya doğru bakıyor. Tam bir çöp gibi görünüyor. Yüzü hayalet gibi, saçları gevşek ve tel tel. Yavaşça daire kapısına doğru yürüyor ve içeride kayboluyor ve onunla ilgili bir şeyler olduğundan eminim. Bir şeyler biliyor. Acaba bildiklerinden dolayı duyduğu suçluluk duygusu onu etkiliyor mu?

Karakola giderken Monica'yı ve eğer geri verirlerse Henry'nin bilgisayarında aradığım cevapları nasıl bulacağımı düşünüyorum. En azından en iyi arkadaşımı yapamayacağım bir şeyle suçlamadan önce incelemeye değer.

Geri al. Telefon kayıtlarını bulduğumdan beri onunla pek konuşmadım. Onunla hemen yüzleşmem gerektiğini biliyorum, ama bir şey beni bekletti, bu yüzden davetlerden kaçtım ve aradığında telefonu kapatmak için bahaneler uydurdum - sadece daha fazlasını öğrenene kadar. Yalan söyler, değil mi? Eğer olsaydı

Benim bilmemi istemediği bir şey olsa yalan söylerdi, bu yüzden iletişimde olduklarını bildiğimi ona söylemem bana yardımcı olmuyor. Bana yardım edecek tek şey sabır.

O aptal geceden sonraki günlerde Callum'la da neredeyse hiç konuşmadım. Birbirimizden kaçıyoruz ve havuz güvertesinde birbirimizin yanından geçerken garip bir şekilde başımızı sallıyoruz. Zamanımı bu dairenin her santimetrekaresini -her kutuyu, her kâğıdı, her fotoğrafı-

araştırarak geçiriyorum.

hayatımı tekrar bir araya getirebilir. Bu yüzden ellerinde Henry'nin dizüstü bilgisayarıyla ilgili bir bilgi olduğuna dair bir telefon aldığım da endişelendim; ama en azından geri dönmemi gerektirecek bir şey buldular.

Masaüstünde 2012 vergi beyannameleri olarak etiketlenmiş bir dosya tutuyor, ancak içinde sosyal medya, e-posta, *her şey* için tüm şifreleri var, bu yüzden hepsini

Kaçınılmaz olarak unuttuğunda tek bir yerde. Benim telefonumda da benzer bir dosyada şifrelerim var ama sanırım kimsenin 2012 vergi beyannamesi dosyasına bakmak istemeyeceği teorisi akıllıca. Tabii ki polis bakar.

Mesele şu ki, henüz bunların hiçbirine erişemedim; ne masaüstüne, ne sosyal medyasına, ne de e-postalarına. Ölümünden sonra o kadar hızlı bir şekilde dizüstü bilgisayar istedik ki, ben daha düşünmeden hepsi elimden kayıp gitti.

Kendi araştırmam için buna ne kadar ihtiyacım olduğunu. Onlara hayır demek gibi bir seçeneğim yoktu. Bu şifre listesi bana onun gerçekte ne yaptığına dair koca bir dünyanın kapılarını açacak - polisin bakmayı bilmediği şeyler çünkü ilişkiyi bilmiyorlar, bu yüzden bazı etkileşimler onlar için bir şey ifade etmeyebilir. Ama ben bileceğim.

Oraya gittiğimde, sonsuza kadar beklemeyi ve sonra beni bir şüpheli değil de bir müttefik gibi hissettirmekte iyi olduğunu düşünen aynı dedektiften aynı soruların farklı versiyonlarını tekrar cevaplamayı bekliyorum, ama öyle olmuyor. Hemen bir koridora yönlendirildim. Beklemek yok. Kahretsin. O zaman bu muhtemelen kötü, diğer seferler gibi değil.

"Bayan Hartley. Geldiğiniz için teşekkürler."

Döndüğümde Dedektif Harrison'ın hızlı adımlarla bana doğru yürüdüğünü görüyorum, sonra bir kapıyı açıp içeri girmemi işaret ediyor ve daha önce defalarca yaptığım gibi onu takip ederek küçük, iç karartıcı bir odaya giriyorum. Dört duvar, bir masa, iki şişe su ve havada ruhumu çalan bir his.

"İhtiyacın olan her şeyi dizüstü bilgisayarda buldun mu?" diye sordum.

"Evet ve yakın bir gelecekte size geri vereceğiz," diyor ve ses tonunda önceki konuşmalara göre bir değişiklik var - bir hafiflik ya da sıcaklık, neredeyse. Ve fark ettim ki artık ilgilenilen bir kişi olmamalıyım çünkü öyle olsaydım bunu bana geri vermezlerdi, değil mi? Bunun olması için neyi ortaya çıkarmış olmalılar? "Sizi fazla tutmayacağım ama sadece bir sorum var."

"Tamam," diyorum, çantamı göğsüme bastırarak, başka bir yerde olmayı dileyerek ama daha fazla tekrar eden soruya katlanmam gerektiğini bilerek.

"Henry'nin sana yazdığı bir mektup vardı..." diyor.

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Henry'nin dizüstü bilgisayarının masaüstünde. Yani görmedin mi?" diye soruyor ve ben şaşkın şaşkın ona bakıyorum, hala çantamı sıkıca kavırıyor ve rahatlamak için tırnak etlerimin üzerindeki deriyi akılsızca çiğniyorum.

Dedektif tabletindeki klavyeye tıklıyor ve sonra benim görebilmem için çeviriyor.

Bana gönderilmiş. Bunun ondan alacağım son mektup olduğu düşüncesi gözümünden kaçmıyor. Öne doğru oturuyorum ve kalbimi tutuyorum. "Sana gönderilmemiş bir e-postada aynı metni bulduk," diyor ve okuyorum

Ekranda ne var. Henry'nin bana söylediği değerli sözler.

Anna, seni seviyorum. Yaptığım tüm hatalar için çok özür dilerim. Bu benim itirafım. Bu mektubu sana onlarca kez yazmaya başladım. Utancım ve suçluluk duygum çok büyük ve her şeyin nasıl çözülmeye başladığını bilmeyi hak ediyorsun.

Hayatının son gününde bana telefonda söylediği gibi birini öldürdüğünü söylememesi için sessizce dua ediyorum, çünkü manik olduğunu biliyorum ve bu doğru değil ve onun hakkında böyle düşünmemeliler, yoksa biraz aşağı inmeye başlayacaklar

Kimden ya da neyden bahsettiğini bulmak için anlamsız bir yol. Ama okumaya devam ettiğimde, bu konuda başka bir şey söylemiyor. Kısa. Şifreli.

Bu seçimleri yapmış ve insanlara acı çektirmiş olmam seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Sana söylemem gereken çok şey var ama bir mektup çok düz görünüyor ve hakkını vermiyor. Eğer bana bir şey olursa, telefonumdaki video her şeyi açıklayacaktır. Tehlikede olduğumu anlarsam, sana gönderirim. Eğer bunu bulursan, muhtemelen çok geçtir. Eğer durum buysa, çok üzgünüm ve bunların hepsi benim suçum. Hazırladığım videoyu izleyin. İzlediğinde ne olduğunu anlayacaksın. Seni seviyorum.

Dedektif ekranı kapatıp bilgisayarı kapatırken bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Belli ki hiç göndermemiş ve siz de daha önce görmemişsiniz, ama neden bahsettiği hakkında bir fikriniz var mı? Neden bu kadar üzgün? Kime acı çektirmiş?" Harrison soruyor ve ben parmak eklemlerimin bembeyaz olduğunu, çenemin sıkıldığını ve zihnimin döndüğünü fark ediyorum -ne videosu? *Neden benimle konuşmadın, Henry? Bu da ne demek oluyor!?*

"Bunu bilseydim," diyorum, "neden bana bunu açıklamak için bir mektup yazmaya ve lanet bir video hazırlamaya ihtiyaç duysun ki?"

"Doğru," diyor sessizce. "Yani hiç video almadın, görmedin mi?"

"Hayır! Sen hiç video gördün mü?" diye soruyorum.

"Bildığınız gibi hiçbir telefon bulunamadı ve telefon kayıtlarının bu tür bir yeteneği olmadığı açık, bu yüzden..."

"Gidebilir miyim?" Gözyaşlarımı tutarak ama kırılma noktasına yaklaşarak soruyorum.

"Gidebilirsin," diyor ve o kadar hızlı kalkıyorum ki sandalye arkamdan yere düşüyor, ama ön kapılara ulaştığımda koşmaya başlayana ve arabama varana kadar yürümeye devam ediyorum.

Şoför koltuğuna oturuyorum ve iri yağmur damlalarının camdan aşağıya küçük perçemler halinde çiselemeye başlamasını izliyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımı sallıyorum, Nefesimi sabitliyordum. Beni hâlâ seviyordu. Ne olursa olsun. Şu anda umursadığım tek şey bu.

Dairelere döndüğümde, arabamda oturup yağmurun yüzme havuzunun yüzeyinden sekmesini izliyorum ve Babs'ın çıplak ayakları ve güneş elbisesiyle dans ettiğini, tam bir deli gibi gökyüzüne doğru güldüğünü fark ediyorum. Yapabilir miyim Eddie hakkında söylediklerine güvenebilir miyim? Ve tanıdığı kötü insanlar Henry ile bağlantılı olabilir mi? Buradaki herkes çatlak ve neye inanacağını bilmiyorum.

Mektubundaki sözler zihnimde tekrar tekrar yineleniyor. *Hangi lanet video, Henry? Neden göndermedin? Ne oldu sana böyle? Bunun olacağını biliyordun. Birinin sana zarar vereceğini biliyordun, neden, neden, neden?*

Sonra Cass'in ofisten Wellies ve yağmur paçosuyla çıktığını görüyorum. Rüzgârın devirdiği birkaç şezlongu topluyor, geri kalanları da uçmasınlar diye duvarın dibine yığıyor.

Ve artık kaybedecek bir şeyim yok. Burada birileri bir şeyler biliyor ve cevap alma zamanı geldi. Ofisin ön kapısına geri döndüğünde onu takip ediyorum ve sanırım kelimenin tam anlamıyla ödünü koparıyorum çünkü onu ürküttüğümde kapının yanından bana çocuk boyunda bir Wiffle sopası sallıyor.

"Özür dilerim!" Ellerimi kaldırdım ve o da aynı anda plastik sopayı indirerek özür diledi. "Gerçekten tehlikede olsaydın bunun sana pek faydası olmazdı, biliyorsun değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Tanrım, Anna. Birine anevrizma geçirt, neden yapmıyorsun?" Nefes almaya çalışıyor.

"Özür dilerim. Öyle misin?" Ben soruyorum. "Ne?" "Tehlikede mi?"

Bu soru yüzündeki tüm kanı çeker ama eğer bir şeylere karıştıysa ve Henry ile ona zarar *verenleri* biliyorsa, belki o da tehlikededir. "Ne? Hayır," diyor, bir şeyle uğraşmak, daha doğrusu yüzünü benden saklamak için arkasını dönerek. "Henry için bir şey yapabilir miyim? Sen mi? Çatınız akıyorsa, kulübede bir yığın dondurma kovanı vardır. Buralarda standart uygulama" diyor.

"Bir şey sakladığını biliyorum," diyorum ve o da bu söz üzerine dönüp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Duraksıyor, bir şeyler düşünüyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor.

"Bana o notu sen mi bıraktın?" diye sorar.

"Ne? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O zaman neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık veriyor.

"Tuhaf davranıyorsun, kimsenin fark etmediğini düşünüyorsan diye söylüyorum," diyorum ve vücudunun sertleşmesinden hassas bir noktaya değindiğimi anlıyorum. Ben devam ederken o masasının kenarına oturuyor ve yere bakıyor. "Ve sanırım biliyorum

Neden?" diyorum.

Olduğu yerde donup kalmış gibi görünüyor, göz teması kurmuyor ve sanırım hafifçe irkildiğini görüyorum. Sanki bir yumruk bekliyormuş gibi. "Neden?" diye soruyor sonunda kısık bir sesle.

"Çünkü Henry'ye ne olduğunu biliyorsun."

Yukarı baktı. "Ne?"

"Buradaki herkesi ve tüm aptalca konuşmaları ve sohbetleri biliyorsun. Mobilyaların arasına karışıp göze batmamaya ya da fark edilmemeye çalışıyormuş gibi davranıyorsun ama ben fark ediyorum. Her zaman neler olup bittiğini görüyorsun. Tıpkı o gece Rosa'ya yaptığın gibi. Ama o zaman ben de buradaydım, ama asıl mesele şu ki, sen burada duvardaki sinek gibisin. Bir şeyler görüyorsun, belki de görmemen gereken şeyler ve bu yüzden bu kadar korkuyorsun," diyorum ve o da çenesinin düştüğünü dudaklarını hırıltıya çevirip gözlerini devirerek gizlemeye çalışıyor.

"Bunun nereden çıktığını gerçekten anlamıyorum. Beni kurtarman çok hoştu ve eminim iyi bir insansın ve sana borcumu ödeyeceğim ama bence sen... sen yanlış anladın. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden..."

Bir gök gürültüsü patlaması havayı yarıyor ve yağmur o kadar gürültülü bir şekilde çatıya vuruyor ki neredeyse bağırarak zorunda kalıyoruz. Cass yağmur sel gibi içeri girerken açık bıraktığım ön kapıyı kapatıyor. Kurutmak için su birikintilerinin üzerine birkaç yüzme havlusu atıyor. Şimdi daha sessiz ve birbirimize bakıyoruz.

"Seni tanımıyorum, haklısın, ama Henry'yi tanıyordun. Bu yüzden

burada, senin önünde, bana gerçekten ne bildiğini söylemen için
yalvarıyorum. Ne oldu?

ona? Onu kim öldürdü? Buradan biri. Ben biliyorum. Sen de biliyorsun. Kimse senin gibi büyük bir sırrı olmadan ortalıkta dolaşamaz ve sen de bunu saklamakta iyi değilsin, o yüzden... lütfen. Ona ne oldu?"

"Az önce ne dedin sen?"

"Ne istediğimi biliyorsun," diyorum.

"Kimse öldürmedi." Ne? İntihar etti. Onu kimin öldürdüğünü mü sordunuz?

Bana birinin onu öldürdüğünü mü söylüyorsunuz? Kimseye böyle bir şey söylenmedi. Bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz." Ve yine, konuşurken, tıpkı arabada olduğu gibi, tepkisinde üretilmiş gibi hissettirmeyen otantik bir şey var. Burada hala bir şey olmalı - onu böyle davranmaya iten bir şey. Bunu hissediyorum. Bunu açıklayamam ama içgüdüsel bir şey.

"Bana verecek bir şeyin yok mu?" Birden kendimi yenilmiş ve çok ama çok yorgun hissederek soruyorum.

Cass ofis koltuğunda ağzı bir karış açık oturuyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Yere bakıyor ve sonra silkinip bana bakıyor.

"Bana onu birinin öldürdüğünden emin olduğunu söylüyorsun. Önsezi değil. Bunu polis mi söyledi? Bu gerçek mi?" diye soruyor ve kelimeleri dikkatli, sanki zihninde bir şeyleri bir araya getiriyor - bazı noktaları birleştiriyor.

Mesela

Belki bir şeyler biliyordur ama bu haberle birlikte kendi kendine anlamaya çalışıyor.

"Evet. Ve lütfen bunu Tweedledee ve Tweedledum'a söylemeyin, çünkü bu haberin henüz yayılmasını istemiyorum." Söylememe bile gerek yok. Crystal ve Jackie'ye havuzun önündeki tentenin altında sigara içerken jest yapın ki kimi kastettiğimi anlasın.

"Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Hepimiz onun çok depresif olduğunu düşündük. Herkes öyle söyledi. Mantıklı gelmişti ama..." Durdu ve hem çok üzgün hem de şok olmuş gibi görünüyordu, ama başka bir şey daha vardı, ne olduğunu anlayamadığım. "Tanrım. Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm."

"Duymuş olabileceğin bir şey düşünemediğine emin misin?" Son bir kez daha deniyorum.

"Belki," diyor Cass.

"Ne?" Şak diye söyledim. Söylemesini beklediğim en son şey buydu.

"Sadece... Kesin bir şey bilmiyorum ama bir şeyler olabilir. Söz vermiyorum. Sadece belki."

"Dur, dur, ne? Ne demek istediğini söyle. Bu da ne demek oluyor?" Yalvarıyorum.

"Gitmem gerek. Önce çözmem gereken bir şey var. Seni bulacağım. Bana güvenmek zorundasınız," diyor ve yağmur başlığını başına geçirip kapıyı açıyor.

"Sana neden güveneyim ki!?" Ona sesleniyorum, aklımı tamamen yitirmeden önce herhangi bir cevap alabilmek için öfkeli bir son girişim.

"Yapmazsınız ama yardım edecek başka birileri var mı? Başka seçeneğiniz var mı?"

"Yardım ediyor musun, etmiyor musun bilmiyorum," diyorum, kollarımı kavuşturmuş, bu kadından ne anlam çıkaracağımı bilemez bir halde.

"Bana biraz zaman ver." Ve sonra gitti.

Peşinden koşmayı, onu sarsmayı, yere yatırmayı, bildiklerini bana anlatması için sözcükleri boğmayı düşünüyorum. Ama tabii ki bunu yapamam. Bir cevabı olabilir ve belki de bu konuda dürüst davranıyordur, o halde beklemekten başka ne yapabilirim?

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yürüyorum, daireme doğru aceleyle ilerlerken sıırıslıklam olmama izin veriyorum. Daireye girdiğimde içerideki soğuk hava canımı yakıyor. Henry'nin havlu kumaştan bornozunu kancadan çekiyorum ve anahtarları şangırtıyla yere düşüyor. Üzerlerine basıp geçiyorum ve bornozunun içinde çirkin ekoseli koltuğa kıvrılıp bir süre oturuyorum, kendime aynı soruları sorup duruyorum. cevaplar-ne videosu? Cass şimdi ne yapacak-ne bilebileceğini düşünüyor? Henry'nin peşinde kim vardı? Tehlikede olduğunun nasıl farkındaydı ve kimseye söylemedi? Ne kadar çok şey bilirim, o kadar az mantıklı geliyor.

Henry'nin yere düşen anahtarlarına bakıyorum. Üzerinde atkı takmış minik bir lastik ördek olan anahtarlığı buradan kırık görünüyor. Küçük ördek boğulmuş gibi görünüyor çünkü hafifçe sağa doğru eğilmiş. Gerginim. Ayağa kalkıyorum. Vay anasını. Şimdi hatırlıyorum, onu ona vermişim çünkü aslında sadece bir ördek değildi. Kafası koptu ve bir flash disk çıktı.

Aman Tanrım. Bu onun parmak belleği. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ya da her gün gördüğüm anahtarlıktan başka bir şey olduğunu hatırlamamıştım... ta ki şu ana kadar.

Onu almak için yerde koşturuyorum. Hayatımdaki diğer her şey gibi onu da yanlış hatırlamadığımdan emin olmak için ördeğin kafasını koparıyorum. Ve işte oradaydı, küçük metal flaş bellek. Masaya koştum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve sürücüyü taktım.

Çıkıyor - 2012 vergi dosyasında tüm şifrelerinin olduğunu biliyorum ve ilk başta kendimden geçiyorum çünkü hayatının her santimetrekaresini

tarayabileceğimi ve cevapların orada olması gerektiğini biliyorum. İlk başta, bu hayatımda yaşadığım en büyük kırılmaydı.

Ta ki başka bir dosya görene ve e-postalarına ya da Instagram mesajlarına bakmama bile gerek olmadığını fark edene kadar. Cevap tam önümdeydi.

Aşk etiketli bir dosya bana göz kırpmıyor ve gergin parmaklarımla üzerine tıklıyorum. Yüzü ekranda beliriyor ve işte orada.

Bir an nefesim kesiliyor. Sonra ayağa kalkıyorum, onun yüzünü gördüğümde içimden gerçeküstü bir ağırlık, bir elektrik geçiyor. Tekrar oturup ekrana, Henry'nin resimlerinin fotoğraf üstüne fotoğraflarına bakarken titrediğimi hissediyorum. Kayıtları ve güvenliği için her zaman fotoğraflarını saklardı ve böylece gizem çözüldü.

Aşık olduğu kadın ilk birkaç filmde çıplak yatıyor. Birçok Resimler sadece onun yüzü; gülümsüyor, kruvasan yiyor, elini uzatıyor şakacı bir şekilde dil çıkarıyor, hatta birinde ağlıyor. Bir resimde elleri iç içe geçmiş, bir diğerinde ise kadının eli yüzünün üzerinde ve kafası Hüzün. Birçoğu şehvetli, bazıları hafif ve kaprisli. Hepsi aynı gizemli kadının resmi. Siyah saçlı bir güzelliğin düzinelerce resmi.

Tamam, artık kim olduğunu biliyorum. Ve hatta anlamaya başlıyorum, ama yüz tane tabloyu kim saklıyor? Nerede bu lanet olası Resim mi?

OceanofPDF.com

CASS

Colorado'dan döndüğümünden bu yana geçen birkaç hafta içinde, belki de aldatıcı bir şekilde, her şeyin bir süreliğine yoluna girebileceğini hissettirecek kadar sessizdi. En azından bir süreliğine gözlerden uzak kalabilirmişim gibi. Ta ki, Anna ofise geldi.

Callum'la çoğu akşam saat altı civarında o postalarını kontrol ederken ben de çalıları suladığımdan emin oluyorum, böylece havadan sudan ya da hayatımızı değiştirecek haberlerden konuşabiliyoruz ama henüz öyle bir şey olmadı. Konut inşaatının temelini atıldığını ya da cesedi taşıdığımı bilmiyor. Her gün hareket olmadığı, birbirimize anlatacak yeni bir şey olmadığı için minnettarım. Ne polis var, ne silahlı kartellerin bulunduğu haber kamyonları, ne ceset, ne de ne yaptığımızı bilen gizemli kişiden gelen notlar.

Rosa ve havuz kızları kasabanın dört bir yanına kayıp posterleri astılar ve havuzun yanındaki iskambil masasında geçirdikleri günler son zamanlarda daha sakin geçiyor, ancak hâlâ ilgilenmeleri gereken bir sürü çocuk var, bu yüzden hâlâ ter içinde oturuyorlar. kavanoz buzlu çay ve kağıt yelpazeler ve her öğleden sonra kartlarını oynarken onları izleyin, ancak daha yumuşak sesler ve daha dikkatli bir gözle.

Ama Anna'nın söyledikleri tüm parçaları yerine oturtmaya başladı, yani içimdeki önseziyi. Sanırım bu konuda haklıydım ve sanırım Henry'ye ne olduğunu bulmasına yardım edebilirim, ama dürüst olmak gerekirse ödüm kopuyor ve işler sarpa sardığında güvende olduğumdan emin olmak için önce yapmam gereken bir şey var. Ve eğer bir araya getirdiğim şey doğru olduğu ortaya çıktı.

Bir ya da iki güne ihtiyacım var ama Henry hakkında duyması onun için zor olacak bir bilgiye kesinlikle sahibim.

Perşembe öğleden sonra Frank dama tahtasını getiriyor ve ofisin önündeki beton zemine bağdaş kurup parmak arası terliklerle oturuyor, hazır limonatamızı yudumluyor ve oyun oynuyoruz. O bir sonraki hamlesini planlarken telefonum çalıyor.

Kapı çalındığında, telefon çaldığında, yan odadan bir öksürük sesi geldiğinde, yani hemen hemen her şeyde içgüdüsel olarak yaptığım gibi

kaskatı kesiliyorum. Ve

Arayanın yine Reid olduğunu görünce telefonumu sessize alıyorum, yüzüstü yere koyuyorum ve "Kral benim" diyen Frank'e gülümsüyorum.

Reid son zamanlarda çok sık arıyor ve bunun sebebinin aletleri ve Callum'un onu gönderme şekli yüzünden kızgın olduğunu biliyorum ama o aletler artık Frank'in ve onları geri alması için benim cesedimi çiğnemesi gerekiyor. Belki de ona yapmak zorunda olduğunu söylediğim gibi beni dava etmeye çalışıyordur. Yani, Reid IKEA beşiği mi yapıyor? Tabii, bu da olur. Sadece devasa, kontrolcü bir pislik gibi davranıyor ve ben cevap vermeyi reddediyorum. Bir keresinde bana alyan anahtarı vermesini istedim, o da bana torx anahtarı verdi. Ciddi misin? Beşik legolardan yapılmış olsaydı belki ama mümkün değil ve bizden uzak durabilir.

Bunu düşündüğümde Frank'e karşı bir koruyuculuk hissediyorum. Reid'i ve onun hamile, ergen nişanlısını nihayet unutmuş olmak da iyi hissettiriyor. Belki de hayatıma devam etmek için bunu görmem gerekiyordu. Belki de bunu geride bırakabildiğim için minnettar olmalıyım. Ve belki de

Bunu yapmaya çok yakınlım ama telefonumda adını görmek için her şeyi yapabileceğim aylarca süren gecelerden sonra aniden araması hiç yardımcı olmuyor. Şimdi, bunun beni utandırdığı gerçeği... ilerleme.

Pekala Reid, değerli alet seti için beni taciz etmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu? Tabii, aramaya devam et, bakalım seni nereye kadar götürecektir.

Callum'un posta kutularına doğru gittiğini görüyorum ve ona sesleniyorum. Her zamanki gibi saat altıda değil. "Hey," diyorum ve o da Frank'i görüp yanıma geliyor.

"Oynamak ister misin?" Frank sorar.

"Teşekkürler ama ben çıkıyorum. Bu akşam Y'de basketbol maçım var. Yine de ertelemeyi kabul ederim," der ve Frank de kabul eder.

"Musluğunuz hâlâ akıtıyor mu?" Soruyorum, çünkü genellikle saat 18:00'deki posta kutusu kontrolünde acı verici bir şekilde boş konuşuruz, ama dün bana gece damlayan musluktan bahsettiğinde aslında söyleyecek yeni bir şeyi vardı.

"Sanırım öyle. Duymamak için yatak odasının kapısını kapattım ama öyle olduğunu tahmin ediyorum," diyor.

"Düzelteceğim, söz veriyorum," diyorum ve o da şüpheyle başını sallayarak *tamam* diyor ve arabasına giderken Frank'e el sallıyor.

"Yardım edebilir miyim?" Frank sordu ve o kadar heyecanlıydı ki hayır diyemedim. O yüzden

Alet kemerini almak ve benimle orada buluşmak için acele ediyor ve ben

de iş çantamı alıp Callum'un dairesine gidiyorum ve içeri giriyorum.

Herkesin meraktan yapacağı gibi dolaplarını karıştırdım. İlginç bir şey yok. Sadece saçma sapan miktarda Hamburger Helper ve dondurulmuş akşam yemeği ve altılı bira. Bir tane alıyorum ve aldıktan sonra ona zihinsel bir borç senedi teklif ediyorum. Banyo musluğuna bakıyorum ve su sızdıranın o olduğunu görüyorum, sonra lavabonun altına bakıyorum ve su tesisatına erişmek için bir alan açıyorum ve boruyu açmam gerekirse diye bir kova için yer açıyorum.

Callum'un tıraş bıçağı ve tıraş losyonunun yanında Lily'nin eski saç bantlarını ve saç maşasını plastik bir kutuda gördüğümde içim sızlıyor. Bu çok zor.

Onu burada hayal edin. Buradan önce koca bir hayat yaşadı ve bir gün öksürmeye başladı, soğuk algınlığı olduğunu düşündü ve bir anda ölüm fermanını imzaladı. Onu çok iyi tanı mıyordum ama hala onu düşünüyor ve Callum'un hayatında bıraktığı boşluğu hissediyorum.

Şimdi burada olduğum için kendimi meraklı ve pislik gibi hissediyorum, bu yüzden dışarı çıkıp Frank'i bekliyorum çünkü kolay bir çözüm ve onsuz yapmak istemiyorum ve bunu yaparken Anna'nın beni burada gördüğüne çok şaşırılmış bir şekilde yürüdüğünü fark ediyorum.

"Callum'u mu arıyorsun?" Soruyorum ve yüzü kızarıyor.

"Evet, sadece onunla konuşacaktım ama..." Gergin görünüyor ve cevaplar için bana baktığını biliyorum - ne bildiğimi bilmek istiyor ve onun yerinde olsaydım, gizemli olduğum ve onu beklettiğim için ben de gözlerimi oymak isterdim ve ayrıca Callum'dan muhtemelen suçluluk duyduğu bir şekilde hoşlandığını da söyleyebilirim. Ben aptal değilim. İkisi arasındaki ilişkiyi görebiliyorum, bu yüzden ona bir kemik attım.

"Musluğu tamir ediyorum. O burada değil."

Henüz bir şey söylemeyeceğim. Bana güvenmesi gerekecek çünkü görmek isteyeceği bir şeyim var.

Bir şeyin daha yerine oturduğundan eminim; kendimi bir şekilde bindirdiğim bu batan gemiyle birlikte batmamam için küçük bir sigorta poliçesi.

"Basketbol falan oynuyor sanırım. Daha sonra dönecek," diyorum tam Frank yanımdan geçip giderken, alet kemerini takmış, buranın sahibiymiş gibi içeri girerken.

Bana o kadar yoğun bakıyor ki tedirginlikten tüylerim diken diken oluyor. "Aslında seninle konuşmak istiyordum," diyor.

"Şimdi olmaz. Bir iş üzerindeyim," diyorum. "Üzgünüm, sonra görüşürüz." "Oh... tamam, evet," diyor Anna çekingen bir şekilde ve dairesine çekiliyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve titrediğimi hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum.

şeyler. *Onun için çok üzülüyorum. Lanet olsun. Gerçekten üzgünüm, Anna. Her şeyi berbat ettim.*

Frank ve ben musluğu çabucak tamir ettikten sonra limonata ve dama. *Ne yaptığımı biliyorum*, diyorum kendime. Gözlerimin ucuyla Anna'yı arıyorum ama görünürde yok. "Yapılacak en doğru şey bu," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Frank sorar.

"Hiçbir şey. Kral benim," dedim ve kral oldu, ama sonra beni geçip tuğla ofis duvarına doğru işaret etti.

"Bunlar ne?" Frank soruyor, dama oyununda beni iki kez alt etmiş ve muhtemelen bu kötü rekabetten sıkılmış.

İşaret ettiği yere bakıyorum ve ofisin yan tarafına yeniden diktiğim güzel otları görüyorum, yeşil ve gelişiyorlar. "Onlar bitki. Onları yiyebilirsin."

"Eskiden otlarımız vardı ama annem onları tütürmen gerektiğini söyledi. Ama bir keresinde brownie yapmıştı ve sonrasında kendimi garip hissetsem de güzeldi."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyor ve genç hayatında neler yaşadığına hayret ediyorum. "Bunlar farklı. Kokla onları," diyorum ve o da küçük saksıların önüne çömelip her birini nazikçe tutuyor. sanki değerli nesnelermiş gibi.

Onları kokluyor, düşünüyor ve sonra bir tane daha kokluyor. "Bunun nane olduğunu söyleyebilirim ama diğerlerini bilmiyorum" diyor.

"Bu benim favorim. Fesleğen. Kokla," diyorum ve o da kokluyor. Gülümsüyor. "Değil mi? Hiç pesto yedin mi?"

"Hayır." Gülüyor. "Neymiş o?"

"Gelmiş geçmiş en iyi şey ve bir ton sarımsaklı ekmek ve makarna ile yiyorsunuz. İstersen sana nasıl yapıldığını gösterebilirim."

"Food Network'teki gibi malzemeli mi? Dondurulmuş değil mi?"

"Sıfırdan," diyorum ve kalbim kabarıyor.

Bunları sırf bu nedenle yetiştirdim; çocuğuma yemek yapmayı, bitkileri ve toprağı sevmeyi öğretebilmek için ve şimdi karşımda bu harika çocuk var ve bana ihtiyacı var. Beklediğim bu değildi ama ona göstermek için sabırsızlanıyorum, özellikle de yüzündeki ifadeyi ve ne kadar heyecanlandığını gördüğümde. Ve bunun şüphecilikle karışık olduğunu görebiliyorum ya da belki de onu unutacağımdan korkuyorum. Ama unutmayacağım.

"Ne dersin? Belki bu hafta sonu?" Dedim ve o da başını salladı.

Tam o sırada üzerimize bir gölgenin düştüğünü hissediyorum ve ikimiz de başımızı kaldırıp bir adam figürü görüyoruz; güneşin arkadan aydınlattığı bir gölge. Elimle gözlerimi kapatıyorum ve yerden gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Gölgeye doğru adım atıyor ve ben onun Reid olduğunu görebiliyorum. Şaşkınlıkla ayağa fırladım ve belki de Otlarımı topraktan sökeceğini, beni dava edeceğini ya da her ne halt için buradaysa onu yapacağını sanıyorsa savaşa hazırlanın.

"Ödümü kopardın," diyorum, çünkü kısa bir an onun beni sonsuza dek götürmeye gelen bir polis olduğunu düşündüm, her günün çoğu anında korktuğum gibi, ama Frank'in önünde ona verdiğim çok özel hediyenin elinden alınabileceğini hissettirebilecek herhangi bir şey söylediğini düşündüğümde hala korkuyorum.

"Kimsin sen?" Frank soruyor. "O hiç kimse ve gidiyor."

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyor, eğlenerek.

"Mary seni akşam yemeğine beklemiyor mu?" Bir elim kalçamda soruyorum. "İpucu alabilirim," diyor Frank sırtarak. Dama taşını eline alıyor ve

havuz güvertesinden atlar.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaba bir şekilde sordum.

"Şey, eğer telefonuna cevap verirsen..."

"Bak. Lanet aletleri unut. Yani, bu senin için bile biraz fazla değil mi?" Diyorum ve kafası karışmış görünüyor.

"Ne?"

"İstediğin her şeye sahipsin. *Her şeye*. Dönüştüğün kişi bu mu? içine mi? Cidden kullanamayacağın aletler için beni takip mi ediyorsun? Sana verecek hiçbir şeyim yok Reid. Beni rahat bırak," diyorum ve biraz telaşlanıyorum çünkü ilk kez bu kadar ciddiym. Ona beni rahat bırakmasını söylediğime ve bunda ciddi olduğuma inanamıyorum. Bir an için neredeyse güleceğim - sevinç duygusu kısa ama orada. Bir an için kendimi hafıflemiş hissederek ofis kapısından içeri girmek için dönüyorum.

"Bekle. Ne...? Aletler umurumda değil. Bu yüzden burada değilim. Seni aramaya çalıştım. Sadece seninle konuşmam gerek."

"Neden?"

"Bu önemli, tamam mı?" Çaktırmadan etrafına bakınıyor ve çoğu insanın gün ışığında ilk kez karşılaştığı bir yerde yaptığı gibi iğrenmiş bir ifadeyi gizlemeye çalışıyor. "Sadece... bir şeyler atıştırıp konuşabilir miyiz? Lütfen. Benim tedavi et."

"Tabii ki senin ikramın. Sence param var mı?" Taş gibi sert bir sesle söylüyorum ama içimden benimle konuşmak istemesinin tüm nedenlerini gözden geçiriyorum. Hâlâ o adreste yaşadığımı düşünen biri onunla irtibata mı geçti? Yani, bazı postalarım hala yanlışlıkla oraya gidiyor. Biri bana ulaşmak için onu tehdit mi etti?

Bana söyleyebilecekleri karşısında duyduğum dehşeti gizlemeyi başaramamış olmalıyım ki parmağını gözlerimin önünde şaklatarak beni kendime getirdi. "Ah... merhaba? İyi misin?"

"Tamam, ama yapacak işlerim var, o yüzden acele etmeliyiz. İki blok ötede Super Jumbo China Buffet var," diyorum ve ön kapının içindeki kancadan çantamı alıyorum.

"Bekle, hayır. Terilli's ya da The Vine gibi bir yer düşünüyordum," diyor ve ben restoran önerilerini dinlemek için duraksamıyorum, sadece ne için burada olduğunu bilmek istiyorum.

"Merak etme, orada içki var," diyorum ve yolu gösteriyorum, o da çaresizce arkamdan geliyor.

Umutsuzca iç karartıcı bir caddede yürüyoruz - güneşin acımasız parıltısını filtreleyecek hiçbir ağaç yok, kapısında parmaklıklar olan bir bakkal ve bir çek bozdurma yeri arasında birkaç tahtalı içki dükkanı, hepsi grafiti ile kaplı. Bir sonraki blokta bir Arby's, pencerelerinde elle boyanmış tabelalar olan birkaç manikür salonunun bulunduğu bir alışveriş merkezi ve büyük boy Super Jumbo China Buffet'a ulaşmadan önce bir Dollar Tree var.

Reid büfelerden nefret eder. Ona at yalaklarını hatırlatıyorlar. Oh, neyse. İşte burada, yapışkan vinil yer paspasları ve tabaklarımızda bej rengi yemek yığınları olan bir masada oturuyoruz. Süper Jumbo sodamı yudumluyorum ve arkamızdaki çığlık atan çocuğun sesini biraz kısmasını bekliyorum ki birbirimizin konuşmasını duyabilelim. Yemek fırlatan çocuk bir parça suşi fırlatıyor ve masamızdan sekip yere düşüyor. Reid eğilir ve küfreder. Ama ben değil. İrkilmiyorum. Artık yaşadığım dünya bu.

"Peki sorun ne?" diye sordum.

"Tanrım, nereden başlasam?" diyor.

"Biri mi öldü? Kaçırıldı mı? Tehdit mi edildin? Bana ne olduğunu anlat" diye soruyorum, en kötüsünden korkarak çünkü birilerinin ne yaptığını bildiğini zaten biliyorum. Ya onun da peşinden geliyorlarsa?

"Tanrım, neden hep bu kadar dramatiksin? Tanrı aşkına, kimse ölmedi." "O zaman neden buradayız? Önemli olduğunu söylemiştin.

Biri mi gönderdi?

bir mektup ya da... kimse sizi tehdit etmedi mi?"

"Hayır. Sen neden bahsediyorsun? Ben geldim. Ben sadece... Geldim çünkü sana borçluyum..." Durdu ve tabağına baktı.

"Ne?"

"Bir özür," diyor ve ben bunu duyunca yumurtalı ekmeğimden bir ısırık alıyorum ve gözlerim yaşarana kadar öksürdükten sonra peçeteye tükürüyorum.

"Tanrım," diye mırıldandı Reid.

"Ben iyiyim," diye öksürüyorum ve tam o sırada başka bir çocuk - tasmalı bir bebek - yanlarındaki kabinden tasma uzunluğu sınırında dolaşıyor ve çok rahatsız olan Reid'e bakıyor. Ne yapacağını bilemediği için tabağımdan bir wonton alıp bir köpeğe top atar gibi fırlatıyor ve çocuk gerçekten de gidip onu kovalıyor, bu da beni hem sevindiriyor hem de şaşırtıyor.

"Hmm. O zaman baba olacaksın," diyorum alaycılığımı gizlemeden. Sonra, "Tam olarak ne için özür diliyorsun?" Söylediğim kelimeleri söylediğime hayret etmeye devam ediyorum ve söylediklerim karşısında erimiyorum.

Özlemimi duyduğum bir özür fikri. Belki travma insanı değiştirir, belki de o parti sonunda bir şeyleri bırakmamı ve onun gerçekte kim olduğunu görmemi sağladı.

"Ben sadece... Bazı şeyleri kötü idare ettiğimi biliyorum ve sadece barışmak istiyorum" diyor.

İki yanıma, sonra arkama ve tekrar ona bakıyorum. "Benimle mi konuşuyorsun?" diye soruyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sorar. "Neyi?"

"Sen sadece... Burada üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum ve sen her zaman çok..." "Ne?"

"Bilmiyorum. Kenarları kaba. Kaba. Sadece medeni bir sohbet istiyorum."

"Oh, istediğin bu mu? Her zaman özür dilemenin ortasında insanlara hakaret eder misin?" diye sordum.

İç çeker ve sandalyesinde öne doğru eğilir. "Özür dilerim. Baştan başlayalım.

Belki buna bir iğne takarız ve daha sonra bir yerde güzel bir akşam yemeği için buluşuruz, Casablanca'da sevdiğin espresso martinilerden alırsınız," diyor ve ben birdenbire onu şaşırtarak nefes alıyorum.

"Vay anasını!" İsteddiğimden daha yüksek sesle söyledim.

"Ne!?" Reid neye tepki verdiğimi anlamaya çalışarak etrafına bakınıyor.

"Yok artık!"

"Ne?" diye tekrar soruyor.

"Seni terk etti!" Gülüyorum ve sonra durup gerçekten gözlerinin içine bakıyorum. "Bu yüzden mi buradasın? İnkâr etmiyorsun. Bir an için şaka yapıyordum. Yani, sadece hıyarlık ettiğimi sanıyordum, ama... kahretsin. Bu yüzden *mi* buradasın?"

Bana kızgın ama ben haklıyım. "Sadece-" diye söze başladı. "Yani bir 'özür dilerim' ve Casablanca'da bir espresso martininin aylardır yaşadığım cehennemi sileceğini düşündüğün için beni uzaklaştırmak istiyorsun. Nerede yaşadığımı gördün mü? Gordon'ı 104 numarada Bu sabah tuvalette bir tabak linguini ve boş bir apartman dolabında bir manken kafası koleksiyonu buldum. Teknik olarak maaş bile almıyorum. Ben varım. Bu kadar. Senin sayende, yani şu anda benimle gerçekten dalga mı geçiyorsun?"

"Bu öyle bir şey değil. Bak, öyle bir şey değil. Sadece ne kadar hatalı olduğumu düşünmek için zamanım vardı..." diye söze başladı ve ben onun sözünü kestim.

"Peki, ne oldu? Çünkü son duyduğuma göre Kimmy'nin tertemiz vajinasından gerçek bir insan bebeği çıkacak ve çok yakında dünyaya gelecekmiş, yani..." Yüzünün düştüğünü görüyorum ve elindeki kâğıt peçetenin kenarlarını koparıp düşüncesizce yere atıyor.

"Biriyle görüşüyormuş, Starbucks'ta bir barista. Adı Asher," diyor ve ben kendimi tutamıyorum. Yudumladığım sodayı bardağa geri tükürüyorum ve kahkahalarla gülüyorum. Nasıl gülmeyeyim ki? Sadece karma değil, tüm görsel.

"Şey, bu izler. Sen onun iki katı yaşındasın."

"Hayır, değilim" diyor.

"Çok yakın. Ve şu garip keçi sakalın da muhtemelen snowboardcudan ziyade orta yaşlı bir sübyancıya benziyor."

"Beni affetmeni beklemiyorum," diyor.

"Bilmiyorum. Asher senin bebeğini de mi büyütecek? Ne oluyor Reid?" Masadaki görevliye el sallayıp bir sake sipariş ediyorum, çünkü buna ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum.

"Görünüşe göre..." Durdu, kelimeleri arıyordu. "Oooh," diyorum. "Senin değil. Anlıyorum."

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Benim sake geliyor ve masanın üzerinden ona uzatıyorum. Onun daha çok ihtiyacı var. O da alıyor.

"Düşünmek için çok zamanım vardı ve tamirci şirketinizi desteklemeliydim," diyor.

"Adı *Handy Madam'dı*, çok teşekkür ederim."

Beni gerçekten duymuyor; hâlâ meramını anlatmaya çalışıyor. "Ve ben biliyorum. Tek istediğinin bir aileye sahip olmak olduğunun farkındayım, odaklandığın tek şey buydu ve ben değildim, ama denedik ve olmadığı için üzgünüm ve bu stresliydi ve bilmiyorum. Çok fazlaydı ve ben batırdım, tamam mı? Cidden, her şeyi berbat ettim."

"Evet," diyorum sessizce.

"Evet," diyor o da ve sake'sini yudumluyor.

"Özrünüz için minnettarım ve muhtemelen geri dönmeliyim," diyorum, para ödemek zorunda olmadığım için son bir yumurtalı ekmek yiyorum, sonra peçetemi tabağıma yığıyorum ve sandalyemi geri kaydırıyorum.

"Gidiyor musun?" diye soruyor, yüzünde buruşuk bir ifadeyle. "Yapacak işlerim var," diyorum.

"Tamam," diyor başını öne eğerek.

Kalbim sıkışıyor ve otuz dakika önce kaydettiğim tüm duygusal ilerlemeden geri döndüğüm için kendimden nefret ediyorum. "Reid, o gitmemiş olsaydı üzgün olur muydun, burada olur muydun? Yani, gerçekten ne bekliyardun ki? Sence ben o kadar zavallı mıyım?" Soruyorum, yani bir bakıma öyleyim. Bir ay önce, bu çok farklı bir konuşma olurdu.

"Bana inanmayacağınızı biliyorum. Bunu anlıyorum. Ne diyeceğinizi biliyorum... her şeyi şimdi anlamamın uygun bir zamanlama olduğunu. Ama bu

Çünkü seni herkesten daha iyi tanıyorum. İyi, evet, ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlamam için bunu yaşamam gerekti. Gerçek bu." Elimi tutmaya çalışıyor ama ben çekiyorum.

"Her şeyi gerçekten ama gerçekten berbat ettim ve keşke ne kadar üzgün olduğumu bilseniz." diye devam ediyor.

Ondan uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyorum. Bir çift arabalarından iniyor, bir adam otobüs durağında telefonu ile uğraşıyor. Bir anne onu teselli etmeye çalışırken bebek arabasındaki bir bebek cıgılık atıyor. Evet. Reid, Süper Jumbo Çin Büfesi'nde yağlı tatlı ve ekşi domuz eti için af dilese de dilemese de ya da Kimmy'yi özel Arhaus kanepemde beceriyor olsa da olmasa da dünya devam ediyor. Kimin aklına gelirdi ki?

Ne dediğini anlayamıyorum. Düşünmem gereken çok daha önemli şeyler var ama Sycamores'tan uzakta, normal, güvenli ve mesafeli hayatımın güvenliğini düşündüğümde, şu anda onunla birlikte gitmek, onu affetmek ve hayatımın dönüştüğü dehşet gösterisine bir daha asla geri dönmek istiyorum. Yine de cevap vermiyorum. Gözlerimi çiftten ayırmıyorum.

Ön otomatik kapıya kadar yürüyüp kucağıma bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Gitmek için ayağa kalkıyorum ve o bana karşı koyuyor.

"Senden bir şey söylemeni beklemiyorum. Lütfen, en azından bir düşün." diyor ve sonra usulca yanaklarımdan öpüp gözlerimin içine bakıyor. "Sadece düşüneceğini mi söylüyorsun?"

"Gitmeliyim," diyorum, ondan uzaklaşıp hızla ön kapıdan çıkıyorum.

Ama bunu düşünüyorum.

Sycamores'a döndüğümde ofise giriyorum. Derin bir nefes alıp şişmiş yanaklarımla sertçe üfledim, sonra ayakkabılarımı serin zemine vurdum ve az önce olanları ve sayısız

karmaşık duygular içindeyim, çünkü odaklanmam gerekiyor. Ben-

Masaüstü bilgisayarımın üzerine yapıştırılmış, oraya benim koymadığımı bildiğim bir kağıt parçası gördüğümde düşüncelerim durdu. Devasa ahşap masanın etrafından dolaşıp bilgisayarın önünde duruyorum ve bir gazeteden kesilmiş bir makaleye benzeyen şeyi çekip çıkarıyorum. Üzerinde küçük bir evde yaşayan evli bir çiftin resmi vardı. siyah-beyaz fotoğraf. Ne yazdığına göz gezdirdim.

İşkence görmüşler, sonra da yataklarında öldürülmüşler. Kartelle bağlantıları var.

Sonra *Victor Becerra* ismini okudum, *meşhur mafya babası*. Bu Eddie'nin gerçek adı. Vay anasını. Cinayetler sırasında hapiste olmasına rağmen, cinayetleri ve diğerlerini onun planladığının düşünüldüğü yazıyor.

Başımın hafiflediğini ve karıncalanmaya başladığını hissediyorum ve vücudum titriyor. Arkasında bir not görmek için çeviriyorum. Buraya kim girmiş olabilir? İçeri nasıl girdiler? Bunu kim yapmış olabilir? Düşüncelerim yarıyor. Sonra okudum.

Ölmüş olması size zarar veremeyeceği anlamına gelmez.

Aldığın paranın üzerinde parmak izi bıraktın mı? Daha dikkatli ol.

Durduramadan dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken iki elimle ağzımı kapatıyorum.

OceanofPDF.com

ANNA

Ne saklıyor? Cassidy Abbott hayatım hakkında benim bilmediğim ne biliyor? Bu sinir bozucu. Onu sosyal medyada onuncu kez arıyorum ve nedense yeni bilgiler ortaya çıkacağını düşünüyorum ama aylardır hiçbir şey paylaşmadı. Ben zaten biliyordum.

Önceki araştırmalara göre hakkında çok az şey var -yani temel bilgiler dışında hiçbir şey- yerel gazetede lise softbol zaferi

Yıllar önce kurduğu küçük iş hiçbir yere gitmemiş gibi görünüyor.

Facebook'ta aylar öncesine ait bir sürü fotoğrafı var, bambaşka biri gibi görünüyor, tasarım elbiseler içinde, elinde bir kadeh şampanya ya da Macy's reklamına aitmiş gibi görünen bir grup kadına sarılmış.

Şimdi Super Mario Brothers tulumuyla burada, zamanının yarısını macunla geçiriyor, her şeyini kaybetmiş ve sürekli paranoyak davranıyor. Bu çok garip. Birinden mi saklanıyor? Ve nasıl oluyor da Onunla konuşmak istediğimde kapıyı yüzüme mi kapatacaksın? Artık beklemeyeceğim.

Cevaplara ihtiyacım var. Bilmemenin, zihnimde hikâyeler kurmanın işkencesi artık kaynıyor, bu yüzden sabır artık benim stratejim değil.

Alacakaranlıkta, yeterince bekledim ve Callum şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Bu konuda onu aramamın ya da mesaj atmamın imkanı yok. Bulduğum şey onu şok edecek ve söylemem gereken ilk kişi o. Belki baktığım kadının resmini anlamlandırmama yardım edebilir.

Crystal'ın daire kapısının önünde katlanır sandalyelerde sessizce oturup sigara içen Rosa ve Crystal'a başımla selam veriyorum. Sonra etrafta dolaşıyorum

Callum'un kapısının köşesini tekrar dönüyorum ve parmağımı cama vurup ona sesleniyorum. Hiçbir şey yok.

"Hey, Callum," diye seslenip kapı kolunu sallıyorum ve kapı açılınca şaşırıyorum. Kapı kilitli değildi, yani ya evdeydi ya da Cass orada her ne halt ettiyse yaptıktan sonra kilitlememişti. Arkama baktım.

Kimse bana doğru bakmıyor, sonra ön kapıdan içeriye bir kez daha sesleniyorum ve dinliyorum. Hareket yok.

"Hey," diyorum bir kez daha, içeri giriyorum, kararsızca. Kesinlikle evde olmadığının ve burada olmamam gerektiğinin farkındayım ama nedense gitmiyorum. Havuz güvertesine ve otoparka hızlıca bir kez daha bakıyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce.

Dairelerin hepsi küçük - yol kenarındaki bir motelden dönüştürüldükleri için ancak beş yüz metre kare. Neredeyse hepsi de aynı şekilde düzenlenmiş. Ön kapının sağında küçük bir mutfak. Hemen ileride küçük bir yaşam alanı, binanın arka tarafına sürgülü cam kapı, birinci katta ızgara ya da benzeri bir şey koymak için küçük bir beton döşeme ve ikinci katın arka tarafında küçük bir balkon. Solda dar bir hol, sağ tarafta yatak odası, solda banyo var.

Benimki neredeyse aynı, bu yüzden küçük alanı tararken herhangi bir şeyin yerinde olup olmadığını görmeye çalışıyorum çünkü bir şeyler ters gidiyor - ürkütücü geliyor ve nedenini bilmiyorum.

Mutfak temiz, lavaboda haşlanmış tava yok, tezgahta bira şişesi yok. Sehpanın üzerinde hâlâ birkaç şişe ve atılmış bir tişört var. Hava sıcak ve bayat, demek ki klimasını tamir ettirmemiş. Koridordan aşağı iniyorum ve kapı çerçevesinden banyoya bakıyorum. Lavabonun altındaki dolap açık ve bir boru anahtarı yerde, damlayan bir borudan su toplayan bir kovanın yanında duruyor, ama şimdi kuru.

Ecza dolabını açtım. Tanrım, kendimi deli bir sapık gibi hissediyorum. Bunu neden yapıyorum ki? Orada fazla bir şey yok. Tıraş bıçağı kartuşları, kolonya, saç jölesi. Kapattım. Gitmeliyim. Gideceğim.

Banyonun ışığını kapatıp dışarı çıktığımda koridorun tam karşısındaki yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark ediyorum ve bu nedense ilgimi çekiyor. Yalnız yaşıyor. Evcil hayvanı yok. Neden kapalı? Muhtemelen hiçbir nedeni yok ve ben yavaş yavaş kendimi kaybediyorum ama yine de açmaya karar veriyorum.

İçerisi karanlık ve puslu ama kapalı panjurların kenarlarından sızan ışık kırıntıları sayesinde yatak dışındaki tüm mobilyaların beyaz çarşaflarla kaplı olduğunu görebiliyorum. Hayalet gibi görünüyor ve kanımı donduruyor. Lily'yi düşünüyorum ve belki de bu bir çeşit saygıdır - onu korumak

şeyler ya da... Ne olduğundan emin değilim, ama aklıma bu geliyor.

Ama buradan defolup gitme içgüdüm, Callum'un sakladığını düşündüğüm şeyi öğrenme arzum tarafından gölgede bırakıldı, çünkü bu

Her standarda göre garip. Şifonyerin olduğunu hayal ettiğim yere gidiyorum ve kumaşı bir avuç tutup tek bir hareketle çekip çıkarıyorum ama altında şifonyer yok. Kanepe ya da yatak odası mobilyası da yok.

Callum'un yatak odasının duvarında Henry'nin resimleri sıra sıra dizili. Düzinelerce ve hepsinde aynı görüntü var. Karısı Lily'nin yüzü.

Henry'nin sabit diskini gördüğümde ve ilişkinin Lily ile olduğunu anladığımda Callum'a gelebileceğimi, birlikte dertleşebileceğimizi ve bunun nasıl olduğunu ve neye dönüştüğünü anlayabileceğimizi düşündüm. Onun da benim kadar şok olacağından emindim... ama o biliyordu. Tüm bu zaman boyunca; ona ağladığımda, Cass'i, Rosa'yı ve lanet olası kız öğrenciyi sorduğumda *biliyordu*. Bana bir kez bile gerçeği söylemedi. İlişki konusunda şok olmuş gibi davrandı. Ve tüm bu zaman boyunca, kayıp tablolar buradaydı. Ve ilişkisi karısıylaydı. Tanrı yardımcım olsun.

Başlangıçta bir yatar koltuk ya da yatak olduğunu düşündüğüm başka bir yığından çarşafı kopardım.

Köşedeki aşk koltuğu. Daha fazla resim. Bu bölümde çoğunlukla cesur resimler var.

Hepsi buradalar. Uzun siyah saçları ve narin yüz hatlarıyla Lily. Ağır hasta ve gözlerinin altındaki gölgelerle şok edici derecede zayıf olsa bile, akıldan çıkmayacak kadar güzeldi ve Henry bunu ustalıklarla resmetti. Henry onu hem sağlıklı ve gülerken, güneş elbisesi ve kulağının arkasına sıkıştırdığı papatyasıyla, hem de yatakta hastane önlüğü ve zayıf yüzüyle resmetmiş ve her ikisini de eşit derecede çarpıcı kılmıştır. Bu onun sevdiği kadındı.

Ölmek üzere olan ve son günlerini yaşarken bile bir ilişki yürüttüğü kadın... ve Callum bunu biliyordu.

Havuz kenarında, güneş gözlüklerini takmış, bükülmüş pipetiyle içkisini yudumlarken resmedilmiş bir tablonun önünde yere oturuyorum. Bir eliyle yüzünü kapatıyor ve ressama baştan çıkarıcı bir bakış atıyor. Bu görüntü nefesimi kesiyor ve ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Ölmüş birinden nasıl nefret edebilirim? Kocamın sevdiği birinden nasıl nefret edebilirim? Ve Callum bildiklerini neden bana anlatmadı? Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Birden ön kapının kilidinde bir anahtar sesi duydum. Ayağa fırladım. Kaçacak yer yok, bu yüzden bir an donup dinliyorum. Kapı açılıyor, kapanıyor. Yere bir çanta atılmış gibi geliyor. Muhtemelen her gün yaptığı gibi kapının kilidinin zaten açık olduğunu fark etmeden kapıyı açtı, çünkü seslenmiyor ya da şüpheyi dairenin etrafına bakmıyor. Televizyonun açıldığını ve haber sunucusunun sesinin boşluğu doldurduğunu duyuyorum.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Onunla yüzleşip odadan çıkmayı, onu hazırlıksız yakalamayı düşünüyorum ama sonra kendime bunu nasıl yaptığını sorup duruyorum.

tüm bunları ve ilişkiyi bilmesinin Henry'ye olanlarla bir ilgisi olduğu anlamına gelip gelmediğini. Ya tehlikeliyse?

Sonra düşündüm ki, hayır, bu çok saçma. Karısını kaybetti, yas tutuyor. Ya Henry bunları ona verdiyse ve Callum Henry'nin bütün gün herkesin resmini yaptığını biliyorsa ve bir şekilde bunlardaki samimiyeti görmediyse? Ne de olsa ressamın konularını her türlü duygusal durumda ve çeşitli ruh hallerinde ve pozlarda resmederler ve gerçekten Callum bunların herhangi biri hakkında ne biliyor ki? Ya bunlar karısından geriye kalanlarsa ve onlara değer veriyorsa ve aslında biliyorsa?

Koridorda ayak sesleri duyuyorum ve odanın ortasında öylece çaresizce duruyorum, damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Sonra koridorun karşısındaki banyoya işediğini duyuyorum ve arkama dönüp pencereden çıkıp çıkamayacağıma bakıyorum ve kapısı açık olan dolabını fark ediyorum. Dolaptan birkaç parça Lily'nin resimleri dolabın içindeki duvara yaslanmış. Bir avuç tuvali gördüğümde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

Her bir resimde Lily çıplaktır, Henry'nin yatağına uzanmış ya da stüdyosunun zemininde bir bez parçasının içinde yatmaktadır. Ve bu resimlerin her biri tahrip edilmiştir. Her birinde yüzü kesilmiş, tuval tahrip edilmiş.

Vay canına. Kahretsin.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve kanın kulaklarımin arasına hücum ettiğini hissediyorum.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve bir sonraki adımda yatak odasına gelmesinden korkuyorum.

Yatağının üzerine sıçırıyorum ve başlığının üzerindeki pencerenin kilidini açmaya çalışıyorum. Kilit dönerek açılıyor ama camı kaydırarak açtığımda cırtlak bir ses çıkarıyor ve hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum. Avucumla camı itiyorum ve cam aşağıdaki kaldırıma düşüyor, sonra da kendimi pencere çerçevesinin içine atıyorum. Kafa üstü dışarı çıkmak zorundayım ve pencerenin altında avuçlarımin altındaki zemini hissedene kadar körlemesine uzanıyorum. Kalçalarımin çerçevenin üzerinden geçiriyorum ve kendimi aşağıdaki yengeç otlarının içine bırakıyorum, güvenli bir şekilde dışarı çıkıyorum ve sırrını bilen ben olduğumu görmeden önce hayatım için koşuyorum.

CASS

Kendimi ofise kilitlediğimde, arka odayı ve hizmet dolabını kontrol ediyorum ve bunu bırakan her kimse, gazetede ki zavallı çifte yaptıkları gibi bana işkence etmeye ve öldürmeye hazır bir şekilde gölgelerde bekliyor olabilir diye yarım düzine kez panjurlardan dışarı bakıyorum. Bir saat geçtiğini ve hiçbir şey olmadığını fark ettim. Burada kimse yok.

Şehirde bile yaşamayan sahibi dışında ofisin anahtarı kimsede yok. Kapıyı açık mı bıraktım? Bırakmış olsam bile, gelen kişi Bunu bilemezlerdi. Tamam, belki de kapıyı açık bırakmışım ve onlar da kapının açık olduğunu fark edip beni gerçekten korkutana kadar önceki gibi kapı pervazından içeri sokacaklardı, ama kahretsin. Ben Kilitlediğimden eminim. Eşyalarımı aldığımı ve kapıyı kilitlediğimi hatırlıyorum, Frank'in havuz güvertesini geçip eve varmak üzereyken dönüp Reid'le birlikte gitmesini izledim. Bundan eminim. Sanırım.

Sonunda oturup kupüre tekrar baktığımda ve notu tekrar tekrar okuduğumda bir şey dikkatimi çekiyor. Kelimeler, *daha dikkatli ol*. Daha dikkatli ol.

Tüm bunlar yüzeyde bir tehdit gibi görünüyor, ama sonra düşündüğümde... eğer birisi ne yaptığımı biliyorsa ve beni ifşa etmek istiyorsa, neden yapmıyor? Ya da neden sessizliklerinin karşılığında bir şey talep etmiyorlar? İşte bu gerçek, bunun bir tehdit olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Birileri gerçekten bana yardım etmeye çalışıyor olabilir.

Cesedi taşımam için beni uyardılar, şimdi bana hala güvende olmadığını söylüyorlar çünkü kemiklerin çıkarılmasıyla ilgili ana tehdit ortadan kalktı ve bana dikkatli olmamı söylüyorlar. Dışarıda bu işle bağlantısı olan ve bu işten sıyrılmanımı isteyen biri mi var?

Yapmam gereken ilk şeyin Anna'ya gerçeği söylemek olduğunu biliyorum - Henry'nin tüm bunlara nasıl dahil olduğunu. Benim de bu işin içinde olduğumu ve beni affedebileceğini umuyorum. Ama daha da önemlisi, umarım bunu düzeltebilirim. Ne?

Dün gece bana söyledikleri her şeyi değiştirdi. Henry'nin ölümü bir intihar değildi. Her şey o anda benim için bir araya geldi.

Ona mesaj attım. Sana bir şey göstermem gerek. Uğrayacağım ve bu konuyu burada bırakacağım çünkü polise gitmeden önce bunu bilmeyi hak ediyor. Bu şekilde yaşayamam.

artık. Her şey ortaya çıkmak üzere ve tüm hikâyeyi açığa çıkarmanın tek yolu teslim olmakla başlamak. Bir karar verdim.

İşte bu, sanırım. Bildiğim hayat, bunu harekete geçirdiğim anda değişmek üzere. Bir nefes alıyorum, çantamı alıyorum ve sonra... ön kapının kilidinin açıldığını duyuyorum. Bu sefer kilitli olduğundan eminim, çünkü son bir saat içinde kendimi içeri kilitledim ve zayıflatan paranoyamda binlerce kez kontrol ettim. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, gözlerim irileşiyor ve hareketsizleşiyor. Bir Dudaklarımdan tanınmaz bir korku çığlığı kaçıyor ve sonra kapı açılıyor.

Korkuyla geri çekilip boğazımı tutuyorum. Sonra, içeri girenin Rosa olduğunu gördüğümde, kafam o kadar karışıyor ki, ne yapacağımı bilemiyorum. ondan korkup korkmamak. Kilise kıyafeti ve Mary Janes'leriyle orada duruyor, ama hemen kiminle evli olduğunu ve ne yaptığımı hatırlıyorum ve utangaç, ağırbaşlı yüzüm parçalanıyor.

"Polise gitme," diye her zamanki yumuşak, neredeyse çocuksu sesiyle birdenbire ağzından kaçırıyor.

"Ne?" diye kekelemeyi başardım.

"Telefonunu ve bilgisayarını takip ediyorum. Muhtemelen polise gitmeyi düşündüğünü biliyorum ama bunu yapmak istemezsin," diyor bana gayet normal bir şey söylüyormuş gibi sakin bir şekilde.

"Sen ne?" Şok halimde aklıma gelen tek şey yine bu oluyor. "Benimle caddenin karşısındaki barda buluş," diyor ve kapıdan geri sıvışıyor. Ama ben ağzım açık ona bakakalıyorum. "Beş dakika," diye ekliyor, Aptalca başımı salladım ve o gitti.

Az önce ne oldu öyle? Panjurdan dışarı baktım ve onun ana yoldan geçip Donnie's Tavern'e girdiğini gördüm. Aman Tanrım, beni öldürecek mi? Her yer kartellerle dolu, beni mi bekliyorlar?

O biliyor. Vay anasını. Başından beri biliyor muydu? Bu hiç mantıklı değil. Nasıl anahtarı olabilir ya da yaptığım her hareketi bilebilir? Ve tüm bunlar ne anlama geliyor, çünkü bir planım olduğunu sanıyordum, ve küçük Rosa içeri girdi ve her şeyi havaya uçurdu. Yani... başka ne seçeneğim var ki? Ben gidiyorum.

Köşedeki kabinde, Rosa'nın önünde bira bardaklarında iki bira duruyor. Oturduğumda birini bana uzatıyor ve aklım henüz Rosa'nın telefonumu takip etmesine, bira içmesine ya da bana emirler vermesine takılmış değil ve ben sadece sessizliğe gömülmüş durumdayım, sadece içkime zehir katmamış olmasını umuyorum, çünkü bu her şeyin ne kadar tepetaklak olduğunu hissettiriyor.

Oturuyorum ve yüzümdeki her bir sıkıntıyı ve kafa karışıklığını açıkça

okuyabiliyor çünkü başlıyor.

"Polise gitmen gerektiğini sanmıyorum Cass, çünkü ellerinde hiçbir ipucu yok. Şu anda en yakın olduğu kartel adamlarından birkaçıyla ilişkilendiriyorlar ama mazeretleri olduğu için muhtemelen bir yere varamayacaklar ama sen onların radarında bile değilsin," diyor ve sanki hiç tanımadığım bambaşka bir insan benimle konuşuyor. Ağzımın hala aptal bir salak gibi açık kaldığını biliyorum ama bunu sindiremiyorum.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum. "Benden istiyorsun ki... Ne olduğunu biliyorsun. Sen..."

"Biliyorum," diyor, karanlık bir barın göbeğinde bir şekilde cinayet tartışan birine aniden uyum sağlayan biri gibi birasından bir yudum alarak.

"Um...ve sen benim bundan kurtulmamı mı istiyorsun?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Yaptığın şey için cezalandırılmazsın. Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum. Sen benim hayatımı kurtardın," diyor ve sesinin ardındaki duyguyu duyabiliyorum.

"Ben ne?"

"Onun kim olduğunu öğrendiğimde nasıl bir şey olduğunu tüm dehşetiyle anlatmak istemiyorum ama şunu söyleyeyim, öğrendiğimde kaçmak için çok geçti. Hiçbir çıkış yolu yoktu, Cass. Hiç yoktu. Beni sen çıkardın ve onların izi sana ya da bana kadar sürülemez. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz" diyor.

"Yani bana yardım etmeye çalışıyordun... Ben sadece... Aman Tanrım. Tamam, ama konut topluluğu ve temel atma hakkında nerede olduğumuzu bilmenize imkan yok..."

"Arabana takip cihazı taktım. Gurur duymadığım pek çok şeyi nasıl yapacağımı Eddie'den öğrendim. O gün onu ofise girerken gördüm ve hiç çıkmadığını da fark ettim. Eddie bana ofisin anahtarını verdi. Onda Herkesin evinin anahtarını da." diyor. "Ne olur ne olmaz."

"Her ihtimale karşı ne?" Kendi kilitli dairemde, kendi yatağında başıma gelebilecek tüm o korkunç, akla hayale gelmeyecek şeyler şu anda zihnimde canlanırken soruyorum ve karşı konulmaz bir kusma isteği duyuyorum.

"Bilmiyorum, sadece kontrolü elinde tutmak istiyordu, bu yüzden böyle bir sürü şey yaptı, ben de o gece Cuma partisinde arka kapıyı açtım ve onu gördüm. Arka koridorda durduğum yerden bir kol ve çok fazla kan gördüm ve Callum'la ne yapacağınızı konuştuğunuzu duydum. Bunun nefsi müdafaa olduğunu söylediğinizi duydum."

"Öyleydi!" Bunu bilmesini istediğim için ağzımdan kaçırıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum," diyor.

"Çok özür dilerim," diyorum yere bakarak.

"Beni duymuyor musun?" diye soruyor. "Bu başıma gelebilecek en iyi şeydi - George'un, pek çok insanın başına. Bu yüzden o andan itibaren seni takip ettim çünkü dikkatli olduğundan emin olmalıydım. Alınma ama bu işte o kadar da iyi değilsin" diyor.

Bardaki birkaç adam sürekli bize doğru bakıyor ve tehdit mi yoksa sıradan bir sapık mı olduklarını bilmiyorum. Rosa'nın tüm hayatını böyle yaşadığını hayal edebiliyorum, tıpkı benim gibi - korku içinde, bu kartel canavarlarının bir şey bilip bilmediğini, hatta bir şey bildiklerini *düşünüp* düşünmediklerini merak ederek seni takip ediyor. İçlerinden biri tökezleyerek müzik kutusuna gidiyor ve "Neon Moon" çalıyor, ben de onun sıradan bir sapık olduğuna karar veriyorum ve sorun yok... ama asla gerçekten bilemezsin, değil mi?

Rosa birasının yarısını yudumluyor ve barın etrafına bakıyor, benim hissettiğim kadar paranoyak görünüyor ve elbisesi ve saçları bu bar ve bayat birayla o kadar uyumsuz ki neredeyse gülmek istiyorum, ama elbette bunların hiçbiri komik değil.

"Ama onun kayıp olduğunu bildirdiniz?" Tamamen çelişkili görünen kısmı hatırlayarak söylüyorum. Neden dikkat çekeyim ki? Kim bilir ne kadar süre fark edilmeyecekti?

"Karısı ihbar etmese nasıl görünürdü? Başka seçeneğim yoktu. Yaslı dulu oynamak zorundaydım. Er ya da geç, bir noktada biri, öğrenecekti ve eğer kayıp olduğunu bildirmezsem ya da onu bulmaya çalışmazsam, gözyaşı dökmezsem, kendi kıcıma veda edebilirdim. Ve benim bir çocuğum var. Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama..."

"Tamam, anladım. Anlıyorum. Sadece... bu işte senin bildiğinden çok daha fazlası var," diyorum. "Ne demek istiyorsun? Ne kadar fazlası olabilir ki?" diye soruyor.

"Şaşıracaksın." Yorgunca iç çektim.

"Her ne ise, sana yalvarıyorum. Cass, polisi bu işe bulaştıramazsın. Bunu neden yaptın?" diye soruyor sesinde çaresizlikle. "Hepimizi korumak için."

"Polise giderek mi?" diye tersliyor.

"Düşündüğünüz gibi değil. Bu işin içinde başka biri daha var," diyorum.

"Callum, biliyorum! O da bunu yapmanı istemeyecektir," diyor.

"Bir şeye bakmanı istiyorum," diyorum ve ona telefonumu gösteriyorum. "Neymiş o?"

"Mesele Eddie değil. Başka bir şey var. Her şeyi değiştiren... ve her şeyi çok daha karmaşık hale getiren bir şey," diyorum ve ona bir video izletiyorum. Anna'ya göstermeyi planladığım çok önemli bir video ama Rosa'nın şimdi bilmesi gerekiyor.

Yarısında elinin ağzına gittiğini görüyorum ve nefesi kesiliyor. Ekran karardığında bana baktı. "Ne yapmam gerektiğini anladın mı?"

Başını sallıyor ve elimi sıkıyor. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyor. "Biliyorum," diyorum ve uzun bir süre telefonuma bakıyor. Gözlerimi belirsizlikle karşılıyor.

"Bu her şeyi değiştirir. Seni güvende tutacağız, söz veriyorum," diyorum ve sonra kabinden kalkıyorum, umutlu ama dehşete düşmüş bir bakış atıyoruz ve gidip Anna'yı buluyorum.

OceanofPDF.com

ANNA

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin. Monica'nın bıraktığı konserve margaritayla dairemin zemininde volta atıyor, kafamı toparlamaya ve panikle kimseyi aramamaya çalışıyorum.

Açıklamalar olabilir. Burada derinlere atlayamam.

Birincisi, ne biliyorum? İlişkinin farkında olduğunu, elinde kanıtlar olduğunu, bir sosyopat gibi karısının cesedinin resimlerini parçaladığını ve bu resim yığınlarının onun evine her gittiğimde orada olduğunu biliyorum. Henry hakkında bilgi almak için. Aman Tanrım, onunla yatmaya çalıştım. Yapardım. Ya bunca zamandır yatak odasında o olduğu ve benim ondan uzak tutulmam gerektiği için beni reddettiye?

Korku filminde miyim?

Tamam, ama ya ilişkiyi öğrendikten sonra duyduğu öfkeyle mahrem resimleri kesip biçtiye? Bu anlaşılabilir, değil mi? Ama yine de hepsini ürkütücü bir oyuncak bebek koleksiyonu gibi saklıyor ki bu çok rahatsız edici. İlişkiyi bildiği için onu katil yaptığı sonucuna varamam. Bu büyük bir sıçrama olur. Hâlâ Eddie, uyuşturucu ve binlerce başka olasılık var. Başından beri söyledim, belki de ilişkisi ve ölümü bağlantılı bile değildir. Aklımı başıma toplamam lazım. Sakinleşmem lazım.

Dairemin kapısına vuruluyor ve ben sıçrayıp nefesimi kaybediyorum. Oh, Tanrım. Bu o mu? Beni evinde görmedi. Bu o olamaz.

"Alo?" Ön kapımdan birkaç metre uzağa sesleniyorum, raftaki bir beyzbol sopasına bakıyorum ve dışarıdan gelecek bir sesi dinliyorum.

"Ben Cass," diyor ve neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum. Kapıyı açıyorum ve endişemi hemen fark ediyor.

"Özür dilerim, seni korkutmak falan istememiştim. Sana uğrayacağımı söyleyen bir mesaj göndermiştim," diyor ve ben de onu kolundan tutup içeri çekiyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Anlamadım, ben-"

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor ben önce ceplerimi sonra da çantamı karıştırıp telefonumu ararken. İki elimle vücudumu yokluyorum.

"Oh, hayır. Düşürdüm. Oh, Tanrım. Çok yanlış bir şeyler var Cass," diyorum, az önce sakın olacağımı söylememe rağmen gözyaşlarımın içeri akmaya çalıştığını hissederek. "Callum'daydım ve pencereden çıkarken telefonumu düşürmüş olmalıyım. I... Kahretsin. I..."

"Anna, hey, her şey yoluna girecek. Ne oldu? Neden pencereden dışarı çıktın?" diye sorar. beni hazırlıksız yakaladı.

Birden bir cümleyi bir araya getiremeyen korkmuş bir çocuğa dönüşüyorum, çünkü her şeyin ağırlığı bir anda çökmeye başlıyor gibi geliyor, göğsüm ağrıyor ve nefesimi düzene sokamıyorum. Ona resimlerden bahsediyorum ve bu hikayenin hak edeceğini düşündüğümünden daha az şaşırmış görünüyor, ama sonra karşıma oturuyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor, bu da şaşkınlıkla ona bakmamı sağlıyor.

"Telefonunu geri alacağız ve gördüğün şeyi açıklayabilecek bir şeyim var. Sana gösterecek bir şeyim olduğuna dair mesaj attım. Sana göstersem sorun olur mu?" diye nazıkçe soruyor.

"Ne oldu?"

"Ben... Henry." Ekranı görebilmem için telefonunu çeviriyor. "Bunu bulduğumda kendime gönderdim - Henry hâlâ buradayken - ama nedenini açıklayabilirim ve neden şimdiye kadar bu konuda bir şey söylemediğimi açıklayabilirim. Sadece önce izle."

Ve sonra Henry'nin güzel yüzü telefonunun ekranında belirdi. Cass'in telefon ekranında, tüm dünyevi şeylerin arasında. Anlam veremiyorum ama izlemek zorundayım. Play tuşuna basıyor ve Henry benimle konuşuyor. Sesi tıpkı o son konuşmada telefonda olduğu gibi çaresiz ve korkmuş geliyor. Gözlerim yaşıyor ve kalbime dokunuyorum. Elim içgüdüsel olarak ona uzanmak ister gibi hareket ediyor ama tabii ki orada değil.

"Tanrım," diye fısıldıyorum onun konuşmaya başladığını görünce.

"Bunu sana yazmaya çalışmak çok kişilişiz geldi ve bu yüzden sana yüz yüze söylemek istiyorum ve umarım yapabilirim, ama içimde bana bir şey olabileceği hissi var. Ve eğer olursa, her şeyi bildiğinden emin olmalıyım." Henry'nin sesi telefonun hoparlörlerinden dökülüyor ve bu ses kalbimi sızlatıyor. Titreyen parmaklarımı ekrana vurarak videoyu duraklatıyorum.

Bu polislerin bana sorduğu kayıp video.

"Bunu neden aldın?" Yüzümden yaşlar süzülürken Cass'e çıkıştım.

"Lütfen, açıklayacağım. Sadece tamamını izle," diyor ve ben de izliyorum. I

Nefesimi tutup tekrar Play'e basacağım.

"Yaptığım şey için özür dilerim. Eğer bunu görüyorsanız, muhtemelen Lily ile bir ilişkim olduğunu anlamışsınızdır. Ona aşık olduğumu ve bunun Karına söylenecek en boktan şey. En kötü şey. Sen ve ben daha iyi arkadaşlık ve bunca yıl ayrı büyüdük demek bir kaçış ve seni küçümsemek istemiyorum. Bunu ben yaptım ve onu seviyorum Anna, özür dilerim. Ama ben de seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve affedilmeyi beklemiyorum. Her şeyi mahvettim. Ama bunu bitirmeye ve sana anlatmaya karar verdim ve anlamam için dua ettim. Sanırım seni tanısaydım bana onunla kalmamı ve ona bakmaya devam etmemi ve Ibiza'ya gittiğini söylerdin," diyor ve biraz sırtıyor.

Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ve Cass kolunu omzuma atıyor. İzlemeye devam ediyorum.

"Ama anlamamız gereken şey şu ki Callum ilişkimizi biz bitiremeden öğrendi ve hayatımı elinden gelen her şekilde zindan etti. İntikam almaktan zevk alıyordu ve ben de onun istediğini yaptım. Sana söyleyeceğinden korktuğum için değil, çünkü sana söylemeyi planlıyordum, ama Lily'ye yaşattığım stres yüzünden kendimi suçlu hissetmemi sağladı - Lily'yi daha da kötüleştirdi. Bu yüzden ölmesi benim suçum ve onu ben öldürmüşüm gibi hissediyorum" diyor. Ağlıyor

Şimdi bir dakika durup parmaklarını gözlerine bastırması ve nefes alması gerekiyor. Sonra devam ediyor.

"Callum beni Oxy'mi ona vermem için ikna etti. Diz ameliyatım için hiç kullanmadığım bir miktar vardı ve sanırım banyoda fark etmiş olmalı. Ağrı kesicileri karşılayamadıklarını söyledi çünkü ağrı için her dört saatte bir 60 mg fentanil gerekiyormuş ve hapi elli dolar gibi bir şeymiş. Lily'nin günün her saati buna ihtiyacı varmış ve en azından bunu yapabileceğimi söyledi. Kendisine ait olmayan bir reçete istediğini bilmiyordum. Yemin ederim bunu asla düşünemezdim," diye ağlıyor ve Cass gözlerini kaçırıp alnını ellerine yaslayarak dinleniyor.

Henry kameraya yakından bakar. "Callum karısına aşırı doz verdi. Sürekli yük olmaktan kurtulmak istiyordu. Tıbbi faturalar ellerinde avuçlarında ne varsa aldı ve karısının ölüsü onun için çok daha değerliydi. Alacağı sigorta parası vardı. Aniden öldüğünde, ne olduğunu biliyordum. Bir araya getirdim ve Callum'la yüzleştim. Bana bu işin peşini bırakmamı söyledi çünkü ben ve eğer toksikoloji raporu için bastırmaya karar verirsem oksikodon şişesinin üzerinde benim adım yazacaktı, ki normalde uzun süredir hasta olduğu için bunu yapmazlardı. Bunun beni biraz korkutmasına izin verdiğim için utanıyorum.

biraz, ama şimdi polise gidiyorum. Bugün. Ona gideceğimi söyledim. Benden şüphelenmeleri umurumda değil. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorum."

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve bunu izlemek çok yürek parçalayıcı, daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Şimdi gidip polise her şeyi anlatacağım. Seni seviyorum ve umarım bunun senin için hâlâ bir anlamı vardır. Çok ama çok üzgünüm. Anna. Çok üzgünüm." Ekran kararıyor ve ben de hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, o kadar kontrolsüz ki konuşamıyorum bile. Kendimi kanepeye atıp başımı dizlerimin arasına almak zorunda kalıyorum ve boğazımdaki gözyaşlarından neredeyse öğürene, nefesim hıçkırıklara boğulana kadar içimi döküyorum.

Cass masada öylece oturuyor, sakinleşmemi bekliyor, bunu yapamayacağımı biliyor - kaybın çok ağır olduğunu ve o gün orada olmadığı ya da telefona doğru zamanda cevap vermediği için onu affetmek için onu geri alamayacağımı.

Her şey için o kadar üzgünüm ki nefes alamıyorum.

Cass sonunda yanıma geldi çünkü ağlamam durmuyordu. Kollarını bana doluyor ve bunu benden sakladığı için ondan nefret etsem de ona sarılıyorum ve o da göğsünde hıçkırıkları dinene kadar ağlamama izin veriyor. Saçlarımı okşuyor ve bir sonsuzluktan sonra ikimiz de sessiz ve hareketsiz kalıyoruz.

"Bunu bana gönder," diyorum ve şaşırmış görünüyor. Tereddüt ediyor ama telefonuna dokunuyor ve bana videonun bir kopyasını gönderiyor.

"O benim. Benim içindi," diyorum sessizce, tekrar ağlamamaya çalışarak. "Bu neden sende? Buna nasıl sahip olabiliyorsun?" Diyorum ve o benden uzaklaşıyor. Benim ağlamam ve onun tesellisi bitti. Şimdi öfkem yüzeye çıkmaya başladı.

"Bize bir içki hazırlayabilir miyim?" diyor ve dolaplarımı karıştırıp bir şişe Henry votkası çıkarıyor.

Cevap vermiyorum. Başım dönene kadar düşüncelerimin birbirini kovalamasına izin vermeye devam ediyorum, her şeyden çok Callum'un gerçekte kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. O yaptı. Henry'nin gitmesinin sebebi oydu ve tam öfkeden patlayacağımı düşündüğüm anda Cass bana bir votka tonik uzatıyor ve yanıma oturdu ve anlatmaya başladı.

CASS

Ona her şeyi anlatabilir miyim bilmiyorum. Güvenime ihanet eder mi? Çoğunu ona borçluyum ama şu anda Eddie özgürlüğe giden biletimiz olacak olsa da onu henüz bu işe karıştırmayacağım. Tek umursadığı cevaplar ve adalet ve henüz kendimi bu işe bulaştırmadan ona verebileceğim cevaplar.

Soğuk votka tonikten birkaç yudum alıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum çünkü kocası hakkında konuşurken ona bakıp bakamayacağımı bile bilmiyorum. O da utanç çok ağır. Ama yine de başlıyorum, ön pencereden dışarı bakıyorum, Rosa ve kızların oturduğu havuza bakıyorum. Rosa'nın bir ya da iki kez bu tarafa baktığını fark ediyorum, muhtemelen ona henüz söyleyip söylemediğimi merak ediyor.

"Eskiden para için erkeklere şantaj yaptığım bir şey yapardım," diyorum. "Sadece korkunç, evli olanları aldatırdım, onlardan birkaç yüz dolar alırdım," diyorum. "Bir sürü insanı kızdırdım ama bir süre bu şekilde hayatta kaldım. Ve bununla gurur duymuyorum, tamam, ama bir gün Henry apartmana geç geldi - genellikle sadece gündüzleri buralardaydı. Ama bir gün

O gece nedense çok sarhoştı ve ofisin önündeki bankta oturuyordu. Onunla hiçbir şey hakkında sohbet ediyordum - bir yıldırım böceği uçuyordu ya da başka anlamsız bir şey söyledi ve sonra cümlenin ortasında bayıldı. Henry'den hoşlanıyordum, ona şantaj yapmayı planlamamıştım, tamam, ama bu kucağıma düşen bir fırsattı. Gerçekten. Ben de cebinden bir yirmilik aldım. Yine gurur duymadım. Boktan bir şey olduğunu biliyordum ve elinden telefonunu aldım. Telefonun kilidi açıktı ve aptal bir video izliyordu ve telefonu elinde sallanıyordu, ben de herhangi bir pislik bulup bulamayacağımı görmek için içinde gezindim. O kadar insan arasında onun üzerinde kullanmak istemedim ama her ihtimale karşı kötü bir gün için insanlar hakkında bilgi topladım," diyorum. "O zamanlar kendimi oldukça çaresiz hissediyordum." O zamanlar bu sözleri söylediğim için kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum, çünkü *aradan* çok da uzun zaman geçmemişti.

"Ve videoyu buldun," diyor. "Ve polisi aramadınız mı? Hemen mi?"

Şimdi volta atıyorum, mesafemi koruyorum çünkü bana vurmaya

başlamak için her türlü hakkı var. Onun yerinde olsaydım aynı itidali göstereceğimi söyleyemem. "Yani, yapacaktım," diyorum. "Şok oldum ve... Tanrım, kendimden geçmiştim. I

Callum'la yüzleştim tabii ki. Ona kendi gönderdiğim kopyayı gösterdim ve "Ne oluyor Callum?" dedim. Tabii ki, ama lanet olsun, yani. Henry'nin söyledikleri kulağı çılğınca geliyordu. Kızgın bir insanın sarhoşken söylediklerine benziyordu. Lily hastaydı, onu kimse öldürmemişti -yani en mantıklısı buydu- ölmek üzere olan bir kadın ölmüştü ve o da depresyonda ve çılğına dönmüştü... ve sarhoştu. Bunun birden bire 20/20 bölümü olduğunu düşünmek istemedim. Occam'ın usturası falan..."

"Ne?" diyor başını sallayarak.

"Occam'ın usturası," diye tekrarlıyorum. "Bilirsiniz, en basit açıklamanın genellikle doğru açıklama olduğunu söyleyen teori..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum," diyor. "Ama sarhoş bir şekilde atıp tuttuğunu söylemiştin.

Kafası karışmış ya da deli gibi görünmüyor. Acı çekmiş gibi görünüyor, belki de korkmuş..."

"Tamam," dedim. "Ama bunu ondan aldığım da sarhoştu, bu yüzden sanırım bunun sarhoş bir atıp tutma olduğuna inandım. Callum bunun çılğınca olduğuna beni ikna etti - sarhoş ve çok depresif bir adamın saçmalıkları olduğunu ve bunun bir insanın söyleyebileceğı en zorlama şey olduğunu söyledi. Lily'ye karşı bir şeyler hissediyormuş ve onun ölümü onu uçurumun kenarına getirmiş.

Kabul etmelisin ki bu kulağı mantıklı geliyor. Yani, kahretsin, anla; Callum tam bir kaçık gibi görünmüyor, neredeyse arkadaşlık. Lily *ölüyordu*, Henry... Depresyonda olduğunu ve bunun için ilaç kullandığını kendisi söyledi.

Ve Lily uzun zamandır çok hastaydı. Ona şüpheyile yaklaşmaya karar verdim. Bir video tek başına kanıt değildir. Henry'ye bunu sormadım ama videoyu sakladım. Callum'a inanmak istiyordum ama bir yanımda şüphe ediyordu sanırım. Bilmiyorum. Aslında Henry öldükten sonra bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım çünkü intiharı bana Callum'un söylediklerinin doğru olduğunu kanıtladı sanırım. Gerçekten kötü bir durumdaydı ve bu kadar depresyondaysa pek çok şey söyleyebilirdi. İlerlemeye çalıştım. Zaten başımda bir sürü dert vardı. Bu yüzden sana söylemedim. İntihar, dosya kapandı. Hepsi bu."

İçkimden bir yudum daha alıyorum ve tavana bakıyorum. Tüm bunları yüksek sesle söylediğimde kulağı acınası geliyor.

"Bunca zamandır bunu biliyordun," diyor Anna, "ve o videoda söyledikleri doğruysa Henry'ye zarar vermiş olabileceğini aklına getirmedi mi?"

"Hayır! Neden yapayım ki? Daha dün bana bunun intihar olmadığını söyledin! Bunu kimse bilmiyor. Buradaki herkes hâlâ intihar olduğunu

düşünüyor. Sen ne zaman

her şey o zaman değişti - işte o zaman bunu polise bildirmeyerek çuvalladığımı anladım," diyorum.

"Ama yine de yapmadın!" Anna diyor ki, şimdi kendisi de yerde volta atıyor ve

Sanki bir şeyleri yumruklamaya ya da sehpayı ters çevirmeden önce içindekileri süpürmeye başlayabilirmiş gibi. Onu suçlayamam. Bana baktı, sonra... "Ne bekliyorsun? Ben gideyim o zaman. Serbest dolaşan bir psikopat var, hayatını yaşıyor ve yaptığı yanına kâr kalıyor!" Sesini yükseltti ve hareket etti.

Sanki şu anda evden kaçıp polise gidecekmiş gibi ama bu olamaz.

Mırıldanıyor, "Onlara ilişkiyi, her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum. Ben bir aptalım."

"Anna. Bekle! Tamam... anlamalısın, polise gidemezdim. Bunca zamandır Callum'dan şüphelensem bile, ki bazen şüpheleniyordum, elim kolum bağlıydı."

"Neden? Tüm bunların nasıl olabileceğini söyle bana.

Bir şey var mı?" diyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve volta atıyor ama aslında gitmiyor.

"Callum'la yüzleştikten kısa bir süre sonra çok kötü bir şey yaptım. Bu bir kazaydı! Bu konuya giremem ama o bunu biliyor ve eğer onu ifşa edersem

bu video... Hayatım sona erecekti. Anlamalısınız, bu benim için aslında ölüm kalım meselesiydi, bu yüzden susturuldum. Belki de bu yüzden şüphelerim olduğunda kendimi onun doğruyu söylediğine inandırmaya devam ettim, çünkü benim çok büyük bir sırrıma sahipti ve biz... bir nevi... bilmiyorum. Birbirimizin sırlarının kölesiydik."

"Ne yaptın sen? Buradaki herkes lanet bir suçlu mu?"

"Dinle, videonun Callum'un yaptığını kanıtlamak için yeterli olduğunu düşünmedim. Yani, sen söyle o zaman. Lily'nin toksikoloji raporu yokken ve cesedi yakılmışken, onu suçlamak için hayatını riske atar mıydın?"

"Bilmiyorum, çünkü başını ne tür bir belaya soktuğunu bilmiyorum! Ama dünyanın en iyi adamına şantaj yapmaya çalıştıysan, sadece hayal edebilirim."

"Gerçekten mi? Seni aldatıyordu! Tamam, o lanet olası bir azizdi ve kendine göre sebepleri vardı ve söylediği her şey... Tamam. Ama beni rahat bırak. Aylar süren bir ilişkiyi sürdürmesi herkesin onu sorgulamasına neden olurdu -kendi itiraf ettiği intihar eğilimleri ve ilaçları beni en azından belki Callum bunu açıkladığında ona inanın," diyorum, her şeyde tekrar tekrar kum torbası olmaktan öfke duyarak. Reid'le, Eddie'yle, Callum'la ve şimdi de onunla. Bıktım artık ve bitmesi için hazırım.

"Peki. Haklısın," diyor sessizce.

"İster inanın ister inanmayın, ben sizin tarafınızdayım ve bana birkaç saat verebilerseniz Callum'u duvara çivilemek için bir planım var."

"Nasıl? Videonun tek başına değersiz olduğunu kendiniz söylediniz."

"Ne dediğimi biliyorum. Ama artık bundan daha fazlasına sahibim. Geri geleceğim. Arayabileceğim bir telefonun olmadığına göre, burada kal. Onunla konuşma. Sadece... Bunu en az senin kadar istiyorum. Hatta daha çok ihtiyacım var. Bana güven demeyeceğim ama eğer bunu yapamıyorsan en azından ben gelene kadar burada kal," diyorum ve votka toniğimi boşaltıp kapıya doğru yöneliyorum.

Derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve başıyla onaylıyor.

"Ve kapıyı kilitle," diyorum 203'ten çıkarken ve gerçekten geri dönmeyi umuyorum.

OceanofPDF.com

ANNA

O kahramanı oynamaya çalışırken burada oturup bekleyeceğimi sanıyorsa delirmiş demektir. Bunun için çok geç. O sonunda doğru şeyi yapmaya karar verirken benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Telefonumu alıyorum ve videoyla birlikte polise kendim gidiyorum. Bildiğim kadarıyla o da işin içinde olabilir. Neden?

Bana bu lanet videoyu şimdi mi göstereceksin? Belki Callum'u kıskanan oydu, belki de Lily'ye aşırı dozu veren oydu ve birlikte çalışıyorlardı. Ben ne bilirim ki?

Pencerenin dışında düşürmüş olmalıyım. Baş aşağı duruyordum; cebimden düşmüş olmalı. Başka bir şey yapmadan önce en azından bakmalıyım. Kendim için o videonun bir kopyasına ihtiyacım var. Nereye gittiğini ya da ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Sadece kime güvenebileceğimi bilmiyorum.

Dışarısı karanlık ve etrafta kimse yok. Tek ışık, havuz suyunun altındaki ışıkların parıldayan mavisi ve yıldızların saçılması. Tıslayarak çalışan fiskiyelerden kaçıp binanın yan tarafındaki çimenlik açıklığı geçerek arkasına geçip telefonumu ararken içimde statik bir elektrik hissi oluşuyor.

Ekran hala yerde ve bir rahatlama seli hissediyorum çünkü Belki yatak odasına gitmemiştir ya da açık pencereyi fark etmemiştir. Dairedeki ısı zaten boğucu, bu yüzden muhtemelen başka bir odadaki açık pencereyi fark etmeyecektir - belki de yatana kadar fark etmeyecektir. Muhtemelen klimayı kurcalıyordur.

Callum'un yatak odasının altındaki çimenlikte sadece yandaki pencerenin turuncu ışığı küçük bir ışık üçgeni oluşturuyor ve ben de ellerimin ve dizlerimin üzerinde telefonumu aramak zorunda kalıyorum. Hava nemli ve karanlıkta sürünürken taze kesilmiş otlar çıplak dizlerime yapışıyor. Burada olmalı.

Sonra aniden keskin bir acı hissediyorum ve nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum! Boynumu tutuyorum ve orada boğazıma bastıran bir şey hissediyorum - bir kordon, bir ip, bir şey -. Umutsuzca pençeliyorum ve çığlık atmaya çalışıyorum. Yardım istemek için ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. Kollarımı çırpmaya başlıyorum, etrafımda tutunabileceğim ya da itebileceğim herhangi bir şeye uzanıyorum. Arkamı tekmeliyorum ve bir şeye temas ediyorum. Birine mi? Ama çaresizim.

Gözlerimin arkasında yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı görüyorum ve her şey kararıyor.

* * *

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı ve ne olduğunu hatırlayıp nerede olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı. Hareket ediyoruz. Lastiklerin yumuşak uğultusunu duyuyorum ve altımdaki yolun ritmik dikişlerini hissediyorum. Bir arabanın bagajındayım. Başım zonkluyor ve göz kırpmak acıtıyor. Bu Callum'un işi mi? Beni öldürdüğünü mü düşünüyor? Çığlık mı atsam yoksa ölü taklidi mi yapsam bilemiyorum. Ne kadar zamandır araba sürdüğümüzü bilmiyorum.

Aman Tanrım. Burada nefes alamıyorum. Ellerim bir şeyle bağlı ve hareket edemiyorum. Zihnim dönüyor ve bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum, ama bundan nasıl bir çıkış yolu olabilir ki? Burada olduğumu kimse bilmiyor. Callum'un Lily'ye ve Henry'ye yaptıklarını düşünüyorum. Ve bundan paçayı kurtardı.

Sorunlu bir adamın saçmalıkları olarak kolayca göz ardı edilebilecek bir videonun ötesinde bir kanıt yok.

Çığlık atıyorum. Boşuna olduğunu biliyorum ama onu durdurmaya çalışmalıyım. Beni planladığı yere götürmesine izin veremem. Onu durdurmalıyım, planını bozmalıyım, hazırlıksız yakalamalıyım. Vücudumu savurmaya ve arkamı tekmelemeye başlıyorum. Tüm gücümü kullanmaya çalışıyorum.

Topuklarımı arka koltuğa vurmak için çekirdek gücü, böylece darbeyi hissedebilir, ama ben zayıfım. Yapamıyorum. Uzuvlarım ağır ve yorgun hissediyor. Beni sakinleştirmek için bir şey verdi. Tekme atamıyorum, her şey bataklık gibi geliyor. Bu yüzden çığlık atıyorum. Sesim kısılana kadar çığlık atıyorum ve sonunda, saatler gibi görünen ama belki de sadece dakikalar sonra, arabanın yavaşladığını ve sonra durduğunu hissediyorum.

Bagaj kapısını açıp açmayacağını görmek için beklerken vücudumdaki her kas ağrıyor ve geriliyor. Ama hiçbir şey olmuyor ve gözyaşlarımın dökülmeye başladığını ve yanağımın etrafında biriktiğini, bagajın kirli halısına ağır bir şekilde bastırıldığını hissediyorum.

Tekrar uykuya dalmış ya da bilincimi kaybetmiş olmalıyım, çünkü bir şey duymadan saatler geçmiş gibi geliyor ve sonra aniden bir tıkırtı ve bagaj

serbest kalıyor ve açılıyor. Callum karanlığın içinde tepemde dikiliyor.

Hiçbir şey söylemiyor, bu da bağırarak emir vermeye başlamasından daha rahatsız edici. Ürkütücü bir şekilde sessiz ve dışarı çıkmamı izlerken sadece başını sallıyor. Gözlerimdeki korkuyu ve bana doğru bir adım attığında

ondan nasıl kaçtığımı görüyor ve bundan hoşlanmıyor gibi görünüyor. Neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Lanet olsun," diyor ve ben de ıssız bir yerin ortasında olduğumuzu görüyorum. Sadece birkaç metre arkamda bir uçurum var, Rio Grande

aşağıya doğru kayalık düşüşün altında. Henry'nin düştüğü yere tıpatıp benziyor, yani atıldığı yere tıpatıp benziyor. Bu canavar tarafından.

"Sana çıkman için her fırsatı verdim. Tanrım. Kapına tehditler bıraktım, Tanrı aşkına seni bir depoya kilitledim. *Kelimenin tam anlamıyla* seni ittim. çünkü işlerin bu noktaya gelmesini istemedim." Elinin topunu arabasının kaputuna vuruyor.

Bu tehditler ondandı. Yaklaşıp bir şey anlamamı istemiyordu, bu yüzden beni korkutup kaçırmaya çalıştı. Neredeyse aptalca sorular soracaktım - neden arkadaşım gibi davrandın? Neden beni öptün? Neden Henry hakkında güzel şeyler söyledin? Ama cevabı biliyorum. Beni korkutamadı, o yüzden taktik değiştirdi. *Dostlarını yakın tut, düşmanlarını Daha yakın.* Böyle söylenmiyor mu?

"Kimseye söylemem," diyorum acınası bir şekilde.

"Yapmayacağını biliyorum," diyor ve ilk kez o temiz traşlı, odunsu kolonyalı, ışıltılı gözlü adam tamamen farklı bir insan gibi görünüyor. Gözleri ölü gibi, yüzü kül rengi ve kırıksık. Bunu nasıl gözden kaçırdım? Henry'deki, Callum'daki... kendimdeki bu kadar çok şeyi nasıl gözden kaçırdım? Onları olmalarını istediğim gibi görmeye çalıştım.

"Sana ihanet etti, biliyorum. Lily'ye olanların bir kaza olduğuna eminim. Ve Henry'ye kim zarar verdiyse-" Durdum. Videoyu izlediğimi öğrendi mi bilmiyorum. Cass ona bir şeyler anlatmış olabilir ama ne kadarını? Belki hâlâ yalan söyleyip aptalı oynayabilirim. En azından denemeliyim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Eğer Henry'e zarar vermediğini söylersen.

Sana inanıyorum. Kanıt yok," diyorum sesim titreyerek. Arabanın arkasında duruyorum, ellerim arkamda bağlı ve o birkaç metre önümdeki bir ağaç kütüğüne oturuyor ve sanki bunun nasıl gideceğine karar veriyormuş gibi bana yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Oyun oynamıyorum. Videoyu gördüğünü biliyorum. Yapmaya çalıştığın şey çok hoş ama ben manipüle edebileceğin biri değilim" diyor. Sonra arka koltuğa doğru yürüdü ve ne yapacağını bilmediğim için gerildim ama soğutucudan bir bira aldı ve gidip yerine oturdu. Bir bira. Bu gerçek olamaz.

"Video hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Fiziksel kanıt yok. O burada değil-" Duruyorum. Vites değiştiriyorum. "Bir video yeterli değil ve ben orada değildim. Sana karşı kanıtım yok. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gülümsüyor, birasını yudumluyor ve bana bakıyor. "Bu çok şirin. Biliyor musun, benim karım da böyle tatlı şeyler söylerdi - yani, istediğini elde etmek için tamamen yalanlar söylerdi. Evsiz bir insan gibi yaşadığımı biliyor musun?"

Çünkü tüm sağlık faturaları banka hesabımızı kanıyordu? Eskiden güzel bir evimiz ve hayatımız vardı ve sonra, bam!"

Cümlesini noktalamak için cam şişeyi paramparça ettiğinde yerimden sırıyorum.

"Ve onun için her şeyden vazgeerdim. Onun için her şeyi seve seve yapardım ama bak o bana neler yapıyor!" diyor ve bir an için ona yaptıklarının sırf nefretten mi yoksa hayat sigortası için mi ya da belki her ikisinden de mi olduğunu merak ediyorum ama sanırım bunun pek bir önemi yok. "Bak nasıl karşılığını alıyorum," diyor.

"Bu adil değil," diye ona katılmaya çalışıyorum ama kelimelerim yumuşak ve boğuk çıkıyor ve boğazım acıyla zonkluyor.

"Haftaları kalmıştı. Yaptığım şey bir merhametti" diyor ve ben de "*O zaman Henry neydi?*" demeyi çok istiyorum ama onu anladığıma inandırmaya çalışmalıyım.

"Eğer bu doğruysa, o zaman kaçacak bir şeyin yok demektir. Kaçacak Bunu yapmak zorundayım," diyorum tekrar ve suyun otuz metre aşağıdaki kayalara çarptığını duyuyorum ve panik içinde başka bir aı deniyorum. "  gizemli  l me bu kadar yakın olduğunuza ve hiçbir dahlinizin olmadığına kimse inanacak mı?

Lily hastaydı, Henry o videoyu saklarsak sana bağlı olmaz, ama ben? Beni ekleersen, senin için her şey biter. Bunu yapmak aptallık olur. Sana söyledim, ellerinde kanıt yok."

"Sorun değil. Henry için ne kadar perişan olduğunu ve nasıl devam edeceğini bilmediğini açıkça belirttim.

Telefonunuzda depresyon ve intihar aramaları yapın. Bu sefer telefonun bulunduğundan emin olacağım," diyor ve sonra ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor.

"Bu çok aptalca," diyorum ve onu bir an için durduruyorum. "Bu sadece ben ölmeden saatler önce yaptığını gösterecek. O kadar aptal mısınız?" Artık kaybedecek bir şeyim kalmadığını söylüyorum, çünkü hamlesini yapmaya hazır.

"Oh, hayır. Seni her gördüğümde bir şeyleri araştırmak için küçük yollar buldum. Yani, Tanrı aşkına buraya gelmekten vazgemiyordun. Gerçekten çok kolaydı. İlk gün telefonunun kilidini açmak için çok güvenli Z şeklini takmanı izledim ve sonra telefonunu havuzda her bıraktığında, tuvaleti kullandığında, her neyse... Bir ara geçmişine bakmalısın. Oldukça ilginç... Peki neden burada olduğunu düşünüyorsun? Cass'in bugün telefonunu unuttuğun zaman sana video gönderdiğini gördüm. Acınası, gerçekten. Bu şekilde olmak zorunda değildi."

Bu andaki korkum, yaşadıklarından dolayı tanıdığımı ve hayranlık

duyduğumu sandığım bu adama bakarken garip bir şekilde kafa
karışıklığıyla karışıyor-

Her şeye rağmen onun gücü. Tanrım... Her şey hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Ve sonra bana doğru ilerlediğinde hayatım gerçekten gözlerimin önünden geçiyor. Tuhaf, şok sizi felç ettiğinde düşündüğünüz şeyler, o anda hiç işi olmayan düşünceler. Bir yıl Noel'de aldığım, üzerinde kalpler olan bir çift yün eldiven, güneyde bir karahindiba tarlasında yatıyordu. Carolina bir yaz, çocukken fiskiyeden atlarken, yumuşak damlalar şeker kamışı gibi etrafımıza düşerken, sarı bir sundress ile verandamızın merdivenlerinden yalınayak koşarken, Henry bir geziden eve döndüğünde kollarımı ona doladığımda. Henry'nin güzel yüzü.

Midem kabarıyor. Adrenalinim yükseliyor ve dehşetten kendimi birden güçsüz hissediyorum. Bana neler olduğunu bilmiyorum ama ondan uzaklaşmalıyım. Denemek zorundayım.

Sağa kaydığımı ve kaçmaya hazırlandığımı hissediyor ve tam o anda beni yakalıyor. Ağzıma bir parça koli bandı yapıştırıyor ve ona karşı koymak için çok çabalıyorum ama çok güçsüzüm. Sonra cebinden plastik bir poşet çıkarıyor - dayanıksız bir süpermarket poşeti - ve hızlı bir hareketle kafamı bununla kapatıyor, ama sıkıca çekmiyor. Ciğerlerimdeki havanın emilmesini bekliyorum ama torbanın dibine gevşek bir düğüm atmış, böylece nefes alabiliyorum ama onu da silkeleyemiyorum. Bağlı ellerimi kullanamıyorum, bu yüzden koşmaya başlıyorum ama tökezliyorum; hangi yöne gideceğimi göremiyorum. Daireler çizerek koşuyorum ve bir çalıya takılıp dizlerimin üzerine düşüyorum. Baldırlarımdan akan sıcak kanı hissedebiliyorum, ama tekrar ayağa kalkıyorum ve yönümü şaşırmış durumdayım, bu yüzden uçurumun kenarının ne tarafta olduğunu bilmiyorum ve o da bunu biliyor.

Kaçamayacağımı biliyor ve çaresiz, kederli, kıskançlık krizine girmiş, belki de kendini kaybetmiş bir koca olduğunu düşündüğüm bu adam, hayal edebileceğimden çok daha farklı biri. O hesapçı bir sosyopat.

Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp kaçmaya çalışırken düşüp başım dönüyor ve arkamı döndüğümde bir bira şişesinin açılma sesini duyuyorum ve o oturup gülüyor. Ben umutsuzca hayatım için savaşıırken o beni izliyor ve sanki bir eğlenceymişim gibi gülüyor.

İşte o zaman öldüğümü anladım.

CASS

Günün erken saatlerinde polis merkezini arayıp Henry Hartley davasına bakan dedektifle görüşmek istediğimde, bana yardım etmek için kesinlikle acele etmediler, ama elbette onlara elimde ne olduğunu söylemedim.

Akşam yemeğinden sonra gelebileceğimi söylediler, bu keyfi bir saatti ve ofisinde olurdu, ama gün boyunca dışarıdaydı. Anna'dan ayrıldıktan sonra, kalbim çarparak ve midem bulanarak onlara elimdekini söylemek için yola çıktım ve Tanrı'ya her şeyin plana uygun gitmesi için dua ettim; her şeyi mükemmel bir şekilde hazırladım. Güvende olduğumu.

Dedektif Harrison'ın ofisinde otururken, ona Callum Brooks adında bir adamın üç ölümden sorumlu olduğunu düşündüğümü söylediğimde bana şüpheli bir bakış attı. Sanırım bir sırtıma bile görüyorum, ama profesyonel tavrını koruyor ve dinlemeye istekli bir şekilde karşıma oturuyor.

Ona önce telefonumu veriyorum ve Henry'nin Callum'un Lily'ye ne yaptığını ve hayatından endişe ettiğini anlattığı videoyu izlemesine izin veriyorum. O da izliyor. Yanağı birkaç kez seğiriyor, yutkunurken adem elmasının titrediğini görüyorum. Birinin hüngür hüngür ağlamasını ve herhangi biri için ne kadar üzgün olduğunu söylemesini izlemek zordur, muhtemelen. Bir polis için bile, ama videoyu bitiriyor ve telefonumu yüzüstü yanına bırakıyor - sanırım artık bir kanıt.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyor
sakince. "Dürüst olacağım..."

Harrison, "Bu iyi bir başlangıç olur," diyor.

"Bir gece telefonunu karıştırdım. Çalıştığım apartmanda kalıyordum. Callum'un karısıyla olan ilişkisinden şüphelendim." Bu kısım yalan. Hiçbir fikrim yoktu ama bir adamın telefonunu neden karıştırdığımı sormasına gerek yok.

telefonuna baktım. "Bir keresinde havuzda sızdığında telefonuna baktım. Bektan bir şey ama meraklı biriyim ve bunu kendime gönderdim. Ve biliyorum! Siz sormadan söyleyeyim, evet, Callum'la yüzleştirdim ve tabii ki Bana Henry'nin Lily'nin ölümünü kaldıramayan ve bununla başa çıkmak için ilaç alan ya da sarhoş olan depresif, manik bir adam olduğunu ve söylediklerinin ne kadar çılgınca olduğunu düşünmemi söyledi."

"Yani ona inandın mı?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ona videoyu sildiğimi ve muhtemelen haklı olduğunu söyledim. Henry öldüğünde ve intihar olduğuna karar verildiğinde, muhtemelen haklı *olduğunu* düşündüm ve bunu arkamda bırakmaya çalıştım. Ama bunun bir intihar olmadığını öğrendim ve böylece olan diğer garip şeyler bir araya gelmeye başladı," diyorum.

"Tamam, ne gibi?" diye soruyor ve önündeki küçük not defterini karıştırıyor. Yüzündeki ifadeden deli olduğumu mu yoksa tüm bunlar kucağına düştüğü için heyecanlı mı olduğunu anlayamıyorum ama devam ediyorum.

"Dediğim gibi Sycamores'da çalışıyorum. Tamirat işleri yapıyorum," diyorum ve not defterinden başını kaldırıp hızlı bir taramayı gizlemeye çalışıyor, bana yukarıdan aşağıya bakıyor, bunun doğru olup olmadığını hızlıca değerlendiriyor çünkü kesinlikle öyle görünmüyorum. Ben zaten biliyorum. Bu her zaman olur.

"Tamirci mi?" diyor.

"Handy ma'am demeyi severim ama evet. Her neyse, ben herkesin Dairelere fare kapanı yerleştiriyorum ve tıkanmış kanalizasyonları tamir ediyorum, bu yüzden ön büroda çalışıyorum ve görmek isteyebileceğiniz bir şeyim var," diyorum ve masanın üzerinden bir USB belleği ona doğru itiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, kontrolü elinde tutarak. Bunun nasıl gideceğini benim yönetmeme izin vermiyor, bunu söyleyebilirim.

"Açıklaması zor. Ama üzerinde ne olduğunu görebilirsiniz ve bu her şeyi açıklayacaktır," diyorum.

O dizüstü bilgisayarını çıkarıp belleği takmak için açarken, ben de herkesin Callum'un bir gün Eddie'yi havuz başında tehdit ettiğini gördüğünü ve ne hakkında tartıştıklarını bilmediğimi, ancak aralarında bir geçmiş olduğunu anlatmaya devam ediyorum. Eddie'nin karısı Rosa'nın size Henry ve Eddie'nin arkadaş olduklarını söyleyeceğini, bu yüzden belki Eddie'nin bir şeyler bildiğini ya da Henry'nin Eddie'ye ilişki hakkında sır verdiğini açıklıyorum - nedenin ne olduğundan emin değilim, ama Sycamores'taki herkes size kesinlikle kimsenin

Eddie'nin gerçekte kim olduğunu biliyordu. Hepsi bunu doğrulayacak ve Rosa hikayemi destekleyecek.

Sürücüyü bağlayıp üzerinde tıklamaya başladığında sadece yarı yarıya dinliyor ama ben hala hatırlamasını istediğim noktaları belirlemeye çalışıyorum. Sonra, gördüğünde her şey netleşiyor. Şokunu maskeleyemekte oldukça başarılı ama gözlerindeki parıltıyı ve kaşlarının kalkışını görüyorum, bunun *kutsal* bir an olduğunu ve "kayıp kartel adamının" artık "öldürülmüş bir kartel adamı" olduğunu ve tüm bunların bu sessiz küçük

bakımcı kız tarafından kazara ortaya çıkarıldığını biliyorum

Sycamores'dan, görmemesi gereken bazı şeylere rastlayan bir kız.

En azından zihninin iç işleyişinin böyle olduğunu umuyorum. Zaten ben de bunun için zemin hazırlamaya çalışıyorum. Umarım yemi yutar.

Harrison kendini affettiriyor. Şu anda bir arama emrini uygulamak için topladığı tüm botları hayal bile edemiyorum ya da bir sonraki yapacakları şey her neyse, ama yine de soğukkanlılığını koruyor ve benden toplayabileceği her bilgiyi almaya çalışıyor.

Harrison odaya geri döndüğünde, arkasındaki kapının dışındaki konuşmaları ve hareketleri duymaya başladım bile: cızırtılı telsiz konuşmaları, aciliyet, ayağa kalkan ve hareket eden bedenler. Oturuyor. Dizüstü bilgisayar ve flash belleği teslim etti ve dürüst olmam gerekirse sakın ve biraz da yatıştırıcı davranıyor.

"Peki, bunu tam olarak nereden buldun?" diye soruyor.

Ve muhtemelen birkaç saat daha burada olacağımı biliyorum. ifadeler, sorular ve bunların hepsi. Ama ben burada oturup onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatırken, perde arkasındaki her şey çoktan harekete geçti, bu yüzden sabırlıyım. Ve biliyorum ki kendi başlarına bulmaları gereken son küçük bir ayrıntı var. Ve bunu yaptıklarında, özgür olacağım.

OceanofPDF.com

CASS

The Sycamores'a geri döndüğümde her yerde polisler vardı, kırmızı ışıkları karanlıkta flaş ışığı gibi yanıp sönüyordu. Callum'un dairesinin kapısı açık ve içeride birkaç polis memurunun silüetini görüyorum.

Bir diğeri ekip arabasının yanında durmuş telsizle konuşuyor, bir diğeri de ön kapıda Babs ile konuşuyor. Ön ofiste masaüstü bilgisayarı inceleyen birkaç kişi daha var. Hepsi beklenen şeyler. Otoparka park ediyorum ve kimse

tüm bu kaosun içinde beni fark eder.

Doğruca Anna'nın dairesine gittim. Ona Eddie'yle ilgili gerçeği söyleyemem ama Callum'un Eddie'yle ilişkisi olduğundan şüphelenmeye başladığımı söyleyebilirim. ve burada bir kartopu etkisi olabilir. Belki Eddie Callum'un karısı hakkında bilmemesi gereken bir şey biliyordu - belki de bu şekilde kendini öldürttü. Ona söyleyemeyeceğim çok şey var ama ona her şeyin bittiğini ve Callum'un suçlanacağını söyleyebilirim. En azından sonunda ona bir kapanış verebilirim.

Kapıyı çaldım ama cevap vermedi. Kapısını açtım. Kilitlemeden bırakmış ve içeri seslendim. Bir şey yok.

Bok. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Havuzun güvertesinde toplanmış, birbirlerine sorular soran, yüzlerinde endişeli bakışlar olan birçok sakini görüyorum. Rosa da onların arasındaydı. Yaslı eş rolünü oynamaya devam edeceği ve ona göre davranacağı konusunda anlaşmıştık... özellikle de binanın etrafında polisler varsa.

Beni Anna'nın kapısında gördü. Ona avuç içlerimi ne halt ediyorsun dercesine çeviriyorum ve o da omuz silkiyor.

Bu hiç iyi değil. Callum'un arabası gitmiş ve telsizdeki memur "yerini tespit etme girişimi "nden bahsediyor ve ben Callum'un adını duyuyorum.

Gitmiş. Kaçtı ve nerede olduğunu bilmiyorlar. Bacaklarımın uyuştüğunu hissediyorum ve kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Korkuluklara tutunup nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum, düşünmek için. Rosa'nın çocuğunu her nedense hıçkırarak ağlayan Crystal'a verdiğini görüyorum, o da bebeği kucağına alıyor ve Rosa başıyla otoparka doğru bir işaret yapıyor.

Merdivenlerden hızla inip kalabalığın arasından geçiyorum. Bir an durup dairesinin etrafındaki polisleri izliyorum. Bir memurun diğerine şeffaf bir kanıt torbasının içine yerleştirdikleri bir şeyi uzattığını görüyorum. Bu benim

bir kadın makyaj çantası, pembe, üzerinde laleler var. Saf bir rahatlama anında gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Sonra hızla gidip binanın arkasında Rosa'yla buluşuyorum. "O gitti. Rosa onun elinde. Planım aptalcaydı ve o güvende değildi."

"Gidelim o zaman," diyor Rosa, her zamanki gibi sakince.

"Nerede? Her yerde olabilirler. Çoktan ölmüş olabilir. Anna elinde ve onun bildiğini biliyor. Henry'nin o videosunu ona ben gönderdim, yani ondan kurtulmazsa kaybedecek çok şeyi var. Siktir."

"Sür," diye emrediyor, böylece arabama biniyoruz ve hiçbir plan ya da yön olmadan öylece gidiyoruz. Sadece itaat edip sürüyorum çünkü her şey zaten geri tepiyor gibi görünüyor ve şu anda başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Telefonundaki haritaya bakarak, "84'ten kuzeye git," diyor.

"Neden? Rosa, her yerde olabilirler, Tanrım!" Yumruğumu direksiyona vuruyorum ve sonra telefonunu çevirdiğini ve bana Google haritasında hareket eden kırmızı bir nokta gösterdiğini fark ediyorum.

"Vay anasını," dedim.

"Peki, kimin arabasını alacağını nereden bilebilirdim?

O gece çöle yaptığınız yolculuğu hatırlıyor musunuz? Güvende olmak için ikinizin de arabasını takip etmek zorunda kaldım," dediğinde şok olmuş bir kahkaha attım.

"Oh, Tanrım. Oh. Aman Tanrım. Tanrım!" Uluyorum.

"Durdular! Görünüşe göre Diablo Kanyonu'ndalar. Hareket yok." "Aman

Tanrım," diye fısıldadım hızlanırken. Uçurumlar. Her şeyi yapabilir Onun için orada. Bunun olmasına nasıl izin verebilirdim? "Onu bulmak zorundayız, zorundayız. Onu bundan kurtarmalıyız..."

Tozlu topraklı yollarda hızla ilerliyorum ve oraya vardığımda sayıca ondan üstün olmamız dışında gerçek bir planım olmadığını biliyorum. Evinde silah aradım.

Birden fazla kez içeride bir şey tamir ederken onun işte olduğunu biliyordum. Hiç bulamadım. Silahı olsa neden Henry'yi öldüresiye dövsün ki? Silah yok. Anna'yı aşırı dozda uyutacak hap yok, çünkü bu onun için bir kalıp ve ölüm cezası olurdu. İki kadın uyuşturularak mı öldürüldü? Hayır. Peki Anna'yla ilgili planı ne? Ona neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyorum - ne kadar ruhsuz olduğunu ve neler yapabileceğini.

Oraya zamanında varmamız için dua ediyorum. Oraya zamanında varmalıyız. Tanrım, lütfen. Ve onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Onu uçurumdan aşağı iteceğiz, ezeceğiz.

"Muhtemelen polisi aramalıyız," diyorum sonunda, adrenalinin tavan yapmışken önce bunu yapmayı düşünmem gerektiğini fark ediyorum, ama işleri kendi başıma halletmeye alışmıştım.

"Onları ara ve onu nasıl takip edebildiğimizi açıkla?" diyor. "Gerçekten kendini bununla ilişkilendirmeye devam etmek istiyor musun? Seni tanımıyor olamazlar.

ama onu ihbar etmedin. Onu takip ettiğini düşünecekler, hatta ona tuzak kurmak için sebepleri bile olabilir. Hayır. Bunu yapabiliriz. Üç karşı bir."

Rosa söylediği her yeni şeyle beni şok etmekten ve şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

The Sycamores'ta bir ay boyunca ondan duyabileceğimden daha fazla kelime söyledi. Ve haklı.

Başım la onaylıyorum ve saatlerce gibi görünen ama gerçekte Santa Fe'nin dışında sadece kırk dakika olan bir süre boyunca sessizce yol alıyoruz. Zaman sanki

Arabanızın sarsıldığını hissetmenize neden olan meşhur engebeli toprak yollardan geçmeye başladığımızda yavaşlayın - yokuş yukarı tırmanırken lastikler derin oluklara daldıkça her şey takırdıyor. Rosa kapıya tutunuyor ve ben de yavaşlamak zorunda kalıyorum.

Tam da hurda arabamın bunu başarabileceğinden emin olmadığım bir anda, Rosa haritasındaki noktayı işaret ediyor ve ardından bir sonraki yokuşun hemen üstünü ve sağını gösteriyor. Saniyeler içinde, farlarımızda bir araba şekli yakaladık. Bu

Onlar olmadan burada bir şey görmek imkansız ve farlarımızın ışıklarıyla açıklığın kenarını yakaladığımızda, bir figürün ayağa kalktığını görüyorum. Bu Callum. Işık yüzündeki şaşkınlık ve dehşetin solgun ifadesini yakalıyor.

Elinde bir bira tutuyor ve ayağa kalkıyor. Yüz hatları korku ifadesinden zoraki bir meydan okuma ifadesine dönüşüyor - kontrol ondaymış gibi davranan bir adam, çünkü başka ne yapabilir ki?

Rosa ve ben arabadan dikkatlice çıktık, bir süre hareketsiz durduk ve sahneyi al. Anna burada mı? Silahı var mı? Burada ne işi var?

Sonra Anna'yı fark ettim. O olduğunu biliyorum çünkü daha önce giydiği kıyafetler bunlardı. Kafasında bir çantayla yerde yatıyordu.

"Oh, Tanrım!" Histerik bir şekilde ağlıyorum, ta ki onun hareket ettiğini görene kadar - bir kayaya yaslanmış, zar zor hareket ediyor ama bilinci yerinde. Bir yıkama var

Ona karşı öylesine bir düşmanlıkla karışık bir rahatlama hissi duyuyorum ki bir an nefes alamıyorum. Ona işkence ediyor; kaçacak yeri olmadığı, kaçmaya çalışsa bile uçurumlar olduğu ve göremediği için ona sataşıyor. Onu zincirsiz tutuyor ama daha da insanlık dışı bir şekilde. Şu anda ondan, başka bir insandan nefret etmenin mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha fazla nefret ediyorum.

Callum'un nutku tutulmuşsa benziyor, çünkü burada olduğunu nasıl bilebildiklerini anlayamadığından eminim. Muhtemelen yeniden toparlanmaya ve bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordur.

Rosa durumu kavrarken küçük ve çaresiz görünüyor. Az önce Anna'yı kurtarmak için koştuk ama şimdi ne yapacağız? Ona saldıracak mıyız, ezecek miyiz? Anna rehineyken bunu yapmak zor, peki bir sonraki hamlemiz ne olacak?

Callum şaşkın bir ifadeyle Rosa'ya bakar. "Sen bir Sürpriz," diyor. "Sanırım kocanıza ne yaptığını size anlattı. Yoksa bu işte birlikte miydiniz?"

"Hayır," diye çıktım. "O hiçbir şeyin içinde değil."

"Biliyordum," diyor. "Tabii ki onun nasıl bir pislik olduğunu biliyordu." "Dedim ki, o-"

"Yapabileceğin hiçbir şey yok Cass. Bir şey söylersen ne olacağını biliyorsun; bunu kendine sen yaptın, bu yüzden yerinde olsam buradan siktir olup giderdim," diyor ve Anna'nın inlediğini duyuyorum. Ağzını tıkamış olmalı ya da

Çünkü çılgılık atmıyor. Ama onu arabaya atıp kaçmıyor ya da onu bizden korumak için yanına gitmiyor. Beni yakaladığını düşünüyor olmalı. Çünkü Eddie'ye ne yaptığımı, elimin kolumun bağlı olduğunu ve Rosa'nın da bu işe gizlice bulaştığını biliyor, bu yüzden onu da köşeye sıkıştırmış durumda.

Gerçekten de bu işe karıştığını kimsenin bilmeyeceğini düşünüyor olmalı -aksine bir kanıt olmadığını düşünüyor- tüm DNA kanıtlarının temizlendiğini, gerçekten mecbur kalırsa tüm suçu benim üzerime atabileceğini düşünüyor.

Yani, eminim ikimizin de bunların ortaya çıkmaması için ne gerekiyorsa yapacağımızı düşünüyordur, ama ortaya çıkarsa, ben beni otobüsün altına atmak için planları olduğunu biliyordum. Ne de olsa Eddie'yi öldüren o değildi; bu doğru. Sadece masum insanları öldürdü ve yanına kâr kaldı. Korkmuş bile görünmüyor. Aslında gülüyor. Şimdi. Anna'ya doğru koştum.

"Benim. Sorun yok," diyorum, böylece Callum olduğunu düşünüp kaçmaya çalışmasın. "Sorun yok," diye tekrarlıyorum, titreyerek ve plastiği

ikiye ayırarak yüzünden çekiyorum. Bandı ağzından çekiyorum, nefes
nefese kalıyor ve kollarıma düşüyor. Ona ilaç vermiş. Aman Tanrım. Hiç
şüphe yok ki

ılık atıyor ve koşuyor. Gözleri büyümüştü ve ben onu tutarken l gibiydi.

Titreyip inlerken onu tutuyorum ve bağlı bileklerini çözerken ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum ama Callum'un gözlerindeki l bakış ve buna izin verme şekli - hiçbir şey yapmadan ya da onlara yaklaşmamızı engellemeden sadece bizi izlemesi - en hafif tabirle rahatsız edici.

Anna'nın düştüğü için dizlerinde ciddi kesikler olduğunu gördüğümde, kolunu omzuma atıp arabama kadar birkaç metre yürütüyorum. Yine de hiçbir şey yapmıyor.

"Beni öldürecek," diye fısıldıyor Anna, birasını kırıp arabasının kaputuna oturmuş sırtan Callum'un yanından geçerken gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde sol tarafımıza bakıyor.

Sonra, hızlı bir hareketle, bir yerden bir av bıçağı çıkardı, ayağa kalktı ve arabamın lastiğine sapladı, böylece sıkıştık. Hava boşalıırken ve lastik bzşrken yavaş bir tıslama duyuyorum. Sonra bıçağı bize doğru salladı.

Üçümüz geri çekildik. Bir lastiği daha kesecekmiş gibi hamle yaparken her iki arabanın farlarının arasında duruyoruz, ama sonra kesmiyor. Bunun yerine gülüyor ve sanki *yuh* der gibi iki elini yüzüme yaklaştırarak hızlı bir hareket yapıyor ve sahip olduğunu düşündüğü kontrolün keyfini çıkararak tekrar gülüyor.

Buna tepki vermedim. Anna'yı kendime sıkıca sarıyorum ve Rosa onun diğer tarafında bir kalkan gibi sağlam duruyor.

"Boku yedin," diyor Callum. "Onu hiçbir yere gtremezsın. Gerçi götüreceğini düşünmen çok komik ve çok şey biliyor olması da senin suçun. Bunun böyle olması gerekmiyordu. Seni kurtarmaya çalıştım tüm bunlardan, biliyorsun." Son kısmı korkudan titreyen Anna'ya yöneltiyor.

"Mahvoldum mu?" Ben de diyorum. "şu haline bak. Her şey bitti."

"Sanki barda eve götürmeye çalıştığım bir pilimiş de beni engellemeye alışıyormuşsunuz gibi buraya geliyorsunuz.

Ayak uyduracak kadar zeki değilsin. Bu mutlu saatler ya da oyun zamanı değil, siz piliçler ne yaparsanız yapın. Artık çok geç. Cass'in ağzını burnunu oynatması gerekiyordu ve artık çok geç, bu yüzden siz ikiniz burada kalabilirsiniz. Umarım geceyi atlatırsınız," diyor bana ve Rosa'ya ve sonra Anna'ya doğru ilk hamlesini yapıyor ama sakın bir şekilde, sanki bunca zamandır bir ana planı varmış ve korku göstermesine gerek yokmuş gibi.

"Bunu yaparsan seni Henry ve Lily'yi öldürmekle suçlamayacaklarını mı sanıyorsun? Polislere Henry'nin videosunu verdim," diyorum ve o sarsılmıyor.

"Beni henüz yakalamadılar. Kanıt yok. Bunu biliyorsun. Hiç kanıt yok. Senin sözün ve yüzlerce uzmanın delilik olduğunu söyleyeceği bir video. DNA yok, Lily'nin toksikoloji raporu yok ve rapor almanın bir yolu da yok. Henry'de kullanılan silah yok, kan izi, parmak izi ya da ona dokunduğuma dair kanıt yok. Devam et, polislere büyük teorini anlat ve bakalım nereye varacaksın. Başı belada olan sensin. Ve biliyorsun, eğer kahramanlık numarasını bırakmaz ve olay çıkarmadan gitmemize izin vermezsen, büyük sırrını tüm dünyaya anlatmaya hazırım. Ve eğer o buradaysa -" Rosa'ya başını sallıyor "- o da seninle birlikte bu işin içinde ve ikiniz de ortaya çıkacaksınız. Başka seçeneğiniz yok, değil mi? Merak etme, cesedini bulamayacaklar. O intihara meyilli, bunu bilmiyor muydun? Çok şey yaşadı."

Alaycı bir surat ifadesi takınıyor ve ben onu tam şu anda öldürebilirim Çıplak ellerimle yüzünü kafatasından ayırmak ve bu konuda kötü hissetmemek.

"Seni arıyorlar," dedim.

"Ne dediğimi duymadın mı? Beni istedikleri kadar arasınlar, hatta tutuklasınlar, ama ellerinde hiçbir şey yok. Önemli de değil, çünkü para birkaç gün içinde gelecek ve ben çoktan gitmiş olacağım. O zamana kadar onlardan kaçabileceğime eminim. Sorgulamak isteyecekleri sensin," diyor ve Lily'den gelen hayat sigortası parasını kastettiğini biliyorum ve ona saldırıp gözlerini oymaya başlama dürtüsüne direniyorum.

"Peki Eddie'ye ne yaptığını biliyor mu? Ya da belki de bunu yapman için sana para ödedi, tüm bildiğim bu." Callum hâlâ Rosa'ya ne halt ediyorsun ifadesi takınarak bakıyor ama sanki bunu başından beri bekliyormuş gibi kontrollü görünmeye çalışıyor. Biraz kapana kısılmış bir hayvan gibi görünmeye başlıyor. Sayıca az olduğunu fark etmeye başlıyor ve belki de bunu bana ya da Rosa'ya yükleyemez - Rosa beklemediği bir joker ve şu anda kontrolü nasıl elinde tutacağını tam olarak bilmiyor. Rosa'nın bu işle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamaya çalışıyor, böylece Rosa'nın bu işe bulaşmış olmasının kendisine yardımcı olup olmayacağını ya da Rosa'nın kaçmasına izin verirse tabutuna son çiviye çakıp çakmayacağını anlayacak.

"Neden bahsediyor bu?" Anna bana fısıldıyor, üçümüz yakın dururken hâlâ koluma yapıyor - Callum Brooks'a karşı ittifak kurmuş küçük bir ordu.

"Yaptığın şeyden sonra hâlâ sessiz kalmamı mı bekliyorsun?" diyor. "O

videoyu polise göndermek mi? Yani, hiçbir şey çıkmayacak -sıradan bir saçmalık,

Ama mesele Şu ki, bunu sen baŐlattın. Burada yapmaya alıŐtıŐın Şey için vaktim yok. Beni bulmamalarını ummalısın, çünkü onlara anlatacağım hoşuna gitmeyecek büyük bir hikayem var, bu yüzden burada gerçekten ne kazanacağını düşündüğünü bilmiyorum." Tekrar Rosa'ya döner. "Sana ne yaptığını söyledi mi, yoksa seni de yalan ağına mı düŐürdü?" diye sorar.

Rosa, "Eddie'mi öldürdün," diyor ve Callum bıkkın bir kahkaha atıp bana işe yaramaz biriymiŐim gibi bakıyor. Sıcak bir rzgr havaya kırmızı bir toz bulutu savuruyor ve hepimiz ayakta dururken, birinin hamle yapmasına, kaçmasına ya da dvŐmesine hazır bir Şekilde yerleŐiyor, ama kimse yapmıyor. Sadece bir vızıldı.

Cırcır böcekleri ve ağaçların arasından gelen yumuşak bir esinti ses çıkartıyor. "Arabaya bin," diyor Callum Anna'ya.

Adam bıçağını uzatıp yüzüne yaklaŐtırırken yanımda keskin bir nefes alışını duyuyorum.

"Hayır," diyorum, kolunu olabildiğince sıkı tutarak.

"Sen gerçekten deli misin? Telefonunu cesedin olduğu le getiren aptalın sen olduğunu biliyorsun. Binlerce kez üzerinden geçtim ve geride kalan tek kanıt o. Ve sonra belki *ofiste* -n ofisinde- luminol kullanırlarsa Noel ağacı, iyi Şanslar. Benden bir Şey alamazsın" diyor ve bunların hiçbirini polise anlatmayacağını biliyorum çünkü kendini bağlamak istemiyor ve bu bilgiyi sadece bir silah olarak kullanıyor.

Ayrıca, Anna'yı kaçırıp ölümünü intihar gibi göstererek paçayı kurtarmayı planlıyorsa, ki sanırım bir kez paçayı kurtarmıŐtı, kesinlikle mecbur kalmadıkça polisle konuşmak istemeyecektir. Bu yüzden, üzerine bomba atmak üzere olmasam bile, ağzından çıkan kelimeler konusunda fazla endiŐelenmezdim.

"Bütün o alanı kazdılar ve hiç ceset bulamadılar. Biri yerini deĐiŐtirmiŐ olmalı," diyorum.

İlk başta yüzündeki gülümsemeyi koruyor ama sonra kayboluyor ve doğruyu söyleyip söylemediğimi düşünürken gözleri etrafta geziniyor.

"Willow Grove adında bir konut topluluğu olacağını duydum," diye ekliyorum ve telefonunu çıkartıp söylediğim kelimeleri hızla arattığını izliyorum. Willow Grove'la ilgili birkaç görüntü olduğunu biliyorum - büyük makinelerin hendekler ve temeller kazdığı, toprağın tamamen parçalandığı bir açıklık.

Yüzünün rengi soluyor. Ceset orada değilse, nerede o zaman? Telefon kaydımın bağlı olmadığı bir yer, orası kesin. "Eddie'ne ne yaptın?" Rosa hıçkırıyor.

Tutuklanırsa ve olay mahkemeye taşınırsa başına neler geleceğini ona biraz tattırdığını biliyorum. benim tarafımda olduğunu biliyor.

"Ne oluyor lan?" diyor. "Ne yaptın sen?"

"Ben mi? Neden bahsettiğini bilmiyorum," dediğimde havanın değiştiğini ve gözlerinin karardığını hissediyorum.

Bıçağının ucuyla Anna'nın göğsüne doğru hamle yaptı ve bıçak Kan akmaya başlayıp beyaz tişörtünü ıslatırken onu hafifçe dilimliyor. Anna çığlık atıyor ve ben onu tutmaya çalışıyorum, ama kolum elimden kayıp gidiyor.

Rosa ve ben geri çekildik.

Şimdi telaşlandı, bu da bana bunu yapmak istemediğini düşündürüyor - aslında onu kesmek istedi ve bu onu şaşırttı, başka bir küçük kontrol kaybı. onu kızdırıyor. Onu planından saptırmak bize yardımcı olacak mı yoksa tamamen çıldıracak mı bilemiyorum.

"Başka bir video daha var," diyorum hızlıca konuşarak.

Anna'yı kolunu arkaya doğru zorlayarak tutuyor. Gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. Ona verdiği ilaç her neyse, onunla savaştığı gücü yok. Bir kablo bağı çıkarıp bileğini bağlıyor. Boynunun arkasına bir bıçak dayayarak onu yere yatırıyor. Göz ucuyla bana yalvaran bir bakış attı. Bu onun güvendiği şeydi. Anna yarı baygın, bıçak ve bağlarla kolayca kontrol edilebilir. Künt kuvvet yok

Travma, silah ya da herhangi bir şey. Sonuçta intihar gibi görünmesi gerekiyor.

Bunun olacağını nasıl göremedim? Onu nasıl terk edebildim?

Arabasının bagajını açtı. Onu götürecek ve benim onu durdurmak için fiziksel bir yolum yok. Sonra Rosa'ya da saldıracakmış gibi bakıyor ama saldırmıyor. Anna'ya odaklanmaya devam ediyor. Rosa'ya ne yapacağını, onu nasıl susturacağını mı düşünüyor?

İçgüdüsel olarak onu korumak için önüne geçiyorum ve bir sonraki küçük bombamı ona fırlatıyorum. "Eddie'yi elektrik dolabından arabaya sürüklediğin video. Sanırım o gün kameralar çalışıyordu ve polisin görmek isteyebileceğini düşündüm," diyorum.

Durdu ve bana döndü, yüzü kıpkırmızı ve gözleri kocaman. "Yalan söylüyorsun" dedi ama bilmediği şey Eddie Bacco'yu bıçakladığım gece

Callum'a da bir tuzak kurdum, belki Henry'nin beni rahatsız eden videosu bir şeydir diye ve belki bana ihanet eder diye.

Ben de ona arabamın anahtarlarını verdim ve o da cesedi ofisin arka kapısından çıkarma işini üstlendi. O gece Crystal'ın minibüsüyle baloya gitmeden önce ofisin içindeki güvenlik kamerasını açtım. Callum'un Eddie Bacco'yu ayak bileklerinden tutarak malzeme dolabından arka kapıdan çıkardığını gösteriyor. Orada duruyor çünkü dışarıda kamera yok. Ama bu zaman damgalı videoda, Santa Fe'de bir yardım balosundayım ve tutuklanıyorum.

"Polis şu anda Sycamores'ta dairene baskın düzenliyor," diyorum ve Rosa, Callum'a bunun doğru olduğunu göstermek için, bir saatten kısa bir süre önce polisin çektiği bir videoyu çıkarıyor.

Şöyle bir bakar ve polis sürüsünü ve yanıp sönen ışıkları görür -biriminin açık kapısını- ve ona bakar.

Ona belli belirsiz, şaşkın bir bakış attım ve o da bana kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Lavabonun altında plastiğe sarılmış on bin dolar buldular. Bu

bir kadının pembe makyaj çantasındaydı -Lily'nin sanırım. Pembe. Üzerinde laleler vardı. Eddie'nin sırt çantasındaki para."

"Onu öldürdün ve sonra da ondan çaldın," diyor Rosa tiksintiyle başını sallayarak, ikimizin birlikte onun üzerinde kurduğumuz hâkimiyeti göstermek için.

"Bu saçmalık. Sen... Her ne yapıyorsan... para yoktu. Onu gömdük. Ya siz? Sen ne yaptın!?" diye hırılıyor. Bizi aydınlatan far konileri içinde yüzünün kızardığını, gözlerinin daraldığını ve korku dolu olduğunu görüyorum. Öfkeyle kaynıyor ve bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum.

Rosa, Eddie'nin cesedini taşıırken çantasından on bin doları çıkardığını biliyor ve Callum'un sızdıran lavabosunu tamir ettiğimde parayı banyodaki dolabın arkasına koyduğumu da biliyor. Birbirimize her şeyi anlattık ve artık bize karşı hiç şansı yok.

Anna'yı arabanın arka tekerleğine yaslanmış halde bırakıyor ve o kadar hızlı bana doğru koşuyor ki kaçmaya, hatta hareket etmeye bile zamanım yok ve sonra beni yakalıyor.

Boğazıma bir bıçak dayayarak arkamda duruyor. O kadar hızlı ki nefesimi kesiyor. Kolunu iki elimle kavrayıp çığlık atıyorum ama bu, bıçağın ucunu boğazımın yan tarafına sokmasına neden oluyor ve sessiz kalıyorum.

Callum geri çekilip bedenimi bedenine yapıştırarak uçuruma doğru ilerlerken Rosa donmuş, çaresiz bir şekilde duruyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bir sürü boktan şey yaptım ve insanları

incitme şeklimden gurur duymuyorum. Sadece gitmeyi düşündüm.

On bin dolar, siktir olup gitmek ve polise gitmemek. Neden Eddie'yle bir bağlantım olsun ki? Callum'un korkunç sırrını saklayabilirim, böylece kendi hayatımı mahvetmem. Bu bir düşünceydi.

Belki de tüm hatalarımın kefaretiydi ama yaptığım şeyi yapmak ve onu ihbar etmek zorundaydım. Zaten bundan kurtulmamın tek yolu buydu ama bu sadece kendi güvenliğim için değildi... Lily ve Henry içindi. Ve en önemlisi, Anna için.

Kayalık uçurumun altındaki dibi göremiyorum çünkü karanlığa gömülmüş durumda ama ezbere biliyorum. Burada yürüyüş yaptım, burada kamp kurdum, burada piknik yaptım ve herkes dibin ölüm olduğunu bilir. Eddie'nin kim olduğunu öğrendikten sonra hep böyle biteceğini düşünmüştüm, bu anın görüntüsü gözlerimin önünden geçti - boğazı kesilmiş, Meksika çölünde bırakılmış ben.

Bu yeterince yakın.

Şiddetle titriyorum, ama kolunu çekip boynumdan gevşetmeye çalıştığım her seferinde bıçağı daha da yaklaştırıyor ve keskin kenarını ve sıcak kanın derimden aşağı damladığını hissedebiliyorum. Ona tekme atmayı düşünüyorum ama elimde koz yok ve irkilip bıçağı boğazımın derinliklerine saplayabilir ve her şey biter.

Anna ayağa kalkmaya çalışıyor. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve belki de ona verilen şeyin etkisi geçmeye başlıyor. Ya da belki de derinlerde bir yerden güç topluyor ve hareket etmek için kendini zorluyor. O Elleri bağlı olduğu için kendini sabitlemek için bir dizini kullanmaya çalışıyor ve ayağa kalkıyor ve bu onu ürkütüyor - onun bu kadar tutarlı olmasını beklemiyor gibi görünüyor ve bu onu şaşırtıyor.

Ama tüm bunlar o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, sanki bir dizi flaş patlıyor - onun tutuşu,

Bıçak, çılgınlığım. Geriye doğru gidiyoruz. Anna, "Lütfen, hayır!" diye bağıyor ama kenara yaklaşıyoruz ve şimdi beni yakamın arkasından tutmuş, beni ileri doğru itiyor, kendisi kenara çok yaklaşmayacak kadar önünde mesafe var. Bunu yapacak kadar delirmiş olabilir mi?

Bu mu? Yoksa sadece beni korkutmaya mı çalışıyor? Belki de o kadar psikopattır. Yakalanmak ya da yakalanmamak intikam kadar önemli değildir. Ama bu doğru olsaydı, şimdiye kadar boğazımı kesmiş olurdu, değil mi?

Ve tam ayaklarımın kayaların ufalanan kenarından kaymak üzere olduğunu hissettiğim anda bir silah sesi duyuluyor. Kulakları sağır eden bu ses vadide yankılanıyor ve Callum'u olduğu yerde durduruyor.

Bıraktı ve ben yere düştüm, uçurumun kenarından uzaklaşmak için çabaladım, toprak ve kaya parçalarını avuçladım ve sürünerek

Güvenlik. Başımda kan var mı diye bakıyorum. Bir şey görmek için çok karanlık, bu yüzden nereden vurulduğumu görmek için vücudumun aşağısını hissediyorum. Öldüm mü? Belki de ölüm budur ve ruhum uçup giderken bir an daha yaşadığımı düşünüyorum, çünkü ölmüş *olmalıyım*.

Kulaklarımdaki çınlama durana kadar bir an geçiyor ve aslında vurulmadığımı fark ediyorum ve işte o zaman panik başlıyor. Beni vurmadıysa, kimi vurdu? Ve tüm bunlar ağır çekim gibi geliyor, ama saniyeler içinde oluyor ve sonra onu duyuyorum... ve onu görüyorum.

Callum yerde acı içinde kıvranırken kalçasına bir kurşun saplanır.

İlk başta gördüklerime bir anlam veremiyorum. Arabamın farının ışığında, Rosa'nın elinde küçük bir tabanca tuttuğunu ve Anna'nın iki elini dehşet içinde ağzına götürerek yanında durduğunu görüyorum.

Rosa, "Polisler geliyor, gitseniz iyi olur" diyor Callum'a. Callum acı ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle bize bakıyor.

Rosa'nın gerçekte neye inandığı hakkında en ufak bir fikri yok ve onu kapana kısırmışken neden polis gelene kadar burada tutmak yerine kaçmasını söylediğimiz konusunda kafası tamamen karışmış olmalı, ama soru sormak için beklemiyor. Topallayarak, neredeyse sürünerek arabasına gidiyor,

Parlak far huzmelerinin önündeki kireçli zeminde boncuk boncuk kan izleri bırakıyor ve ardından tüm gücünü toplayarak sürücü koltuğuna geçiyor ve arkasında toz bulutları bırakarak bizden hızla uzaklaşıyor.

"Gitmesine izin mi veriyorsunuz?" Anna ağlıyor ama onun GPS ile takip edilen bir araba kullandığını ve bizden kaçamayacağını bilmiyor. Şu anda önce kendimizi korumalıyız.

O anda tek söylediğim "Endişelenme," çünkü bunun hiçbir açıklaması yok - burada olduklarını bilmemizin ve söyleyebilmemizin hiçbir yolu yok. Polise, kendimize bir çukur kazmadan ve her şeyle daha fazla bağlantı kurmadan onu nasıl takip ettiğimizi anlatacağım. Şu anda ben sadece apartmanda çalışan bir kıyım.

temizlik yaparken şüpheli şeyler. Benden şüphelenmeleri için hiçbir sebepleri yok. İnsan öldürme geçmişi olan ya da beni Eddie'ye bağlayan doğrudan bir kanıtı olan ben değilim, bu yüzden bu şekilde devam etmeliyiz.

Belki beni tuzağa düşürebilirdi, ondan kaçmamı ve patlak lastikle olay yerinden uzaklaşmamı engelleyebilirdi ama kaçan tarafın ben olacağımı tahmin etmemişti ve bu "yippy dışının" kolayca

Bu yüzden buradan defolup gitmeli ve hiç burada değilmışiz gibi davranmalıyız.

Rosa arabadaki büyük çantasından dezenfektan bir mendil çıkarıp silahı silerken, ben ve Anna, Rosa'nın uçurumun kenarına gidip silahı daha önce defalarca yaptığı bir şeymiş gibi uçuruma bırakmasını hayretle izliyoruz.

"Bu Eddie'nin. Kamyonetinde buldum, seri numarası kazanmış, merak etmeyin," diyor ve Anna ile ben birkaç dakikalığına susuyoruz. Sonra harekete geçme zamanı geldi.

Rosa'nın telefonunun fenerinin ışığında arabanın lastiğini değiştiriyorum, sonra üçümüz şehrin ışıklarını tekrar görene kadar siyah tozlu yolda ilerliyoruz, ta ki Rosa'nın "Durdu!" dediğini duyana kadar.

Kenara çekip arabayı kapattım. Rosa'nın Anna'nın yarasıyla ilgilendiği ve Callum'un nereye gittiğini görmek için telefonundaki takip uygulamasını izlediği arka koltuğa döndüm.

Anna'ya her şeyi anlattık. Her şeyin ön büroda olduğu gece, Callum'un nasıl yanlış bir yere düştüğünü ve Lily ile Henry'ye yaptıklarının yanına kâr kalmamasının tek nedeninin o an olduğunu.

Ona Eddie'nin geçmişini, GPS takip cihazını, kirli parayı Callum'un banyosuna nasıl sakladığımı ve Eddie'nin cesedini sürüklerken onu nasıl filme aldığımı... ve onun tamamen ve tamamen boku yediğini anlatıyoruz. Ve en önemlisi, hepimizi nasıl yok etmeye çalıştığını ve birbirimize kenetlenmemiz gerektiğini.

"Callum'un nereye gitmiş olabileceğini bilmemiz için bir nedene ihtiyacımız var. O uçurumda olduğumuzu ya da onu takip ettiğimizi bilmemeliler ya da Eddie hakkında Cass'in polislere verdiği bilgiler dışında bir şey bilmemeliler," diyor Rosa.

"Nerede o?" Anna soruyor, zaman geçtikçe daha da tetikte oluyor. Rosa haritasını yakınlaştırır.

"Tahmin etmem gerekirse," diyorum, "bacağı için hastaneye gitmeyecek. Bunu yaparsa saniyeler içinde tutuklanır. Uzakta bir otel falan bulur, böylece nakit ödeme yapabilir ve arabasını gözden uzak tutabilir. Ben olsam böyle yapardım," diyorum ve bir kaçış planının aklıma bu kadar kolay gelmesinden dolayı kendimi biraz hasta hissediyorum. A Birkaç ay önce böyle bir şey aklıma gelmezdi. "Desert Inn," diyor Rosa.

"Uzak bir yer, kamp alanları ve her şeyi var. Çok haklısın."

Anna durup dururken "Onunla öpüştüm," diyor.

İkimiz de dönüp onun uygunsuz görünen patlamasına bakıyoruz.

"Demek istediğim, biz biraz yakınlaştık. Bana belki de ikinizin bilmesinin mümkün olmadığı özel şeyler anlatırdı, mesela yakında eyalet dışına taşınmayı planladığını söylerdi - sigorta parasını aldıktan sonra, ama önce neydi adı?" Durdu. "Şirin bir ismi olan bir pansiyon, sanırım..."

"Desert Inn," diyor Rosa ve Anna'nın onun ne demek istediğini anlaması bir an alıyor. Sonra anlıyor.

"Evet," diyor Anna. "Bana Çöl Hanı'nın Lily ile tanıştığı yer olduğunu söylediğinden eminim ve kasabadan ayrılmadan önce onun anısını onurlandırmak, belki küllerini dağıtmak için geri dönmeye söz verdiği bir yerdi."

"Yani nereye gidebileceğini bildiğinizi söylüyorsunuz ve aklınıza gelen tek anlamlı yer orası, dolayısıyla polise oraya gideceğini düşündüğünüzü söyleyebilirsiniz. Doğru." Rosa başını sallar, her şeyi bir araya getirir.

"Ve onu orada bulacaklar, ama sonunda arabayı arayacaklar ve takip cihazını bulacaklar ve..."

Rosa, "İzi sürülemez, parmak izleri silinmiş," deyince Anna ve ben birbirimize baktık.

"Hayır," dedim. "Çöl Hanı'na gitmemiz gerekiyor."

Anna koltuğa büzülüp başını sallayarak, "Olmaz," diyor. "Sycamores'a dönmeden önce kendimizi temizlememiz gerekiyor."

Rosa kir ve kanla dolu olmayan tek kişi, bu yüzden bir mağazaya gidip bize kıyafet ve başka şeyler alabiliyor. Sonra bir oda tutarız, böylece bekleyebilir ve gece kalacağından kesinlikle emin olabiliriz. Yaralı, eminim öyledir. Şu anda saklanması gerekiyor ama emin olmamız lazım. Hangi oda numarasında olduğunu bilmemiz gerek. Sonra oteldeki sabit hattın polisi ararız ve yaralı bir adam gördüğümüzü söyleriz - vurulmuş gibi görünüyordu, hangi oda olduğunu söyleriz - şüpheli görüldüğünü ve endişelendiğimizi söyleriz. Bir polis gönderdiler. Ve adam orada, bir ördek gibi onları bekliyordu."

Rosa, Anna'ya, "Evet, seni tüm bunlardan mümkün olduğunca uzak tutmamız gerekiyor, hepimizi," diyor. "O haklı. Onlara ikinizin yakın olduğunu söylüyorsun, hayır. Hana gitmemiz gerek."

Anna bir dakika durup korku ve travma ile bunun gerekliliğini tartıyor. "Aramayı yaptığımızda hemen ayrılıyor, değil mi?" diye soruyor.

"Evet, tabii ki" diyorum ve o da başıyla onaylıyor. Artık o da bizden biri.

İki elimi de uzatıp onların ellerini tutuyorum ve gözyaşları dökülmeye başlarken hepimiz birbirimize sarılıyoruz ve çok uzun bir süre öylece kalıyoruz. Bunu yüksek sesle söylememize gerek yok - birbirimizi kurtardık, her birimiz çok

Farklı ama hayatımızı değiştiren bir şekilde - ama biliyoruz ki her zaman ayrılmaz bir minnettarlıkla birbirimize bağlı olacağız... ve çok karanlık sırlarla.

OceanofPDF.com

ANNA

Üç ay sonra

Callum o gece Desert Inn'de yakalandığında rahatlayarak ağlamıştım. Bunu hatırlıyorum. Ama o gecenin geri kalanı çoğunlukla bulanık.

-Bazı kısımları bulanık ama önemli şeyler her zaman hafızamda yer edecek. Tam olarak planladığımız şeyi yaptık.

Kendimizi 209 numaralı odada temizledik ve kaçmayacağını anlamamız için birkaç saat bekledik, en azından o gece. Sonra isimsiz olarak arayıp 106 numaralı odada sorunlu bir şeyler olduğunu bildirdik ve her birimiz kendi üzgün dairelerimize dönmek üzere oradan defolup gittik.

O sırada polis Sycamores'tan ayrılmıştı ve ben yalnız kaldığımı ve sonunda yarı uyuşturulmuş sığ bir uykuya daldığımı hatırlıyorum. Sonra, sabahın çok erken saatlerinde Cass'tan haber geldi ve önümde daha fazla polis, daha fazla soru, gelecekteki bir duruşma ve gelecek çok fazla acıyla dolu uzun bir yol olacağını biliyordum ve bunu atlatmaya hazırdım. Henry için adaleti sağlamak için her şeyi yapmaya, o piçi içeri tıkmak için her şeyi yapmaya... ve en önemlisi, Cass ve Rosa'yı korumak için her şeyi yapmaya.

Haftalar sonra Callum'un kefaletle serbest bırakılacağını öğrendiğimizde, ki bu aylarca sürmeyecekti, evimizi çoktan kapatmış ve The Sycamores'u geride bırakmıştım.

Cass, Rosa ve havuz kızlarından her Cuma gecesi yaptığım gibi görüntülü bir çağrı aldığımda beyaz kumlu bir plajın kıyısına çarpan dalgalara bakıyorum, böylece havuz kenarındaki barbeküye katılabilir ve alkışlara katılmak ve haftanın dedikodularını dinlemek için bir Solo bardak tutabilirim. Barry'nin çizgi roman dükkanında çalışan ve eski aksiyon figürleri koleksiyonu yapan bir kız arkadaşı var, Babs memeleri olmadan Dolly Parton gibi görünmesini sağlayan bir peruk aldı ve David'in kedisinin yavruları oldu, o da onlara Alfa, Beta, Gama ve Beyonce isimlerini veren Frank'e verdi... ve Mary'nin farelerini uzak tutuyorlar.

"Şu muhteşem manzaraya bakın!" Crystal, Cass ve Rosa'nın önüne dirsek atarak yan taraftaki pencerelerden deniz manzarasını seyretmeye çalıştı

Ben.

"Şimdi Florida'da mısın?" Jackie soruyor.

"Sana yetmiş beş kez söyledim İbiza," diye tersliyor Rosa.

"Eye-beefa da neyin nesi? Orası gerçek bir yer değil. Uyduruyorsun. Ama her neresiyse, güzelmiş. Ziyaret edebilir miyiz?"

Rosa telefonu Crystal'ın elinden alır ve ondan uzaklaştırır. "Belki bir gün ziyaret ederiz," diyor Cass. "Her neyse, sadece ilk söyleyecek olan benim."

"Teşekkürler. Duruşma başlamadan önce bir ara geri geleceğim. Gelip merhaba diyeceğim," diyorum ve Rosa el sallıyor.

Cass küçük bir gülümseme verir ve başını sallar. "Güzel. Seni görmek güzel olacak," diyor ve sonra videoyu kapatıyorum ve kobalt rengi denize bakan terasına çıkıp bir şezlonga oturuyorum.

Dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve sahilde plastik kürekler ve kovalarla kumdan kaplumbağa yapan çocukları izliyorum ve Henry'yi düşünüyorum. Burası hakkında haklıydı. Ev satıldıktan ve tutuklama gerçekleştikten sonra Playa D'en Bossa'nın mükemmel bir yer olduğunu düşünmüştüm - yıllar önce bahar tatilinde yaşadığım güzel bir anı nedeniyle hep gitmek istediğim bir yerdi. Ancak burası yirmili yaşlardaki gençlerin sokaklardaki çöp kutularına kustuğu ve hindistan cevizi esintisinde esrarın uçtuğu bir parti kasabasına dönüştü. Gürültülü, kalabalık, genç. Üniversite için iyiydi ama Henry'nin her zaman söylediği gibi kurtarmaya çalıştığım bir anıydı.

Hayatımın bu geçmiş bölümüne, gerçek dünyada bir yetişkin olarak bir gelecek göremeyecek kadar sıkı mı bağlıydım, çünkü asla gerçek olmayan algılanan bir mutluluğu bırakacak mıydım?

Gazeteci işlerinin bana gelmesini beklemek, Henry'nin hiç değişmemesini ve hayata hep üniversite birinci sınıftayken baktığımız gözle bakmasını beklemek ve belki de o büyüdüğünde ve ben büyümediğimde onu suçlamak da dahil olmak üzere her konuda mızımız bir velettim. Elbette Lily ile aşkı buldu. Son sözlerinden bazılarının gözyaşları içinde olması ve "birini öldürdüğünden" korkması kalbimi kırıyor. Onun ölümünün gerçekten kendi hatası olduğunu düşünüyordu ve şimdi nedenini anlıyorum. Umarım huzur içinde olduğu ve bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını bildiği güzel bir yerdedir.

Onu affediyorum. Umarım o da beni affedebilir.

Birkaç gün içinde parti şehrinden ayrıldım ve sahilde küçük bir kiralık ev buldum.

Monica Palermo'ya uçana kadar birkaç hafta daha orada kalmayı planlıyorum,

ve bir hafta boyunca İtalya'da yemek yiyoruz ve şimdi hayatımda ne yapmam gerektiğini tartışıyoruz.

Henry ile aralarında geçen telefon görüşmelerinin, Henry'den bir sonraki ay Giovanni'de eski üniversite arkadaşlarımla birlikte sürpriz bir doğum günü yemeği planlamasına yardım etmesini istediği için olduğunu açıkladığında oldukça utandım.

Çünkü bunun beni neşelendireceğini düşünmüştü.

önceki günlerdeki gibi. Onu suçlamadan ve bir arkadaşlığı yok etmeden önce gerçeği araştırdığım için mutluyum, ancak ondan şüphe ettiğim için hala kötü hissediyorum ve bunu gelato ve margherita pizzalarla elimden geldiğince telafi etmeyi planlıyorum.

Ama bu arada, hepsini yazdım. Henry bu hayalin peşinden gitmeye devam etmemi istiyordu ve ben reddedilmekten dolayı dinleyemeyecek kadar felç olmuştum. Ya da belki anlatacak bir hikayem yoktu.

Ben de tekrar denemeye karar verdim. Hikayemi Henry'nin öldüğü günden itibaren anlatıyorum:

Sycamores, kayıp tablolar, Lily, havuz kızları, depo, tehditler, ilişki, Callum, video, hepsi. Tabii ki anlatmadığım kısımlar da var. Asla kimseye söylemeyeceğim kısımlar.

Ama önemli kısımları anlatıyorum -her zaman hayatınızın aşkıyla karşılaşmayabilirsiniz, ama yine de size nasıl yeni bir hayat üfleyebileceklerini ve size affetmeyi ve zarafeti öğretebileceklerini anlatıyorum.

Yağmurlu bir öğleden sonra benzin istasyonunda bir telefon görüşmesiyle başlayan ve bir İspanyol adasında son bulan hikayemi okurken Henry'ye "Bu senin için" diye fısıldıyorum ve sonra *New York Post*'ta bir göz atmayı düşüneceğini söyleyen editörün e-posta adresini yazıyorum, küçük bir dua ediyorum ve Gönder'e basıyorum.

OceanofPDF.com

CASS

Manşetler her zamanki gibi her şeyi sansasyonel hale getirdi ve Sanki bir seri katili yakalamaktan tek başıma sorumluymuşum gibi. Tabii ki tam olarak böyle olmadı.

Ne kadar çok ilgi görürsem, Reid o kadar çok arıyor ve beni dışarı çıkarmak ya da sadece konuşmak istiyor. Sonunda, polis ve basınla işler yoluna girmeye başladıktan sonra beni aradı ve en sevdiğim yer olan Maggiano's'ta akşam yemeğine davet etti. Ben reddettim. Beni zorladı ve bunun cesaretim ve doğru adamın benim yüzümden mahkemeye çıkması nedeniyle bir kutlama yemeği olduğunu söyledi. Bu duyguyu her duyduğumda biraz midem bulanıyor, ama gitmeyi kabul ediyorum ve sonunda biraz kapanış yapıyorum, diyorum kendime.

Havanın soğuduğu ve hayatın normale döndüğü bir Cuma akşamı herkes havuz başında her zamanki barbeküsünü yapıyor ama artık sweatshirtler ve ceketlerle, bir akşam için eski hayatıma geri dönmeye hazırlanıyorum. En sevdiğim pullu mini elbisem ve Gucci ayakkabılarımla havuz güvertesini geçiyorum ve Jackie bana gerçekten bakmadan önce üzerinde mısır koçanı olan sarkık bir kağıt tabak uzatıyor ve sonra "Kahretsin. Sanırım bunu istemezsin. Taneleri dişlerine yapışacak. Nereye gidiyorsun ki?" dedi.

"Hiçbir yerde," diyorum.

"Bak, Rosa. Hiçbir yere gitmiyor. Keşke tuvalete giderken de o kadar iyi görünseydim, ama tamam, sen nasıl istersen," der ve Gordy'ye bir kâğıt tabak sosisli uzatır.

Rosa kart oyunundan başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Yakındaki bir şezlongda oturan Mary'ye bakıyorum, o da nereye gittiğimi ya da ne aldığımı bile bilmeden bana git-getir bakışı atıyor. Sonra Frank yanıma koşup kollarını belime doladı ve her şeyi sıralamaya başladı. O gün yaptıklarımızı, bizi dikkatle dinleyen ve kağıt tabaktan büyük bir parça kek yiyen Büyükanne Mary'ye anlattık.

"Çöp öğütücüsüne bir çatal saplandı ve Cass elini içine sokmak zorunda kaldı, ben de ona saplanırsa elinin korsan olacağını söyledim, ama çıkardı ve sonra bana verdi, ben de yemem için getirdim.

Patates salatası ile," diyor sevinçle, arka cebinden bükölmüş çatalı çıkarırken.

Mary bana gülömsüyor ve ona önce yıkadığından emin olmasını söylüyor.

Frank önce topuklu ayakkabılarıma sonra da bana bakıyor. "Bunu neden giyiyorsun? Onunla seksek oynayamazsın. Kaldırım tebeşiriyle elliye kadar bir tane çizdik," diyor kesin bir tavırla.

"Oh, güzel. Bu akşam bir yemek işim var ama geri geleceğim."

"Seksek oynamaya yetişirsin herhalde, çünkü Cuma günleri yatma saatim on," diyor, sesinde endişeli bir ton var şimdi.

"Elimden geleni yapacağım, söz veriyorum," diyorum ve sonra arabama doğru yürüyorum ve herkesin gözlerini sırtımda hissedebiliyorum çünkü bu şekilde giyinmiş zar zor tanıdıkları biri gibi göröndüğümü biliyorum. Ve bir suçluluk duygusu hissediyorum, çünkü geri dönüp dönmeyeceğimi bilmeyen küçük bir parçam var. Elbette burada yapacak işlerim ve bırakmam gereken bir işim var, ama gerçekten, gerçekten geri dönmekten bahsediyorum, çünkü diğer hayatım beni geri davet ediyor - gerçek hayatım.

Akşam yemeğinden önce Reid'in evinde bir şeyler içmek için buluşmaya karar verdik. Evime "Reid'in evi" demek tuhaf hissettiriyor - burada, onun oturma odasında, kendi kanepemde bir yabancıymış gibi oturmak, eskiden sevdiği en sevdiğim elbisemi giymek, koleksiyonumuzdan birkaç yıl önce kendime aldığım bir şişe vintage şarabı içmek kadar tuhaf ve yabancı. Özlemle karışık bir tedirginlik duygusu var.

"İstersen yemekten sonra Becca ve Drew'la Moonlighter'da bir şeyler içmek için buluşuruz diye düşündüm," diyor bana bir bardak doldurup gözlerimin içine bakarken. "Bu arada çok çekici görünüyorsun."

"Bunu neden yapalım ki?" Ben soruyorum. "Ha? Ne?"

"Becca aylardır telefonlarıma cevap vermiyor, hiç görüşmüyoruz ve birdenbire sen benden hoşlanmaya başladın, o da öyle mi? Yoksa o benim Şimdi ünlü mü oldun?"

"Hadi ama Cass. Bu hiç adil değil." "Değil mi?" Ben soruyorum.

"Herkes için kafa karıştırıcı bir dönemdi." Halının altına süpürüyor. "Eminim özür dileyecektir." Yanıma oturdu ve konuyu değıştirdi. "Şeref. İnanılmaz cesaretinize ve..."

Sözlerini bitirmesine izin vermiyorum çünkü kelimeler midemi bulandırıyor, bu yüzden kadehleri erkenden tokuşturuyorum ve iltifat olarak söylediğini bildiğim şeyi el sallayarak geçiştiriyorum.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum Cass, ama tamam, seni zorlamaya çalışmıyorum, ama neden sadece hafta sonu kalıp nasıl hissettiğini görmeyi düşünmüyorsun?" Bunu daha önce de söyledi ve ben de bunu düşündüm. Kendi yatağım, sağ köşede tokatlanmaya ihtiyaç duymayan kendi televizyonum.

"Bilmiyorum," diyorum.

"Dinle," diyor, kadehimi yere bırakıp ellerimi tutarak. Gözlerimin içine bakıyor. "Artık bahane üretmeyeceğim. Bu bir orta yaş krizi ya da senin yeterince çaba göstermemen gibi bir şey değildi. Bu benim tamamen aptallık, ve hayatımın geri kalanında sana üzgün olduğumu söyleyeceğim çünkü ben

çok üzgünüm. Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım" diyor.

Ona inanmak istiyorum. Yaptığım tüm hataları düşünüyorum ve onun yaptıkları bunun yanında sönük kalıyor, Henry'yi, onun ne yaptığını ve neden yaptığını düşünüyorum ve belki de insanlar hata yapıyordur ve belki de bu onu tam bir canavar yapmıyordur.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum. "Her türlü korkunç şey olmamış gibi nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Numara yapmamıza gerek yok," diyor, avucunu teslim olmuş gibi gösterdikten sonra her şey yoluna girmiş gibi şarabımı bana geri veriyor. "Sadece her seferinde bir adım at, bunu düşün." Beni öpecekmiş gibi bakıyor, ben de uzattığı elinden şarabımı alıp ayağa kalkıyorum.

"Hadi bakalım," diyerek mutfaka doğru ilerledi. "Sen Açlıktan ölüyorum." Mermer mutfak adasına yayılmış süslü parmak yiyecekleri görmek için onu takip ediyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" Yemek yapmayı sevdiğim için beni etkilemeye çalıştığını düşünerek sordum.

"Tanrım hayır, yemekli. Özel olmasını istedim," diyor ve o kadar çok çabalıyor ki bu biraz utanç verici. Yani, kim dışarıda bir akşam yemeğinden önce iki kişi için meze hazırlar ki? Yanıp sönen mumlar ve dahili hoparlörlerden çalan kötü asansör cazı var ve hepsi aşırıya kaçıyor, ama birinin bu kadar önemsemesi hoş bir his. Bu böyle bir şey mi? Ya da belki de manipülasyondur. Sebep ne olursa olsun, The Sycamores'ta geçirdiğim neredeyse bir yılın ardından sanki başka bir boyuttaymışım gibi hissediyorum. Çok temiz ve kirli paspas suyu ve küf yerine tarçınlı mum ve tıraş losyonu gibi kokuyor. Bir kremalı puf alıp yiyorum.

"Vay anasını. Ben Oscar Mayer sosisli sandviçlerine ve kuru fasulyeye alışkınım," diyorum. "Ugh," diyor.

"Hayır, aslında bir çeşit... Bilmiyorum. Rosa bunları sıfırdan yapıyor ve gizli malzemesi olarak pekmez kullanıyor. Bu..." Sonra kendimi durdurup vites değiştiriyorum. "Her neyse. Güzel olmuş. Teşekkürler." Çift fırınlı ve tencere dolduruculu mutfığa bakıyorum ve bir an için kendimi lüks bir otelde kalıyormuş gibi hissediyorum. Çok yabancı ve tuhaf.

Sonra The Sycamores'u düşünüyorum ve asla geri dönüp ton balığı güvecini koklamak zorunda kalmayacağımı ya da birinin giderinden bir tutam yağlı saç çekmeyeceğimi ya da yatağımın üstündeki tavanda sarı su lekesine bakmayacağımı düşünüyorum ve bir bakıma kalbim sevinçle çarpıyor. Beni burada istiyor. Burası benim evim.

Ama sonra etrafıma bakmaya devam ediyorum ve bana bir şeyler oluyor. Omurgamda bir sıcaklık ve alnımda soğuk bir ter hissediyorum. Bunların hepsi sahte. Bir mutfak taburesine oturup nefes alıyorum. Bunların hiçbirisi gerçekten benim değildi. The Sycamores'da, havuz kenarındaki her High Life'ı ve tavandaki su lekesi manzarasını ben kazandım. Yeteneklerim ve saatler süren sıkı çalışmam bana bunları kazandırdı.

Burada kalan tek şey eski benim parçaları. Buradaki her şey sadece *benim değil*, aynı zamanda çözülürken yavaş yavaş çözülmemi temsil ediyor - yıllarca gerçek benliğimden o kadar uzak biri oldum ki, kendim için bile tanınmaz hale geldim.

İstemediğim sürece bir daha uyumsuz oyuncaklar ülkesine dönmek zorunda kalmasam da, beni seven insanlar... bunlar mı? Kahretsin, bunu ben mi söylüyorum? Her zaman istediğim, her zaman sahip olmaktan bahsettiğim ailenin Reid ve medya odası ve kuvvet fiskiyeleri olan bu müstakil evde kendi bebeğimiz olmadığını, zaten sahip olduğum bir aile olduğunu kendime itiraf etmek zor.

Şehrin diğer ucunda. Jackie *Boys II Men* CD'leriyle partide DJ'lik yapıyor ve Barry kimsenin dinlemediği samuray kılıçları hakkında tarih dersleri veriyor ve Crystal garip bir şekilde sevdikleri yakan top oyunu gibi tüm çocuklara Junior Mints fırlatıyor.

Ve aslında, muhtemelen, benim tek gerçek arkadaşım olan Rosa ve özellikle de beni bekleyen, bana ihtiyacı olan Frank. Frank, kim herkes geride bıraktı.

Reid'e şarap kadehimi uzattım. "Çok üzgünüm ama gitmem gerek."

"Ne?" diyor, yüzü hissedilir bir hayal kırıklığı içinde düşüyor. "Lütfen. Gitmek zorunda değilsin.

Sadece..." "Zorundayım."

"Akşam yemeği ne olacak? Sen..."

"Gitmem gereken bir yer var. Birine söz verdim. Üzgünüm," diyorum ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bu evden aceleyle çıkıyorum. Bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim bu hayattan tam anlamıyla koşarak çıkıyorum ve kaybın ağırlığını hissedeceğimi ve istediğimi düşündüğüm hayatın yasını tutacağımı sanıyordum ama öyle hissetmiyorum. Özgür hissediyorum.

Sycamores'a dönerken Frank'i ve ona verdiğim ama tutmayı unuttuğum bir sözü düşünerek ofisin arka tarafına park edip üstümü değiştirdim.

kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giyip tüm malzemelerle birlikte havuzun güvertesine çıktım. Rosa beni gördü ve bir kolunu omzuma atarak beni bir anlığına kendine çekti, sonra da çocuklardan birinin peşinden koştu. Bir masadan açık bir kutu Budweiser. Mary'nin yanına bir çim sandalyeye oturuyorum ve bir soğutucu çekiyorum, Frank geldiğinde eşyalarımı üstüne koyuyorum.

"Dönmüşsün."

"Elbette döndüm. Burada yaşıyorum," diyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor, fesleğenlerime, zeytinyağıma ve kaselerime bakarak.

"Pesto yapıyorum. Ne yaptığını bilmiyorum," diyorum ve o da gülümsüyor. Bir sandalye çekip ona vuruyorum. Oturuyor ve ona sarımsağın nasıl doğranacağını göstermeye başlıyorum.

Kenarları kaba. Reid de öyle olduğumu söylemişti. Ve sanırım haklıydı. Sanırım bu yüzden buraya uyum sağladım. Yıldızlar nasıl bu şekilde hizalandı bilmiyorum ama bana verilen buydu.

Crystal dişleriyle açtığı birayı bana uzatıyor ve kızının Rainbow Brite sandalyesine oturuyor. Rosa dizlerinin arasında bir kova tutarken bana göz kırpmıyor ve

Jackie, bir kase yeşil fasulyeden damarlar çıkararak, birkaç kadeh fazla şarap içtikten sonra, etkileyici bir yorumlayıcı dans eşliğinde duygusal bir yorumla "End of the Road" şarkısını söylüyor.

Ne yapacağımı ve Egg Platter'ın bana bir şans daha verip vermeyeceğini düşünüyorum ama artık yerel olarak ünlü olduğuma göre, en azından birkaç hafta daha

Bir sonraki manşet herkesin dikkatini çekerse, belki bundan daha iyisini yapabilirim. Belki gerçekten kendi başıma bir şeyler yapabilirim.

Sinatra, bakımına yardım ettiği bitki örtüsünden fesleğen yaprakları koparırken başımla onaylıyorum. Işıldıyor ve ona gösterdiğim şekilde malzemeleri dikkatlice karıştırıyor. Çocuğun bana ihtiyacı var. Nasıl bir yere gidebilirim ki?

The Sycamores'ta akşamları alışkın olduğum sesler etrafımda uğulduyor -çocuklar gülüyor, uzaktan bir köpek havlıyor, köfte

Birinin açık mutfak penceresinden, bir motosikletin bulvarda hızla ilerlemesi ve Barry'nin Tiffany ve Amber'a havuz erişteleriyle nasıl samuray kılıcı dövüşü yapılacağını göstermesi.

Ve gülümsüyorum çünkü ailemi buldum. Çünkü evimdeyim.

* * * * *

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

En büyük destekçim Mark Glass'a tüm kalbimle teşekkür ederim. Dünyanın en iyi menajeri Sharon Bowers'a ve harika editörüm Sara Rodgers'a çok teşekkür ederim.

Leah Morse'a ve Graydon House'daki tüm ekibe... ve ayrıca olağanüstü düzeltmen Kristen Salciccia'ya teşekkür ederim.

Elbette aileme, Dianna Nova, Julie Loehrer ve Mark & Tamarind Knutson'a teşekkür ederim.

Bu projedeki inanılmaz geri bildirimi ve desteği için Tonya Cornish'e ve paha biçilmez araştırma yardımı için emekli Omaha Polis Departmanı Dedektifi Tammy Mitchell'e çok özel bir teşekkür. Ve çalışmalarımı desteklemeye ve beni neşelendirmeye devam eden tüm sevgili arkadaşlarıma.

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9780369748775

Oda 10'daki Boşluk

Telif Hakkı © 2024 by Seraphina Nova Glass

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

® Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markasıdır.

Graydon House
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.GraydonHouseBooks.com
www.BookClubbish.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.